அகில உலக இந்து மாநாடு
சிறப்பு மலர்

සමස්ත ලෝක හිඳු සම්මේලනය
විශේෂ සඟරාව

WORLD HINDU CONFERENCE
SOUVENIR

1982

INTRODUCTION

The Ministry of Regional Development, Hindu Religion, Hindu Culture and Tamil Affairs of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka has decided to hold a World Hindu Conference under the guidance of its Minister Hon. C. Rajadurai, during the third week of April, 1982. This being the first Conference of its kind to be held in Sri Lanka, it is of paramount importance in the history of Hinduism in this Country. It is appropriate that a Conference of this nature is taking place in Sri Lanka where the State has established a Ministry to foster Hindu Religion and Hindu Culture. Perhaps Sri Lanka is the only country other than Nepal, where Hindu Religion receives Government recognition.

It is fervently hoped that the holding of this Conference in Sri Lanka would have a beneficial impact on the Hindus of Sri Lanka in particular and the Hindu Community the world over in general.

OBJECTIVES :

The objectives of this World Hindu Conference are :—

1. To explore ways and means to vitalise, strengthen and develop the Hindu Faith, Hindu culture, Hindu customs and Hindu religious rituals and observances in the day to day life of the Hindus in Sri Lanka and abroad.
2. To bring about greater understanding and appreciation of the value and importance of Vedas and Agamas. Puranas, Ithihasas, Dharma Sastras, Hymns of Nayanmars and Alwars and Vedanta Siddhanta Sastras etc that have emanated from the Bharat Boomi, the cradle of Sanatana Dharma — The foundation of Hinduism.
3. To create an opportunity for dialogue among the Hindu communities of the world for a better understanding and appreciation of the entire spectrum of Hinduism.
4. To impress on the younger generation the value of Hindu Religious treasures, the great traditions and ideals, to instill in them a pride in their heritage and to motivate them to a greater involvement in religious values.
5. To discuss and evolve ways and means to interpret Hindu Concepts and practices to meet new situations arising as a result of scientific advancement in the contemporary world.

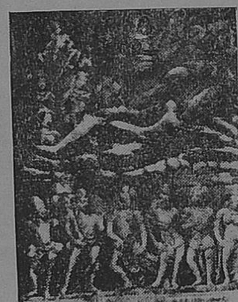


ASIAN PRINTERS, Madras-600 014. (South India)

உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்

සව් ලෙව් පසසනු ගුණ සඳ දැක නොපෙනා
දිවි ගඟ ගලන මුහුලෙස අඩ සඳ දිලෙනා
සිවි දිග එළි කරන අම්බලමෙහි නටනා
සදෙව් රද පාසලඹ නමදිමු බැති පෙමිනා

" HIM WHO IS BEYOND REALISATION AND INEXPLICABILITY,
WHO BEARS THE CRESCENT MOON AND THE HOLY WATER ON HIS HEAD,
HIM WHO POSSESS ENDLESS GLORY AND DANCES IN HEAVEN,
MAY WE PROSTRATE UNTO HIS FEET ADORNED WITH FLOWERS
AND ORNAMENTS ".



சமர்ப்பணம்

திருவருள் சித்தம் எதுவோ அதன்படியே இந்த அண்டசராசரங்கள் அனைத்திலும் சகல நிகழ்வுகளும் சம்பவிக்கின்றன

அணுவுள் அசைவதும் அகிலத்தை அசைப்பதும் இந்தப் பரம்பொருளின் இயக்கம்தான்.

அந்த இயக்க சக்தியே இறைவன்.

அலகிலா விளையாட்டுடைய இறைவனுர்தம் இயக்கத்தின் சின்னம்தான் நடராஜ வடிவம். அந்தத் திருவடிவத்தைத் தன் முகப்பாகக் கொண்டு இந்த அகில உலக இந்து மாநாட்டுச் சிறப்பிதழ் வெளிவருவது மிகப் பொருத்தமே ஆகும்.

திருவருள் கடாட்சத்தால் அடியேனுடைய சிந்தையில் உதித்த ஒரு சிந்தனைச் சிதறலின் பிரதிபலிப்பாகவே, கருக்கொண்டு, உருப்பெற்று இன்று அகில உலக இந்து மாநாடு சிறப்புற நடக்கின்றது.

இந்த உலகளாவிய மாநாடு இன்று இலங்கை மணித்திருநாட்டில் நடைபெறுவதும் அவனருளாலே அவன் சித்தப்படி நடக்கும் ஒரு தெய்வீகச் செயலாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதில் மனித யத்தனம் என்று சொல்லக்கூடிய பகுதி மிகமிக அற்பமேயாகும்.

பரந்த பாரதம் இந்து சமயத்தின் பிறப்பிடமாகவும், வளர்ப்பிடமாகவும் விளங்குகிறது. அளவில் சிறிதாக இருந்தாலும் இந்து சமய ஈடுபாட்டில், இந்தியாவுக்கு அண்மையில் உள்ள இலங்கையும் சீர்த்தி மிக்க ஒரு நாடுதான்.

இந்து சமயத்தின் பெருமையை விளக்கும் ஈஸ்வர ஸ்தானங்கள் ஐந்து உள்ளன. அவை இராமேஸ்வரம், திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம், முன்னீஸ்வரம், நகுலேஸ்வரம் என்பனவாம்.

இந்த ஐந்தில், இராமேஸ்வரம் தவிர்ந்த ஏனைய நான்கு ஈஸ்வரங்களும் இலங்கையில்தான் உள்ளன. இராமேஸ்வரம் கூட, திருக்கேதீஸ்வரத்திலிருந்து "கூப்பிடு" தொலைவில்தான் இருக்கின்றது. அதனுலேயே அந்தக் கரையிலிருந்து இந்தக் கரையிலிருக்கும் திருக்கேதீஸ்வரத்தையும், திருக்கோணேஸ்வரத்தையும் பக்தி கனிசொட்டும் தேவாரக் குரலில் கூப்பிட்டழைத்துப் பாடியருளினர் திருஞானசம்பந்தர். இப்படியான ஒரு சிவபூமி அகில உலக இந்து மாநாடு நடைபெற உகந்த நிலத்தலமே அன்றோ!

இலங்கை நாட்டின் அதி உத்தம ஜனதிபதி ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன அவர்கள் மதத்தால் பௌத்தர். ஆயினும் இதர மதங்கள் மீது கண்ணியமான மதிப்பும், சமத்துவமான மனோபாவமும் உடையவர் அவர். அதிலும் இந்து சமயத்தின் பால் அவருக்கு ஈடுபாடு உண்டு. அதனால்தான் என்னை இந்நாட்டின் பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சராக அவர் நியமித்த போது இந்து சமயம், இந்து கலாசாரம், தமிழ் மொழி அமுலாக்கல் ஆகிய துறைகளையும் சேர்த்து அந்த அமைச்சை என்பால் ஒப்படைத்தார்கள்.

உலகில் உள்ள ஒரேயொரு இந்து இராஜ்யம் நேபாள இராஜ்யம்தான். அதற்கு அடுத்தபடியாக இந்து சமயம் அரச அங்கீகாரம் பெற்ற நாடு இலங்கை நாடுதான் என்பது உலகில் உள்ள இந்து மக்கள் அனைவரும் பெருமைப்படத் தக்க ஒரு விஷயமாகும்.

இப்படி இந்து மதம் அரச ஆதரவும், அங்கீகாரமும் பெற்ற ஒரு நாட்டில் அகில உலக இந்து மாநாட்டைக் கூட்டும் பெரும்பேறு எனக்குக் கிடைத்திருப்பது பற்றித் திருவருளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

அகில உலக இந்து மாநாட்டின் ஞாபகார்த்தமாக இந்த மலர் வெளிவருகின்றது. மணம் வீசும் இம்மலரை எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்து சிரந்தாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

செல்லையா இராசதுரை,
பிரதேச அபிவிருத்தி, இந்து சமய,
இந்து கலாசார, தமிழ் அலுவல்கள்,
அமைச்சர்.



Dedication....

All events in the universe happen according to the will of Divine Grace.

It is the Force of the Absolute that vibrates within the atom and energises the entire world. This energising power is God.

The Image of Lord Nataraja symbolises the energising power. It is fitting that this special number commemorating the World Hindu Conference has on its cover the image of Lord Nataraja.

The idea of the World Hindu Conference which was conceived in my humble thought by the Grace of God, has taken shape and is materialising to-day in concrete form.

The fact that this worldwide conference should take place in Sri Lanka appears to be an act of God. In this there is very little that could be attributed to human effort.

Bharat is considered as the cradle of Hinduism. Though small in size, Sri Lanka too which is in close proximity to Bharat, is well known for its devotion to Hinduism.

There are five important Siva Shrines extolling the greatness of Hinduism.They are Rameswaram, Thiruketheeswaram, Thirukkoneswaram, Munneswaram and Naguleswaram.

Of these five shrines, except Rameswaram the other four are situated in Sri Lanka. Even Rameswaram is only at short distance from Thiruketheeswaram. That is why Saint Thirujnanasambandar who had come up to Rameswaram called out from the Indian shore to the Lord of Thiruketheeswaram and Thirukkoneswaram in Sri Lanka and sang his devotional hymns.

It is but fitting that so sacred a land as this should be the chosen place for the World Hindu Conference.

The President of Sri Lanka His Excellency the Hon. J. R. Jayewardene is a Buddhist by faith. Yet he has respect for other religions and treats them with equal concern. He has great regard for Hinduism. It is because of this reason that when he appointed me as the Minister for Regional Development, he had entrusted me with the portfolios of Hinduism, Hindu Culture and Tamil Language implementation too.

Nepal is the only Hindu Kingdom in the world. Next to Nepal, Sri Lanka is the only country where Hinduism receives State patronage and support, a fact about which Hindus all over the world could be proud of.

I am deeply grateful to Lord Almighty for the privilege granted thus to me for organising this World Hindu Conference in a country where Hinduism enjoys state patronage and support.

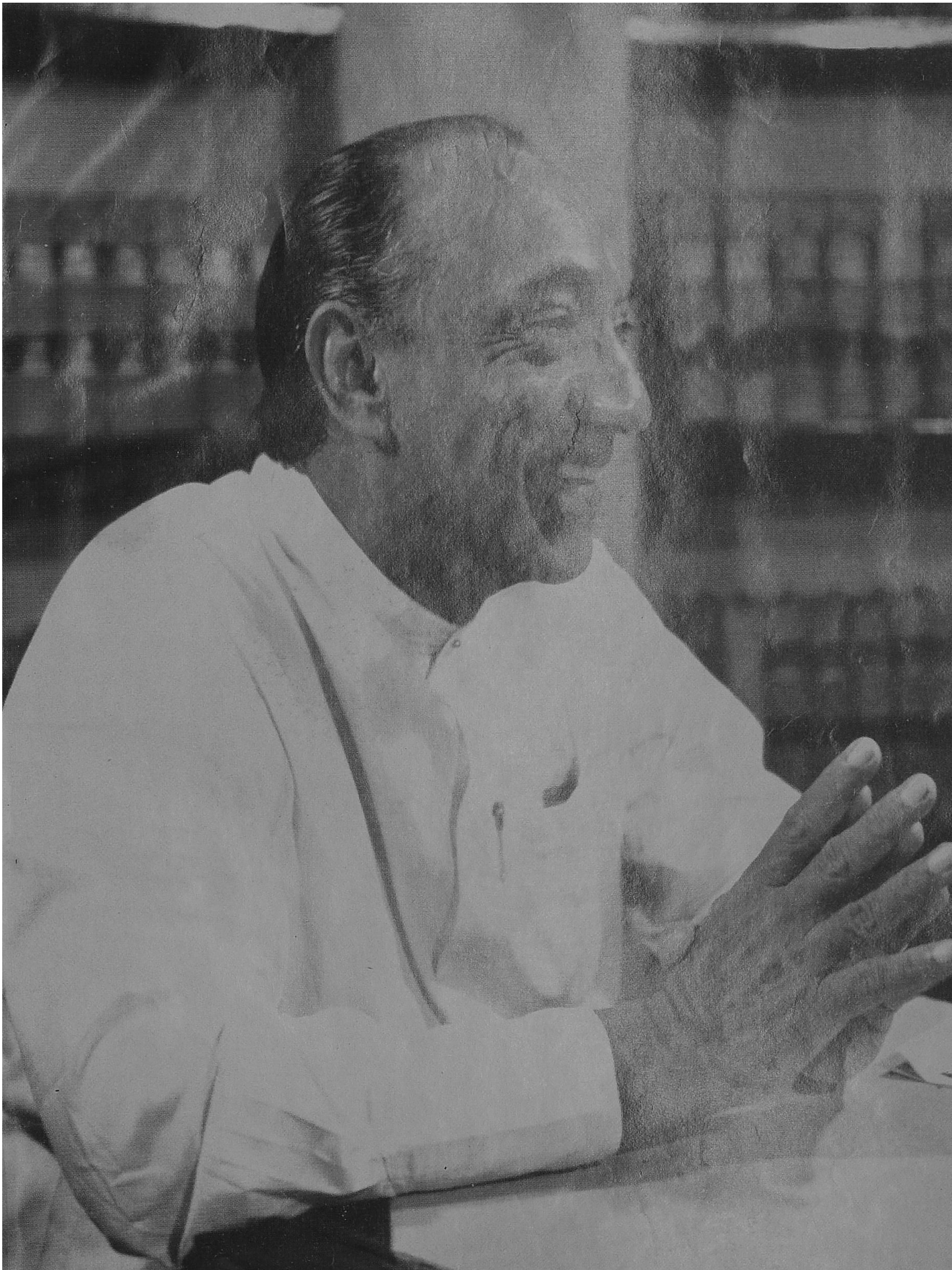
This Souvenir is being published to mark the event of this World Hindu Conference and may I offer it in worship as a 'Flower Fragrance' at the Holy Feet of the Almighty.

Chelliah Rajadurai
Minister of Regional Development Hindu Religion,
Hindu Culture and Tamil Affairs



His Excellency J. R. JAYEWARDENE
President
Democratic Socialist Republic, Sri Lanka.

Inaugurates the World Hindu Conference
on 21 - 4 - 1982



Hon. R. PREMADASA
Prime Minister & Minister of Local Government,
Housing & Construction

Chief Guest, Concluding Session
on 25 - 4 - 1982



MESSAGES

Hon. R. PREMADASA

Prime Minister & Minister of Local Government,
Housing & Construction, Sri Lanka.

I am very pleased to learn that the World Hindu Conference will take place this year in Colombo, commencing from the 21st of April, 1982. The Minister of Regional Development, Hindu Religion and Hindu Culture deserves the commendation of all for undertaking this laudable task.

It was the great Buddhist Emperor Dharma Asoka of India who made it a canon of State policy that the adherents of all religions should receive his bounty and his support. No discrimination was to be shown to any one. We have, in this country, in our own humble way, tried to carry out the implications of this precept. There is not merely toleration in this country for all faiths, there is also active support.

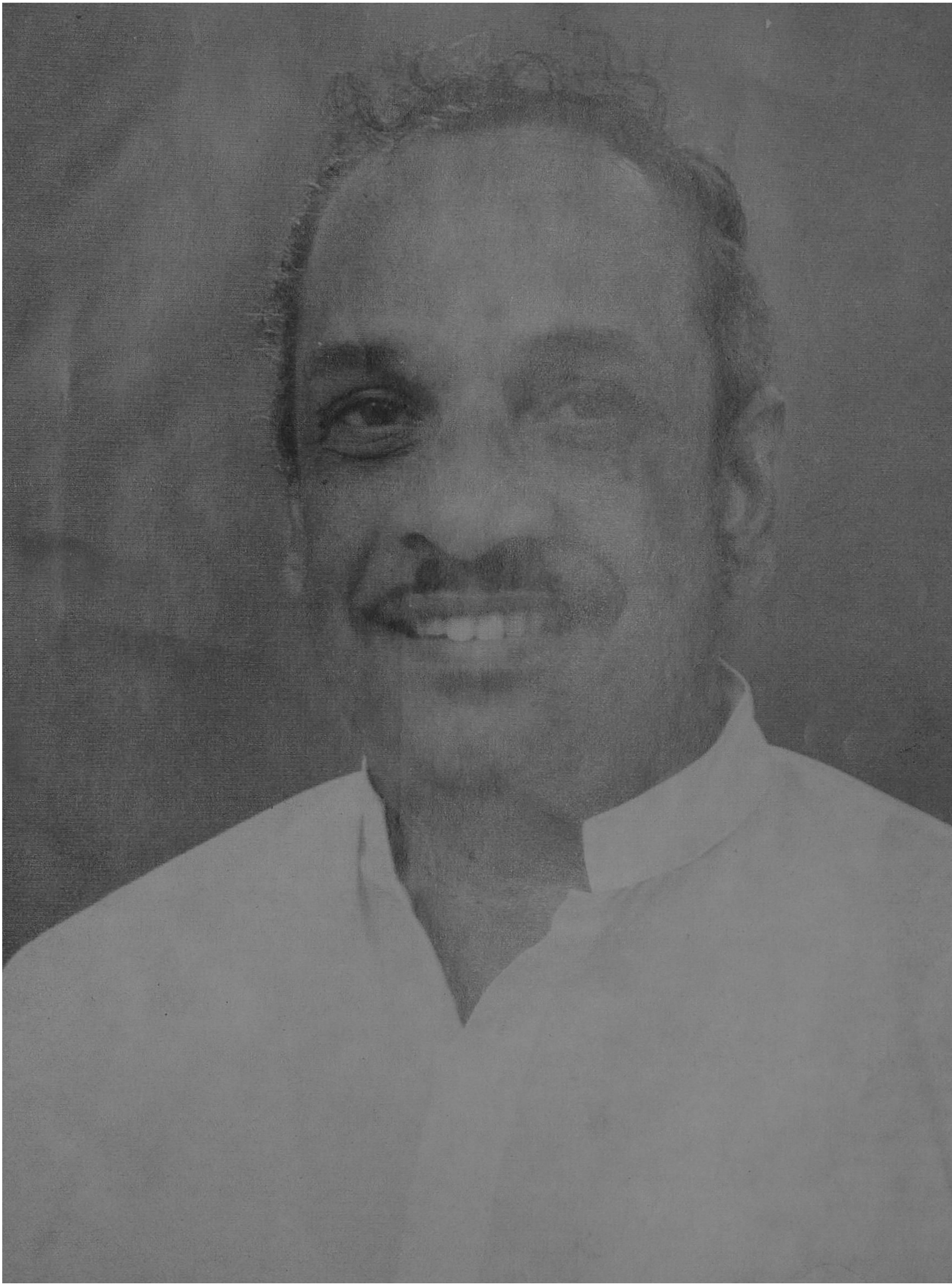
We, in Sri Lanka, as well as people in the rest of the World, are passing through difficult times. In this context the words of Swami Vivekananda who made such a dramatic appearance at the World Conference of Religion in Chicago at the end of the last century seem apposite : " You have heard in the Vedas - Let thy mother be to thee a God - Let thy father be unto thee a God - But I say unto you - Let the masses be to thee a God and let the poor be unto thee a God ". I believe that our economic and other problems can be more easily solved if we set about them in the proper religious and moral spirit.

I am confident that this Assembly of Hindu leaders and savants from all parts of the globe, gathered together in our city of Colombo, will be able to point the way to the solution of many of the World's ills and shortcomings.

I wish the deliberations all success.



Hon. C. RAJADURAI
Minister of Regional Development,
Hindu Affairs, Hindu Culture & Tamil Affairs.



HIS MAJESTY KING BIRENDRA BIR BIKRAM SHAH DEV OF NEPAL

Modern man, despite his ability to multiply wealth is besieged with a crisis of identity and alienation. The confusion and conflict that we witness today have been the consequences of erosion in the moral and spiritual values. In order to revive these enshrined values of our past, it is necessary that we make a fresh pilgrimage to the very sources from where the tradition of our society makes a beginning. It is in this context that we welcome the Hindu Conference taking place in Sri Lanka. May the Conference succeed in reawakening the Hindu spirit of peace, justice, understanding and fellowship among people and nations the world over.



HON. ALHAJ M. A. BAKEER MARKAR

Speaker, Parliament, Sri Lanka

I am most grateful for the privilege of sending this message for the Souvenir of the World Hindu Conference, 1982.

The need for the revival of spritual values has, I think, never been greater than at the present time. Although conflict and strife have always been the lot of mankind throughout history, they have now assumed such proportions and permanence in the world that humanity is in a perpetual state of anxiety, fear and despair. The world seems to be for ever teering on the brink of war and nuclear annihilation.

It is perhaps a truism to say that every culture is rooted in religion. It is the rituals, practices and observances of a particular religion that go to form the culture that is peculiar to that religion, and what gives a nation or a people its identity is therefore its traditional culture.

There are those who hold the view that in the modern world what matters is that we hold fast to the basic truths of religion and ignore outward observances. But it is obvious that no faith or religion can endure without the inevitable ceremonies and rituals and customs attached to them. If religion is confined to the few who alone are capable of practising the higher truths enshrined in it, then it becomes esoteric and will die out soon.

There is also no better means of teaching and training young children in moral discipline than religious teaching which again can be imparted largely through the rituals and practices rather than by the abstract dogmas which children are too young to grasp.

However, in a world that has so many religions and creeds with their respective cultures, the only way to avoid clashes and conflicts is to regard all cultures, not as rival and competitive, but as complementary and capable of ultimate harmony.

This fundamental truth seems to have been fully realized by that ancient people, the Chinese, for it is said that in that country there is a charming custom when followers of Confucianism, Tacism and Buddhism meet to exalt their own religions. At the end of such meeting they all sing in chorus : *"Religions are many, reason is one, we are all brothers"*.

It is in that sprit of brotherhood that I warmly welcome the holding of this Conference and wish it all success.

HON. E. L. B. HURULLE

Minister of Cultural Affairs, Sri Lanka

I am glad to send this message of felicitation to the first ever World Hindu Conference to be held in Sri Lanka by which a dialogue among representatives of the Hindu Religion the world over could be created for the mutual benefit of all.

The creation of a separate Ministry for Hindu Religion, Hindu Culture and Tamil Affairs is indicative of the concern of the Government and the majority community that the Hindu Religion and culture has to be fostered and protected.

Our constitution, while giving the foremost place to the Religion of seventy-two percent of the population of this country, has made provision for those who profess other religions to practise their religion. In a country which has a multiplicity of religions, provision is made for different communities and people of different faiths to live in harmony.

The close affinity between Buddhism and Hinduism is manifested in the belief of most Buddhists in Hindu deities. Almost all the Buddhist temples of the island have Devalayas dedicated to certain Hindu deities. The attitude of the Buddhists towards Hinduism has been an important factor that has promoted the friendship between Buddhists and Hindus of this country. Sri Lanka art and culture bear ample evidence of the close affinity between these two communities.

At a time of increased materialism it is gratifying to note that the organisers of the World Hindu Conference have taken steps to impress on the young the value of Hindu religious treasures, traditions and ideals and to instil in them a pride in their heritage.

Greater understanding of the practice of Yoga and Meditation will similarly bring in greater benefits to the whole nation and help the different communities of the island to weld themselves into one nation.

I wish the conference all success.

HON. M. H. MOHAMED

Minister of Transport and Muslim Affairs, Sri Lanka

It gives me great pleasure as Minister-in-charge of Muslim Religions and Cultural Affairs to send a message of felicitation on the occasion of the World Hindu Conference which takes place in Colombo in April, 1982.

The Ministry of Regional Development and Hindu Affairs is to be congratulated on making possible this unique and historic event. During the relatively short period of its existence, this Ministry has actively associated itself with the movement to revitalise the cultural and spiritual heritage of the Hindus of Sri Lanka.

Ours is a multi-racial and multi-religious country. The Government of His Excellency J. R. Jayewardene has recognised the importance of fostering spiritual values and religious awareness amongst all sections of our people as a pre-requisite to the righteous society to which the Government is committed. The Government has accordingly set up special agencies not only to look into the cultural and religious needs of Hindus and Muslims respectively but also to promote harmony and better understanding between different communities which have made this island their home.

The teachings of all great religious leaders propagate the message of brotherhood, tolerance and compassion, and it is my belief that international gatherings of this nature, apart from providing scholars and students of religion an opportunity of critical study and dialogue, will also afford the community at large an awareness and appreciation of the beliefs and philosophy of their fellow citizens who profess a different faith.

I wish the Conference every success.

HON. NISSANKA WIJEYERATNE

Minister of Justice, Sri Lanka

It is indeed a pleasure to send this message in connection with the World Hindu Conference 1982 to be held in Sri Lanka. Among the great religions of the World, Hinduism has not only a vast number of adherents — mainly concentrated in India and, more recently, scattered over many parts of the World — but also has a message for the whole human race that transcends race, colour, language, country or time.

In its long history, Hinduism has preserved messages from sages, who from time to time, have arisen in its fold and which carry eternal values for all mankind. Both the sublimity of man's very nature and its decline are graphically illustrated in the Hindu scriptures encouraging aspiration to the former and rejection of the latter.

No time is more appropriate than the present to deliberate on the ancient wisdom which upheld the unity of the human species now confirmed by the latest anthropological discoveries. Since no human group possesses a consistent genetic inheritance and "each human being possesses a genetic combination which is unique among the possible combinations", the ethical choices available for man point towards a global approach in all his multi-farious activities as the only way for survival.

In addition the vast cultural impact Hinduism has had through its involvement with and elevation of, almost the entire spectrum of cultural activity that forms such an important part of man's heritage as show confers on it a special uniqueness.

In this context I welcome the World Hindu Conference as a valuable event in Sri Lanka where the rights and flowering of all rights are enshrined in our Constitution.

மாண்புமிகு எஸ். தொண்டமான்

கிராமிய தொழில்துறை அபிவிருத்தி அமைச்சர், இலங்கை

பல சிற்ருறுகள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு பேராருகிப் பெருங்கடலில் சங்கமம் ஆவதுபோல் எல்லா மதங்களும் தெய்வீகப் பெருங்கடலாம் திருவருளையே நாடிப் பாய்வதால், எம்மதமும் சம்மதம் என்பதே இந்து மதத்தினரின் பொதுக் கொள்கையாகும்.

மற்ற மதங்களைப்போல் இந்து மதம் யாதொரு தனிநபரையும் பின்பற்றித் தோன்றியதல்ல. அனுதிகாலம் தொட்டு மனிதன் அறிவாராய்ச்சியில் தோன்றிய எத்தனையோ நற்பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேதாந்த சித்தாந்தங்களெல்லாம் பின்னிப்பிணைந்து உருவாகி வளர்ந்தோங்கி நிற்பதே இந்து மதம் ஆகும். மதம் என்ற சொல்லுக்கு மக்கள் இன்று கூறும் வியாக்கியானம் இந்து மதத்திற்குப் பொருந்தாது. இன்னும் கூறப்போனுல் தெய்வீகம்பற்றிய பல கருத்துக்களும், கொள்கைகளும் பரவி நின்ற பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, அத்தகைய கோட்பாடுகளுக்கு இந்து மதம் என்ற பெயர் ஏதும் இல்லை. அக்காலத்தில் சிந்து நதிவரை வந்த அன்னியர்கள் ஆங்கு மறுகரையில் வாழ்ந்த மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், சிந்தனையோட்டம் முதலியவைகளின் புதுமைகளையும், நாகரீக மேம்பாடுகளையும் கண்டு அதிசயித்து அவர்களை சிந்து நதிக்கரையிலே வாழ்பவர்கள் என்ற அடிப்படையில் சிந்துக்கள் என்று கூறலாயினர். அதன்பின்னரே அவர்களின் ஆத்மீக வளர்ச்சியைக் குறிக்கும் வகையில் அவர்களின் தத்துவம் இந்துமதம் எனக் குறிப்பிட்டு வந்தது.

இந்து மதத்தில் எத்தனையோ பிரிவுகள் தோன்றியுள்ளன. துவைதம், அத்வைதம், சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், சௌரம் என்றும், இன்னும் பலப்பல பிரிவுகளும் தோன்றித் தழைத்திருந்தாலும் ''ஏகம் சத்'' அதாவது ''உண்மை ஒன்றே'' என்ற ஒரே தத்துவமே யுக யுகாந்திரமாக பாரத மக்களின் பண்பாட்டில் ஊறிப்போய் விட்டபடியால், அவர்கள் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கண்டு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இந்த அற்புதமான தத்துவ இணைப்பே இன்றைய இந்து மதமாகும். இந்தியாவில் மட்டுமல்லாமல், நேபாளம், இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, சீனம், மிசிரம், சாவகம், புட்பகம் இன்னும் எத்தனையோ தூரகிழக்கு நாடுகளிலெல்லாம் தனது கலையாலும், கலாசாரத்தாலும், சிலையாலும், சிற்பங்களாலும்,பழக்க வழக்கங்களாலும், பண்பாடுகளாலும் இந்து மதம் எங்கும் பரிணமித்து தன் அழுத்தமான முத்திரையை அங்கெல்லாம் ஆழமாகப் பதித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு பிரமாண்டமாக வளர்ந்தோங்கிப் பரவி நிற்கும் இந்து மதம்பற்றி ஆராய அகில உலகத்தையும் அரவணைக்கும் முறையில் இந்து மாநாடு ஒன்றை எமது ஈழநாட்டில் முதல் முறையாக நடத்தத் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றும் இந்து சமய கலாச்சார அலுவல்கள் அமைச்சர் மாண்புமிகு செ. இராசதுரை அவர்களின் துணிவு போற்றத்தக்கதாகும்.

அவர் எமக்கு அனுப்பியுள்ள மாநாடுபற்றிய தகவல் மடலைப் பார்த்தேன். அதில் குறிப்பிட்டுள்ள 12 நோக்கங்களையும் படித்துப் பார்த்து பிரமித்துவிட்டேன். இம்முயற்சி உண்மையிலேயே ஒரு இமாலயப் பிரயத்தனமாகும். அன்னுரின் இப்பெரும் கைங்கரியத்தில் நாட்டின் நல்லரசும், நன்மனம் படைத்தோர் எல்லோரும் உதவிசெய்ய முன்வந்திருப்பது அவருக்கு ஊக்கமும் உத்வேகமும் அளிக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.

அன்று சிறந்த பக்தனும், இணையில்லா வீரனுமான ஈழவேந்தன் இராவணன் எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் இமயத்தையே அசைப்பதில் சிறிது வெற்றி பெற்ருனல்லவா? அதுபோல் எமது நண்பர் திரு. செ. இராசதுரை அவர்களும் இப்பெரு முயற்சியில் வெற்றிபெற மனமுவந்து வாழ்த்துகிறேன்.

மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன்

செய்தி அறநிலையத் துறை அமைச்சர், தமிழ் நாடு

இலங்கையில் 1982 ஏப்ரலில் நடைபெறும் அகில உலக இந்து மாநாடு குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

உலகிலுள்ள சமயங்களில் அதிக சிந்தனைச் சுதந்திரம் வழங்குவது இந்து சமயம். பல கலாசாரங்களை உள்ளடக்கியிருப்பதும் இந்து மதம். இந்தியப் பண்பாட்டையும், நாகரிகத்தையும், பிரதிபலிப்பது நமது இந்து சமயம். அனைத்துச் சமயங்களும் அறமெனும் கொள்கையையே வலியுறுத்துகின்றன. மனித குலம் உயர்வெய்திட, அறமே அச்சாணி என்பதனை உச்சிமீது வைத்து மெச்சுகின்ற இந்து சமய மாநாடு, அதன் நோக்கத்திலும், ஆக்கத்திலும் வெற்றிபெற என் நல்வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

HON. A. V. CHETTIAR
Minister of State
Prime Minister's Office, Mauritius.

On the occasion of the World Hindu Conference to be held in Sri Lanka in January, 1982, it gives me great pleasure to send my warmest greetings, together with those of the Hindu population of Mauritius, to the organisers of the conference and all our brothers and sisters attending it.

Judging from the various aspects of Hinduism to be discussed during the five days that the conference will last, I do not have the least doubt that the deliberations of fellow delegates will propel the entire Hindu community forward and create an atmosphere conducive to the harmonious development of the Hindu Religion and Hindu Culture all over the world. It is extremely important that all the components of the Hindu community feel secure within the community so that they can play their useful part towards the realisation of a complete 'entente'.

Mauritius will send a delegation to the Conference and will, along with other delegations from sister countries, make its modest contribution to ensure the conference ends up in a meaningful success.

I wish all fellow delegates well in their deliberations.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள்

ஒரு காலத்தில் உலகம் முழுவதும் வேத மதமான இந்து மதம் பரவியிருந்தது. தற்பொழுதும் அநேக நாடுகளில் இந்துக்கள் வசித்து வருகிறார்கள். அநேக நாடுகளில் இன்னும் இந்து மத சின்னங்கள்—அடையாளங்கள் புதைபொருள் இலாகா மூலம் நிறைய கிடைக்கின்றன. இந்து மதம் ஒரு சமுத்திரம் போன்றது—கரை இல்லாதது—ஆரம்பமும் முடிவுமில்லாதது—யுகம் யுகமாய் அனுபவ பூர்வமாக வாழ்க்கை நடத்தி அதன் மூலம் அனுபவம் கண்டு வந்துகொண்டிருக்கிற ஒரு மதம் இந்து மதம் ! உலக வாழ்வில் எவ்வளவு வேற்றுமை இருந்தாலும் ஆன்மீக வாழ்வின் கீழ் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணக்கூடியது இந்து மதம் !... கோவிலில் இறைவனை வழிபடுவது மாத்திரமல்லாமல் கடமைகளைச் செய்வதன்மூலம் கடவுளைக் காண முடியுமென்று அனுபவ ரூபமாகக் கண்டது இந்து மதம் !... கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனைத் தொழாமல் இருந்த இடத்திலேயே இறைவன் நினைப்போடு மாத்திரம் இருந்துகொண்டு இருப்பவர்களுக்கும் கடவுளைக் காண வாய்ப் பளிப்பது இந்து மதம்!...ஏழை—பணக்காரன் எனப் பாராமல் ஏழைக்கும் கடவுள் காட்சி அளித்தது இந்த இந்து மதத்தில்தான்!...தான் மாத்திரம் சுகமாக வாழவேண்டுமென பிரார்த்தனை செய்யாமல் உலகில் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களென்று பாராமல் பிராணிகள் உள்பட எல்லோரும் சௌக்கியமாக இருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்வது இந்து மதத்தின் ஒரு தனிச் சிறப்பு !

" வையகமும் துயர் தீரவே — எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதல்லாமல் வேறொன்றுமறியேன் பராபரமே—சர்வே பவந்து சுகினஹ—லோகா சமஸ்தா சுகினோ பவந்து " என்றபடி இந்து மதமும்—இந்து தேசத்தில் உள்ளவர்களும் சுகமாக வாழ்ந்தால், உலகிலுள்ள எல்லோருக்கும் சௌக்கியமான வாழ்வு கிட்டும்.

உலகிலுள்ள இந்துக்களுக்கு உலக இந்து மஹா நாடுகள் பலரும் நடத்துகிறார்கள். ஆனால் ஸ்ரீ லங்கா நடத்தும் உலக இந்து மகாநாட்டிற்கு ஒரு தனிச் சிறப்புண்டு. ஸ்ரீ லங்கா அரசே ஒரு தனி இலாகா அமைத்து அதன்மூலம் இந்த மகாநாடு நடக்க இருப்பது கேட்டு மிகவும் சந்தோஷிக்கிறோம்.

சமயப் பண்பு வளர்ந்தால் நாட்டு மக்கள் சுபிட்சமாக இருப்பார்கள்—நாட்டுமக்கள் சுபீட்சமாக இருந்தால் அரசாங்கம் செம்மையாகவும்—நன்றாகவும் இருக்கும். இப்படி அமைவதற்கு இந்த மகாநாடு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருந்து எல்லோருக்கும் உதவிகரமாக இருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் மூன்று காலம் பூஜை செய்யும் ஸ்ரீ திரிபுர சுந்தரியோடு கூடிய சந்திர மௌளீஸ்வரரைப் பிரார்த்தித்து ஆசி வழங்குகிறோம்.



கொஸ்கொட தம்மவம்ச மகாநாயக்க மகாஸ்தவிர

1982 ஜனவரி மாதம் 22-ஆம் திகதி தொடக்கம் ஐந்து நாட்களுக்கு இலங்கையில் நடக்க விருக்கும் அகில உலக இந்து மாநாட்டின் நினைவு மலருக்கான கட்டுரை ஒன்றினை எழுதி அனுப்பும் படி மாண்புமிகு பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் திரு. செல்லையா இராசதுரை அவர்கள் இட்ட வேண்டுகோளை நாம் மிகவும் மதிக்கின்றோம்.

மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே இலங்கையில் ஒரேயொரு சமயமின்றி வெவ்வேறு சமயங்கள் இருப்பதையும் அந்தந்த சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பேதமின்றி ஒற்றுமையாக அன்புடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்பதையும் புலப்படுத்தும் சான்றுகள் நமது சரித்திரத்தில் நிறைய இருக்கின்றன.

இயக்க தேவர்களை வழிபாடு செய்த இயக்க குலத்தினைச் சேர்ந்தவர்களும், நாக தேவர்களை வழிபாடு செய்த நாகர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், விஷ்ணு-சிவன் ஆகிய வெவ்வேறு தேவர்களை வழிபாடு செய்யும் இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் இஸ்லாம் கிறிஸ்தவம் போன்ற சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்களும், திகம்பரர்கள், பாஷாண்டர்கள், சன்னியாசிகள் ஆகியோரும் பன்னெடுங் காலமாக இலங்கையில் வாழ்ந்துவந்துள்ளார்கள்.

மேற்கூறிய சகல சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்களுடனும், சகல சாதியர்களுடனும் உண்மையான பௌத்தர் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்துவந்துள்ளார்கள். புத்த பகவான்கூட உயிருடன் இருந்த காலத்தில் மற்றச் சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்களுடைய இருப்பிடங்களுக்குச் சென்று அவர்களுடன் அன்புடன் சம்பாஷணைகளை நடத்தியுள்ளார் என்பதைத் திரிபிடக நூல்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

புத்த பகவானிடத்திலிருந்தும், பௌத்த தர்மத்திலிருந்தும் கிடைத்த மேற்கூறிய எடுத்துக் காட்டுகள், போதனைகள் என்பவற்றின் பயனாக சிங்கள பௌத்தர்களும் இவ்வளவு நீண்டகாலமாக மற்றைய சமயத்தவர்களுடனும் சாதியார்களுடனும் சகோதர மனப்பான்மையுடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள்.

சமயம் மக்களிடையே ஒற்றுமை வளர்ப்பதற்கே அன்றி வேற்றுமை வளர்ப்பதற்காக ஏற்பட்ட தன்று. சமயத்தின் நோக்கம் மனிதரிடையே இரக்கமும், அன்பும் பேணப்படுவதன் மூலம் ஒற்றுமையைப் பாதுகாப்பதுதான்; பொறுமை மூலம் வேற்றுமையை வளர்த்துவிட்டு அநியாயங்கள் செய்வதல்ல.

இத்தகைய சிறந்த போதனைகள் உள்ள பௌத்த-இந்து-கிறிஸ்தவம் ஆகிய சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் வசிக்கும் புண்ணிய பூமியான இலங்கையில் சமயங்களை மறக்காமல் வசிக்கும் மக்களுக்குள்ளே ஒற்றுமையும் பரிவுணர்வும் பரஸ்பர அன்பும் வளரவே செய்யும்.

சமயத்துக்குப்புறம்பாக வாழும் மக்களிடையே உள்ள அநீஸ்வரவாதிகளான பண்பிலி களிடையேதான் வேற்றுமையுணர்வும் விரோதக் கருத்துக்களும் தோன்றுகின்றன. அவர்கள் உண்மையை உணர்ந்து அன்புவழி நிற்கும் சக்தி அவர்களுக்கு உண்டாகுக.

இங்கே நடக்கும் அகில உலக இந்து மாநாடு உலகில் வாழும் பல்லின மக்களிடையே சமய ஒற்றுமை நிலவத் துணை செய்வதாக.

RT. REVD. C. L. WICKREMESINGHE

Bishop of Kurunagala

It gives me great pleasure to send a message of felicitation for inclusion in the Souvenir to be publised in connection with the World Hindu Conference to be held in Sri Lanka in April 1982.

A conference of this nature which seeks to deepen the spiritual and Moral foundations of the adherents of Hinduism is to be welcomed.

As the Emperor Dharmasoka said, "The faiths of others all deserve to be honoured for one reason or another. By honouring them one exalts one's own faith and at the same time performs a service to the faith of others". He valued in persons of all faiths the growth in qualities that are essential to true religion.

I pray in the words of Jesus Christ that "Peace be with you", each and all who participate in this Conference.

Sri - La - Sri AMBALAVANA PANDARASANNADHI AVL.
Adheenakarthar Thiruvavaduthurai Mutt.
THIRUVAVADUTHURAI (THANJAVUR DT.)

எல்லாம் வல்ல ஸ்ரீ ஞானமா நடராஜ மூர்த்தியின் திருவருளால் 21-4-82-இல் இலங்கையில் நிகழவிருக்கும் அகில உலக இந்து மாநாடு (1982) சிறப்புடன் இனிது நிகழ நாம் சதா சிந்தித்திருக்கின்றோம்.

நமது அன்பிற்குரிய அமைச்சர் கௌரவ செ. இராசதுரை அவர்கள் ஆலோசனைப்படி இந்து சமய, இந்து கலாச்சார ஆன்றோர்களைக் கொண்டு சொற்பொழிவுகளும், கருத்தரங்குகளும், கலை விழாவும் கண்கவர் காட்சியும் தமிழ்ச்சொல், வடசொல் என்னுமிவ்விரண்டும் உணர்த்தும் ஒப்பற்ற இறையருளால், உலகில் இந்து சமயம் அரசு அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுத் திகழும் ஒரேயொரு நாடாகிய இலங்கையில் நிகழ்வது குறித்து நாம் மனம்மிக மகிழ்கின்றோம்.

இந்து மாநாட்டின் மாண்பிற்கேற்றதோர் சிறப்பு மலர் ஒன்று மலர்வது குறித்து நாம் உள்ளம் பூரிக்கின்றோம். பூசை, யாகம், பண்ணிசை, வேத அத்தியாயனம், யோகம், தியானம் முதலியன நம் இந்து சமயத்தில் சிறப்புற போற்றப்படுபவை. அவற்றைப் பற்றிய ஆய்வு செயல்முறை விளக்கங்களைத் தெளிவுபடுத்துதல் போன்றவற்றைச் சிறப்புடை அம்சமாக ஏற்றுக்கொண்டு இம் மாநாடு செயல்புரியும் திறன்கண்டு நாம் பேருவகை அடைகின்றோம்.

வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தத்தை உள்ளடக்கி நிற்கும் நம் இந்து சமயம், இந்திய நாட்டின் மணிமகுடம்போல் விளங்குவது ஆகும். அந்த இந்து சமயம், மிகப் பழங்காலந்தொட்டே பண்பட்ட சமயம். இன்று இவ்வுலக அரங்கில் மேலாகிப் பரந்து விளங்குவதனை எடுத்துக்காட்டும் அகில உலக இந்து மாநாடு (1982) சம்பந்தமாக, ஈடுபட்ட அத்துணை அறிவு சான்ற பெருந் தகையோர் அனைவர்க்கும், இந்து சமயப் பற்றுமிக்க இலங்கைவாழ் மக்களுக்கும் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானமும் தேவகுருப்பிரசாதமும், தீர்க்காயுளும், சிந்தித மனோரத சித்தியும், நித்திய மங்கள குரு கடாக்ஷமும் மேன்மேலும் பெருக உண்டாகத் திருவருள் புரியுமாறு எல்லாம்வல்ல ஸ்ரீ ஞானமா நடராசரைப் பிரார்த்தித்து நாம் பேரன்புடன் ஆசீர்வதிக்கின்றோம்.

தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார்

குன்றக்குடி-623206.
(இராமநாதபுரம் மாவட்டம்)

நாள் : 8—3—82

சமயம் என்பது மனிதகுலச் சிக்கல்களுக்கு அன்பு வழியில்—அருள் நெறியில் தீர்வு கண்டு மனிதகுலத்தின் அகவாழ்வு நிலைகளைப் பக்குவப்படுத்திச் செழுமையூட்டுவது. நமது இந்து சமயம் இத்துறையில் சென்ற காலத்தில் படைத்த வரலாறு மிகவும் விழுமியது. நிகழ்காலத்தில் நம்முடைய சமயத்திற்கு—சமூகத்திற்கு நிறைய அறைகூவல்கள் இருக்கின்றன. இந்த அறை கூவல்களுக்குத் தீர்வுகாணக்கூடிய ஆற்றலை நமது மக்கள் அடைய தக்க வகையில் நமது சமயம் அகநிலையிலும் புறநிலையிலும் வழிகாட்டவேண்டும். இங்ஙனம் சிறந்த முறையில் வழிகாட்டினால் எதிர்காலம் சிறப்புடையதாக அமையும்.

மானிட வாழ்க்கையில் அகநிலையிலும் புறநிலையிலும் தனித்தனியாய் அமைந்ததல்ல, ஒன்றினை ஒன்று சார்ந்தேயிருக்கிறது. இதுதான் இயற்கை நியதி. இன்று மலைபோல வளர்ந்துள்ள சமூகச் சிக்கல்களுக்கும், போர் வழிப்பட்ட பயத்திற்கும் பதில் சொல்லாமல் சமயம் தப்பித்துக்கொள்ள இயலாது. ஒரோவழி இயலுமானாலும் கூடாது, எந்த ஒன்றிலிருந்தும் தப்பித்துக்கொள்ள முயல்வது அநீதி. அது நீதிக்கு முரணான வாழ்க்கை ; நீதியொடு மாறுபட்டது; இறைநெறியாக முடியாது அடியிற் காட்டபெறும் சிந்தனைத் தொடரை நினைவு கொள்க.

> " Every Political question is becoming a social question, and every social question is becoming a religious question " — R. T. ELY.

இன்று புறத்தே விரியும் அளவுக்கு அகநிலையில் ஆழம் மையம் கொள்வதில்லை. எல்லாத் துறைகளும் புறத்தே விரிந்தும் பரந்தும் உயர்ந்து வளர்கின்றன. ஆனாலும் அகநிலையில் ஒரு வெறிச்சோடித் தன்மையிருக்கிறது. இது நமது சமயத்திற்கும் விலக்கல்ல. அகநிலையில் எண்ணிப் பூசிக்கத் தெரியாத சமூகத்தினிடத்தில் எங்ஙனம் செழிப்பான அகநிலை வாழ்க்கை தோன்ற முடியும் ? அகனமர்ந்த அன்பால் மனிதகுலத்தை நேசிக்கத் தெரியாத நிலையில் எங்ஙனம் உலகம் உருத்தோன்றும் ? சமய வாழ்க்கை மலரும் ? இந்த வகையில் இலங்கையில் நிகழும் அகில உலக இந்து சமய மாநாடு சிந்தித்து வழிகாட்டவேண்டும் என்று திருவருளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

இம்மாநாடு நடத்த முன்வந்த இலங்கை அரசுக்கும், முயன்று துணை நிற்கும் மாண்பமைந்த அமைச்சர் செ. இராசதுரை அவர்களுக்கும் நன்றி ; பாராட்டு ; வாழ்த்துக்கள்.

மாநாடு இனிதே நிறைவெய்துவதாக,

என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு,

V. SIVA SUBRAMANIAM ESQR.,

President, All Ceylon Hindu Congress ;
Former Judge of the Supreme Court.

The World Hindu Conference that is due take place in Sri Lanka from the 21st to 25th April, 1982 is an event of an epoch-making character. Hinduism is admittedly the most ancient of the living religions of the World, but it still flourishes with undiminished dynamism and is equal to guiding man to meet the challenges of the modern scientific and technological age.

The Hindus are spread far and wide in the world and in the absence of opportunities for interchange of views and discussions, wide differences have been noticed in the observance of the rituals and the practice of the religion. A conference of this nature will not only enable the delegates to reach understanding on many issues but also help to eliminate practices that have no sanction in the religion.

The objectives of the Conference have been admirably set out in a Brochure that has been issued by the Ministry of Regional Development, Hindu Religion, Hindu Culture and Tamil Affairs. The Hon. Minister must be congratulated on having conceived the idea of a World Conference and on taking the necessary steps to translate that idea into a practical reality.

It is my earnest hope that the deliberations of the Conference will be fruitful and rewarding and that, following those deliberations, steps will be taken to establish an International Hindu Centre in Sri Lanka for the promotion of Hinduism.

May the Lord guide the organisers of the Conference and shower His Grace to ensure its success.

வாழி இலங்கை வளர்க அறநெறிகள்
வாழி உலகஇந்து மாநாடு—வாழியவே
அன்பரெலாம் கூடி அரியதிருத் தொண்டியற்றி
இன்புடனே வாழி இனிது.

SWAMI CHINMAYANANDA

It is most appropriate that Sri Lanka has decided to hold a World Hindu Conference in Colombo. This is a period in the history of Hinduism when we can justifiably call a World Conference, because never before had Hindus heard the call of adventure and responded so liberally and readily as in our times. In millions, they have left the cultural security and sense of home and have adventured forth, both from India and Sri Lanka, to cross the seas and to seek their fortunes and serve the communities there. Scientists and artists, professional men and commercial entrepreneurs, businessmen and the like, have made almost an exodus from the shores of their native land, and have today spread throughout the world.

Temples have been built in foreign soils. Ashrams have sprung up in almost all the main metropolises of the world, and advocates of the various schools of Hinduism are roaming about serving their adherents from place to place. I have seen them thriving well and serving diligently, both Indians and foreigners, up in the mountains north of Montreal, and in the southern tip of South America, in St. John's Islands in the Atlantic Ocean, in Fiji, Manila, Japan and Hong Kong. We find them in the Andamans, Mauritius, Africa, in the Middle East cities, Europe and England.

Everywhere, the exhaustive thought contents and the glorious vision held out by the Hindu scriptures hold a charm to the materially developed but spiritually starved modern world.

And yet........

Never before in recent history was Hinduism under such a cloud of confusion, threatened from all quarters, at all levels, and the Hindus sadly disoriented, looking out in all directions for a guiding light.

This was not new to our time-honoured tradition and culture. Many times before she had been threatened ; the cultural bond in the country became tattered ; the integrity of the nation got weakened — the Hindu society did look up for a guiding voice.

In the past, the right voice led them back to the temple, of their culture. When the hold of the Vedic tradition broke down, the Puranic tradition and literature sung by Vyasa pointed out the necessary road to revive. When that too was breaking up, a Prince Siddhartha, with his soft voice and brilliant thought, gave his nation the cultural lead. Buddhism decayed, and again, during the 6th & 7th centuries, there was a great there at to our culture when Shankara, the Advaitin, gave the call to the country — "Back to the Upanishads." The values of Vedanta needed again resurrection in the hands of Ramanuja in the 12th centrury, and again, Madhwa gave it a new orientation in the 15th century. In the 19th century Vivekananda gave the lead and resurrected the national individualism.

Mahatmas, learned Acharyas, and scholars alone can give the world this moral lead. This is the time for all those who respect the Vedic culture, the Upanishadic thoughts, the Geeta values, the Jain thoughts, Buddha's non-violence, Nanak's dynamic call to service of the society, to come together and provide a new charter for the Hindus to march ahead.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள்

சிவ சம்பந்தமுடையது சைவம். சித்தாந்தச் செந்நெறியில் நின்ற சமயகுரவர்கள் ஐயப்பாடின்றிச் சைவ சமயமே மெய்ச் சமயமென நிரூபித்தமையைப் பெரிய புராண வாயிலாக அறிகிறோம். சைவத்தின் பெருமையையும், மேன்மையையும் யாம் இன்னும் அறியாமலிருக்கிறோம், இவற்றை மேலும் உலகறியச் செய்வது எமது கடமை.

இலங்கா தீப இன்றைய ஆட்சியாளர் இந்து கலாசார அபிவிருத்திக்கெனத் தனி ஒரு அமைச்சை நிறுவி அதற்கெனத் தகுதியும், திறமையும், தெய்வ உணர்வும் வாய்ந்த அமைச்சர் ஒருவரை நியமித்தமைக்கு இந்நாட்டுச் சைவமக்கள் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பாடுடையோராவர். மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. செ. இராசதுரை அவர்கள், சைவ உலகுக்கு ஆற்றிவரும் பணியை யாம் அறிவோம். சிவ பரிபூரணத்துவம் எய்திய எமது குருநாதன் நல்லைக் குருமணி ஸ்ரீலஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின்பால், அவர்கள் வைத்துள்ள பக்தியும், பேரன்பும் சொல்லில் அடங்கா. அன்னார் அமைச்சர் அவர்களுக்கு 'சொல்லின் செல்வர்' என்ற பட்டமும் சூட்டிக் கௌரவித்தமை இங்கே குறிப்பிடத்தகும். அவர்கள் எமது ஆதீன வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் அளித்துவருவதை உலகறியும்.

'செயற்கரிய செய்வார் பெரியார்' என்பதற்கிணங்க முதன்முதலாக ஈழமணித் திருநாட்டில் அகில உலக இந்து மாநாட்டை நடத்த ஒழுங்கு செய்தமை பாராட்டிற்குரியது. அன்று ஒரு நினைவு மலரையும் அவர்கள் வெளியிட இருப்பதறிந்து பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம். இளைஞர்களிடையே விரக்தி மனப்பான்மை வளர்ந்தும், தெய்வ உணர்வு குன்றியும் வருவது ஓரளவு உண்மைதான். ஆனால் இத்தகைய வைபவங்களும், சஞ்சிகைகளும் சமயக் கொள்கைகளைச் சிந்திக்கவும், தெய்வ உணர்வை வளர்க்கவும் வழிவகுக்கும்.

இம் மாநாடு செவ்வனே நிறைவேற ஞானசம்பந்தப் பெருமாளினதும் நல்லைக் குருமணி யினதும் திருவடிகளை மனமாரப் பிரார்த்தித்து ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

சிவ. சிவ.

உ

குருபாதம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமையாதீனம்

26 - ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள்

இந்து மதத்தின் பெருமைகளை உலகறியச் செய்யவும் இந்து சமய தத்துவங்களை ஆராயவும் அதன் வளர்ச்சிக்குரிய வழிவகைகளைக் காணவும் உலகளாவிய மாநாட்டை இலங்கையரசு நிகழ்த்துவது பாராட்டுதற்குரிய நற்செயலாகும்.

அரைநூற்றாண்டுக்கு முன் உலக அளவில் அமெரிக்க நாட்டில் அனைத்துச் சமய மாநாடு நிகழ்ந்ததென அறிகிறோம். அம்மாநாட்டில் உலக மக்கள் அறியுமாறு நம் இந்து சமயத்தின் பெருமையை எடுத்துரைத்த விவேகானந்தரைப் பாராட்டுகிறோம். அம்மாநாட்டை அடுத்து நிகழும் மிகப்பெரிய மாநாடாக இலங்கையில் நிகழும் அகில உலக இந்து மாநாடு விளங்கும் என்று நம்புகிறோம்.

இலங்கையில் பௌத்த சமயத்தை அரசு மதமாகக்கொண்டுள்ள அவ்வரசினர் இந்து சமய மாநாட்டை விரிவான முறையில் நடத்துவது அவர்களது சமயப்பொது நோக்கை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இம்மாநாட்டை அரசு சார்பில் கொண்டாட இசைவளித்து மாநாட்டைத் தொடங்கி வைத்துப் பேருரை வழங்க இருக்கும் இலங்கை ஜனாதிபதி மாண்புமிகு ஜயவர்த்தன அவர்களையும் மாநாட்டைச் சிறந்தமுறையில் செயற்படுத்தும் அமைச்சர் மாண்புமிகு இராசதுரை அவர்களையும் பாராட்டுகிறோம்.

உலக சமயத்தினர் அனைவரும் சமயநெறிக்காகக் கொண்டாடப்பெறும் இம்மாநாட்டை வரவேற்பர் என்பது உறுதி.

மாநாடு சிறந்தமுறையில் நிகழவும், மாநாட்டுமலர் சமய நறுமணம் கமழ்ந்து திகழவும், இம்மாநாட்டில் பங்குபற்றும் அன்பர்கள் எல்லா நலங்களும் பெற்று இனிது வாழவும் நமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ செந்தமிழ்ச்சொக்கன் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

சிவபோகசாரம்

என்னை அறிவென்றான் என்னறிவில் ஆனந்தம்
தன்னைச் சிவமென்றான் சந்ததமும்—என்னை உன்னிப்
பாரா மறைத்ததுவே பாடமென்றான் இம்மூன்றும்
ஆராய்ந்த வர்முத்த ராம்—ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி
முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்

"கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்"

எனப் பத்துப் பாட்டு காட்டும் தொன்மையும், வளமையும், வணிக மேன்மையும் மிக்க இலங்கைத் திருநாட்டில் அகில உலக இந்து மாநாடு நிகழவிருப்பதும், அம் மாநாட்டின் நினைவாக அரியதோர் விழா மலரை வெளியிடவிருப்பதும் அறிந்து மகிழ்வெய்துகின்றோம்.

சமயம் என்பது ஆறு, நெறி, வழி, தருமம் எனும் பல்வேறு சொற்களால் வழங்கப்பட்டு வரினும் அதன் தலையாய நோக்கம் மக்களின் மனவுணர்வுகளைச் சென்ற விடத்தாற் செலவிடாது தீதொரீஇ நன்றின்பால் உய்ப்பதேயாகும். அன்றாட வாழ்க்கையில் மக்கள் பல்வகைத் தேவைகள், தடைகள், இன்னல்கள், குறைகள், பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. இவற்றைத் துணிவுடன் எதிர்கொள்ளவும், பல்துறையிலும் ஈடுற்றுள்ளோர் அவற்றின் நீங்கி - புறவாழ்க்கையை விட்டுப் பிரிந்து - அகத்தளவில் - மனத்தளவில் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையில் மன அமைதியும், ஒருமையும், நிறைவும் பெறவும் சமயம் அருந்துணையாக இருப்பது என்பதில் ஐயம் எள்ளளவுமில்லை.

அறிவியல் ஆய்வுகளாலும், புதிய கண்டுபிடிப்புக்களாலும், பகுத்தறிவுவாதிகளின் எதிர் வாதங்களாலும், ஈர்ப்புண்ட இளைஞர் சமுதாயம் சமயநெறியை ஏற்க மறுத்து எதிர்ப்பதைக் கண்டு அஞ்சியோ, அவர்களைத் துன்புறுத்தியோ பயனில்லை. அறிவுத் துறையில் சிறந்து விளங்கிய அறிஞர்களும்கூட தங்கள் வாழ்வின் முற்பகுதியில் ஆற்றிய அறிவுத்துறைப் பணிகளால் தளர்ச்சியும், மனச்சோர்வும் எய்தியபோது அவர்களை மீண்டும் நன்னலம் பெறவும், அமைதியுறவும் சமய அறிஞர்களும், இலக்கியங்களும், அவற்றின் கோட்பாடுகளுமே உதவி புரிந்தன என்பதை வரலாற்றேட்டின்மூலம் மெய்ப்பித்து இளைஞர்களைப் பரிந்தேற்கவேண்டும்.

நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லென்போரையும் நல்வழிப்படுத்தி உண்மையுணரச் செய்வது சமயமாகும்,

இலங்கை 'நலப் பணிகளில் முன்னோடியாக இருப்பது' எனும் மொழியை, சமய வளர்ச்சியும், மேன்மையும் கருதி எடுக்கும் அகில உலக இந்து மாநாட்டின் வழியும் நிறுவுகிறது.

உலக அளவில் இந்து மாநாடு கூட்டப்பெறுவது இதுதான் முதல்முறை என்பதை உளங்கொள்கையில் மகிழ்வு மிகுகிறது.

சமய நன்னெறிகள் தலைசிறந்து விளங்கும் பாரதத் திருநாட்டில்கூட கால மாறுபாட்டால் சமயவுணர்வு ஒரு சிறிது குன்றிய போதிலும், இலங்கையில் இளஞ்சிறார் முதல் அனைவர்க்கும் பள்ளிகளில் கட்டாயப் பாடமாக வைக்கபபட்டும், மற்றும் வானொலி, சஞ்சிகைகள் வாயிலாகவும் சமயம்பேணப் பெறுகிறது எனின் அது மிகையாகாது.

மேலை நாடுகளில் அரசியல் கட்சிகள் பலவாக இருந்தபோதிலும் ஆத்திக எதிர்ப்பு வாதங்கள் அதிகமில்லை; மதிக்கப்படுவதுமில்லை; இலங்கையில் சமயம் தழைக்கவேண்டுமெனும் சிந்தனையுடன், வருமுன்னர்க் காக்கும் திறனுடனும் இந்து மாநாட்டைக் கூட்டுவது காலங்கருதி இடத்தாற் செய்யப்பெறும் சீரிய முயற்சியாகும்; ஞாலம் அளாவிய நற்பலனைச் சித்திக்கும் என்பது துணிவு.

தான் தொடங்காற்றல் திறனும், தமிழிலும், சமயத்திலும் அசைவிலா நம்பிக்கையும், வினை செய்தற்கண் மனவெழுச்சி மிகுதியும், வினைத்திட்பமும், தன்னலமிலாப் பணியும், அருமையுடைத்தென்று அசாவாது பெரு முயற்சிகளை எடுக்கும் பெற்றிமையும் மிக்க மாண்புமிகு செல்லையா இராசதுரை என்றும் நமது பாராட்டிற்குரியவர்.

உலகமுழுவதும் பரந்துள்ள இந்து சமயம் உன்னதமான சிறப்புக்களை எய்தி ஓங்க வேண்டுமெனும் உளப்பாங்குடன் எடுக்கப்பெறும் இம்மாநாடு எண்ணிய நற்பயனை எண்ணியவாறே விளைவிக்கவும், மாநாட்டு மலர் இந்து சமயத்தின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட பழமையையும் சீர்மையையும், எளிமையையும், எதிர்ப்புகளுக்கிடையிலும் ஏற்றம்பெற்றுள்ள அதன் நிறைவையும் விளக்கும் அருங்கருத்துக் கருவூலங்களுடன், மற்றும் தமிழ், இறைநெறி, இலக்கிய, கலை, கலாசார, பண்பாட்டு, நாகரிக மேம்பாடுகளை எடுத்துக்கூறும் படைப்புகளும் சேர்ந்து மணமிகும் பொன் மலரென மிளிர்ந்து காலங்கடந்து விளங்கவும் செந்திலழகன் செம்பொற்பாதம் வந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

சுபம்
சிவ சிவ

SWAMI RANGANATHANANDA OF RAMAKRISHNA MATH

Ramakrishna Math Marg,
Domalguda,
Hyderabad 500 029.

"Most of the nations of the world today are multi-religious, multi-lingual, multi-ethnical. To live together in peace and harmony in such societies, we need the guidance of a rational philosophy of man and society. It was such a philosophy that India had developed ages ago in her vision of **unity in diversity** and applied it in her religious and cultural fields. That is why, even today, India has a rich diversity in all fields of human life which few other nations have. India has fostered these diversities deliberately from the very beginning of her cultural history, as an application of her spiritual vision of unity in diversity, unlike many ancient and modern societies, which organize themselves under the principle of **uniformity** — racial uniformity, religious uniformity, linguistic uniformity - but have become confronted in the modern period, by historical circumstances beyond their control, with the problem of diversity - a problem which is causing much headache to such nations, for example, United Kingdom, U.S.A., and Australia. These and other such nations are in search of the wisdom to tackle this new challenging phenomenon.

It is here that India's age-old experience and wisdom, as much spiritual and philosophical and cultural and socio-political, brings a message of hope. It was not only the sages and philosophers of India, like the Vedic sages, Sri Krishna, and Buddha, who upheld this vision of unity in diversity, in preference to uniformity, but also her political leaders and statesmen ; they made it their state policy and programme with great success. The brightest historical example in this field is Emperor Ashoka of the third century B.C., whose life and work intertwines the histories of Sri Lanka and India, and whose rock edict on toleration of differences in the field of religion, which can be read even today, is couched in the briefest but most meaningful utterence : **Samavaya eve Sadhuh** —

"(In religion) Samavaya i.e. harmony or concord, is the right way"

This Samavaya principle applies not only to religion but also to race, language, and other differences in society. Behind all these differences, India discovered a central thread of spiritual unity arising from her **Advaitic** or non-dualistic vision. It is this vision and its implementation that has contributed to the impressive continuity and strength of Indian culture during its five-thousand-year history.

All this means that ancient India's spiritual and political leaders had great minds and hearts, and the same minds and hearts we can see in the modern spiritual and political leaders of India also, like Sri Ramakrishna, Swami Vivekananda, and Mahatma Gandhi.

Sri Lanka is a multi-racial, multi-religious, and multi-lingual society. It needs to be inspired by this Indian vision of unity in diversity. A nation may be small in size but needs to be big in mind and heart. I convey my best wishes for the success of the World Hindu Conference 1982 in impressing upon the good people of Sri Lanka the need to develop big minds and hearts so as to convert its religious, linguistic, and cultural diversities into a source of strength to the nation by making them subserve the fundamental unity of Sri Lanka.

With love and namaskars.

SWAMI SIVANANANDA NAVALAR

Saiva Sithantha Sangam - Durban

"To All Hindu Brethren my fervent appeal, Let us have the vision, the courage, based on human solidarity, join our thoughts, our hearts and our forces to change the present climate of dissention and quarrel and pray for the Hindu concept of world brotherhood to come to being and a new chapter of fellowship of faiths, in the Fatherhood of God through the media of Saivite Hinduism, be written with supreme love and tolerance with deep concern for all living beings.

Let us try to substantiate the assertion by our Tamil Saint Thirumoolar who said two thousand years ago that "God is One and mankind is one". Poet Kaniyan Poongkontranar said "All countries are my country and all people are my family."

LANKA MITHRA

JUSTICE S. MOHAN
41, Venkatakrishna Iyer Road,
Madras-600 028.

Swami Vivekananda said:—

> " Each nation has a destiny to fulfil,
> each nation has a message to deliver,
> each nation has a mission to accomplish.
> Therefore, from the very start, we must
> have to understand the mission of our
> own race, the destiny it has to fulfil,
> the place it has to occupy in the march
> of nations, the note which it has to
> contribute to the harmony of races."

> " The name Hindu will stand for every-
> thing that is glorious, everything
> that is spiritual, or whether it will
> remain a name of opprobrium, one
> designating the downtrodden, the
> worthless, the heathen."

It is the glory of this religion the WORLD HINDU CONFERENCE is going to unfurl.

As patron of Lanka Mitra, I sincerely hope that fresh waves of affinity, affection and love will rise between the two countries, which is the heart-throb of Lanka Mitra. It is articulate in its admiration of the progress of Sri Lanka.

Let the CONFERENCE bring enlightenment and eminence shedding its lustrous light dispelling darkness.



PREFACE

The World Hindu Conference is a unique event in the annals of Sri Lanka as it is the first of its kind to be held in this blessed and beautiful country of ours, with State patronage and participation.

To this extent, the Hindu Community of this country, should be thankful to the President of Sri Lanka, His Excellency J. R. Jayewardene, for having granted a sizable sum of money and encouraged the holding of this conference, at a most momentous period of our history.

The active and energetic Minister of Regional Development Hon'ble Chelliah Rajadurai, who is also the Minister in charge of Hindu Affairs, is the person who conceived the most commendable idea of a World Hindu Conference to be held in Sri Lanka. Every Hindu should be glad and be proud that such an idea is materialising this day with the concurrence of eminent World scholars in the field of Hindu concept.

This conference is only a beginning of a broad based programme in the development and fostering of a World-wide Hindu Religio perception. One of the ultimate aims will be, as pointedly emphasized in the conference brochure, the establishment of an International Hindu Research Centre to be set up in Sri Lanka.

Although Bharat is universally acknowledged as the cradle of Hinduism, the State there is proclaimed to be secular. In comparison, Sri Lanka is very religious-minded and the State insists on religious education as compulsory in all levels of the school and college curricula. Hence, Sri Lanka becomes an eminently suitable centre to establish the envisaged International Centre for Hindu Religious learning and research.

Another objective of the conference is to bring about a greater fellowship among the Hindus of the World and a greater awareness of the vastness and values of our religion.

An attempt has been made in some measure in this souvenir, towards the achievement and advancement of these objectives and also to enunciate the finer aspects and the essentials of Hinduism.

It is hoped that this Souvenir will serve to commemorate this momentous occasion of the World Hindu Conference and impress its importance in an effective way. The Activating Committee thanks all the learned contributors.

K. LAKSHMANA IYER,
Chairman,
Activating Committee,
WORLD HINDU CONFERENCE.

ACTIVATING COMMITTEE - WORLD HINDU CONFERENCE - 1982

SRI LANKA

1.	Mr. K. LAKSHMANA IYER Former Director of Education	Chairman
2.	Hon. V. SIVA SUBRAMANIAM Former Justice of the Supreme Court ;	Member
3.	Mr. S. T. SIVA NAYAGAM	"
4.	Mr. K, THILLAINATHAN Mercantile Executive	"
5.	Mr. P. VALLIPURAM, J. P. Sub-Collector of Customs	"
6.	Mr MUNI KUNDANMAL Managing Director, Kundanmal Group of Companies	"
7.	Mr. S. S. BALASUBRAMANIAM Chartered Accountant	"
8.	Mrs. SARASWATHY KANAGASABAI Vice-President, Eelathu Thiruneri Thamil Manram, Colombo.	"
9.	Mrs. SANTHANA NALLALINGAM Teacher, Holy Family Convent, Colombo. T. M. Teacher.	

CONTENTS

உள்ளுறை

Art Work : VINU of Kalki



WHAT IS Hinduism

Dr. T.M.P. MAHADEVAN

Emeritus Professor of Philosophy, University of Madras

The Hindu Doctrines

Of the major religions, Hinduism alone has no proper name, for it does not owe its inception to any single prophet or circumstance. The term 'Hindu' is not indigenous ; it was coined in the distant past by foreigners who came to India through the North-Western passes of the Himalayas, and it simply meant the people who inhabited the Indus valley, and, derivatively, the faith they professed. The expressions usually employed in the sacred books of India to designate Hinduism are *Vaidika dharma* and *Sanatana dharma* which mean, respectively, the religion of the Vedas and the faith eternal. The Vedas constitute the basic authority for the Hindu doctrines, which received additions and alterations in subsequent religious literature that came to be written not only in Sanskrit but also in the popular languages of India. The truths that are enshrined in these doctrines are held to be eternal because they pertain to the order of spiritual reality.

Almost bewildering is the variety of doctrines that go under the name of Hinduism. It is customary to regard every man of religion as a believer in a personal Deity. But so far as Hinduism is concerned, this is not an essential requirement. One may be a Hindu and yet not believe that the ultimate reality is a God endowed with the attributes of personality. Even those Hindus who consider that the plenary being is a personal God conceive of Him in different ways. There is a text of the *Rg-Veda* which declares that Truth is one, though sages call it variously. So, a unique feature of Hinduism is its catholicity and comparative freedom from dogma. Since the human mind is limited and finite, it cannot comprehend the nature of the total reality; and even the revelation that is made to it is interpreted by it from its own standpoint. Hence the great sages of Hinduism have taught that there are as many religions as there are human minds. 'My Hinduism is not sectarian', wrote Mahatma Gandhi in 1938, 'It includes all that I know to be best in Islam, Christianity, Buddhism, and Zoroastrianism....Truth is my religion, and non-violence is the only way of its realisation'. Attempting a definition of Hinduism earlier in 1924, the Mahatma observed, 'If I were asked to define the Hindu creed I should simply say, search after Truth through non-violent means.'

Although Hinduism seems to be a federation of faiths rather than a single religion with a fixed set of dogmas, it is not as if there is nothing common among the cults that constitute Hinduism. The richness and variety of creeds that we have in Hinduism do not mean that there are no basic truths to which every Hindu would subscribe both in belief and in practice. While discussing the main schools of Hindu thought in the present paper, I shall take care to indicate the fundamentals on which these schools agree. When we come to the area of religious practices we shall see that the agreement is even more substantial.

Right from the beginning of Hindu religious thought there have been two chief currents one which may be called the theistic and, the other absolutistic. All forms of theism recognise a cosmic creator called God, whereas absolutism reduces the plurality of things to one non-dual spiritual reality. While many of the Vedic hymns are addressed to one form or the other of the Deity, there are some in which the metaphysical Absolute is celebrated. In the hymns to Indra and Varuna —the most prominent Vedic gods—we come nearest to monotheism. In what is known as the *Purusha-sukta* we have a view of God as immanent in the world as well as transcendent. In the *Nasadiya* hymn which is an example of pure Vedic metaphysics, the nature of the Absolute is indicated as what lies beyond the reach of all categories. The seeds of theism and absolutism that are thus to be found in the Vedas germinate and grow to huge proportions in later Hinduism, and get embellished in great detail.

What is common to the theistic Hindu cults is their conception of a God who is the creator, preserver and destroyer of the universe. From these three functions of the Deity arose the doctrine of the Hindu Trinity consisting of Brahma, Vishnu and Siva. Though some of the sects may promote one of the three aspects to the supreme place, as in Vaishnavism and Saivism, all the three cosmic functions I have mentioned are assigned to one and the same God. This is a distinctive feature of Hindu theism—that it ascribes to God not only the functions of creation and preservation but also that of destruction which is an act not of unkindness, but of mercy. The world is destroyed only in order to be created again, and in the interval the souls get their welcome rest.

In just a few theistic schools God is considered to be only the efficient cause of the world. The more general view, however, is that God is both the efficient and the material cause. God who is the ultimate ground of the universe is not limited in his act of creation by any extraneous stuff called matter. Probably, the phenomenon of world—emergence may be better described as emanation or transformation than as creation. The emanation of the world does not in any way affect the nature of God. The world is only a part of Him, and even thus He does not suffer any change or diminution. Nor does the world exhaust His being, for He stands beyond it as well. It is not necessary that God should be referred to only as 'He'. It is a matter of indifference as to how we speak of the Deity—as 'He' 'She', or 'It'. One of the main Hindu cults which is called Saktism conceives the Deity as the great Mother, the divine primal Power. In fact God has no gender. He is above all the distinctions that go with finitude. He is the home of all auspicious and infinite attributes such as omniscience and omnipotence. According to some schools even contradictory qualities find reconciliation in His nature.

Hindu absolutism which is known as *Advaita Vedanta* and which owes its consolidation and popularisation to Sankara, is not satisfied with the theistic formulations of the nature of ultimate reality. It certainly admits the usefulness of the personalistic conceptions of Godhead. Man, so long as he is merely human, cannot help conceiving of God after his own image. But when he transcends his limitations as a finite being—which transcendence is accepted as the final goal even by Hindu theism—he will realise that the plenary reality is distinctionless. Distinctions such as substance and attribute, agent and patient, creator and created, God and the world, can obtain only in relative experience. The Absolute, which is called *Brahman* or Atman in Vedanta has no attributes ; it is not a creator producing the world either out of itself or out of extraneous matter. For it there is no real becoming. The world is only an appearance of the Absolute, even as the illusory serpent is an appearance of the rope.

Having explained the nature of ultimate reality, according to Hinduism, let me proceed to discuss the nature of man and his destiny. Man is essen-

tially 'soul or 'spirit'. Every sentient being is a soul. But man alone has the prerogative of making spiritual progress and of marching towards the goal of perfection. All other sentient beings must be born in the human species before they also can join the march. All the Hindu schools of thought are agreed in holding that the soul is eternal. Even God does not create a soul. The pluralistic systems also maintain that the souls are co-eternal with God. Although the pure soul is eternal and free from limitation, it finds itself in the phenomenal world as endowed with a body-mind complex. It is this complex which binds the soul to empirical life. When this process of embodiment began, we do not know. But that this process can be put an end to is the promise of philosophy and religion.

The root-cause of the soul's embodiment is its ignorance about its own true nature. Forgetting its pure nature as eternal consciousness, it identifies itself with a body-mind complex, and goes through a series of births and deaths. This transmigratory process is called *samsara*. What happens at death is the leaving off of a physical body, and at birth the taking on of a new one. The mind and its faculties however continue to accompany the soul until it is released from bondage. It is the mind, in fact, that serves as the carrier of the soul from one physical body into another. The soul, being oblivious of its nature, imagines itself to be the ego which is the foremost faculty of the mind, and acts in order to enjoy and suffer in life, and enjoys and suffers in order to act.

The actions that the soul performs, or falsely thinks that it performs, bring in their consequences, and also determine the nature of its future birth. The law of action and reaction which is, in fact, the law of cause and effect in the moral order goes by the name of *karma*. *Karma*, is sometimes wrongly mistaken for fate which it is not. It only means that an individual has to reap what he had earlier sown. Just as there is orderliness in physical nature, there is causal regulation in the moral realm also. An act, when performed, yields its allotted fruit and also leaves on the mind its impressions. Some actions may not fructify in the present life. In order to enjoy the fruit of such actions and in accordance with the impressions formed in the mind, the soul is reborn in a particular body and in a certain environment. This is the doctrine of *karma*. While the results of past actions have to be reaped, the mental impressions may be changed, controlled or effected. So, the individual has a certain measure of freedom. Even the compulsive force that seems to drive him along a certain course of action is the product of his own making. There is, therefore, no alien destiny governing the career of man.

The goal of man, according to all schools of Hinduism is *moksa* or liberation. Empirical life constricts the soul and makes it lose sight of its unfettered nature. It is this which constitutes evil and is the source of all sorrow. Here the expressions 'evil' and 'sorrow' do not have their usual meanings. That is evil which shrouds the true nature of the soul and compels it to play a false role. In this sense, transmigration and its cause, ignorance, are evil. They are also the source of sorrow because they convert, as it were what is infinite and eternal into a finite, helpless creature of time. Here the term 'sorrow' means finitude and impermanence. So, the charge of pessimism cannot be made against Hinduism. Moreover Hinduism promises to all souls release from sorrow, freedom from all fetters.

In the entire range of Indian thought there are two views regarding the nature of the ultimate goal of life. One of them thinks that liberation means absolute freedom from sorrow and nothing more. The other maintains that *moksa* is not a mere negative state but the experience of positive bliss which is unexcellable. It is the latter that is the dominant view in Hinduism. Such expressions as 'supreme felicity' and 'unlimited happiness', are employed in the Hindu sacred texts to indicate the nature of the goal. The individual

who has reached it is not born again, for he has become eternal or has realised his eternal nature. He has no more desires, for there is nothing that he has to accomplish. He has gone above the opposites of relative experience such as heat and cold, praise and blame. This is the consummation which every soul devoutly wishes for, and eventually attains. The purpose of transmigration is to enable the soul to gain the transcendental experience. Life in the world is a schooling which disciplines the soul and makes it perfect. Viewed in this light, life is a blessing and not a curse.

As to what happens to the released soul in relation to the ultimate reality, the schools differ in their views. The theistic cults aver that the individual soul realises its nature as a part or as a servant of God. It comes to live in the proximity of God, acquires a nature similar to that of God, and finally attains union with God. Some of the cults believe that God has a world of his own which is referred to as heaven, and that the soul which has gained perfection goes to live there for ever. The Vedantic absolutism, however, teaches that perfection means the realisation of the soul's identity with the Abolute Spirit. It is only ignorance of the truth that makes the soul imagine that it is a separate entity, that it has an individuality, that it acts and enjoys, is born and dies. When ignorance is dispelled and wisdom dawns there can be no plurality whatsoever. This can happen even in this life, even while the soul seems to fenant a body. What is spoken of as the soul's goal is not a distant end to be newly gained. The soul is always perfect; it is non-different from the supreme Spirit. Only this fact remains veiled on account of ignorance. When this veil is lifted, the ever-present nature of the soul stands revealed. What effects this lifting however is not mere theoretical knowledge but, intuitive experience of the plenary truth. Here both Hindu theism and absolutism agree. They agree also to a high degree on the procedural disciplines one should adopt in order to gain that experience.

The Hindu Practices

We have noted already that although there are several schools of Hindu thought, there are certain fundamentals which are common to them, and that there is a great measure of agreement in the area of practice. It is a generally accepted principle in India that conduct, counts, not creed, that if the right disciplines are practised the true insight will follow. Of the major trends in Hinduism—the theistic and the absolutistic—the former lays stress on devotion to the Deity and the latter on the wisdom of the Absolute. This is only a difference in emphasis. So far as the auxiliary disciplines and the total content of practice are concerned, there is complete agreement.

The various cults and schools of Hinduism, agree in practice because their aim is the same viz., to liberate the soul from its bondage to the empirical cycle of birth and death. This is the ultimate human goal which is called *moksa* meaning release. The pursuit of *moksa*, however, does not mean an other-worldliness in disregard of the interests of this world. An inspection of the Hindu ritual practices and ways of worship will reveal that the joys of this world are not spurned by the Hindu. He is as human as any other group of the species. Besides release, three other ends are recognised by the Hindu teachers. They are economic prosperity, sense pleasure, and righteousness. Only these are instrumental and not intrinsic ends. Prayers for length of life, worldly wealth, good progeny and the pleasures of existence are not infrequent in the ancient texts. But these should be acquired and enjoyed in such a way that one does not slide back in the scale of spiritual evolution. If righteousness becomes the basis of economics and pleasure, then one would progress towards the final goal of liberation. This is the rationale behind the entire range of Hindu religious practices.

The Vedic ritual consisted of sacrifices offered to the gods for different purposes. Sacrificial mate-

rial, such as ghee or rice-grain, was given as oblation to the gods either by consigning it to the sacred fire or by spreading it out on a bed of sacrificial grass. The mode of sacrifice was first simple, but with the passage of time it became more and more intricate and complicated. There are several types of Vedic rites. The optional rites are to be performed for obtaining certain results such as prosperity in this world or happiness in the next. For instance, the king who desires conquest is enjoined to perform the horse-sacrifice known as *asva-medha*. Rites such as these are not obligatory. The Vedic texts that teach them are of the nature of hypothetical imperatives. Their form is : 'If you desire this, do this'. There are other sacrifices which are obligatory rites. Their performance does not depend on the option of an individual. Such are, for example, the twilight prayers called *sandhyavandana*. One has to offer these prayers without any ulterior motive. The obligatory injunctions are categorical imperatives. Their formula is: 'You ought to do this because it is your duty'. Besides the two groups of rites I have just explained, there are occasional rites and expiatory ones. The former of these are to be found on occasions such as the birth of a child or the death of a person, and the latter as compensation for sins committed.

In the classical period of Indian thought there arose a school of philosophy named *Mimamsa* which grounded its entire teaching on the ritual-sections of the Veda. The followers of this school maintained that the duty of the individual was simply to obey the commands of the Veda. From such obedience would be generated an unseen potency which would afford the individual after his death enjoyment in heaven. Very soon however the Mimamsa school realised that heavenly enjoyment could not be the ultimate goal of man. It was compelled to admit as the final end *moksa*. Even thus, the school insisted that the performance or ritual acts was the only means to release. According to the revised scheme, one should avoid optional rites and perform the other sacrifices with a sense of obligatoriness. If one kept to this regimen strictly all one's life, one would attain release at death.

In later Hinduism, religious practices based on the Scriptures of the popular cults known as the *Agamas* or *Tantras* came to replace largely the Vedic sacrifices. As religion, like many other things, begins at home, there are several domestic rites taught in these sacred texts. No important event in the household is unassociated with religious ceremony. The birth of a child, giving him a name, the first feeding of solid food, putting the child to school, graduation, marriage and the funeral have all their appropriate rites. The object of these ceremonial acts is to give a spiritual significance to the journey of life. There ought to be no wedge driven between the secular and the sacred. The sanctification of the entire life of man is the aim of religion. Life itself must get transformed into a sacrifice ; it must become holy.

Besides celebrating the chief events that occur in his family, the householder has to perform everyday five sacrifices—the sacrifice to the gods consisting in propitiating the sacred fire or worshipping the family deities, the sacrifice to the seers which takes the form of studying the Veda and other sacred books, the sacrifice to the ancestors by offering them oblations of water, the sacrifice to the lower animals which means feeding them, and sacrifice to guests by entertaining them and giving alms to such of those that are poor. The conception of the five daily sacrifices is a grand one, as it unites the different orders of being, the divine, the human and the sub-human, and the periods of time, the past, present, and the future.

The most significant event in the orthodox Hindu household is the daily ceremonial worship of the family deity. The central place in the house is the shrine-room. At least once a day the deity is worshipped in the form of an image according to rule. There may be many images in a household. Usually five are placed on the pedestal of worship referred to as the *panchyatana*. The image of the

principal deity, say Vishnu or Siva occupies the centre, with the other four arranged on the sides. The worshipper first invokes the presence of the deity in the image, and then treats the god as he would an honoured guest.The images are bathed, dressed, and decorated, food, water and flower offerings are made, ceremonial lamps are waved in front of the images incence and camphor are burnt, and finally the gods are requested to retire. Each act of worship is accompanied by a set formula or prayer. In certain forms of Tantrik worship, mystic designs called *yantras* are used in the place of carved images, and syllables with esoteric meanings are uttered. These forms of worship are highly technical, and one may not adopt them without expert guidance.

The worship in temples follows the model of domestic worship, but on a much larger and more elaborate scale. No visitor to India will fail to be struck by the grandeur of these temples. No private residence can compare in excellence with these houses of God which Hindu piety has raised. The typical towers which serve as entrances to the temples and reach up to the skies are symbolic of the aspiration of the human soul for the infinite. The temples themselves are constructed on the plan of the human body. The *sanctum sanctorum* symbolises the heart-centre where God takes His seat. Apart from worship of the principal and auxiliary deities in a temple several times a day, there are festivals connected with each temple which are occasions for huge congregations of devotees from far and near. The pious Hindu, sometime or other in his life, visits the main temples of the land and other places of pilgrimage. He climbs hills to have a vision of God, and bathes in the sacred rivers to have his physical and mental dirt removed. He keeps a religious calender and fasts and feasts as occasion demands—to celebrate the victory of good over evil or the incarnation of a god.

External worship, however, is not the final discipline. As a devotee progresses spiritually, his devotion becomes less and less formal and external and more and more real and internal. What God demands is not material offering but the offering of one's heart, the surrendering of one's ego. In the traditions of Saivism and Vaisnavism alike there are several cases of saints who had neither high birth nor much learning, and who were able to realise God even through uncouth and uncivilised modes of worship. The aim of devotion is to turn the mind Godward and make it one-pointed. It is the sublimation of the baser passions and desires that a devotee accomplishes through his unswerving loyalty to God.

The same objective can be achieved through a technique which is called *raja-yoga* taught in its complete form by an ancient sage named Patanjali. This technique involves eight stages which are usually known as the limbs of *yoga*. The first two constitute ethical training consisting of certain restraints and observances. The restraints are non-injury, truthfulness, non-stealing, continence, and non-possession. The observances are cleanliness, contentment, penance, study of Scripture, and devotion to God. The third and fourth stages in *Yoga* are training in steady posture of the body and control and regulation of the breathing process. Then comes the withdrawal of the senses from their respective objects. The last three stages which constitute yoga proper are concentration, contemplation, and absorption. These three are but different degrees of mind control which is the aim of *yoga*.

Although Patanjali considered his *yoga* to be a sovereign and self-complete path to the goal of release, it is more generally regarded as an auxiliary to the path of devotion which I have already described and to the way of knowledge which I am going to sketch. While theism takes devotion to be the main discipline, absolutism teaches the path of inquiry as the principal means to release. Ignorance of truth is the root-cause of bondage, according, to absolutism; and ignorance can be dispelled only by knowledge. The path of knowledge is the path of study, reflection and realisation. The

Vedanta texts should be studied first under a competent preceptor. Then their import should be reflected upon. But mere understanding intellectually of the *Vedantic* truth is not enough. It must be realised intuitively. Persistent inquiry should be made, says Sankara, until the onset of intuitive wisdom. And when wisdom dawns, there is release.

For devotion to mature, and for acquiring competence to enter upon the path of inquiry, one must pursue the path of selfless work which is called *karma yoga*. This is the especial teaching of the *Bhagavad-gita* that one should do his duty without any selfish motive. It is selfish desire for finite enjoyments that makes the soul cling to empirical existence. If an individual performs his allotted work without desiring its fruit, his mind becomes pure and he can concentrate either on the glory of God, or on the path of absolute knowledge. *Karma-yoga* also indicates that one has responsibilities towards society and the world. Hinduism does not exhort anyone to run away from the world. Escapism would only mean cowardice, and a counsel of despair. Renunciation does not mean dead inactivity or a negative attitude towards the affairs of the world. The great advocates of absolutism and the path of knowledge such as Yajnavalkya and Śankara, were at the same time great benefactors of mankind. Hinduism, therefore is not a religion for the egotist or the killjoy. Its first appeal to every man is that he should discover his station in society and perform the duties that belong to it. Then the higher realms of spirituality would open of their own accord. Three things, it is said, are essential for spiritual realisation —birth as a human being, aspiration for attaining release, and association with sagely persons. Human birth is precious because it provides the soul with an opportunity to regain its perfection. This regaining would become possible only if man is aware of his destiny and aspires for reaching it. In this he can do no better than follow the way of the sage and the saint. Hinduism has a long and unbroken tradition of wise and perfect men. Its vitality has never been found wanting. Even in the most decadent age in Indian history there appeared exemplars of the spirit to keep the torch of wisdom burning, and to beckon everyone to follow its light and stop not till the goal is reached. Mahatma Gandhi once wrote, ' My life would be a burden to me, if Hinduism failed me.' His glorious life was a grand testimony to the fact that Hinduism did not fail him. And, it will not fail anyone who, in all sincerity attempts to understand its truths and practise its disciplines.

As ranked in every alphabet the first
The self-same vowel stands, so in all worlds
Th' eternal God is chief.

HINDUISM — A WAY OF LIFE

"LIFE AND DEATH"

All life is one
Hate not any one
For you are contained in all
In harming others lies your own fall.

Life is God in expression
Life is fight for perfection
Death is only an aspect of life.
It leads to a newer and fresher life.

Life is continuous, it never dies
It is change of form cognise
The flower may fall ; the shade may fade
But its fragrance does ever prevade.

— SWAMI SIVANANDA



VEDAS & AGAMAS

M. GNANAPIRAGASAM

Former Principal Parameswara College Jaffna.

Among the relics of the Indus civilisation are found figures which are said to be proto-types of Siva and his celestial hosts (Ganas). Those figures in their moods of deep silence and contemplation suggest that he who explores his inward nature and integrates it is the ideal man. These images have haunted the spiritual landscape of the Hindus from those very early times till today.

VEDAS :

Even the earliest of Hindu works, the Vedas remarkable for their religious instinct and religious fervour were on an exploring mission to reach that great ideal of integration and peace. The earnestness and the utter honesty of the Vedic seers were beyond anybody's question. Their prayers were simple and ancient, full of confidence devotion and certitude. Their problem was neither ploytheism versus monotheism nor many versus one. Their problem was one of relief for their heart and relief for their mind and a consequential spiritual experience.

The term Veda derived from the root vid refers to a doctrine based not so much on faith or revelation but in a higher knowledge attained through a process of deep religious insight and *direct seeing.* The Vedas are seen by the Rishis and therefore these Rishis are called Vedic seers. The Vedas do not give us theories or theologies. The hymns contain reflections of a consciousness that is in communion with a reality beyond. The sense of a supreme God beyond penetrates the seer's consciousness and he questions " Who knows whence this creation came ?[1] and he replies that beyond in the super sky there is an 'adhyaksah' a supreme ruler the true source of this universe[2]. There is a passage in one of the important Upanishads that declares that there is no sanction for any sage or Rishi to chant the Vedas, unless he directly sees and communes with the supreme beyond rooted in the Super-Sky.

The passage runs thus :

> rco aksare parame vyoman yasmin deva adhi visve niseduh yas tam na veda kim *rea* karisyati ye it tad viduh te *imesamasate,*
>
> (Svet-ch. 4, 8.)

In this passage it is pointedly asked, of what avail are the Vedas to him, who does not know the indestructible, highest, Etherial Being in whom all the Gods and all the Vedas reside ? The Vedas are not all inclusive. They are given pride of place, because they are the earliest records of inspired wisdom and deep inner experience. The Hindu always keeps himself as a Sakshi (witness) to all the historic and all the religious movements of this world. He recognises the truth

(1) Rg. Veda X, 129, 6

(2) Rg. Veda X, 129, 7

and value of much that has been proclaimed by all shades of Agamic Jnanis and saints of later periods.

VEDAS AND SRI LANKA

We are not sure about the influence the Vedic hymns had on the Nagas and Yakshas of ancient Sri Lanka. Though there is no direct evidence on this subject, yet there are references to show that Ravana the mighty ruler of ancient Sri Lanka was a Siva Bhakta well versed in the recitals of Sama-Veda-Geetas. We get interesting details about him from Appar Swamigal (6th century A. D.) the earliest of the Saiva Samaya Acharyas[3]. It seems to us from what he says, that this Ravana made several successful expeditions in his 'Pushpaka Vimana' to the north to Dandakaranya in Central India and to Ayodya in North India. His last expedition to Mt. Kailas, the spiritual outpost in the North-east corner of the Sub continent of India was a failure. This mighty Ravana accepts the failure and the defeat in his last expedition[4]. He confessed openly that there are things beyond the limits of human might and human exploration. Such confessions are indeed rare in human history except in the case of true-Bhaktas who kneel down in love and in truth before an almighty God.

It is said after this episode that Ravana became a true devotee of *Siva* and sang the glories of *Siva* in his usual Sama Vedic tunes. He was rewarded with a Sword befitting to a monarch and he came back to Sri Lanka as a true *Siva* Bhakta. A *Siva* Tandava stotra, a Sanskrit hymn of praise is attributed to this Ravana the King of Sri Lanka (see e. g. the Tamil verses cited by M. S. Purna lingampillai, the great King of Lanka 1928, p. 20). It seems to us, that this episode of Ravana has exercised a very powerful influence for several thousand years on the religious community of South India and Sri Lanka and *Siva* worship appears to have had the longest course of development in both countries. It is also possible that some of the fundamental doctrines of practical Saivaism have a bearing on this Ravana episode.

TWO ANCIENT RELIGIOUS MOVEMENTS (POST-VEDIC):

The Vedic seers never anticipated those philosophic and Bhakti movements which came immediately after their period. These movements were led by Sages, Jnanis and dedicated souls dedicated to truth in their respective domains. They were truthful to their doctrine of Universality. They said their supreme God is Atmastham and can always be tested in the never failing crucible called the soul of man. '*Atmastham* ye *anupasyanti te dhirah tesam sugham sasvatama na iteresam*; Those souls that see the one God residing within them - to them belongs eternal happiness and to none else says the Svetasvatara Upanishad. It is said that the above movements came to comment and systematise the reasoning and philosophic consciousness of the sage that predominates while in the latter it is the vedic ceremonialism and ritual ideal of the Rishi that is in the forefront. It is no wonder that these two movements involving human egoity and human sankalpa re-generated and finally failed to attain the Vedic ideal of integral vision.

AGAMAS FAMOUS FOR THEIR DOCTRINES OF GRACE :

To bring a harmony between these two contesting movements, the calvinistic doctrine, the doctrine of grace and the Chosen man appears in the Hindu scene and we come to the age of *Agamas.* All *Agamas* claim that they are all God-inspired and all of them claim their origin to God himself. To the Saivas they are the earliest revealed works in the Sanskrit Language on their religion and Philosophy. Since Tirumoolar (2nd century A.D.) mention nine Saiva Agamas by name[5] we may assume that those Agamas were written a long time before him. The Pidagagama is the name given to the Buddhist Scripture Tripidaga. This came into existence immediately after the Buddha attained Nirvana. The nomenclature of the Buddhist religious treatise was obviously taken from the then existing Saiva treatises. Hence we may conclude that the Saiva Agamas were in existence before the 6th century B.C.

The Agamic period is marked by paranormal and mystical concepts such as:

1. The spiritual possibilities of God's Grace as a Yogi, Bhogi, Vegi[6] etc.,

(3) Thevaram (4, Tirukkurukkai Veeraddanam, 10)
(4) Thevaram (6, Turukkuruhanur, 10)
(5) Thirumantiram. Samya Ed. 63
(6) Sivajnana Siddhi-(1, 2, 50)

2. The direct descent of God's Grace on spiritual beings.
3. God's Grace appearing before man as spiritual Guru.[7]
4. The super-man's overflowing karuna towards all beings[8]'
5. The Avalokateswara concept corresponding to Siva and his overflowing Grace[9].

The Agamas were interested in the study of the various states of pure consciousness and the evolution of the various tatvas in those Suddha Maya regions. It is clear that the Agamas were more mystical than the Vedas. But they were more analytical and more worldly in their outlook. They were written to suit people with different frames of mind at different stages of spiritual evolution[10]. In *charya* (outer-conduct) in *kriya* (temple rituals) in *yoga* (meditation and contemplation) different methods are enjoined in the *Agamas*. But in *Jnana pada* all *Agamas* in the ultimate analy sis deal with the three entities *Pati Pasu Pasa* of the Saiva philosophy[11].

PHILOSOPHICAL CONTENT OF THE SAIVA AGAMAS:

Siva is the ever-perfect supreme God. He is Parameswara, the Lord of Lords. Sakti is in inseparable union with Siva. She is the active principle that moves the animate and the inanimate of this world. The animated ones are called souls. They are infinite in number and are called amritasya Putra[12], children of God. Without knowing the mover, antaryamin, (Saiva Siddhanta gives a beautiful name Tirodhana Sakti, to this concealing power of God) the souls are caught in the wheel of Samsara. The moment they know the mover they become freed[13] and liberated from the 'wheel of Samsara." With a new and entirely different level of consciousness they become truly awakened beings, true Muktas to partake in the everlasting glory of Siva. They become perfect, attain sakshitvam and stand as mere witnesses to the destiny of man and to the destiny of this universe. This Universe is brahmachakra, wheels and wheels within a wheel[14]. To the Saiva Agamas the Universe is something that evolves and involves. Although ever changing, it is a reality designed for the redemption of souls by God. They also posit that God reveals himself to a ripe soul through a human-Guru who is none else than God himself[15].

SAIVA TEMPLES OF TODAY :

Saiva Temples of today are built and worshipped on Agamic lines. They are Parartha institutions, consecreted for Lokasangraha, the spiritual and material welfare of the community at large. Temples dedicated to Siva are found in all parts of the Indian Sub Continent, from Mount Kailas in the extreme north near Tibet to Rameshwaram in the deep south...There are thousands of Siva Shrines in South India. All of them are sanctified spiritual centres serving the spiritual needs of all grades of Baktas, all grades of Yogis and all grades of workers. In Sri Lanka as Sir Paul Peiris has said[16], long before the arrival of Vijaya there were five recognised Iswarams which claimed and received the adoration of all India and he named Thiruketheeswaram and Thandeswaram near Mannar, Tirukkoneswaram near Trincomalee Nakuleswaram near Kankesanturai and Munneswaram near Chilaw. In the course of its long history, Siva worship has undergone many changes. Many Saiva Schools of Philosophy have merged. Three of the main schools are Kashmir Saivaism represented by the pratyabhijna system of philosophy of abinavagupta [17], Karnatic Saivaism represented by the Veerasaiva system of philosophy of Basava[18] and the South Indians Saivaism represented by the Saiva Siddhanta system of philosophy of Meikanta Devar.

---

(7) Sivajnana Bodham-Sutram-8
(8) Bodhi-Satva concept,, Mahajotha Buddhism
(9) Posited by Yogachara School of Buddhisim
(10) Mathava Sivajnana Swamigal
(11) Thirumantram, earliest Tamil work to deal. about Pati Pasu & Pasa
(12) Svet up (ch. 2, 5)
(13) Svet up (ch 1, 6)
(14) Svet up (ch 1, 4)
(15) Sivajnana Bodham-Sutram 8
(16) Journal of the Royal Asiatic GB XXVI No. (70), 1917 pp. 17, 18
(17) Translations in J. Kaul LAL Ded 1973
(18) Translations in A. K. Ramanyam speaking of Siva 1973

SAIVA TEMPLES AS INSTITUTIONS :

We said that *Siva* temples are parartha institutions meant to cater for the spiritual needs of the community at large. To achieve this, priests who officiate in the temples should be atmartha purusas, souls dedicated to God and God alone. For the most part this ideal has been merely on paper. If at all it is realised it is realised only in the reverse. The Agama Jnanis originators of our system of temple worship were master minds. They gave us such rich and all embracing spiritual possibilities and religious forms (true to Veda—Agamic concepts) to be worshipped inside our temples. The religious legacy we have amidst us, is a very rich legacy not found anywhere else in this world. Today our temples is the bed rock which has been keeping the Veda Agamic religious insight of our fore-fathers in its totality and its true form. In this connection we are urged to submit an appeal to the Government of Sri Lanka to which we are greatly indebted for the modern Hindu renaissance in this country to extend its help for the furtherance of Hindu Religious studies and research by establishing an International centre of Hindu studies (Vedas, Agamas, Puranas, Itihasas etc.) either in Jaffna or in Colombo. We are only voicing a dream, a cherished dream of Sir Ponnampalam Ramanathan[19] one of the greatest sons of Sri Lanka.

ST. MANIKKA VACHAKAR & AGAMAS

An outstanding exponent of Saiva—Agamic thought amongst the four Saiva Samaya Acharyas is St. Manikka Vachakar. He was an ardent votary of the Agamas which he regarded as sacred revelations[20]. He is full of praises about the Agamas. He says that Siva disclosed the Agamas from the Mahendra Hill out of his five faces[21], that he recovered them from the great fish which had swallowed the text and hidden it[22] and that appearing as Agamas, he imparts bliss[23]. The reference to recovery is perhaps to a period before Manikka Vachakar, when the Agamas were forgotten and had gone into oblivion and Lord Siva had rescued them and gave them a new currency among the Saiva peoples. This is quite possible[24] There is nothing strange about the disappearance and reappearance of these Agamas in their long course of history. We find that even very powerful classical and devotioned works like the Saiva Thevarams and Vaishnava Prabandhams had passed into oblivion and obscurity for some centuries after which they were rescued by the Grace of God by Nambi Andar Nambi and Nathamuni respectively and given fresh life[25].

Manikka Vachakar realised from his own experience the truth of the Agamic doctrine (Guru is Sivam) and he found in the person of his guru the abiding presence of God. Hence the reason for the intense religious feelings of ecstasy and bliss in his personal communion with God, which we find throughout Thiru Vachakam. The intimacy of the communion is so frank and profound that no student of Thiru Vachakam can ever raise his voice of protest against the Saiva doctrine (Guru is Sivam). Illakkanakottu Urai would claim that Manikka Vachakar was Siva himself[26].

In the welter of Agamic Sectarian creeds and doctrines which prevailed during his time, Manikka Vachakar found safe anchorage in the Saiva faith. He says in Thiruthellenam :

உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாஞ்
சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்து தடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைகள் தந்தருளுஞ்
செயலைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ

(Thiruthellenam 17)

I lay bewildered in the barren troubulous sea of sets and systems widely discordant. My confusion He banished, gave in grace, his jewelled feet. Praise we His gracious acts, and beat the drum of Tellenum.

MANIKKA VACHAKAR'S REFERENCE TO SRI LANKA :

Manikka Vachakar's life is the story of a Prime Minister of the Pandyan Kingdom who re-

(19) Parameshwara College Ordinance—clause 10
(20) *Thiru Vachakam* (2, 20)
(21) Thiru Vachakam (2, 20
(22) Thiru Vachakam (2, 18)
(23) Thiru Vachakam (1, 4)
(24) Saiva Sitthantha Journal—Samajam September *1968*, p. *106*
(25) The 1st rescued Tevarams
The 2nd rescued Prabhantams
(26) See Thirukkovaiar, 1st page, Navalar Edition.

nounced his worldly life when he met his spiritual Guru and thereafter became a saint spending the early years of his saintly life in the saiva shrines at Tirupperumturai, Madura and Uttara Kosamangai, not far away from Sri Lanka. A Thiru Vachakam stanza runs as follows :

> "பரமன் பெருந்துறை ஆதிஅந்நாள்
> உந்து திரைக்கடலைக் கடந்தன்
> றோங்கு மதிலிலங்கை யதனிற்
> பந்தனை மெல் விரலாட்கருளும்
> பரிசறிவா ரெம்பிரானாவாரே'!

Thiruvarthai (5)

Our ancient Lord at Perumthurai, once upon a time wading through the sea, crossed over to Sri Lanka famous for its forts and fortress to bestow his redemptive Grace on that great Queen of Lanka. Those who can realise the mysterious working of His Grace are my spiritual masters[27].

If there is any Saiva religious work that has exercised a powerful influence on the lives of the Hindus of Lanka, it is Thiruvachakam pre-eminent for its devotional appeal and its Agamic doctrine of Guru worship.

ST. JNANASAMPANTHAR AS UPHOLDER OF VEDAS AND AGAMAS :

We are all aware of St. Jnanasampantar's appearance in the South Indian Saiva historical scene. He was born as a divine child. He was endearingly called 'Siva's Son[28] in a sense an Apara Subramanya. He came during a period when the language and culture of the saivas were under continued assault by interested parties and religions upholding mere parochial interests. He came as a solitary soul after centuries of humiliation directed against vedas and vedic culture. He came as a true soldier armed with impregnable integrated knowledge to defend the vedas and agamas. To him vedas and agamas were revealed works[29] When he says

> "தொகுத்தவன் அருமறை
> .... ஆகமம் வகுத்தவன்".

It appears to us, he suggests that the integrating and disintegrating powers we see in this world are only two sides of the same spiritual Sakti of a supreme God. Whatever it be, it is an accepted fact that St. Jnanasampanthar reproduced the Vedas in their essence, in their totality of spiritual one-ness, in their richness of music in a Tamil language famous for its virility, diction and metre.

To him, all the vedas judged by the dynamism of their spiritual thoughts, judged by the warmth of their religious expressions, judged by their intense yearning and unceasing flow of love for ultimate truth and supreme righteousness, can point only to an etherial being residing in an etherial sky. This etherial being is the supreme God of the saiva Agamas, *"na sat na asat Siva eva kevalah tat savituh varenyam prajna ca tasmat prastuta purani"* says a sloka[30] describing the final state of bliss of these existences.

St. Jnanasampanthar very often refers to himself as Tamil Jnanasampandar[31]. There is a religious need in this country to study the worth of Jnanasampanthar's Tamil in the light of modern developments in Linguistic Philosophy and Linguistics. It will greatly benefit the Hindu community of Sri Lanka if it is done in a comparative basis along with vedic Sanskrit. Will our universities undertake such studies and be of benefit not only to the Hindus of this country but also to the wider world of English research workers of Religion and Philosophy so that a better understanding of Saiva spiritual thought may be brought about the world over ?

CONCLUSION:

In this Article we have merely attempted to introduce to the modern Student of Hinduism some basic ideas about our most ancient works Vedas, and Agamas. We have also attempted to say that the big Hindu Temples in the Sub Continent of India and Sri Lanka are integrated repositaries of the two parallel but complementary thoughts of the Vedic Seers and the Agamic Saints. We hope that this will lead to further knowledge and further research in the traditional Veda-Agamic religion as practised in Sri Lanka.

(27) One might hazard a guess that the spiritual Guru of the saint crossed over to Sri Lanka with his redemptive grace.

(28) Periapuranam, Sambandar's Puranam, 493
(29) Thevaram (3, 23, 6)
(30. Svet (ch. 4, 18)
(31) Thevaram (1, 13, 10)

HINDUISM — A WAY OF LIFE

"LAW OF HUMAN LIFE"

One can become a philosopher without learning philosophy. All things are possible in Yoga. One can acquire great power over poetry and perfect expression without reading or learning how other people wrote. Greater inspiration can come from self realisation and from the heightening of one's own consciousness.

To grow into the fulness of the Divine is the true law of human life and to shape man's earthly existence into its image is the meaning of evolution.

— SRI AUROBINDO

Upanishadic Thoughts in Thiruvachakam

Prof. P. Thirugnana Sambandhan
- M.A., M.Lit

(Director Institute of Traditional Cultures, Madras.

Hinduism is a product of Vedic and Non-Vedic beliefs and practices. This is true of Saivism as well. It is no wonder that the *Siddhanta* School of *Saivaism* claims both the Vedas and *Agamas* as the source of knowledge. Saint *Manikkavachakar* observes 'மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி' and மகேந்திரமதனிற் சொன்ன ஆகமம் தோற்று வித்தருளியும். In the upanishads we *find a combination of worship of the* Divine with the Vedic sacrifices. The latter gradually yielded to temple worship which, it is believed, is due to Non-Vedic or Dravidian influence. While the Veda deals with Karma and *jnana kandas* the *Agamas* deal with *carya, kriya, yoga* and *jnana padas.* We find the synthesis of the Vedic and Non-Vedic elements in every phase of Hinduism. *Sankara's* devotional lyrics reveal how the Absolute Monism so staunchly advocated by him has got to accommodate with Theism of his days. In Saint *Manikkavachakar's* hymns we find the tenets of *Siddhanta* philosophy blended with the devotion to personal God. We find echoes of the sublime truths of upanishads amidst fervent devotional prayers to the merciful and benign God. In short we find in *Thiruvachakam* the happy commingling of *Jnana* and *bhakti* like the holy confluence of *Ganga* and *Jumna.*

It is proposed here to note certain parallelisms *in the currents of thought in* Thiruvachakam and Upanishads, the fountain head of *jnana.* It may be noted that Saint *Manikkavachakar* is an heir to the common inheritance of the Upanishadic seers and Tamil saints who very often express the same ideas through their respective media either Sanskrit or Tamil.

Let it be understood clearly that language and race are *two quite different things.* Languages are like a set of clothes which anyone may don to suit a particular circumstance or to serve a certain purpose. Ideas always flow from one group to another from time to time and it is idle to claim that any particular group or any particular language is superior to another. There are great Tamil scholars who *have written outstanding* works in Sanskrit and renowned Aryans who have contributed to the enrichment of Tamil. The following lines are written keeping this perspective in view.

We find the pantheistic thought of the Upanishads recorded in *Brhadaranyaka, Aitareya Taittiriya* etc. In all these *Atman* is spoken of as the First Principle from which the whole universe has emanated. Taitt. 2.1. reads ' From that very *Atman* ether came into existence ; from ether air, from air fire, from fire water, from water the earth, *from earth the herbs, from herbs food* and from food the person came into existence.' Our saint in Thirucchatakam 15, observes, 'வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி ஊனாகி உயிராகி' indicating the pervasiveness of *Atman* in the Universe of soul and matter.

On the nature of the Supreme the *Kathopanishad* says ' Not by speech, not by mind,

nor by sight can He be reached ' (6.12). It is said in *Sivapuranam*, "மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே' and in Koil Tiruppadigam 'உரையுணர்விறந்து நின்றுணர்வதோர் உணர்வே உணர்வுக்கும் தெரிவரும் பொருளே? 'He is the goal which all the Vedas proclaim ' says Yama in Kath. (2.15) and Tirucchatakam echoes in verse 75' 'வேத நான்கும் ஓலமிட்டு வணங்கும் நின்னை..' How is he to be known then? By faith, by one who says 'He is' (*Kath.* 6.12). That he cannot be perceived by one who has no faith in His existence is conveyed in *Sivapuranam*' 'ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே' Nay even more. The God dwells in him who believes and in him who refuses to believe. He is the Great Light '*jyotisam jyotih* ' which no man possessed of the intuitive eye (உள்ளொளி) can fail to perceive. ' He is revealed by the heart, by the disciplined mind ' (*Kath.* 6.9.)

The God who is colourless appears in diverse colours in the Earth, water, fire etc. is an imagery that occurs in *Svetasvatara* Upanishad (iv. 1) '*Ya eko Varno bahudha Saktiyogat Varnananehan nihitartho dadhati* ' and in *Sivapuranam* 'நிறங்களோர் ஐந்துடையாய்' What is stated in *Sv.* Up. v. 10 ' He is neither female nor male nor neuter ' is put in the affirmative by our saint in Thiruvandappakudi 'பெண் ஆண் அலி யெனும் பெற்றியன் காண்க.' ' Subtler than even the subtlest and greater than the greatest, the *Atman* is concealed in the heart of the creature.' '*Sv.* Up. iii. 20 refers to the immanent aspect of God. This reminds us of the line in Thiruvandappakudi இன்னுழை கதிரின் துன்னணுப் புரையச் சிறியவாகப் பெரியோன்'.

That He is beyond all pairs of opposites is expressed in such passages as *Taittiriya Upanisad* ii. 6. ' He became both the defined and the undefined, the founded and the foundationless, the conscious and the unconscious, the real and the unreal.' Compare the saint's sayings in '*Thirupporchunnam*'- 'வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு, மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்கு, சோதியுமாயிருளாயினார்க்கு, துன்பமுமாய் இன்பம் ஆயினார்க்கு' etc.,

' All the worlds and the Gods and the creatures and in fact everything is the Spirit, says the *Brhadaranyaka Upanisad* ii. 4.6. This immanent and transcendant character of God is expressed in the lines 'பெண்ணாகி யாணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளி சேர்விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகி' in *Thiruvembavai* and 'நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை in *Koyil Thiruppadigam.* ' *Svetasvatara* ' proclaims (iv. 2) that the Supreme Spirit is itself the fire, the sun, the air, the moon and the starry firmament being the core of every one of these. Saint *Manikkavachakar* refers to the mysterious act of God, the God who caused 'அருக்கனிற் சோதி, மதியிற் றண்மை, தீயின் வெம்மை, வானிற் கலப்பு, காலின் ஊக்கம், நீரில் இன்சுவை, மண்ணிற்றிண்மை (திருவண்டப்பகுதி).

The sage *Svetasvatara* recounts how he realised the Great Being who shines effulgent like the Sun who is beyond all darkness (*Sv.* Up. 3.8) Saint *Manikkavachakar* recounts his experience in more or less similar terms, இன்றெனக்கருளி இருள்கடிந்து உள்ளத்தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று நின்ற நின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன், (கோயில் 7)

What has been said of *Svetasvatara* sage can very well be said of Saint *Manikkavachakar* also. ' Himself realising Brahman by the power of self control and concentration of mind, as well as by the Grace of God, the sage *Svetasvatara* expounded well to the highest order of *Sanyasins*, the truth of that Brahman resorted to by all the seers. (*Sv.* Lp. vi. 21).

Let me conclude with the following lines. ' May He who created the Gods and supports them, who is the origin also of the cosmic soul, who confers bliss and wisdom on the devoted, destroying their sins and sorrows, and punishing all breaches of law, —May He the great seer and the Lord of all, Rudra endow us with good thoughts '—*Sv.* Up. iii.44

பாருருவாய பிறப்பற வேண்டும்
பத்திமையும் பெற வேண்டும்
சீருருவாய சிவபெருமானே
செங்கமல மலர் போல்
ஆருருவாய வென்னாரமுதே யுன்
அடியவர் தொகை நடுவே
ஓருருவாய நின் திருவருள்
என்னையும் உய்யக் கொண்டருளே

(எண்ணப்பதிகம் 1)

EPIGRAPHICAL ECHOES OF SAIVA SIDDHANTA

Dr. R. NAGASWAMY

Director Tamil Nad State Archaeology

One of Tamil Nadu's distinct contributions to Hindu religion is the doctrine of Saiva siddhanta. With the spread of Bhakti movement spearheaded by the Nayanmars singing the Glory of Lord Siva, the Saivite religion became a part of Tamil Life. While referring to Saiva siddhanta, it is customary to hold 'Meikanda deva' as the originator of the system. The '*Siva Jnana Bodham*' of this great Acharya is the main doctrine elaborated later by Arulnandi and Umapati, constituting what is now called the Siddhanta cannon. Meikandadeva is ascribed to 13th century A. D. by competant authorities. This means that the present cannon was codified towards the end of the Imperial Chola rule, when all the great temple building activities had come to an end. It must be admitted that Meikandar's work was so great that it eclipsed the earlier writings of the school. Before Meikandar's time there did exist the Saiva siddhanta system gleamed from inscriptions. The three Saivaite Nayanmars were contemporaries of the pallava rulers of 7th and 8th centuries A.D. Inscriptions of the Pallava rulers refer to the principal concepts of saiva siddhanta and pointedly mention the name 'Saiva siddhanta."

The first great Pallava ruler to refer to the concept is Mahendravarman (590-630 A.D.,) He has left several Siva temples excavated in rock, from Tondaimandalam in the north, to the Cholamandal in the south, several of which bear his inscriptions. In the excavated cave temple at Trichirapalli, he refers to the worship of Linga, and the spread of Linga worship in the world.

The inscriptions read :—

'Gunabhara namani rajani
anena lingena lingini Jnanam
Prathatham chiraya loke
Vipaksha vritteh Paravrttam,

The terms used in this inscription are clearly based on the philosophical (Linga, lingini Jananam, vipaksha vrithi, paravrtha) system. Indian systems of philosophy laid emphasis on the realisation of ultimate truth based on pramanas, instruments of knowledge, like pratyaksha, Anumana, Agama etc. (Perception, inferential cognition and authoritative texts) The text Jnanavarana Villakkam, by Velliambalavana Tambiran published by Dharmapuram Adheenam mutt, cites interesting sanskrit passages relating to the pramanas. Quoting Suprabhedagama, the text states 'lingena lingini Jnanam anumanam iti smrtham'

Also the text states '*Sivaling kara vishayan*'. It is clear from the citations and the inscriptions, the Saivite philosophers of the early period used the word "lingini Jnanam" both in the sense of Anumana and Saiva Siddhanta system.

The other great concept of Saiva doctrine is what is known '*Thiruvadi diksha*' often mentioned as carrying the lotus feet of Lord on one's head. Appar refers to this in his hymns. Mahendra Pallava in the Trichy inscription refers to this concept as well. He states, 'Having caused the image of Siva, he bears him on his head', '*Kritva* sivam Sirasi Dharayati atma samstham'.

The Kailasanatha temple inscription of Rajasimha, calls him '*Siva cudamani*' and as one who bears the great lord Siva on his head. His vayalur inscription says that he was ever engaged in adoring the lotus feet of Sambu,

' Sambhoh padaravind dvyah
Paricarane nityam Atyantakamah'

Describing his devotion, the Kailasanatha inscription states that he was a staunch follower of Saiva Siddhanta marga, and as a result got himself cleaned of impurities.

'Vidita bahu nayah saivá
siddhanta marge
Sriman Atyanta Kamah
Kshata sakala malah
Dhurtarah Pallvanam'

This is the earliest ephigraphical reference to Saivasiddanta marga' in the Tamil country. The reference to removal of malas, an essential element in the saiva school, shows that the system was well developed even as early as 7th century A.D., It would be interesting now to trace the history of Saiva siddhanta school of the pre Meikandadeva period in the Tamil country, and determine how far Meikandar derived his inspiration from already existing systems.

RELIGION — THE WAY OF LIFE

The sufferings of the present age, if diagnosed properly will be found to be infested with its own inward weakness. Within it each member is a slave to his own passions.

Shattered between the wild forces of his uncontrolled personality he becomes an inefficient instrument and cannot react to external challenges and intelligently digest his own experiences in life. He finds no strong foothold for his personality.

Thus a person without an anchor, like a neglected boat, tosses up and down aimlessly on the heavy bosom of the tides, gets wrecked on some rock. The sorrow of this wreckage, is the dirge of misery that characterises our age. If by any technique we can train ourselves to live a more definite life of self mastery, that way of life is called "RELIGION". That technique is called the good life, and values of life pursued there in are called Philosophy.

— SWAMI CHINMAYANANDA

Universality of Hinduism

A. C. NADARAJAH. B.A. (Lon)

President Vivekananda Society Colombo

Swami Vivekananda speaking about Hinduism said " Unity in variety is the plan of nature, and the Hindu has recognised it. Every other religion lays down certain fixed dogmas and tries to force society to adopt them. It places before society only one coat which must fit Jack and John and Henry all alike. If it does not fit John or Henry he must go without a coat to cover his body".

Quot homisces tot sententies (as many men, so many opinions) is an ancient saying. There can be unity but no uniformity in thinking; that is why many different views find accommodation in the Hindu religion. Each one has his own conception of God and of what kind of activity is good for his spiritual progress. It was in this context that Swami Vivekananda once said :— ' Would to God that religions multiplied until every man had his own religion quite separate from that of any other."

One fundamental view Swami Vivekananda wanted to plant in the minds of people is that there was divinity in each one of them, and they should do what was necessary to manifest that divinity. This view is fundamental to Hinduism. Swamy Sivananda in his Practice of Yoga (p. 30) says " The ultimate object of all holy texts is in establishing the identity of the individual soul with Brahman."

As a step towards the establishing of this identity Hinduism suggests Renunciation. Sri Krishna says " Renunciation and selfless action both lead to the highest good". The less a man has, the nearer to God he is. A rich man is further away from God than a poor man. Samadhi or the superconscious state has to be attained through the extinction of desires for objects. Swamy Vivekananda says " Renunciation, renunciation. renunciation - let this be the one motto of your lives." Lord Buddha and Jesus Christ emphasised renunciation. Renunciation is said to be the soul of the Upanishads.

Every religion is an attempt by man to establish through worship a relation between himself and a conceptual transcendental subject. In Hinduism this is sought to be done through the various forms of Yoga. Yoga is the method of joining man and God. Yoga is the practical part of Hinduism. Karma Yoga, Bhakti Yoga, Raja Yoga and Gnana Yoga are the principal Yogas. The idea behind the different Yogas is that the Yoga one adopts must fit in with one's temperament. An emotional man can be benefited by Bhakti Yoga while an intellectual man can be benefited by Gnana Yoga. All Yogas ultimately lead to the same place, even as various rivers run through various lands and finally reach the same ocean and lose their identity in it. Both Lord Krishna and Sri Ramakrishna recommend Bhakti Yoga as the best suited for this Kaliyuga. There is hardly anything to prevent non-Hindus adopting Yoga. Yoga has become very popular all over the world as it is the one method by which mind can be controlled and mental peace realised, apart from its main purpose of joining man and God. Sri Aurobindo prefers a synthesis of all Yogas under the name Synthetic Yoga. Before any Yoga is undertaken, Hinduism requires purification of the heart,

chitta and mind through Yama and Niyama. Yama refers to moral conduct, and Niyama refers to self-discipline.

Swamy Vivekananda stated "We Hindus do not merely tolerate, we unite ourselves with every religion, praying in the Mosque of the Mohamedan, worshipping before the fire of the Zoroastrians, and kneeling to the Cross of the Christian. We know that all religions alike, from the lowest fetishism to the highest absolutism, are but so many attempts of the human soul to grasp and realise the Infinite.'

At the Parliament of Religions in 1893, President C. C. Bonney enumerated ten chief religions of which only five are well known—Christianity, Hinduism, Buddhism, Islam and Zoroastrinism. St. John's Gospel has this :—"In the beginning was the Word ; and the 'Word' was with God and the 'Word' was God. The 'Word' corresponds to the 'Naada—Brahman' of the Hindus. Various statements of Christ like—

> "The Kingdom of heaven is within you"
>
> "I and my father are one."
>
> "Ye shall be perfect as your Father in Heaven is perfect."
>
> "If anyone says I love God, and hates his brother, he is a liar."

have great resemblance to Hindu ideas. Christianity is an Eastern religion. It went West and lost its significance. What we see there is not Christianity but Churchianity. It is Magellan who is reported to have said "The Church says the earth is flat, but I have seen its shadow on the moon, and I have more confidence even in a shadow than in the Church." Reverend Studert Kennedy published a number of his poems in a book called "The Unutterable Beauty" one of which was "Christ goes to Burmingham." The substance of that poem was that Christ went to Burmingham. He went along the streets. There was rain, there was sun. Nobody gave him shelter. The people passed him by and nobody recognised him.

As far as Buddhism is concerned a European Author stated that Buddha was born a Hindu, lived a Hindu and died a Hindu. Apparently Buddha never realised that he was giving rise to a new religion.

As regards Islam Swamy Vivekananda is reported to have said that of all religions the Muslim religion is the closest to the Hindu religion, though there has been much conflict between the Hindus and Muslims in India. When one reads the religious literature produced by the Bahai sect of Muslims one sees hardly any difference between them and Hindu religious literature.

The Zoroastians worship fire. So do the Hindus. Siva is said to have appeared as a huge pillar of fire before Brahma and Vishnu. Saivites refer to Siva in their songs as 'Jothy.'

It is said that Druids of the early period in England practised Hinduism. It is also believed that Hinduism is likely to outlive all the other religions. Saiva Sidhanta a branch of Hinduism practised by most Hindus in Sri Lanka has caught the imagination of the Americans. A Saiva Sidhanta Church has been established by an American disciple of our Yoga Swamy in America, and worldwide propaganda for it is being carried on. Mr. M. P. Pandit from Aurabindo Ashram, a first rate scholar is going round the world broadcasting Sri Aurobindo's philosophy, and is well received everywhere. Sri Aurabindo had predicted in 1947 in his independence speech that India will be the fountain head of spirituality for the whole world. Present developments support this view. These are good signs for Hinduism and the world.

They who adore His sacred feet whose grace
Gladdens with sudden thrill the fervent heart,
High o'er the earth shall soar to endless joy.

THE SAIVA PATHWAY AND WORLD PEACE

RATNA MA NAVARATNAM M.A.M.Lit

"Truth wins ever, and not untruth.
With Truth is paved the road to the divine.
On that pathway walk the enlightened among men,
With desires subdued, to reach the Abode of Truth."

—*Mund. Up. III*-(i) 6.

Truth is the only pathway to Sivam. So declare the Hindu Seers. They aver that the Supreme Life that shines in and through all life is a manifestation of that universal, formless and causeless Being. The sun, moon and all quarters, all knowledge and the souls of all existing beings are manifestations of that One All immanent being. All life and all qualities, functions and activities are forms of that single Energy. Man's suffering lasts only until he ' sees ' the Supreme Sivam that dwells within himself. Truth, understanding and purity are the requisites for this experience of *Sivam Within.*

Let us take a glimpse of the world outside us and survey the wondrous scientific avalanche of today. We recall Einstein's words of wisdom : " The most incomprehensible thing about the world is that it is comprehensible". Many of us begin to doubt whether or not our essential products are serving the needs of the body and soul at one and the same time. Whenever there is not this intention, man is attempting to live an atrophied existence.

In the modern age, some of the great men of science and religion have worked on parallel lines in trying to discover the meaning behind the phenomena of nature and the human being. Their quest has been to reach the goal of unity leading to world peace. Science is vying today with the spiritual search to discover and establish relationships between objects and to arrive at a basis that will clarify the entire gamut of relationships. We begin to be aware of the difference in the two approaches ; one vindicates the fundamental *right to life*, while the other claims to advance man to utopias with broken symmetries. Scientific consciousness can lead man to perceive ' Second Causes ' only, while spiritual consciousness can lead him to perceive the action of the *First Cause*. The scientific attitude to life encourages more and more control over the forces of outer nature and less and less grasp over man's inner nature. Is it any wonder that the latest unification processes, the last dream of Einstein, in the field of nuclear energy have failed to uphold the welfare of mankind ? Developed and developing nations are struggling with stupendous imbalances and are heading for annihilation.

In the midst of these menacing challenges, it becomes increasingly urgent to restore the disturbed equilibrium between modern man's outlook on the external worlds and man's vision of the everlasting existence within. The inward transformation of man practised and proclaimed by ancient pathfinders of India's hoary culture, which even today is a living tradition, has been universally acclaimed as the essential prerequisite for world Peace. Unless the transformation of man comes from *within*, there is very little change for any meaningful and enduring survival of the human race. Even if all the scientists and the super Powers get together and taboo all nuclear tools of destruction from the face of the earth, that will not ease the tensions

among collective groups and between individuals, unless the transformation through the alchemy of love comes from *within* the spirit of man.

The Saiva pathway clearly discriminates between the science *within* and the *science without.* It perceives scientific knowledge as a record of ideas and spiritual knowledge as a record of inner experiences. It is only when science is guided by spirituality, when the inner and outer balance evenly, that world peace would become a reality. The Saiva code of life had laid down some three thousand and more years ago, that the love of Siva, outflowing as love of our fellow men formed the basis of man's conduct and dutiful action, constituting what is known as *Siva Dharma.* From this pinnacle stood Kaniyan Punguntranar, who lived at Madurai during the Thamil Sangam Age and who proclaimed it in Purananuru thus :

"Everywhere our abode; everyone our kith and kin.
Ill-will and good-will stem from within ;
They do not generate from actions of others.
Dying is not strange, nor living enjoyable.
Suffering is not to be despised nor joys welcomed.
Thus the immortal soul moves onward
Always guided in its assigned pathways—
The enlightened men discern it thus."

However, the ultimate vindication of the validity and veracity of the Hindu pathway lies in the Vedas and the Agamas. The Hindus have continued to believe for over five thousand years that the cosmos can be energised through the power of the Supreme Siva. If modern man heed to the clarion call of the Vedas and Upanishads, he can victoriously usher in the golden age of peace and plenty to the disillusioned world of today.

Unified am I, quite undivided
Unified my soul
Unified my sight, unified my hearing
Unified my breathing, both in and out,
Unified is my continuous breath.
Unified, quite undivided am I—
The whole of me."

Atharva Veda.

The Mundaka Upanishad declares that everything that moves, breathes or twinkles, moves or lives in Him. All that exists, as well as all ideas, even those which the mind indicates to itself as inconceivable, issue out of His presence. Brahma is indeed *guhayam,* the spirit hidden in us, as a cave-dweller. The Hindu Seers sought the hidden sun in the heart and found it. (vide Rg. V. 40.6.) Dr. Ananda Coomaraswamy puts it succinctly in his Atmayajna thus : "As he (*bhagavan*) distributing his powers, divides himself in them, so are they his devoted supporters (*bhaktas*) in that it is theirs to 'support' Him, especially in as much as it is theirs to render Him His share (*bhagam*). The relationship is of the breaths to the Breath."

"We are Thine and Thou art ours"

—*Rg. V. VIII.* 92.32.

"As is one's willing, so one comes to be."

Br. Up. IV. 4.37.

The Brahma-pathway stresses piety and devotion. A true bhakta nourishes God as food for existence. The act of 'being' is one of self-knowledge. It is in this context of '*being and knowing*' to be the same, that Dr. Ananda Coomaraswamy explains the significance of *Tat tvam asi,* 'That art Thou'. "It is only to my real Self, this inward person (*antapurusha*) that the words 'That art Thou' can be applied ; not to this man who still knows in the worldly sense, who he is by name and family descent."

ANTA YAGJNA - SELF-SACRIFICE

The term 'sacrifice' connotes devotion of a bhakta. In this sense, the Vedas extol real sacrifice and being the act of a man who withdraws the breaths (the elemental self) from their objects, and sacrifies them to the fire. By self-sacrifice, the bhakta (the supporter) *sacrifices oneself by one self to one's Self.* We find that the sacrificer (bhakta) sets up the sacrificial fire within himself. Then he sees the Self impartially in all beings and all beings in the Self. True sacrifice (making sacred) is implicit in the concept of action (karma) itself.

"The fire of devotion set up in my inward Self
It does not die down in me.
He feeds the flame who utters truth,
And more and more becomes his own fiery force (tejas).

He quenches the flame who utters wrong.
Truth is *satyam rtam*; un-truth is *an-rtam* "
—M. Up. III-2.

In the Hindu tradition, Siva (Agni or Brhaspati) conveys the spiritual power in which the temporal power inheres. Therefore, whenever the activity of life is sacramentally conceived, this perfection is carried over into every field of doing. Skilful action is yoga. Every karma becomes a sacrificial operation. This again has been vigilantly carried out in the Southern school of Saivism by S. Tirumular and extolled as the Saiva Way of life, *par-excelsis*, by all the ' Sixty three ' Preceptors in their lives, some of which have been beautifully delineat ed in that sanga of deified lives in Tamil called the *Peria Puranam.* Among them the four *samaya achariyas*, religious preceptors, in their soul-outpourings called *Thevaram* and *Tiruvacukam* declare that true Sacrifice, which is really' making sacred ', is to be performed every minute in every hour of the day, in every one of our performances. He is a true bhakta who is a *karma yogin,* whose powers of the soul are yoked to the controlled mind in all his acts and deeds. This gives rise to the grand conception of the sacrificial life, wherein all acts are reduced to their archetypes and so are referred to Him, from Whom all actions stem. It is to be noted that an emphasis on ultimate inwardness necessarily tends to obey the physical laws that are the supports of contemplation.

The cause of all the improper rhythms of our lives, the discords and disorders we see around us has been traced by the Hindu Preceptors (Achariyas) to the domination of the *ego*, *ahamkara*, (I am the doer), and the conceit of self-existence has been the subject of many of the cantos in the Saiva *Tirumurai.* The discipline and meditation that serve to help the soul to detach itself from the things of the world is what is called *Yoga.* The inner Self (*antaratman*) is lodged in the secret recess of our hearts, and so the domination of the ego-self can be overcome by the Self within.

"With understanding, separate Him from the sheaths of the body in which
He is lodge, even as you take off the blades of a reed plant.
Know that He is immaculate and deathless."
—Katha Up. 6-17.

S. Tirumular affirms the efficacy of the Saiva pathway in a well known stanza :

" The ignorant ascribe that Love and Sivam are two
None know that Love and Sivam are one.
When they know that Love is Sivam
Then do they repose in the love of Sivam."
—Tirumantiram 270.

In another stanza of equal felicity, he defines the goal of this special pathway precisely :

" It is not one; It is not two; It is non-dual.
Not involved in religious disputation or reproach,
It follows the path of love, recognised as Siva-Sakti
In this way, the anma is filled with the bliss of Sivam.
Such is the goal of Siddhanta pathway."
Tirumantiram 1437

All Hindu Seers certify with S. Thirumular that this pathway leads to an ' Accomplished End ', (Siddhanta), which is the goal of supreme felicity. It implies freedom from the gnawing fears and pains of life as well as its joys and triumphs. The master key is presented in this poem; it opens the gateway of unitive realisation to the illumined man :

" There are two positions, I and He.
I discerned them both as one; took the I
And placed it at His Feet as my offering.
Ever after, distinction of 'I and He' retracted."
—*Tirumantiram* 1441.

S. Karaikal Ammaiyar, another enlightened woman saint, recalls her experience of peace, perfect peace, as the ultimate end of the Saiva pathway, in her Atputha *Tiru Antati* (Wonder Odes) thus :

"The knower is Himself, the subject of knowledge is Himself :
The wisdom of knowing is also Himself.
He is the Subject and the Object of the universe
He indeed is the supernal Reality."

How truthfully does she portray the beauty of the *One* who became *Many.* Having been *Many*, the immanent Siva must again become *One* in trans-

cendence. This unification and coming into one's own, so different from the unification processess set up by scientific researchers, will alone help man to survive the passage of comings and goings and break the casual chain of Karma.

THE RATIONALE OF SAIVA PATHWAY

The exponents of Saiva Pathway (*Saiva Neri*), down the ladder of time have again and again affirmed that the significant part of the sacrifice (sacred devotion) is to put together again of what has been divided, and to re-establish a unitary anma that shall be *ourself*, when this individual self bearing name and family is no more. This unification, this coming together into one's own is the theme of some of the soul-stirring cantos in the Saiva *Tirumurai*. The Saiva way of life asserts that by knowing *Who we Are,* we can attain liberation from the bondage of the elemental powers and the categories of existence (*tattvas*) such self-realisation leads to illumined peace (*Shantam Advaitham*) and torrential showers of Grace, (*Shakti-nipata*) begin to pour upon the inheritors of the indwelling Sivam.

The sacredness of life at every point of intersection in the Saiva Pathway has been examined by us, leading us to ask some fundamental questions and finding out the solutions to some of the problems of life in general, with the searchlight of the Hindu Elect. Who am I ? What is He ? From where did *It* emerge ? In what way are we linked together ? Has Reality any meaning independent of man ? Is the oneness sought after by the scientists identical with the unitive realisation declared by the spiritual seers ? In the pursuit of Truth, is the good something different from the pleasant ? Is not the Absolute Para Sivam extolled in the *Mandukya Upanishad* as ' *Shantam Advaitham,* the Nama Sivaya hailed in *Tiruvacagam ?* Am I not the *Sadasat* neither *Sat* nor *Asat* fully, but part-taking of the nature of both ? Can That and This mingle in communions ?

The illumined Saiva Seers have enshrined in their sacred songs that Para Sivam is the Absolute Foundation of all existence and enters into inseparable relationship with man and world, linking space and time ever in *advaithic union* in every minutest particle of being, in the ever expanding cosmos. On realising Him, in other words, when His Presence within us and His Immanence in every aspect of existence is realised, all questions are answered and all doubts are cleared, and such a man becomes the most enlightened among men. He validates his life in Siva, for Siva and with Siva. That is the Saiva Pathway, a veritable way of life, that satisfies man's diverse needs at all stages of life and for all times.

It is imperative that we understand fully the refined nature of *Siva Sambandham*. Sambandham is our integral relationship with Para Sivam, the Supreme Being *Sat*, through the operation of His *Will* in the form of Para-Sakti. It is true that man finds himself bound up with the limitations exerted by the primordial substance named *Maya*, and the effects of our deeds (*Karma*) as well as by our inherent egoity (*Anavam*). Even so, the Will of Siva termed His Grace or Siva-Sakti (Tiruvadi, Tiruarul) never ceases to operate on the soul of man (*anma*) as its eternal prop, at first veiled and concealed, and eventually unfolding in full luminosity of divine Grace (*Anugraha*). The liberated *anma* regains its pure consciousness. S. Manicavasagar sings jubilantly on his experience :

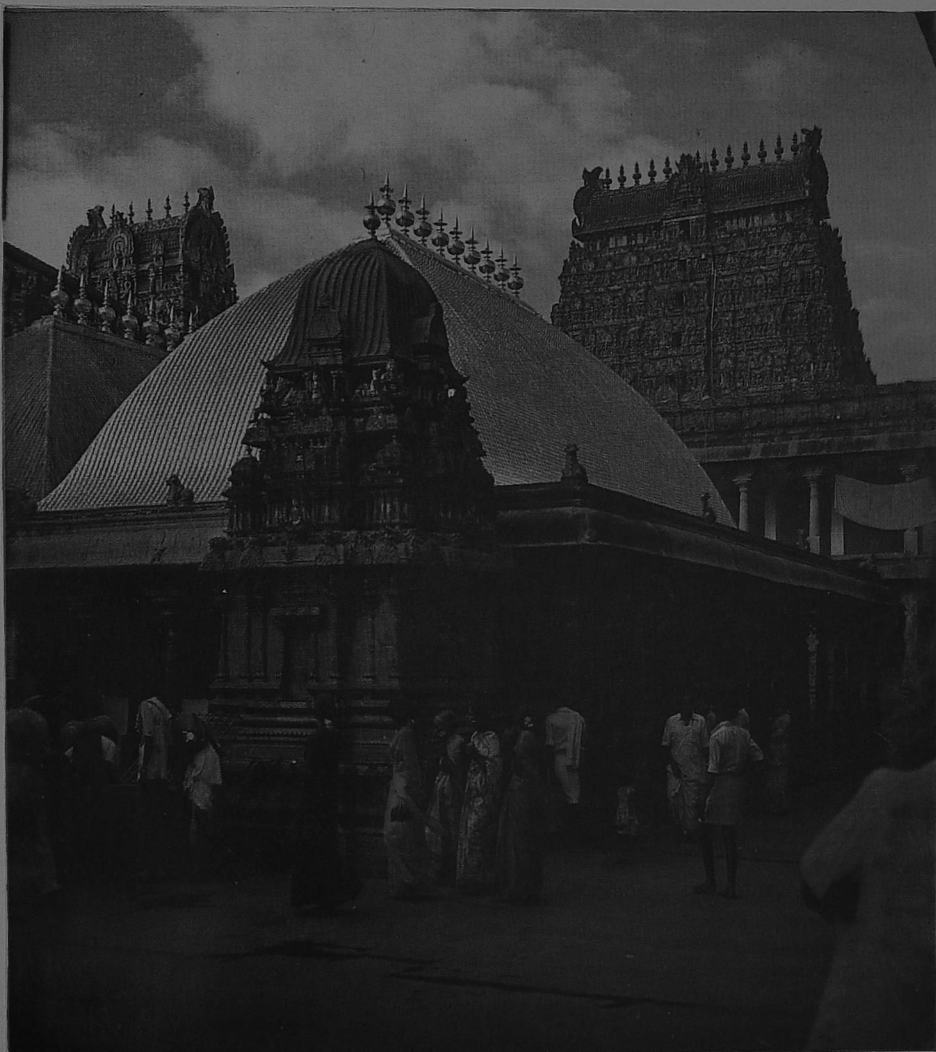
> " This day in mercy unto me my darkness dispelled
> Thou filleth my heart as yonder morning sunrise
> Thy mode of rising, I comprehend not by thought.
> There being nought else butThou, atom by atom
> All things great and small change and merge
> Into Thy Oneness, Siva, Dweller in the Holy Shrine
> Thou art not in this and that, yet art Thou
> The essence in all—who can know Thee ?
> —Tiruvacagam 22.7.

When one realises the Supreme Siva within oneself, all confusions of joy and grief disappear. S. Appar, the epitome of desirelessness, bids us to come " with faith and purity unto the Lord. Though no writ can be issued to certify Siva's majestic splendour, yet silently will He bestow the bounty of His infinite Grace on His chosen ones."

THE CAUSAL POWER AND DIVINE WILL

The causal Power of Sivam is made feminine (mother) BECAUSE OF ITS GENERATING

Natarajar Koil at Chidambaram, South India.



PRODUCTIVITY. It also controls the processes of the transformation of matter into radiant energy. The Saiva Pathway approaches Reality as Supreme Siva who is in implicit union with His *Ajna*, divine Will. It is also termed as *Sivan Ceyal*, this gracious Mother Divine. She effectively operates in the microcosm and the macrocosm and performs the five-fold acts of creation, preservation, dissolution, involution and renewal in Grace.

S. Tayumanavar, who lived in the eighteenth century, in his Canticle on the All-Filling Fulness reveals this insight into the meaning of man's existence in the perspective of the knowledge and love of Para Sivam. He sings :

" No atom moves but by His motion,
So the Sages aver; What follows then ?
What is knowing ? What is un-knowing ?
Who knoweth, knoweth not of men.
Who are the Silent ones. Who are they who revel ?
In ceaseless prattle as I do.
Whence cometh the delusion of the mind ?
..And elemental changes, where are they from?
Without Thee none - In Thee art All.
Oh! Life of life that sustains everything
In existence here hereafter,
Thou Plentitude that pervadeth all."

—Tayumanavar 89.

On realising the self luminous Siva as the life that lives and the light that shines in everything, What is individual life and what are the sun, moon and stars and lightning ? All these are but reflections of that One Unity Undying Light.

No Atom moves but by His motion, elucidates the laws of Thermodynamics and the equations of electro-magnetism and depicts a mechanical universe consisting of atoms of matter and forces between them. S. Tayumanavar was aware of the special theory of relativity which dealt with the inter-convertibility of rest mass and energy of motion.

Einstein provided the answer to Tayumanavar's question of ' What is knowing and what is unknowing.' He came to know that mass or gravitational charge was connected with space-time curvature. He unified the concept of space and time and showed that Newton's gravitational laws signified a curvature of, the united space—time manifold. His ' un-knowing ' was apparent when in 1951, he wrote : " All these fifty years of conscious brooding have brought me no nearer to the answer to the question, " What are light quanta ? " Einstein wished to see unification of gravity and electromagnetism as aspects of a single force. He left it for posterity to unite electric charge with gravitational charge (mass) into one single entity.

Recent scientific research has discovered subatomic particles like quarks, upsilons and leptons which seem to be the ultimate particles of nature, with added quantum number *b* for beauty, and *c* for charm and so on. Thought experiments of Faraday, Maxwell, Max Clanck, Einstein and other recent Nobel Prize physicists have given formulae in answer to Tayumanavar's ' Whence is creation and what leads to elemental changes ?" It is not ruled out that the quantum world can resemble an onion with layers peeled one after another, without arriving at the final layer.

This search for the unification of forces as well as seeking for the fundamental entity of matter will ultimately converge, have assumed an urgency that proves elusive to mechanical precision, yielding to absolute measurements. " Whence cometh the delusions of the mind ? " queries Tayumanavar. The urge to find a way out of the impasse ought not to be dampened by the fear of the rationalist's mockery. The Saiva Pathway appeases such fears in the beautiful canticle of Tayumanavar quoted above. The problem of measurement (to complete the quantum theory) in quantum mechanics cannot be solved without including in the total picture, the *conscious observer* who makes the final observations. The role of the observer takes into consideration the *observer's intuition*. That is the master key offered by the Saiva Neri to unfold the unity behind existence. " Without Thee none—In Thee art All."

BEHOLD THE SEEING EYE

In the act of seeing, the eye cannot see an object, unless an illuminating light uniting with the light of the eye falls also upon the object. Similarly the *anma* (soul) whose nature it is to know

when helped to know, cannot know unless God's knowledge unites with it and passes with it to the object and unites with it.

Man cannot perceive or know the reality of anything alone. Therefore God must be in union with the anma and know, so that the anma may perceive and know. The Supreme Siva, the Indweller, knows all the perceptions of the anma ' simultaneously '.

When the anma which in dependance upon God becomes one with Him and experiences His Power (Grace), then it sees by direct intuition the light centre as luminous Sivam.

Meikanda Deva's *Sivajnana Botham*, Sutra XI expounds on this fundamental unification process of *seer*, *sight* and *seen* and the consequent unfolding of the symmetry behind existence :

" It is the *anma* within that directs the seeing eye to see.
So too, this *anma* that is unseen is made to see by the Lord within it.
Thus the *anma* moves in ever-remembering love (of oneness) towards the feet of Siva."

The perpetual presence of the divine awareness within the soul of man is an established truth in the Saiva Pathway. The saiva glorifies the essence of the indwelling, inseparable Sakti (luminosity) of Siva in the microcosm and macrocosm and records its application, utilisation and realisation in an infinite variety of ways. The efficacy of divine Grace confers Plenum upon the realised man, who has faithfully followed the light on the Saiva Pathway, and endows him with Peace. Perfect peace. The truth dawns on one and all of us that we should in the first instance be at peace within ourselves, before we can work to establish the plenum of peace in this world.

"..in the fusing heat of wisdom's fire refining me
Till tempered and touched by Thy Grace—
The soul's transforming alchemy—
I became God's purest gold."

—*Tayumanavar.*

THE CHARTER OF PEACE

The Saiva Seers invite all dynamic souls (Nishkamya Karma Yogins) today who pace in various walks of life to traverse the Saiva Highway of life to enjoy this peace or pacific-action within oneself. It is a panacea sought after by all mankind. Yet the irony today is that in the midst of warring nations and individuals, Peace is ever at stake. War can never end in peace. Why do agreements of peace between the victor and the vanquished fail to give enduring satisfaction ? The reason is that peace can never be made with an enemy. In the first instance, the harmfulness in the enemy must be encountered and won before one can make a friend of him. The crucial test is whether he who is on the pathway of life can be always at peace with himself. *Santam* (peace within) is possible to him who has ceased to desire, who no longer desires, because his desires have all been realised ; he alone can fully enjoy the beatitude of peace. The Charter of Peace can become a lasting agreement only if it is prompted by sacrificial love on both sides.

" Plenum is That, Plenum is This.
Plenum is out-turned from Plenum
This all Plenum remains."

This *Santi sloka* (peace chant) from the Upanishad defines the relation of the individual soul to the Supreme Spirit. The part that makes up the individual comes out of the whole and the stuff of which it is made is of such transcendental nature that the Whole remains Whole, inspite of something being taken out of the Whole. Though what is taken out is but a part, it is as whole as the original. Rajaji asserts that the axioms of mathematics relating to the whole and the part do not apply to the Absolute and its manifestations.

We affirm with certitude that to love Siva is to realise in ourselves the Divine Presence. To love God's devotees is to love them as an aspect of our love of God, and by virtue of His Love for us, to abolish the illusory distinction between ' me and mine.' When we love Siva's immanence which we truly are, Siva reveals Himself in us. Thereby, the barriers that separate us from our neighbours are removed. *Anbe Sivam - that Sivam is Love*, becomes the positive support of our journey of life. Devotees of Siva should seek to establish Saiva Peace Corps everywhere and live in harmony

with one and all. Love for the Cause demands from them love for the effects.

The out-pouring of the Grace of God calls for a reciprocal gift of love from us to our fellow beings as a sequel to what God has given us. There is no question of exploiting one another, the haves and the havenots, at any level of existence for all are Servitors of Siva, who see Him Everywhere and in every thing. When man has subdued his ego-centric, dominant self which is the basis of all imperfections, he realises the all-pervading immanence of the Supreme Siva. The distinction between oneself and others melts away, and with it vanish all grief and illusion. Let all humanity realise the oneness of all things.

The Beatitude of Peace for all is uttered by the greatest Saiva mendicant, S. Pattinattar, who lived and walked the Saiva Pathway in the immediate Presence of Siva. His twelfth century clarion call is valid today, as it was in the bygone yesterdays :

"The Grace of God infused my being
And cut off delusion's might.
Thereafter I discerned within
The longing for high wisdom's light.
Obtaining which I beheld Thy Form ;
Beholding, gained imperceptibly
The vision of my very soul.
And lo ! that moment I attained
To such high knowings as truly they are.
All men, all things, as truly they are.
Truly I saw Thee in Thy Fullness, no part but whole."

In these manifold ways, we see that the Saiva Pathway is lighted up all the way by manifestations of Siva's Grace. In the Sacred Texts, we find magnetic currents with verifiable spiritual centres released to a profound degree that shall enable us to make our lives profoundly meaningful today. Siva is ONE in Himself. The whole world and all living beings are One in Him, being the sparks of His Grace nourished by His inseparable power of Ṣakti and partaking of His serene tranquil calmness. He is the 'motion-less mover', and His indivisible Grace is at work synthesising every act of the cosmos and every act of the thinking, feeling and seeing man.

Aum Tat Sat.

NOTE :

"B.G.II.50; also 'Yoga is resignation (*sannyasa*) of works 'B.C.V. In other words, *Yoga* does not mean doing less or more than enough, nor doing nothing at all, but doing without attachment to the fruit of works, taking no thought for the morrow ; he sees indeed, who sees in-action in action, and action in in-action (B. G. Iv. 18 and *passim*). This is the Chinese doctrine of *Wu Wei*.

Yoga is literally and etymologically a 'yoking as of horses ; and in this connection it will not be overlooked that in India, as in Greek psychology, the 'horse' of the bodily vehicle are sensitive powers by which it is drawn this way or that, for good or evil, or to its ultimate goal if the horse are controlled by the driver to whom they are yoked by the reins. The individuality is the team, the Inner Controller or Inner Man the rider. The man, then 'yokes' himself like an understanding horse' (RV. V. 46. I.)

As a physical and mental discipline, *Yoga* is contemplation, *dharana dhyana* and *samadhi* corresponding to the Christian *consideration contemplatio* and *excessus* or *raptus*. In its consummation and total significance, *yoga* implies the reduction of separated things to their unitary principle; and thus what is sometimes called 'mystical union' ; but it must be clearly realised that *yoga* differs from mystical experience in being, not a passive, but an active and controlled procedure. The perfected *yogi* can pass from one state of being to another at will.

Every Hindu is to some extent a practitioner of *Yoga*, and just What this implies is admirably stated in Plato, Republic 571 D. f."

—Ananda K. Coomaraswamy : *Hinduism and Buddhism Note* 145.P.40.

BLESSED IS THE HUMAN BIRTH

Blessed is the human birth for True wisdom is attained only in a human birth.

Oh Lord Krishna, Thou art the sweetest sugar candy. Let me be an ant to taste the sweetness of thy form, name and qualities. Do not make me a sugar candy by giving Moksha to be with thee 'Let me have births in many forms to serve thee.

— SRI CHAITHANYA MAHAPRABHU



MAN AND NATURE IN HINDUISM

Prof Dr. MARIASUSAI DHAVAMONY

Gregorian University Rome

Oriental religions in general and Hinduism in particular are considered to be as a whole world-denying religions which are little interested in the affairs of the present life which is immersed in the world around and in the society in which they are found. They are presented as religions par excellence of renunciation and asceticism in so far as its adherents are constantly reminded of the need of escape from empirical and this-worldly life and aspirations. As a matter of fact Hinduism is analysed as a religion of infinity and asceticism and Buddhism as a religion of nothingness and of compassion.[1] Those who have studied these religions from inside and have watched them as practised in India and Sri Lanka and in the Far East, and are sufficiently familiar with their sacred writings will hesitate to make such sweeping statements which are greatly exaggerated, although one or other elements of these religions to a superficial observer could lead him to assume such views. Hinduism is one of the great religions with a variety of trends and structures, so much so that one cannot simply take one trend and generalise it as characteristic of the whole. What we try to do here is to study the various views put forth by its adherents in confrontation with Nature and secular life and to bring out its religious signification. What does a Hindu as a religious man think of Nature and society and of his relation to them ? Obviously the characteristic feature of the East is considered to be spiritual in the sense of being religious through and through, and hence its vision of the world and society is religious. This has to be born in mind right throughout this paper.

I have spoken of the various structures of what we call the Hindu religion and shall distinguish[2] them and mark out the characteristic element of each of the religious views of Nature and Society.

1. The structure of the sacrality of Nature and Society (Popular Hinduism):

A striking feature of popular Hinduism[3] is the reverence of certain animals, plants and inanimate objects[4] which form Nature as sacred[5]. Animals are divine partly by birth, partly by the divine power they possess, partly because they are associated with divinities, and partly because of their being life-givers of any community. Of all animals the cow is the most sacred for various reasons. It symbolizes the all-yielding earth; it is the chief source of nourishment and all agricultural labour depends on the ox.

The beef taboo is also a refinement of the idea of non-violence (*ahimsa*) which imposes a

---

1. See G. van der Leeuw, *Phenomenologie der Religion*, Tubingen, 1933, Kap. 96 and 97.
2. Distinction of the various structures does *not mean separation* ; in fact they interpenetrate each other and one can, and often does, lead to the other type of experience.
3. I do not mean by popular Hinduism a superficial religion or imperfect and uncultured form of religion; it simply means Hinduism of the masses, not only of the elite.
4. In Hinduism the sacred animals, plants and objects are *innumerable and* colourful; I have chosen only the most common and representative samples to illustrate the basic structure of this type of the experience of the sacred in Nature.
5. See Monier-Williams, *Hinduism*, 1965 (re-print), pp. 165 ff.

general prohibition on the taking of animal life and has brought out the sanctity of the life of cow[6] A typical ' cow of plenty ' (*kamadhenu*) is believed to yield all desired objects. Serpents also are divine animals ; they are emblems of eternity and are often associated with gods, especially Siva. Monkeys, since they aided the incarnate God *Rama* in his conquest of Ravana in Sri Lanka, are also sacred animals which should be respected and allowed to wander freely, unmolested.

Plant life again is considered to be sacred since they are thought to be permeated by divinity. The Tulasi plant is sacred to the Vaishnavas since it symbolises the goddess associated with Vishnu, and sometimes prayers are addressed to it. The marriage of the Tulasi with Vishnu is celebrated in every family in the month of Karttikai (November-December). The Vilva (bel) tree with its triple leaf symbolizing the triple functions of Siva is sacred to the Saivas.

Among the inanimate objects are to be counted stones, places of pilgrimage and rivers. *Saligrama* represents Vishnu and white agates typify Siva and hence they are venerated. A Hindu's longing for a holy place of pilgrimage (*tirtha*) is quite common, to which he resorts once in life-time at least for a special blessing. These places are believed to exhale sanctity, salvation and beatitude for the benefit of Hindu believers. They visit these places to accumulate religious merits, to atone for sins or as part of the funeral rite of the dead (*sraddha*).

Water has had always a healing, and hence a supernatural, power. No wonder that rivers are revered as sources of fertility and purification. Every great river is thought to be permeated with divine essence and its waters held to cleanse from all moral guilt and contamination. The rivers Ganges, Yamuna etc. are sacred and their waters carried in small bottles to different parts of India. Mountains are sacred as resorts of the gods and holy men.

To the religious consciousness of the Hindus such veneration of Nature does not in any way imply nature worship or natural religion or naturism since it is the supernature or the sacred or the transcendent that the religious man apprehends through the natural aspects of the world. This is so not only because a certain sacred character is communicated to things of Nature either through consecration or association with the gods by their divine presence but because Nature is not a chaos but a cosmos thanks to creation by the creator God *Brahma* ; it is the handiwork of the gods[7]. So also the division of the Hindu Society into four castes, *brahmans*, warriors, peasants and servants and their reciprocal duties and rights, all sanctioned, at least until the reform movements within Hindu Society, by religious motives deriving from the creation of man by the gods.

(2) The structure of religious morality :

The Epic Lord of Creation appears as an ethical instructor and speaks as follows : " Truth, self-control, patience, and wisdom are practised by the wise. Aryans declare patience, truth, uprightness, and non-injury to be the paramount virtues. When insulted, I do not reply ; when beaten, I am patient (or, forgive) ;...when struck, I strike not in return, nor even wish the striker ill....The gods delight in the virtuous and in the wise......Everyman becomes what he wishes to be and like those with whom he wishes to associate. The secret doctrine of the Vedas is Truth, but to attain to Truth one must first attain to self-restraint (all the moral virtues are implicit in self-restraint), which is the door to immortality.[8]" Again morality is linked with happiness and attainment of truth : " Happiness (is aquired only by attainment of) truth and by moral behaviour.)" (*satyena silena sukham*) [9]. The fully moral man becomes enlightened and

6. See W. Norman Brown, " The sanctity of the Cow in Hinduism ", in: *Bullein of the Institute of Traditional Cultures*, XXVIII (1957), pp. 29-41.
7. See M. Dhavamony, *Phenomenology of Religion*, Rome, 1973, pp. 88 ff.
8. The Mahabharata 12.300. Iff, 13,20,32f,
9. *Ibid*. 12.292.23.

perceives the truth in the right perspective and becomes thus truly religious. Since God is all-pure, moral purity is essential to become one with God. Besides, if righteousness is a form of God then all relationship to him must be moral and thus religion becomes moral and moral becomes religious.

The Hindu view of life is more clearly expressed by the formula *artha-kama, dharma-moksha* ; namely, the four ends of human life. *Artha* means wealth, *kama* means desire, *dharma* means righteousness, and *moksha* means liberation of the spirit from what binds one to rebirth. This formula embraces both the eternal and the temporal, the supernatural and the natural, the other-worldly and this-worldly, divine and human. The first three are related to man's empirical life while the fourth refers to his spiritual life. A truly integrated personality and complete life is possible only if the four ends of human life are correlated properly in accordance with the grades of value by regulating one's material welfare and natural desires by the principles of righteousness and by subordinating all these three to the ultimate goal of liberation. The Hindu precept and practice in relation to the organization of man's individual life and his social existence is clearly grasped in the light of these four ends of man. The great Epic reminds us that these motives should be so guided that they may lead to the ultimate realisation of the inner spirituality which is the ultimate aim of life.[10]

The Vedic Indians believed that they had to reproduce the cosmic order of things and events in their acts and thought-forms in order to ensure the ordered functioning of the cosmos and of religious ceremonial, for human order, ethics and social behaviour depended on the cosmic order. It is within this religious quest of seeking the correlation between the system of sacrifice and the outer world that the ancient seers attempted to penetrate the mystery of the ultimate origin of cosmos and man. Dharma is the cosmic order which is behind everything and forms the essence of all. It is cosmic order as well as the social order. Hindu writer expresses the relationship between man and the world that is characteristic of Hinduism as follows :

> "The physical (profane) basis of life referred to by artha (temporal good and *kama* (desires) is to be sublimated in accordance with the principles of dharma. And dharma or social righteousness includes two aspects : asrama or the duties flowing from the stage of life, youth, manhood or old age; and varna or the duties flowing from one's position in society as determined by karma (action) and guna (character). Dharma is the principle of synthesis linking the individual and society, time and eternity, for it is the bridge that leads to moksha or absolute freedom of self-realization. The principle of dharma envisages the whole process of the education of the spirit from the 'minimum' morality of bodily control to the realization of the at-man or sarvatmabhava (all-self-ness), mediated in the central phase by social contribution..[11]

The global attitude of non-violence to all living creatures is a characteristic virtue of a Hindu. This doctrine of non-violence appears to have had its origin from the philosophical doctrine of the Atman which is immanent in every individual living being, especially from the time of the Upanishads [12] A person should not commit violence mentally, vocally or by action and should not eat meat. Not only the physical aspect of violence as reflected in the killing of animals should be avoided, but also the more subtle aspects such as the determination to take revenge, or anger or verbal violence like unkind speech are to be avoided in the practice of non-violence[13]. More positively, forbearance, kind speech and quiet temperament along with compassion are enjoined as essential points of the practice on non-violence. Not only this. The Hindu is asked to do activities that are beneficial to other creatures and to have a friendly disposition to everybody. This practice of non-violence precisely defines a new relationship to his surround-

10. Ibid 1.87.4 ; 12.123 ; 161.5-9.

11. M. A. Venkata Rao, in : *Aryan Path*, Vol. IV. p. 789.

12. See P. V. Kane, History of Dharma-sastras, Vol. II, ch. I.

13. The *Mahabharata* 13. 114. 4-9.

ings. As a result of this behaviour, living beings would respond to him in the same manner of friendliness and compassion. The Hindus themselves admit that it is impossible to follow this ideal to perfection. Sometimes, somewhere, someone is bound to hurt somebody or to kill animals, especially small animals unseen and unknowingly. Nonviolence has been accepted as a great ideal by people but there is nobody on earth who does not kill in someway any creature. The only difference or aim of such a practice as far as possible is that those who make conscious attempts commit less violence than others and contribute thus to the happiness of living beings.[14] It is also said that there are limits to its practice as in the case of maintaining one's self by hurting other creatures in the least possible way or when one is called upon to do one's own duty as a warrior to punish evil or kill enemies. As food, instead of meat they recommend vegetables, grains or curds, milk and ghee. The trend is to reduce the taking of life of animals as much as possible.[15]

(3) The structure of divine presence and activity :

The *Isa Upanishad* states (verse 1) :

" This whole universe must be pervaded by the Lord,—
What ever moves in this moving (world).
Abandon it, and then enjoy :
Covet not the goods of anyone at all."

Gandhi considered this verse as constituting the essence of Hinduism and gave his own rendering of it thus : " All this that we see in this great universe is permeated by God. Renounce it and enjoy it. Do not covet anybody's wealth or possession.[16] "God is the Lord who pervades the whole universe and all of it is his. Therefore you must renounce the world because it is not yours and then enjoy and work in it because it is his and he wishes you to co-operate with him in the destruction of the evil." Rabindranath Tagore understands above cited verse differently and we can say that they contain the very stuff of his writings, whether verse or prose. His vision was grounded in the infinite but embraced and sanctified all finite things. This vision he inherited from his father Debendranath who rendered the *Isa Upanishad* verses thus :

" All this, whatever moves on earth, is pervaded by the Lord. Renounce it first, and then enjoy. Covet not the goods of any man at all.... Into blind darkness enter they who reverence the non-compounded; into a darkness greater yet enter they who rejoice in the compounded."[17]

That is to say, immersion in the infinite does not exclude the finite; finite and the infinite are never separate but indissolubly interconnected. There is no conflict between *moksha* (liberation) and the state of bondage ; between the 'uncompounded' and the ' compounded ', between dharma as moral duty and moksha which is reflected in the finite world Love and joy is the link between the infinite and the infinite, and link supposes duality and reciprocity. This is Tagore's understanding of Hinduism.

More orthodox Hindus will hold that God pervades all things as their antaryamin, their inner ruler, controller, director, guide. He ordains the course of events and determines the conditions of men from birth to birth in accordance with the law of action. He is everywhere present, all-knowing and almighty. Presiding over all human destinies he bestows rewards and metes out punishments. One has to renounce evil and all that makes one tend to evil and enjoy the good and all that is conducive to it in accordance with the law of righteousness (*dharma*). To do one's duty either with respect to oneself or to one's fellow-men itself is an offering to the supreme God if done in the spirit of love and joy of him.

How to reconcile both renunciation of the world and at the same time involvement in the world within the Hindu scheme of thinking and acting? Before or during the period of the composition of the *Bhagavad-gita* there were two trends of spirituality, one proposing total passivity since every action implicates one into the misery of rebirth and thus advocating a complete renunciation

14. Ibid. 3.199.19ff.
15. Ibid. 12.245.9.
16. As cited by R. C. Zaehner, *Hinduism*, Oxford, 1962, p. 238.
17. As cited by R. C. Zaehner, *Hinduism* op. cit. p. 248.



of the world and of its allurements ; the other holding that one should not renounce the world to live the life of a hermit, nor seek to refrain from actions. Against these two extreme positions the *Bhagavad gita* teaches that activity being a law of nature and a law of God himself, liberation is to be sought not by renouncing activity-which is impossible-but by renouncing all self-interest, passion, desire in the accomplishment of one's God-appointed duties ; especially duties of one's state of life[18] and one's religious-sacrificial obligations[19]. True renunciation does not consist in inactivity but in disinterested activity, abandoning the attachment to the fruit of action[20]. It is self-interested desire and not activity itself that binds man to the cycle of rebirth[21]. This detachment in activity finds its full meaning in single-minded attachment to God[22].

> " *Do works for me, make me your highest goal,*
> Be loyal to me in love,
> Cast off all other detachments,
> Devoid of hatred for any being :
> For all those who practise this come to me "[23]

says Krishna, the *avatar* of Vishnu, to his beloved disciple Arjuna in the *Bhagavad-gita.* Men are exhorted to do their duty because God himself constantly works to sustain the word in being. Just as when God operates he is never committed to or affected by the process, so also must every man remain unattached to the goal of his activity, even though it be a good one.

(4) The structure of mystical vision :

In the mystical experience the self feels itself merged in the undying life of all things. In this experience between the self and the non-self, the experiencing subject and the objective world, seems to vanish, and all is seen as one and one as all. It is the experience of absolute oneness of all beings or of the innermost spiritual essence of the self in its deepest being. When the absolute oneness of the spiritual self is experienced it can become a monist type of experience as is the case in the Hindu non-dualist trend of spirituality. Or the innermost spiritual self is experienced as dependent on God in its radical being, but nonetheless intimately united with him in love (*bhakti*), as is the case in the theist trend in Hinduism.

The following text accurately describes the doctrine that the universe is the self and the self is the universe (*Brahman-Atman*) :

> " This whole universe is Brahman. Let a man in all tranquillity reverse it as *tajjalan*-(as that from which all things are born, into which they dissolve and in which they breathe and move).
>
> Now man is possessed of an active will. As is his will in this world, so does he, on departing hence, become. Let a man exercise his will. He who consists of mind, whose body is the breath of life, whose form is light, whose idea is the real, whose self is space, through whom are all works, all desires, all smells, all tastes, who encompasses all this universe, who does not speak and has no care, he is my self within the heart, smaller than a grain of rice......greater than....all these worlds......When I depart from hence I shall merge into it.'[24]

For the theist mystical vision of the universe, the passage of the *Bhagavad-gita* is the best example : " Who standing firm on unity communes in love with me (Krishna) as abiding in all beings, in whatever state he be, that disciplined man abides in me."[25]

---

18. 3 ; 18.41 ff.
19. 3:2.42ff ; 16.15-17
20. 6.1 ; 18.2 ; 18.5.-6.
21. 3.5f ; 4.19-23.
22. 3.30 ; 9.27
23. 11.55.
24. *Chandogya Upanishad* 6.14.
25. 6.31.

SAID SWAMI VIVEKANANDA IN 1895 : "Nation after nation has arisen and based its greatness upon materialism declaring that man was all matter. All such civilisations have been based upon such loose sand foundations as material comforts and all that have disappeared one after another from the face of the world ; but the civilisation of India and of other nations that have stood at India's feet to listen and learn live even to the present day. Their lives are like that of the phoenix a thousand times destroyed but ready to spiring up again more glorious. But a materialistic civilisation once dashed down never can come up again." True enough world's picture still remains the same! No appreciable change. The world today is characterised by the loss of direction, dissension and self destructions that are endemic to an over stimulated materialism. Swami foresaw this oncoming avalanche of spiritual crisis of this century and signified the unifying role of Vedanta as the only hope for humanity. Vedanta is not a new or particular religion ; it is the essential spirit of all the religions of the world; the key note is" TRUTH IS ONE; SAGES CALL IT BY VARIOUS NAMES" with its four cardinal points namely - non duality of the God Head ; divinity of the Soul ; unity of co-existence ; and harmony of religions. Practical Vedanta calls for this worship of the living God. God in man and its exhortation is "Service of Man is worship of God".

Swami Vivekananda, the dynamic apostle of Sri Ramakrishna, made Vedanta - the Sanatana Dharam - a world religion in the Parliament of Religions in Chicago in 1893. Today, thanks to the initiative and the dynamic drive of the Hon. Minister C. Rajadurai in charge of Hindu Culture & Hindu Affairs, this World Hindu Conference in 1982 — a rich harvest of the spiritual seeds sawn by Swami Vivekananda in Colombo in 1897 — is being held under the auspices of the Sri Lanka Government ; a government drawing inspiration from Buddha's teachings, has given the rightful place to Hinduism and honoured it by its giving assent to hold the first World Hindu Conference of this nature in Sri Lanka. It may not be out of place to quote Swami Vivekananda from what he said in Madras. "The restless western atheist or agnostic finds in the Gita or in the Dhammapada the only place where his soul can anchor".

May this conference be inspired to action by Swami Vivekananda's "Plan of Campaign" as disclosed in his address in Madras May the Grace of the Holy Trinity Bagawan Sri Ramakrishna Paramahamsa, Sarada Devi the Holy Mother, and Swami Vivekananda decend on this conference giving strength to ascend up to an unqualified success.

SWAMI PREMATMANANDA
Vice-President
Ramakrishna Mission (Ceylon Branch)

A STUDY IN HINDU SECULARISM

Dr G.C. NAYAK, M.A. (Alld) Ph.d (Bristol)

Professor and Head, P. G. Dept of Philosophy, Utkal University.

Hindu secular ideas which constitute the subject-matter of the present study are found and are embedded, very strangely enough in the very structure of what is popularly, and sometimes misleadingly known as Hindu religion. It is therefore necessary that such study of Hindu secularism, to be fruitful, should be based on a thorough understanding of the unique nature of the so-called Hindu religion *vis a vis* other religions.

It is of course difficult, if not impossible, to admit the so-called Hindu religion into the fold of well-known world-religions and fit it into one of those pigeon-holes of religion as it is popularly understood. Although it is true that different forms of worship, varieties of colourful temples constructed for the purpose of worship of different gods and goddesses and the well known Brahmanical priests and preachers with their specific religious dogmas are no less conspicuous in Hinduism, it is at the same time worth noting that from the very beginning of the Hindu civilisation there has been another counter-trend running throughout this culture which to be very precise, cannot be depicted as religious by any stretch of imagination. This trend has been sometimes so very predominant in our cultural heritage that religious dogmas and forms of worship have been relegated to a very secondary, if not worthless, status both in our personal and social life. This is mainly due to a unique monistic type of thought prevailing in the Hindu culture from the time of its very inception in the Vedic days. There may be a great deal of controversy regarding the exact definition of religion but it is my humble submission that this predominant trend pervading Hinduism cannot be regarded as religious according to any of the contending definitions of religion. Take any definition of religion and it will be as clear as daylight that Hinduism is anything but religious. One of the recent definitions of religion given by Frederic Ferre is that religion "is one's way of valuing most comprehensively and intensively"[1]. Religious valuing involves ultimate concern, says another famous philosopher of religion, Paul Tillich. The sense of the Sacred, the idea of the Holy are all features of religious life. Take these characteristics and definitions of religion and apply them to Hinduism—especially in its monistic form.

Hinduism will at once appear before us in a new light. It will be difficult not to admit that it is one of the most queer manifestation in the human civilisation of what I may paradoxially designate as non-religious or secular religion. Is there any specific object of worship here, any specific object of 'Ultimate concern'? Is there anything particular which is intensively valued, considered holy or sacred at the cost of any other value, entity or ideal in Hinduism, considered in its monistic aspect? Rather one must admit that here everything is holy, every value is a matter of ultimate concern, every bit of life, personal or social, is considered sacred. As Sankara would put this monistic idea in the most convincing manner "*Samastam jagadeva nandana*

1. Frederic Ferre, *Basic Modern Philosophy of Religion London*, 1967 p. 82.

vaman,, sarvepi kalpadrmah. Gangyam vari samastavaninivahah punyah samanastah kriyah. Vacah prakrta samskrta srtisiro Varanasi medini, Sarvavasthitirasya vastuvisaya drste parabrahmani." The whole world is a place of exquisite beauty, all trees are holy, all waters are sacred, all activities are virtuous, all worlds, whether religious or secular, are sacred words, the entire earth is considered as a place of pilgrimage and the whole existence is pervaded by the realization of truth for one who has encountered Brahman in the sense of realising the oneness, or better the non-duality, of existence, says *Sankaracarya* one of the greatest exponents of this unique variety of monism in Hindu thought. Specific worship of gods and goddesses and definite dogmas of religion are relegated to a secondary position in this ideology. Rather it is pointed out that it makes no sense to talk of worshipping the one without a second, the Infinite. "*Purnasya vahanam kutah, sarvadharasya casanam, svacchasya padyamarghyam ca, suddhasyacamanam kutah.... Pradaksina hyanantasya hyadvayasya kuto natih, Vedavakyairave dyasya kutah stotram vidhiyate.*" When there is the realization of this non-duality one cannot continue to be serious, as usual, regarding the religious way of life in the form of prostrating before an object of worship with a sense of absolute self-surrender or something of the like. Even when specific prayers and forms of worship are designed for either Siva or Sakti in Hinduism, the culmination of such prayers and worship is supposed to be reached in the realization that the Holy or the Sacred is both inside and outside, here, there and everywhere. *Sivamanasapuja* and Anandalahari of Sankaracarya can be cited as examples in support of this thesis.

This unique monistic trend is as old as human civilisation and can be traced back to the days of the Vedas. The famous Vedic saying, '*Ekam Sad vipiah bahudha vandanti*', 'the same Lord is called by various names by various scholars' if of course monotheistic in its outlook but beyond this the Vedas speak of the one (Tadekam) as the basis of whole creation which is the precursor of the full-fledged form of monims in the Upanisads and the Vedanta. Here the reference is obviously to the Hymn of creation in the Rg. Veda...." *Nasadasinno sadasattadanim nasadrajo no vyoma paroyat*" etc. It had its natural culmination in the concept of Brahman without a second in the Upanisads and the Advaita Vedanta. The most significant characteristic of this movement is that this Brahman is supposed to be here, there and everywhere and that it is not to be identified with any object of worship. i.e. any God or Goddess (*Brahmaiva purastat Brahma pascat Brahma adhastat, Brahma Uparisthat etc ....Nedam yadidmupasate......* etc.) Religious worship is thus relegated to a secondary status in this idelogy.

A. C. Ewing speaks of "all sorts of degrees of monism and pluralism", and "the extremist kind of monism". "According to him asserts that everything is just one and there is nothing more to be said about it. In that case everything practically that we experience would have to be a sort of illusion, because everything is certainly not just one, as it appears to us."[2] Viewed from this stand point the Hindu form of monism may be regarded as "an extremist kind of monism." But side by side we have to note that illusionistic trend, however prevalent it might have been during certain periods is only one of the trends and for that matter not so very influential amongst all types of Hinduism.

The conception of '*Sarvam Khula Idam Brahama*', 'All this is Brahman' and all forms of life and existence being considered as sacred and holy as pointed out earlier, are certainly anti-illusionistic in outlook. But this should not be confused as pantheism (all God-theory) either, because it is to be noted that Brahman is not identical with any God. Rather, there is a definite trend in this so called monism to transcent all ideas of gods or goddesses. I say deliberately that this trend is a trend of so called monism because there is a definite strand of thought here which seeks to transcend all 'isms' whatsoever. The conception, strictly speaking, is that of Advaita or Advaya (Non-duality) rather than of one reality or Ekatva. According to this ideology, therefore, until and unless one transcends various 'isms', injunctions and prohibitions in day-to-day moral and religious life,

2. A. C. Ewing, *The Fundamental Questions of Philosophy* (First Indian Edition, 1967), p. 206,

that is unless one gets beyond duality, he is not to be regarded as the perfect man or the jivanmukta. "*Nistraigunye pathi vicarato ko vidhih ko nisedhah.*" How can there be any injunction for one who has transcended the three gunas ? Here is a type of monistic thought that transcends all popular varieties of monism with which we are acquainted and a religion transcending religious dogmas of all sorts. I would prefer to call it *transcendental monism*— " monistic trend tending to transcend all 'ism' whatso-ever. It is rather a denial of all 'isms'. The conceptions of *Nistraigunya*, *Sthitaprajna*, *Gunatita and Jivanmukta* based on this realisation in Hindu culture cannot, by any stretch of imagination, be regarded as involving either a religious form of life or being wedded to any speculative dogma of monism, dualism, pluralism and the like. The freedom conceived here is unique of its kind in the history of human civilisation. It may be regarded as secular in its outlook provided it is borne in mind that there is no secularistic fad involved in it. It is transreligious and even transsecular in this sense. This is not a passing phase but a significant and persistent trend in Hinduism which is antagonistic to all forms of 'isms' including Hinduism, popularly so understood. Viewed from the stand point of religious and moral values it may be regarded as a transcendental form of secularism which I would prefer to call simply *transcendental secularism*. This is one of the unique contributions of Hindu thought to the world civilisation.

A word here by way of elucidation why it is regarded by me as a form of *transcendental secularism*. It is secular for, as mentioned earlier, it is not tied to any religious dogma or bias whatsoever, But at the same time it is not secular in the ordinary sense of the term as it deliberately avoids all 'isms' including the so called spiritualism, secularism and the like and is usually based on or associated with a transcendental variety of monism subscribing to the view of non-duality of existence. It is thus a typical form of secularism which transcends all its popular forms and varieties with which we are acquainted in our normal discourse. This largely justifies the title of 'transcendental secularism' given to this typical philosophy of value developed in Hinduism at least in one of its characteristic manifestations.

Bertrand Russell, one of the eminent thinkers of this century, speaks of bowing " before the inevitable in Oriental subjection " which according to him is a characteristic feature of the slavish religion of the savage and which, he recommends, needs to be replaced by what he calls " the free man's worship"[3]. But this conception of " a free man's worship " in Russell, strangely enough, has a striking resemblance with what one of the greatest exponents of *transcendental monism* viz. *Sankaracarya*, had anticipated in his wellknown conception of *jivanmukti* or freedom in the flesh. " A main cause of philosophical disease ", said Wittgenstein, another great thinker of this century lies in " a one-sided diet : one nourishes one's thinking with only one kind of example[4]. This is not only true of philosophy and philosophers ; this is also true of intellectual pursuit in any discipline. It may be designated as " a disease of the intellect ", a sort of intellectual myopia produced by that one-sided diet of which Wittgenstein speaks and which in its turn makes us perniciously fall in love with that one-sided diet more and more to the exclusion of other whole-some food. This is equally true, I should think, both of Russell's remarks regarding ' Oriental subjection ' and of glib remarks such as that every thing that is desirable or is of the highest value is oriental and was already anticipated in the East. I do not want to commit the same mistake here and will try my level best to carefully avoid this intellectual disease to which we are all prone.

' Oriental subjection' as Russell understands it, is of course not entirely pointless. It may find some corroboration in the historical facts and the social phenomena, and may thus be not wholly baseless. But at the same time it can be asserted with equal force that the ' free man's worship ' of which Russell conceives is not entirely novel to us trained as we are in the tradition of *jivanmukta* or *sthitaprajna* deriving its inspiration from a unique

3. B. Russell, *A free Man's Worship and other Essays* (Unwin Paperbacks, 1967) p. 17
4. L. Wittgenstein, *Philosophical Investigations*, translated by G. E. M. Anscombe (Oxford, 1967) Part I, Sect. 593.

type of monism in Hindu thought which I have designated as transcendental monism. I do not however, by any means suggest that the two conceptions are identical; I am here only pointing to certain striking similarities between two conceptions which are otherwise different.

I can do no better here than to quote Russell to prove my point, "To abandon the struggle for private happiness, to expel all eagerness of temporary desire, to burn with passion for eternal things-this is emancipation, and this is the free man's worship"[5]. Some of the characteristics of a Sthitaprajna as depicted in the Bhagavad *gita* have undoubtedly a striking resemblance with this conception of freeman's worship in the above passage of Russell. "*Prajahati yada kamah sarvan Partha manogatan, atmanyevatmana tustah sthitaprajna stadoeyate*" etc. i.e. when one abandons all his desires and remains satisfied within his self he is called a *sthitaprajna*, says the *Gita*. This makes us see some of the significant implications of transcendental monism in traditional Hindu thought which is as old as human civilisation and is consequently separated from the era of enlightenment to which Russell belongs. The point which I want to make here is that free man's worship, in some of its significant aspects at least as mentioned above, is already anticipated in the conception of *jivanmukta* and *sthitaprajna* of Hindu thought and that Russell's notion of 'Oriental subjection' therefore needs to be thoroughly modified, or at least qualified, in view of this unique type of monism highlighting what I would call transcendentally secular values.

What is the fruit that human knowledge gives,
If at the feet of Him, who is pure knowledge,
Due reverence be not paid ?

5. Russell, *Ibid.*

Religious Pluralism and The Hindu Tradition

PRATINA BOWES

University of Sussex

It is possible to take two different kinds of attitude towards the fact of the existence of a variety of religious traditions in this world. One is that as there can be only one Religious Reality there ought to be only one religious faith believed by people the world over. This is because *the* Truth about this One Reality cannot but be one trtuh, a set of consistent propositions ; this truth cannot be distributed among a lot of propositions which differ and even oppose one another as doctrines belonging to different religions do. Those who believe this, find this One Truth (the Absolute Truth, being about the Absolute Reality) in the belief system of their own religion, the absoluteness of this truth being guaranteed by its being revealed by God himself. Two kinds of belief follow from this position, (1) only what is " The Truth " should exist, false things have no claim to existence and they should not be tolerated. (2) If people persist in believing in things false it is their affair and a rational attitude requires a liberal approach—toleration of other people's choice, however deplorable that may be.

The other attitude is that there is no religious doctrine which contains *The Truth* about Religious Reality. There is no doubt of only one Religious Reality but this Reality is not such as can be contained in one proposition or a set of consistent propositions. Human language is so devised as to be able to cope with finite and limited characteristics and it does this by making sure that each concept includes some characteristics but excludes their opposites. If the Reality we are concerned with is all-embracing, language can begin to grasp its fullness only through paradoxes which give opposite attributes to the same thing, not through a consistent set of propositions. What we actually say about this Reality in a religious doctrine then contains only an aspect of this Reality and not *the whole truth*, and different doctrines can emphasize different aspects of the same Reality. These diverse doctrines may thus all be acceptable none as *the Truth* but all as aspects of the truth in the same way as differing statements made about one man by his wife, children, friend, enemy and so on are all acceptable as being about him and equally applicable. There is only one statement about this Reality which can be taken as ' The Truth '; it is the statement that Religious Reality is Infinite and Absolute. But this is accepted by all and religious traditions are diverse because they say much more than this when they relate this Absolute and Infinite Reality to the world of man's experience and his values. If all religious traditions are seen as making contact with Religious Reality but from different perspectives they can not only co-exist and be tolerated by one another they can be accepted as valid, equally with one's own tradition, notwithstanding the fact that one prefers to follow one's own, in one's religious life.

So religious pluralism may mean two things. (1) Co-existence of different traditions each tolerating the others' presence but without accepting that there is any truth in them. (2) Co-existence with acceptance that each has its own truth about the same Reality. It is specifically this second kind

of pluralism that we find in the Hindu Religious Tradition.

There are as we know a number of religions in the world practised by different groups of human beings and these religions are both similar to and different from one another. Amongst the major religions we can find one kind of distinct division-between the three semitic religions on the one hand and Buddhism on the other. Judaism, Christianity and Islam all conceive of Religious Reality as God ; that is, a Person, and God creates the world out of nothing through the sheer power of his will to realize a purpose. The purpose is to grant man as an individual being, but living in the society of others, everlasting happiness in heaven which happens after death. So the object of man's religious search is immortality and union with God. But there is also a proximate objective as well and this concerns life here on earth. The object of religious pursuit is also to build an identifiable community of human beings,well-knit through faith in a dogma (or a specific set of beliefs) and through the following of certain moral rules and principles like charity, justice and love.

Buddhism does not think of Ultimate Reality as a Person, the creator God, whose will is directing man's affairs on earth. In its Theravada variety the Ultimate is simply a transcendent state where all suffering has ceased, this state being called *Nirvana* and man achieves this by his own effort ; nevertheless there is nothing individual about this state. Theravada thus bypasses the question of where it all comes from which is given some recognition in Mahayana. In the Mahayana variety Ultimate Reality is conceived as emptiness—as the state of nirvana is in Thervada—but out of this emptiness the world of becoming happens.

The object of man's religious search, here as in Theravada, is not an everlasting, happy life as an individual in heaven but a state of realization (prajna) here and now in which the individuality of man is overcome and enlightenment about Reality both as emptiness and fullness, is reached. The specifically Buddhist conception of religious practice does not concern itself with the securing of this worldly goals. No doubt it places great emphasis on morality, especially compassion, as a way of achieving transcendence but this-world oriented goals of life which are non-moral are not specifically included in religious pursuit. Buddhism as an imported religion has however allowed the practice of previously existing religious forms that are devoted to these ends, like worship of Taoist deities in China, Shintoism in Japan, spirit worship in Burma and Sri Lanka and so on through which these other religious objectives are pursued in a Buddhist society.

What is called Hinduism is more a common platform for a number of different ideas about Ultimate Reality and for a number of different objectives that men pursue in their religious life and this religion may be said to constitute a middle position between the monotheism of the semitic traditions and non-theistic Buddhism. We find the conception of Ultimate Reality as pure, undifferentiated spiritual energy (Brahman) out of the functioning of which the manifold of creation happens as this energy manifests itself at different levels through different name, shape and work. But there is also the conception of God as a Person alongside this non-theistic conception of Reality. However, between the conception of God in purely monotheistic religions and the conception of God, in the singular, in Hinduism there are fundamental differences. God as the Supreme Being can be conceived as one or other of the three divinities *Krishna*, *Siva* and *Kali* (Mother Goddess) and these divinities do not show exactly the same face of God. Also God here as in the conception of Brahman becomes this world which manifests a part of his being and it is not something separate from him. The world is created not to serve a specific purpose but for sheer display or manifestation of all possibilities of finite being that are inherent in divine energy. Furthermore, this idea of One God did not make this tradition abandon the idea of gods as is done in monotheism. The gods conceived as guardians of natural phenomena and human values such as sun and the rain, or health, wealth, birth, beauty, learning, success and the like are not here thought to be a challenge to the power that is God's, for they are nothing but manifestations of the same power at a level which

is higher than that of humanity but lower than the Ultimate. The practice of religious life has two kinds of objectives, this-worldly and the transcendent. Adoration of gods has to do with man's enjoyment of this worldly values of life which they symbolize and as this is not outside the province of the play of divine energy polythestic worshipping is not looked upon as superstition. Transcendent goals are of several different kinds. There is the conception of going to heaven and enjoying unlimited pleasures that obtain there; but this is still not the ultimate end of religious search. That end, as in Buddhism, is the realization here and now of a transcendent state. This may mean identity with Brahman or God whereby man loses his particularity and becomes one with Ultimate Reality itself or it may mean simply the realization of man's own nature as transcendent spirit (as in Samkhya-Yoga). The Hindu religious tradition thus harbours a good deal of variety within itself and it cannot be understood simply as one thing or the other - polytheistic, monotheistic or non-theistic.

Monotheistic religions believe in one truth that is absolute and the two monotheistic religions, Christianity and Islam are proseletyzing religions the ultimate object being to convert all mankind to one faith, the true one. Religious pluralism in the sense of acceptance of all religions as valid is inconsistent with the practice of proseletyzation and conversion. Judaism too, as a monotheistic religion, believes that it is only through this faith that God has revealed himself to mankind but because of its belief that the Jewish peoples as a particular ethnic group have been chosen by God for revelation it is not usual for this faith to proseletyze. Now despite this monotheistic belief about the one true faith it is becoming increasingly acceptable to people in monotheistic traditions that all faiths should be tolerated, so religious pluralism in the sense of tolerance and co-existence can be found everywhere these days although pluralism in the sense of acceptance of the validity of others is difficult consistently with the idea of exclusive revelation and absolute truth such as all monotheistic religions claim.

As for Buddhism there can be found within it the concept of *mithyadristi*, false opinion, and to the orthodox Buddhist belief in God will be one such false opinion, it being something on which the Buddha's teaching is not based. Buddhism too is a missionary religion that believes in conversion, nevertheless its disapproval of other religious traditions is not backed by the kind of zeal that monotheism used to display and it did not find it difficult to co-exist with indigenous religious traditions of cultures which adopted it.

The idea of proseletyzation or conversion does not exist in Hinduism although a particular section of Hinduism called the Arya Samaj instituted a purification procedure in the 19th Century whereby Hindus who have been converted to Islam and Christianity could be taken back to the Hindu fold. No doubt an increasing number of Hindu Gurus go abroad these days. The object however, is to preach spirituality and not converting people to Hinduism, the spirituality that is preached being capable of being practised by anyone since it is independent of belief in Hindu gods (or the Hindu concept of God).

As there are within the Hindu tradition a number of ways in which man can think of Ultimate Reality and a number of ways in which he can practice religious life this tradition did not develop the idea of 'the one true faith.' Naturally it has no difficulty in accepting the co-existence of a number of religious traditions other than its own all of which it can take as valid but none as *the* true one. This does not mean that it does not have its own preferences and even particular biases within the tradition that give some forms greater value than others. No doubt there are people within the Hindu tradition who believe that the thought of the Ultimate as undifferentiated oneness represents the highest understanding of Reality. But it is by no means the case that every Hindu believes this. Furthermore this understanding can accommodate all other understanding, including the idea of God, as dealing with the Ultimate at the level of manifestation and so it does not have to label these others ways as false; only, they are taken to represent a lower degree of the truth. Others take manifestation as part of the Ultimate and so they do not accept that the truths that belong to this level are any less valid.

In any case everybody holds that there is no contradiction in believing in the One and believing in the many and the statement that which is One is also the many is found in the most ancient of Hindu scriptures, the Rig Veda. Throughout this book ideas occur to the effect that which is One the sages call by many names, or that the poets shape the same Reality in many ways. There is then no problem about the One and the many belonging together.

Previous to the rise of monotheism—and monotheism insists that religious Reality is One God, and the many, the gods are false—the religion practised everywhere, including Europe and the Middle East, was polytheistic—polytheism being a faith that does not deny the One but prefers to worship the many as being of more immediate concern to man in his day-to-day living. Those who needed to see this Reality as One practised what are called 'mystery religions' that existed within the polytheistic cultures. The attitude of polytheism is not only that different religious traditions can exist together but also that traditions can freely borrow from one another. Hinduism despite the importance that the idea of God (in the singular) has in this tradition a strong polytheistic component—the only major religion to have this—but there are other reasons why this culture could retain its tradition of pluralism. The Hindu tradition is decentralized, because as a tradition it grew as a part of an ongoing culture (all polytheism is of this nature) and was not founded by a particular person (or group of persons) at a particular time in history. A religion is founded only when a specific insight developed by one person, or a specific revelation received by him is seen as true in contrast to prevailing attitudes and beliefs which are found to be not true.

The Hindu tradition developed piecemeal, differently at different places, in a culture that was spread over a wide area and all insights found in it were accepted as part of the tradition since there was no institution—such as founded religions have—like a church, an organized clergy or even an association, run by strict rules, of monks the acknowledged leaders of the religious community, which had the job of monitoring belief. It does not have a holy book (or even a *prescribed* set of them) that contains a particular dogma or doctrine that Hindus are required to believe in. Religious authority is vested in the Vedas, but there is nothing that the Vedas do not talk about and that too in an unsystematic manner and they were not meant to be general reading. There is no institution of preaching or teaching in Hinduism and people just pick up beliefs and practices as they go along participating in the ways of the culture with its innumerable religious celebrations. A tradition like this cannot but be pluralistic and being seen as very much a part of the culture of the society—and every society has its own religious culture—the question of exporting it did not arise. Of course every religion as an institution is very much a part of a culture and adopting a religion means not just adopting a belief system it means adopting a great deal of the cultural pattern of the tradition where this belief system originated. However when a religion arises as revelation from God then the cultural elements with which beliefs are intertwined become a part of revelation too and they are seen to be as much for export as belief itself.

Hindu pluralism is also related to the fact that what is called the Hindu tradition is not even the sole outcome of one cultural pattern. It is an amalgam of three originally distinct cultures, the Dravidian culture (called the Indus Valley Civilization), the Vedic culture of the so-called Aryans and the aboriginal tribal culture of India. The immense variety that this amalgam showed could be held together, as they are within Hinduism, because it had the benefit of the philosophy preached by the Vedas—that which is One has many faces, and the sages call it by many names. The variety also brought the insight that different peoples have different objectives in engaging in religious activity and they are all acceptable as part of the tradition. Some want a good life here and their polytheistic worship of gods relates to this goal ; but there is no reason why this must be considered wrong as life here is not outside Reality and what goes on here is not falsification but affirmation of this Reality. Some wish for transcendence, what goes on here being not enough for fulfilment and this too is equally acceptable to society. The differences of

these objectives are understood via the idea of differences of competence. There is nothing in which all are equally competent and each finds his/her own level of competence and pitches the objective accordingly, good life here and its enjoyment as divine gift, life in heaven, identity with the non-dual reality and even union with God. Differences of competence however are not arbitrary, they happen as a result of actions done in a previous existence and are therefore to be looked upon as natural. The ultimate goal of this tradition is no doubt moksa, a transcendent goal, but its acceptance happens as a result of a great deal of preparation such as has to be undertaken over several lives and religious practices even of the polytheistic kind contribute to this preparation.

The philosophical idea that that which is One the sages call by many names or that they shape it in many ways involves the understanding that religious ideas, doctrines etc. men entertain contain a human element as different from the belief found in monotheism that a specific set of them comes from God directly. Because human beings differ in their orientations and needs even when they approach the divine, a variety of formulations is only to be expected ; the tradition is therefore not selective and judgmental as monotheism is. However the inevitable human element in religious formulations does not here mean that they represent fancy and bear no truth. The Ultimate is 'The all' and men can come in active touch with it in many ways. But its all-embracingness means that whatever language man uses—and he can use a variety of ideas and metaphors according to his predilection—that can never constitute a full descriptive account of what is beyond measure. Still the doctrine formulated does say something *about* Reality, even if it does not say it all. That is impossible in any case, considering the nature of language, so *ultimately* doctrines have to be transcended too. But they are useful, for man has to use ideas to communicate, to think and to act and the ultimate goal being a long way off, needs a lot of communication, thought and action as necessary steps to full realization beyond language. Doctrines can thus be seen as true if they arise out of contact and if they help communication, thought, action and emotional orientation.

Different formulations and doctrines about the Ultimate also result from different needs that human beings have as groups which may make them see the involvement of the divine in man's affairs in different lights and from different perspectives. Polytheistic religious traditions no doubt unite people, those who together use a common set of beliefs and practices, but this unity is more cultural than political and there is in polytheistic practice no pronounced idea of people achieving a common purpose together. The rise of monotheism is related to a political need, that of creating among a group of people a pronounced feeling of unity that comes from the pursuit of a common purpose and from the understanding of being ruled by an all powerful sovereign or Lord who undertakes to look after the interests of the group in lieu of obedience. And the Jews as a people had this political need. They emerged out of a nomadic existence into an area that had no spare land open to virgin occupation and in their effort to establish themselves they constantly met with opposition in the form of dispersal, exile and the like. Polytheistic worshipping of gods (a pre-monotheistic Jewish practice) was seen by some, under the circumstances, to be irrelevant and in its place was instituted the Old Testament idea of God as the Sovereign Lord who can choose a people and enter into a contract with them such that he promises them a land already occupied by others provided people keep to their side of the bargain—not worshipping anyone but God himself. This particular image of God as the sovereign who confers on people following him a distinctive identity, and unity, and who looks after them in a selective way against those who do not, continues as a strong component in all the three monotheistic religions, each one of which took its shape in the cultural atmosphere of the semitic tradition.

People living elsewhere such as India or China felt no need for such an image as they did not have the kind of political problems the Jewish people—and later the Arabic people—had. In India at any rate there was unlimited land and its lush tropical environment produced more of a cosmic than political orientation in man's approach to the Ultimate. I am not saying that monotheism gives to God's activity an exclusively political dimen-

sion, there are certainly other things like love, mercy, grace and immortality that man receives from God but the political dimension is also there and it has played a historical role in all monotheistic traditions (and *still* does). Religions of Indian origin like Hinduism and Buddhism do not have this dimension built into their idea of religious Reality.

If we accept that human beings can legitimately expect to develop their own cultural life in their own ways and produce beliefs, values, institutions and practices that are suited to their specific needs as a group then we have to accept the legitimacy of diverse religious doctrines for people who produce them. It is of course another matter to wish to impose these doctrines on others (or try to make other people share in them) no matter what their needs. The relativism and pluralism inherent in the Hindu religious tradition—a tradition that is lacking in a political dimension—do not generate the desire to impose the same form on all, nor does it produce a wish that people who already have a tradition of their own should abandon it and share theirs instead. Whatever its shortcomings as a tradition it can thus contribute to the further development of religious pluralism which is being increasingly talked about in liberal societies.

Oh Father
You should listen to what I pray for
and graciously bestow it on me.
I should come to know all the six ultimate states
    and gain those states of experience,
I should do good to creatures in every possible manner,
I should give joy to all those who approach me.
All the worlds should give up
    all these caste and creed distinctions
    and should gain the universality of the True Path.
Moreover, I pray for You, my Owner, and I
    to be blended together and reign supreme
    in a form devoid of limitations,
    beginning or end.

— VALLALAR

Inter Religious Understanding

Dr. A.N. PERUMAL

Associate Professor
International Institute of Tamil Studies, Madras

A perpectual paradox rules the world of the humans. On the one hand, we find our world becoming smaller and smaller presenting the happy picture of a unified abode. Science and technology, political concepts and material compulsions tend to bring the peoples of different nations and culture and races nearer than ever before. The various modes of intellectual pursuits and economical quests give an apparently concrete picture of the oneness of human race. The international bodies like UNO, ILO, WHO and IMF appear to be the living symbols of a harmonized humanity. There are many other finer and subtler disciplines of human thought and emotion such as art and architecture that give us hope and assurance in the prospect of a single, undivided abode for mankind.

On the other hand, there are explosive forces around that threaten our very national existence, not to speak of the ideal in international harmony. In the place of ' universal understanding ', ' community of ideas ', ' international co-operation ', we have unhealthy economic competitiveness, provincialisms, national suspicions, directing the fruits of scientific inventiveness toward destructive purposes, racial discrimination and material imbalances that pose a potential challenge to any attempt at a unified human race. The fear of universal extermination hangs over us like a Damocles' sword. There is a universal feeling of disintoxication, disenchantment, anxiety, despair among the people.

The vital springs of this paradoxical situation do not lie in the lack of our material resources, nor in our intellectual penury, nor in the unsoundness of our political social or economic concepts. Consequently, the panacea for the ills that eat away the sources of the togetherness of mankind does not lie in, yet another technological revolution, a still greater improvement in the standards of living, nor in a more concentrated battle against disease, poverty and hunger, nor in conceiving better political or economic patterns. A liberation from the tyranny of the physical environment will not do. That all our attempts for centuries on these lines have miserably failed to produce universal man is a proof positive of this.

So what is needed is a change, an mutation (to use a term very dear to J. Krishnamurti) in the nature, in the psychic and psychological make-up of man. He must be liberated from the diseases of his inner nature—greed, jealousy, vanity, prestige, honour and so on - cleansed of the baser instincts in him. He has to grow from the level of cerebral consciousness, transcend the fragile world of divided self with its disharmonies and discords to a life of harmony, of inner freedom and love. He must rise above his human intelligence, his physical nature, his mechnistic conception of human evolution and grow into enlightenment, into spiritual realization. There must be an inward transformation in his psychical nature, he must be reborn from his unregenerate condition into a spiritually, morally and socially creative being, ' reborn into the image of God.' The inner development of man, remaking his inward nature, liberating from the confines of materialism and animal consciousness, growing

into a cosmic being with the divine spark in him directing and guiding his mundane destiny, belongs to the descipline of religion, not the religion that has adapted itself to the world, that is divorced from the existing social order, that competes with other religions in a spirit of confrontation and a narrow-minded provincialism, that still has in it the uncreative dogmatisms and out-dated superstitutions, but a religion that has the universality of outlook, that is capable of helping the spiritual evolution of man, that acts as a bridge between the earthly existence of man and the Ultimate Reality, that ultimately makes him the partaker of the divine life.

Such a religion must act in unison with the felt realities of the world. It must not only live up to the unification, nearness brought about and fostered by the extrinsic disciplines of human thought and action such as science and technology, the social sciences and humanities, but also transform this material harmony into an enduring spiritual connectedness, into universal love and brotherhood, into a unified human family. It must sow the seeds of spiritual unity into the innermost realms of human consciousness, or rather, as D.H. Lawrence would have it called, the deepest physical mind, and water and nurse these seeds into a blooming Tree of Universal Life. Though the religions of the world are the different revelations of the Divine, they are all forms of the Supreme. Each religion in its own Way emphasizes the divine possibilities of the human soul. And the supreme goal of each religion is to help man overcome the conflicts between the divine and the undivine in himself, between the stream of mind that ideas toward virtue and the stream of mind that leads toward vice, and to integrate his personality. As the Upanisads have it, rightly, even though the types of fuel we use may vary, the flame is the same; even though the cows are of many colours, their milk is of one colour. In the same way the different scriptures are the different manifestations of the one Supreme. As it has been wisely said "God is sought in various ways and called by various names in the various religions; He has sent various prophets and teachers in various ages to the various peoples."

The Vedic scriptures of Hinduism, which constitute the infrastructure of the wholesome edifices of the Indian spiritual tradition, emphasize thoughout the divine possibilities of man, the need for achieving universal peace based on spiritual unity. Buddism, with its advocacy of freedom from the fetters of earth-bound existence, also stresses infinite love for the suffering humanity as the way to enlightenment. It is, in one sense an attempt at reforming and purifying Hinduism, sharing the fundamental tenets of Hinduistic philosophy of like in large measure. Jainism in its pristine form talks of the realization of the self and the potential divine stature of man. *Zoroastrianism* conceives of a universal religious community that transcends the manmade barriers of race, caste, culture, and creed. The law of nature in its essence is that all men are brothers, declare the Stoic thinkers. The Jewish Bible while recognizing different attitudes to life, emphasizes in clear terms the inter-responsibility of nations toward one another in the task of achieving a single human family. Christianity exhorts man to practise universal love treating every one as his brethren. Muhammad affirms the unity of God and the brotherhood of men. Tirukkural, the invaluable ethical treasure of the Tamils speaks of the universal principles of love, equality and non-violence. The fact that it is claimed by different religions bears testimony to its cosmic vision and outlook. Thus all religions are inescapably and unshakably rooted in the elemental principles of universal brotherhood and god-consciousness. They all ask us to strive for the Ultimate Wisdom, the wisdom of the Unknowable. Hence there is no reason why these religions should not act as the friendly partners in the tasks of uniting the hearts of men and leading them on to a collective destiny instead of remaining as the breeding grounds of human discords and disharmonies. There is no reason why these religions should not interfertilize thereby taking men toward spiritual plenty. The great thinkers and prophets of the world have visualized a universal community based on inter-religious

understanding. Asoka commends religious concord as a great virtue, warning the people that they would be doing a great damage to their own creed if they intend on any irreverence to the creeds of others. Gandhi holds that a sympathetic and friendly study of the different Scriptures of the world is a sacred duty. He pleads with us to regard ourselves as the heirs of the heritage of the whole of humanity and not of any particular nation or religion. For William Temple there is only one divine light enlightening each man. Albert Schweitzer conjures up the vision of a unified community living on shared values and beliefs. Arnold Toynbee sees the four living religions of the world as the variations of a single theme.*

The reconciliation of various religious faiths is not an ideal, not an uncreative dream. It is not only practicable but also, given the present predicament of the world, is a compelling need of the hour. There is absolutely no opposition between this religion and that religion. The deeper layers of all religions reveal, as pointed out already, a remarkable spiritual unity and similarity of approaches to the way of salvation. Also the ultimate question of our moral existence is not whether we belong to this sect or that, one creed or another but whether we belong to the side of the good or the bad. Therefore the conflicts and turmoils arising out of different faiths are the sure offsprings not of genuinely irreconciliable, unique systems, but of the cruelty, the dogmatism of the individual minds wherein dwell these beliefs. What is required of us, if we wish to see the vision of our seers and prophets of a unified human race to get translated into a living reality, is to liberate ourselves from the tyranny of our inner nature, from our intolerance and exclusiveness; we should adopt an attitude of forbearance and understanding giving up " our notions of chosen peoples, chosen nations and chosen creeds, which are after all not invincible. We must allow our faiths to be further enriched with the interaction of other faiths by accepting the valid features in other religions with an open, unconditioned mind. We must understand that the spirit of alienation and hostility no religion in the world is composed of and that no religion in the world is foreign to mutual respect; no religion propagates disunity of human souls. And finally, no religion has uttered the last word yet. Hence an interreligious harmony and thereby the creation of a moral government of the world is not an impossibility.

The physical reality of human nature is that every man, every group, every religion or culture is passionately ' Addicted ' to a superiority complex. There can be no denying the fact. We are both sociologically and culturally characterized by a possessiveness which it is difficult, if not impossible, to overcome. This applies of our religious life also. We hold our respective religious faiths dear to our hearts. We are so proud of our creeds, doctrines and practices that we would not for life allow them to be overshadowed or obliterated or superseded by other creeds, however superior and 'nearer to Truth ' they might be. It is a question of non-rational attachment, involving one's deepest emotional and spiritual centures, and it can never be subjected to the analyses and questionings of our rational mind. Besides there are differences at various layers among the religions both in theory and practice. Some of the aspects of dissimilarities are fundamental in nature. But, as hinted at in the opening lines, in this world of inter-dependence brought about by the universalization of our scientific and technological ingeniuity and by our material necessities, we cannot afford the luxury of an isolated existence, INTER CONNECTEDNESS and interaction are the elemental laws of Nature govern not only the male-female relatedness, political and economical interaction but our spiritual life also. The history of the world abounds in examples of the misery, and the blood-shed we have suffered because of our intolerance of other faiths, of our dogmatic, fanatical attachment to our own faiths. The havoc wrought by the opposition and confrontation of different religions

* Brief summaries of quotations in Dr. S. Radhakrishnan's *Religion and Culture* (Orient Paperbacks, 1968)

is too well-known to need any illustration. Also loving and unloving cannot go together. That "I love God and hate my brother" is native to no religion worth the name. Our conviction of superiority, our claim that ours is the true representative of the Divine message should not stand in the way of our sympathetic understanding and appreciation of other religions.

We are first and foremost a human race, the inhabitants of a human world. Our primary obligation is to the mankind. Mankind is one just as the Ultimate Reality is one. The achievement of the oneness of mankind, a unified human family completely free from the forces of death such as cultural and religious discriminations, racial superiority, linguistic and nationalistic compartmentalisms, a joyous reconciliation of the members of the human family is our ultimate goal. Fraternity and mutuality in materialistic and mechanistic terms will not do. We need a spiritual fellowship among the humans based on shared values, beliefs and convictions. This spiritual fellowships is possible only through a 'blood-relationship' (to use it after Origen) among the various living faiths of the world. After all, it is the religions through in their unique and individualistic ways that sustain and nourish the spiritual life of mankind; it is they, through their Scriptures born of the intuitive vision of the timeless seers and prophets, elevate men from their uncreative mundane existence to an awareness of the potentialities of their spirit, an awareness of the Divine spark in them; it is they that work for a nexus between our spiritual and material selves on the one hand and our spiritual self and the Transcendal Being on the other. Hence a meaningful co-operation among them is of supreme importance. It is their creative interaction with one another, their inter-fertilization that can ensure an enduring peace to this conflict - ridden world, that can bring to the earth an atmosphere of tranquility—conducive to the coming together of human hearts and souls, that ultimately, can ensure a universal human family, a world order, a harmonious spiritual community.

I am always meditating on You only
as the chief who knows no equal unto Himself,
as Mother, as Father,
as good Succourer who holds me up,
as my two eyes,
as Life of my life,
as Savings for times of need,
as Unique One
sweet to meditate upon ;
Your sacred mind knows
the delicacy of my mind You dwell in,
and the way I extist (here on earth).

— VALLALAR

that, when the *jiva* and the physical universe are viewed as the body of Brahman, the term "body" has been used in a special sense with implications of a far-reaching character. Ramanuja's definition of " body " (*sarira*) which has become classic, emphasizes three features. What is said to be the body is first of all supported by the soul. Secondly, it is controlled by the soul. Thirdly, it exists in a dependent relation to the soul subserving the purposes of the latter.

When the Absolute is viewed in the context of the soul-body relation as the support and controller not only of the physical universe, but also of all sentient beings, we get a new insight into God-man relation in which the following points emerge: first, the relation between God and man is very intimate; second, man does not exist in isolation from God; third, he does not exist independently of God ; and fourth, the purpose of life envisaged by man cannot and should not be opposed to the divine purpose. This insight would enable men work with hope and strength, individually as well as collectively as a moral community, for the higher purpose of life as willed by the supreme Being.

What serves as the ground and support of the community of men is also the highest value which man desires to attain. The Vedantins consider *moksha* as the highest value. Though on the negative side *moksha* means liberation from bondage, liberation from the cycle of birth and death, on the positive side it means communion with, and service to Brahman or God. *Moksha* in the sense described above is considered to be the highest value, while the other values such as *artha kama* and *dharma* are assigned lower places in the hierarchy of values. There are four criteria for considering *moksha* as the highest value. First of all, it alone is intrinsic. Secondly, it alone gives complete satisfaction to the individual. Once it is atttained, there is no more want, no further endeavour ; it is the destination in the quest after the fullness of life. Thirdly, it alone is enduring, while other values, after attainment, may cease to be values. Fourthly, it is comprehensive not only in the sense that it is inclusive of all the lower values, but also in the sense that it explains and justifies the lower values.

So far we have shown that the Absolute is not only the ground and support of the moral community, but also their end. From this we may move to the next step in the elucidation of the position. Vaishnavism holds that the Absolute is not only the end, but also the means. It may be of interest to refer to the stand taken by the Southern School of Vaishnavism (*Tenkalai*) on this issue. This school holds that God is both the means (*upaya*) and the end (*upeya*) and that unless God shows the way and provides the means there is nothing which an individual can accomplish by his endeavour. It means that God is both the impelling force and the end. Man being what he is, is under the control of *avidya* and *karma*, which are dead weights on him, and that " with the thousand natural shocks that flesh is heir to ", he cannot do anything on his own unless he is helped by God. To be in possession of virtues and other qualifications for the practice of *bhakti* God's grace is necessary. It is not virtue that calls out the act of God, but it is the act of God that makes one virtuous. One does not become righteous by doing righteous deeds but one does righteous deeds only in so far as one is made righteous through the grace of God. In short, God must take hold of man, choose him to be the beneficiary of His grace, and show him the way. A famous text of the *Kathopanishad* (1.2.23) says : " Whom He chooses, unto him He reveals." There is a similar view in the Christian tradition also. There is, for instance, a text from the *Romans* (9.16) which reads : " So then it is not of him that willeth, nor of him that runneth, but of God that showeth mercy." It means, as Augustine put it, " We could neither will nor run unless he stirred us and put the motive force in us."

We may summarise in a series of propositions the argument stated above.

(1) Whatever is helpful to the achievement of the highest end is a value.

(2) *Dharma*, understood in the most comprehensive sense is a means to the end.

(3) It is, therefore, a value.

(4) It follows that God is not only the highest end, but also the source of values which

are necessary for man for achieving the final goal.

What makes a community a moral community is the practice of *dharma* by the members of that community. It is said that *dharma* is " What holds together." *Dharma* preserves a society through the social and moral order which it creates.

It is necessary to pay attention to the underlying principle in the practice of both *sadharana* and *visesha-dharmas*. There are three kinds of integration-self — integration, social integration, and integration with God. Practices which are designed to achieve self-control are conducive to self-integration. In the same way, conduct which calls forth the cultivation of virtues such as compassion, the practice of charity and social service contributes to social integration. What is called integration or communion with God must follow self-integration and social integration. It means that one cannot attain God-realization without achieving self-integration and helping social integration. Love of God is possible only in the case of a person who has achieved harmony in his life-in-society. In the language of the *Bhagavad-gita* (12.15), a person who has achieved this harmony is one "by whom the world is not afflicted and who is not afflicted by the world."

The Vedantins accept the theory of incarnation (*avatara*) according to which the supreme Brahman descends into the world in some form or other, may be human or sub-human as the case may be, for a specific purpose connected with the protection of the good, the punishment of the evil-doers, and the establishment of *dharma*. The *Bhagavad-gita*, 4-7-8, contains reference to the need for, and the purpose of, incarnation. These two verses of the *Gita* have become classic. Krishna says (4.9) that the " birth " of the Lord and the " work " that He does through the incarnated form are divine. It has to be borne in mind that the number of incarnations can be restricted neither by time nor place nor religion, for the Supreme which is infinite transcends all limitations of time, place and religion.

The theory of incarnation provides a clue to the understanding of the concept of fellowship with God which all religions stress. Man claims fellowship not only with others in the community of which he is a member, but also with God—as a devotee of God, as a lover of God, as a servant of God and so on. There are two questions to be considered here. First, what is the meaning of the fellowship with God ? Second, what is its bearing on his fellowship with others in society ? God through his visible incarnation provides a model to human beings for their guidance with regard to what they should do and also how they should do. The important characteristics of the " divine work " are the following : *First* the work of God is not for any personal gain ; *second*, his work is for the purpose of preserving and protecting the world (*loka-sangraha*) ; *third*, if God does not work, people will follow him; and he should not be a bad example to others ; and *fourth*, God is unaffected by the imperfections of the world in spite of the work he is engaged in. The " divine work " is such that it serves as a model to others. Anyone who claims fellowship with God must accept the work of God as a model and follow it in his relation with others in society with whom he claims fellowship. The poet sings that " society, friendship, and love are divinely bestowed upon man." Membership in a society will be of no use if it does not concretely manifest itself through friendship and love for others. Every act of friendship and love is a proof of fellowship.

Oh Great Effulgence of Grace
Who as Wind within the wind,
as Wind amidst the wind,
are supremely forceful !

— VALLALAR

In Defense of Free-Will in Hinduism

DR. N. VEEZHINATHAN, M.A., Ph.D.

Professor of Sanskrit, University of Madras

Hinduism believes in the immortality of the individual soul of *jiva*. The latter carries with it the three factors of *vidya, dharma* and *adharma* and *vasanas*. Of these, *vidya* stands for the subtle forms of valid knowledge, contrary knowledge, and erroneous knowledge the *jiva* had acquired in its innumerable births[1]. *Karma* stands for *dharma* and *adharma* which resulted from the performance of prescribed and interdicted actions in the previous births[2]. The performance of actions leaves, behind a tendency to perform a similar action again. This tendency is termed *samskara*[3]. In the same way, the experience of the fruits of actions leaves behind a tendency to perform such action which would give forth similar experiences. This tendency is termed *parisesa* or *phala-vasana* or *bhavana*[4]. These two kinds of tendencies are referred to by the term *purvaprajna*. Here we shall refer to them as *vasanas*.

The three factors of *vidya dharma* and *adharma*, and *vasanas* constitute what is usually known as *svabhava* or *prakrti*[5]. The *vasanas* are manifested in accordance with the *dharma* and *adharma* which give rise to a new birth for the *jiva*[6]. There may be good *vasanas* or bad ones or both. Under the influence of these *vasanas* even wise men who have the knowledge that the self alone is eternal and the world is non-eternal perform *karma*. The *vasanas* that are not good give rise to *kama-krodha* or *raga-dvesa* in the mind of the *jiva* and make it act. The *vasanas* give rise to *kama* or *raga* in respect of an act which is prohibited in the scripture but which is erroneously made known to be the means of a desired end. In the same way the *vasanas* give rise to *krodha* or *dvesa* in respect of an act which is prescribed in the scripture and which is erroneously not taken to be the means of a desired end. Further these *vasanas* give rise to *kama* and make the *jiva* perform optional rites seeking selfish ends. All these three, namely, performance of prohibited deeds, non-performance of prescribed deeds, and the performance of optional deeds seeking selfish ends make one swerve from the path that leads to liberation. And the *vasanas* that are good in character make the *jiva* perform prescribed actions and optional rites also without any desire for their fruits, and there by lead the *jiva* in the path of liberation—the highest human end[7].

It comes to this : when *dharma* and *adharma* give rise to a new birth for the *jiva*, the *vasanas* which are stored up in the mind of *jiva* are manifested. It is these *vasanas* that make the *jiva* act giving rise to *kama*. So any action done out of *kama* would definitely lead to fresh bondage for *jiva*. And any action done without desire, by being influenced by the *vasanas* that are good, do not bind the *jiva*.

---

1. Brhadaranyaka-Vartika IV, iv, 112.
2. Ibid, IV, iv, 115
3. Ibid, IV, iv, 118
4. Ibid, IV, iv, 124
5. Bh. G., III, 5 and 33 ; XVIII, 59 and 60.
6. GD, p. 633.
7. Ibid, p. 170-1.

We shall now discuss the question: to what extent is man free to act according to his own free-will ? We have said that the *vasanas* resulting from the performance of *karmas* and also from the experience of the fruits of *karmas* determine the direction of man's activities in the present life by giving rise to *kama.* To the same effect the text of the *Gita*[8] states that 'everyone is impelled to activity in accordance with his characteristic and innate quality which is the result of his inward propensities, the result of the *karmas* of the previous births.'

Man is conditioned by the *vasanas* and although he has the knowledge of the teachings of Veda, yet, he acts in such a way that is not conductive to his future well being. The *vasanas* are manifested in the present birth, and they are more powerful than the teachings of the Veda, when the man acts according to his own *vasanas.* As *Sri Sankara* points out in the *Adhyasa-bhasya,* even one who has the intellectual conviction that Brahman alone is real, acts according to the dictates of his *vasanas.* Knowing that a particular act would lead to hell, men commit prohibited deeds by being prompted by the *vasanas* or the latent impressions that are sinful in nature. Lord *Krsna* points out that "they are not even afraid of the defect of the sin arising out of transgressing My teachings."

This gives rise to the most important problem, namely, the scope of the scriptural injunctions and prohibitions. The latter have scope only when man is free to act on the basis of his freewill. If it is said that his activities are conditioned by *vasanas,* then he is not free to perform the prescribed deeds or to refrain from prohibited actions. There is none who is free from *vasanas* and so the whole range of vedic texts would become purportless. Not only this. The *Vedanta* text[10] which conveys that the realisation of the self is the means to the supreme human end and therefore one must study *Vedantic* texts, reflect, and meditate upon its teachings would become purportless, as an aspirant being conditioned by his *vasanas* is not at all free to pursue *Vedantic* study, etc.,

Herein lies the necessity of *karma.* But it must be noted that when we speak of the necessary causation or determination of activity in accordance with the ante-natal tendencies, that is, *vasanas,* it should not be supposed that Hinduism accept the theory of determinism and so has to deny the existence of freedom. The pre-natal *vasanas* which each *jiva* carries with it can be counter acted or modified by cultivating tendencies having a reverse direction. The *Yoga-sutra* emphasises the possibility of cultivating the will to turn the mind towards the contrary ideas when the mind is troubled with sinful thoughts. Here is the reconciliation of the doctrines of freedom and necessity. We admit necessity because we hold that the direct fruits of *karma,* namely, *dharma* and *adharma* give rise to birth characterized by age, learning, occupation, wealth, pleasure, intelligence, etc. These cannot be altered on any account. We admit freedom since we hold that *vasanas* which are manifested in accordance with *dharma* and *adharma* can be counteracted by cultivating the will to turn away our mind from the influence of bad *vasanas* and to pursue good actions. As Prof. Hiriyanna points out : "This is not fatalism, but the very reverse of it."[11]

The *Bhagavad-Gita*[12] also admits the possibility of over-coming the *vasanas.* It states that it is the nature of senses of knowledge and action to be attached towards their respective objects. There is desire towards objects that are prohibited in the scriptures and there is aversion towards objects that are prescribed in the scriptures. Thus in respect of a particular sense and its object there is an invariable connection born out of either desire or aversion. Free-will lies in checking this tendency of the senses proceeding towards prohibited deeds out of desire or checking the tendency of the senses that turn away one's mind from the prescribed deeds. To check up the tendency one must have the knowledge of the teachings of the scriptures that the self alone is real and everything else beginning with mind is unreal. What we call the *vasanas* direct one towards committing a

8. Bh. G. III, 5.
9. Ibid, III, 35.
10. Brh. IV. v, .6,

11. Hiriyanna, M : Outlines of Indian Philosophy, p. 130. (George Allen & Urwin, London, 1932)
12. GD., pp. 169-176,

deed, prohibited in the scriptures, through giving rise to *kama. Kama* is that which gives rise to the knowledge that a particular thing which in reality is a means to unwelcome result is the means of a desired end. In the same way the *vasanas* turn away one's mind from the performance of prescribed deeds through giving rise to *kroda* or *dvesa*, which gives rise to the notion that a particular thing, which in fact leads to supreme human end, is not so. When by the study of scripture if one knows that the performance of a particular thing is prohibited and as such its performance will lead to unwelcome results, then, the false knowledge that it is a means of a desired end, does not create any desire to perform it. In the same way when by the study of scripture, if one knows that the performance of a particular thing is the means of a desired end, then the false notion arising out of *vasanas* that it is not a means of a desired end, cannot produce any *krodha* or *dvesa* towards its performance. Hence scripture prompts one to the performance of the prescribed deeds and prevents one from committing interdicted acts. The knowledge arising out of the study of scripture is powerful, and it checks the *vasanas* and thereby *kama* and *krodha.* Thus scripture is useful ; and, man through the study of scripture should strive hard to check up the tendencies which through *kama-krodha* prompt one towards interdicted acts and desist from the prescribed ones. Scripture and freedom to act based on free-will therefore are significant. This view is based upon the *Brhadaranyako'panisad*[13] passage which sets forth the activity contrary to the scriptural teachings to be the activity belonging to the demons, and the activity based on the scriptural teachings to be the activity of the divine beings.

Human effort based on the study of the scripture has thus its unique place in shaping the future destiny of the *jiva* against the *vasanas*.

In the *Yogavasistha, Vasistha* instructs *Sri Rama* thus : " Everything in this world, O ! gentle one from the Raghu race, is invariably accomplished by everyone by free action accompanied by well directed effort ".

sarvameva hi sada samsare raghunandana
samyakprayatnat sarvena paurusat samavapyate

Here the word *sarva* means progeny, wealth, heaven, the world of *Hiranyagarbha* and liberation. The word *paurusa* means human effort or free action, namely, the action of the agent consisting of such acts like *putrakamesti*, husbandry, the *jyotistoma* sacrifice, devotion to *saguna*-Brahman, practice of *jnanayoga* etc.

Vasistha proceeds to add that free action is of two kinds, one in accordance with the teachings of the scripture and another against the scriptural teachings. The former one leads to the highest human end, while the latter leads to unwelcome results.

uccastram sastritam ceti paurusam dvividhahm smrtam
tatra uccastram anarthaya paramarthaya sastritam

Here the word *uccastra* means adultery, theft, etc., and *sastrita* means practice of obligatory and occasional rites. The word *anartha* means hell and the *word paramartha* means the supreme human end, that is, liberation. *Vasistha* points out that the supreme human end, namely, liberation is achieved through meritorious actions coupled with the qualities acquired by the correct practice from childhood, by practising the path prescribed in the *sastras* and by associating oneself with good men who are keenly purusing the path prescribed in the scripture. From this it will be clear that free action is necessary in order that one may attain the highest end.

Sri Rama thereupon raises the question whether one could go against the *vasanas* or the latent impressions arising out of meritorious or sinful actions performed in innumerable previous births. He says : " I follow the course open to me as directed by the latent impressions stored up by me in my innumerable previous births. Being utterly helpless in this way, I cannot do anything according to my will."

praktanam vasanajalam niyojayati mam yatha
mune tathaiva tisthami krpanah kim karomyaham

Thereupon *Vasistha* says that since one is dependent upon the operation of one's past impressions in one's actions, it is necessary that in order

13, Brh., I, iii , 1.

that one may liberate oneself from such dependence one is free to act.

ataevahihe rama sreyah prapnoti sasvatam
svaprayatno panitena pauruseneva nanyatha

He further points out that the collection of past impressions is of two kinds : good and bad. There are the latent impressions arising out of the performance of prescribed deeds and by committing interdicted actions. If one is carried away by the force of the good latent impressions stored up in mind, then, one shall by that very course attain the eternal stage in no length of time.

vasanaughena suddhena tatra ced apaniyase
tatkramena asu tenaiva padam prapsyasi sasvatam

But, he adds, if the force of previous latent impressions that are bad leads one to misery, then one must try to subdue it with one's own effort.

atha ced asubho bhavah tvam yojayati sankate
praktanah tadasau yatnat jetavyo bhavata svayam

Here *yatna* means the observance of religious rites prescribed in the *sastras* which counteract the forces of bad impressions and this force must be subdued by one's own efforts. But if one is carried away by both kinds of impressions, then although no effort is necessary in the case of good impressions, the bad ones must be displaced by well-directed effort as prescribed in the *Sastras.*

subhasubhabhyam marghabhyam vahanti vasana sarit
paurusena prayateena yojaniya subhepathi

If one's mind is engrossed in bad impression, then, it must be diverted into right path by strong personal effort.

asubhesu samavistam subhesveva avatarayet
svamanah purusarthena balena balinam vara.

Here, the word *asubha* or bad impressions means such desires as adultery, theft, and the like, ; *subha* or right path means meditation on the import of the sacred texts or on some manifestations of God[14].

From the foregoing discussion it would have become clear that the *vasanas* if they are bad, can be overcome and man is free to pursue good actions according to his own free-will. Since man is free to choose the right course in preference to what is wrong, Lord *Krsna* has said : ' Think fully over what I have taught, and do as you like."[15] The Lord has thus declared the right course and man is free to avail himself of the opportunities.

Fear not, my heart, fear not,
fear not, my heart, fear not :
The Lord without any perfidy in Him,
will say : "Fear not"
at the very instant we begin to suffer ;
see, here He is in the Etherial Shrine !
Fear not ....

— VALLALAR

---

14. This section is taken from *Vidyaranya's* Jivanmukti-Viveka.

15. Bh. G., XVIII, 63.

ABBREVIATIONS

Bh. G — *Bhagavad-Gita.*
Brh — *Brhadaranyako'panisad.*
GD — *Gudharthadipika* of *Madhusu-dana* Sarasvati (*Nirnaya* Sagar Press, Bombay, 1912).

Hindu Society and moral values

Dr. N. RAMAKRISHNAN

Dept of Philosophy,
Jaffna University, Sri Lanka

Any social order that is confronted with a crisis is likely to breed gloom among the many, often manifesting itself in a loss of faith and self-confidence. This is not the case with the spiritually advanced whose insights into a higher realm of reality is the basis of courage and hope. Cultivated sensibilities into which could be subsumed their love of fellow-men is the secret of their strength and resourcefulness in grappling with the problems thus posed. Cynics may not be found wanting who would readily brand them cranks and eccentrics or even as positively dangerous men. Encompassing events in a larger perspective does give the spiritually developed the needed reserve of energy to survive such ridicule and persecution. Each great religious tradition has had its quota of such great personalities whose exertions for the cause of fellow-beings often changed the course of history and enabled them to transform ridicule to adoration. Their informed and untiring efforts serve to dispel despondency among the peoples and instead inspire faith in their ability to stand up to all strains of existence. Men's capacity for creative efforts are a great deal dependent on the periodic emergence of such gifted men. The force and vitality of a religious tradition is recharged to assure continuity thanks to such effective leadership. And to this trend in history the Hindu religious tradition was never an exception.

The unorganised character of the Hindus may account for the seemingly divergent religious practices. It could result in the absence of rigour in discipline that a monolithic form of organisation gurantees to any particularly society. But these short comings are more apparent than real. Absence of constraints from above does not necessarily imply ill-discipline. In a lively tradition, it is a guarantee to greater freedom for creative efforts. The leadership that emerges at the regional level lends greater vitality to religion and a sense of community at the local level. Perhaps the absence of an organisation to cover a wider geographical are a may be seen as a serious shortcoming viewed from narrow political perspectives. This may be true in a sense for the loss of sovereignty in recent centuries is being traced to the absence of effective spiritual guidance of temporal power. (See the writings of K. M. Panikkar). The disasters experienced by repeated foreign invasions and the attendant proselytisation processes aimed at shaping the character of a new elite are far too obvious to be ignored. But then, social organisation at the village level remained sufficiently intact to allow for the denuding effect of alien values to succeed. It may also be that the moral fibre of temporal rulers and their ministers degenerated to the extent of becoming a threat to national security. Excitement and concern therefore may be the outcome of a superficial view of history, where a correlation of facts obtained through limited perceptions does not allow for an insight into the deeper malaise that affiicts society. Hinduism, however, may have had periods of decline but never a downfall to warrant these warning signals. Its secret can be traced

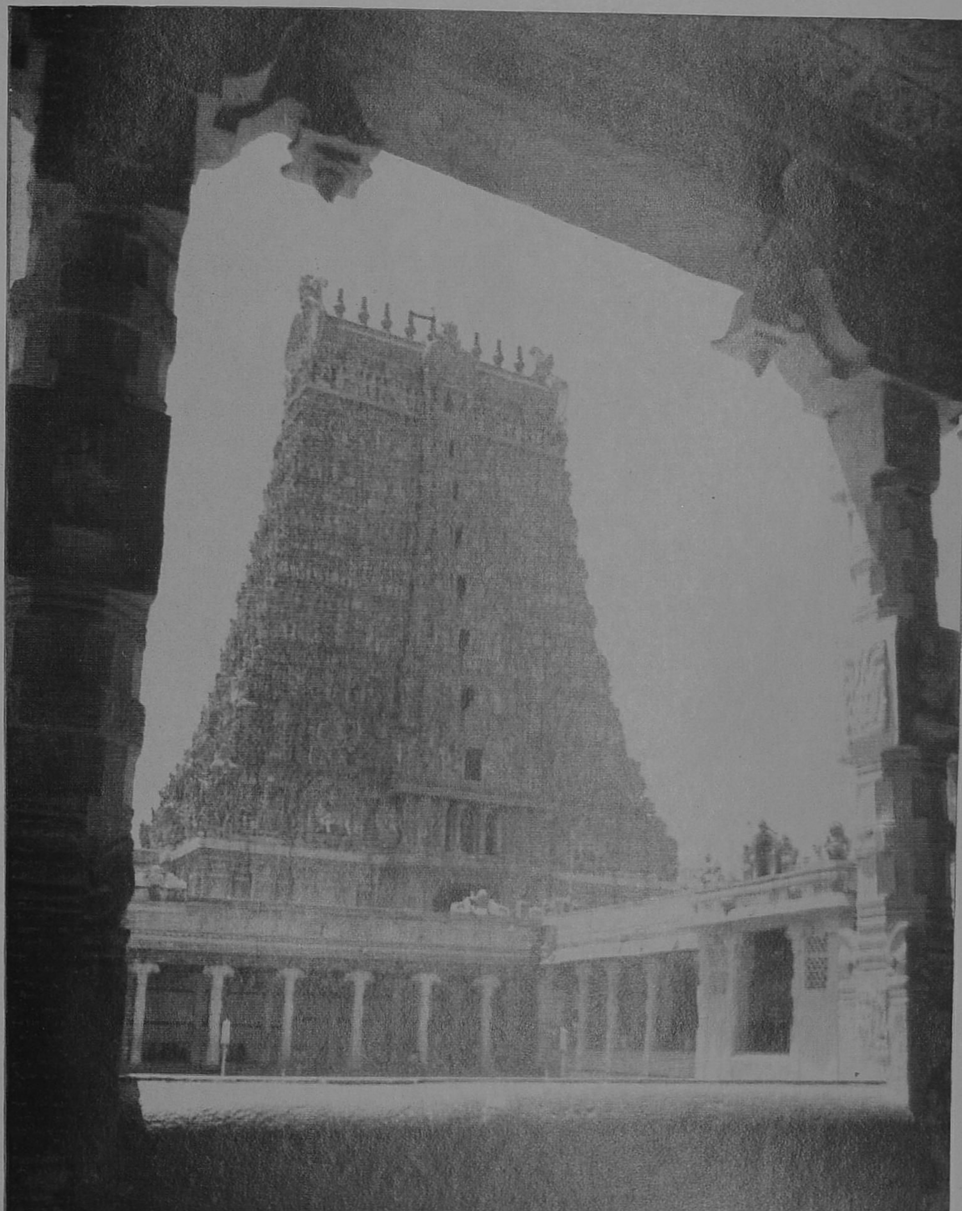
to the quality of leadership that the guru-santana lineage assures village. society.

Unlike other world-religions, Hinduism has remained a religion practised by the peoples of the Indian sub-continent. And this despite its different sense of history and the universal character of its teachings which accounts for the absence of missionary zeal. Its adherents may have migrated to foreign lands or its teachings may have attracted a few disillusioned souls in other countries. But it has for ever remained a South-Asian religion. It is this feature that lends sanctity to the soil and all that it contains as the handiwork of God. Its belief in his immanence that allows for one to transcend parochial considerations and treat all being-be it river, tree, mountain, the soil that is tilled animals or fellow-mortals, as sacred. The country was never declared a theocracy and the peoples were no less religious on that score. It's the rigour of tradition at the level of sub-cultures that assures for Hinduism it survival. It may have its marked variations arising from differences in race, language and region. But the broad metaphysical basis underlying all variations assures the Hindus a common outlook and a sence of kinship. Centers of pilgrimages ranging from the foothills of the Himalayas in the north to Kathirgamam in the south gives them a sense of belonging that binds them to the physical and social environment they move in. Thus the local level organisation guarantees initiation and guidance by the saints and the learned while the sacredness of the vast landmass bounded by mountains and the seas also helps to instill a sense of patriotism in the modern sense of the term. It is this feature that defies easy identification thus posing problems to the modern analyst seeking to interpret nationalism in South-Asia. (See Selig Harrison's 'Dangerous Decade') The educative character of the social environment fiakes organisation redundant. It is men with an insight into this feature of the Hindu Social fabric who have emerged as effective national leaders.

Mahatma Gandhi was perhaps the most successful of all national leaders of recent times. He exploded the myth among modern researchers that Hinduism is an essentially personal religion. His commitment to the faith and its attendant feelings for fellow-men enabled him to give Hinduism a political, social and economic dimension. Thanks to his spiritual genius amply displayed during the freedom struggle, the integrity of the nation remained almost intact despite severe strains. His conception of a vast country knit together sa a federation of village republics may not have had legal sanction. He did yearn to retain the beauty and simplicity of the religious life and the village as the unit was the experience of history. He dreaded the possibility of total alienation and the dehumanised forms that is experienced by some advanced countries. Independence however, demanded the formalities of constitution making to herald the birth of a nation. And this may have stood in the way. But Gandhiji's dream gained de facto status when he himself became the symbol of national ethos. This enabled his followers to boldly declare the country a secular republic. They were convinced that native religiosity would not surrender to alien values.

Constitution and other legal safeguards are of mere secondary significance compared to the role of effective leadership. The latter refers to charismatic figures that could speak with authority at all levels of human activity—be it politics, economic activity, the school or the family. Men are spurred into honest and creative activity by the example and guidance of developed souls. Human institutions are made to tick by the presence of this sacred lineage. Otherwise social arrangements become far too formal to be of meaning and value. These external forces are significant only to the extent of the given in human affairs. They constitute the mere tools with which human will-power seeks to shape the course of events for history in the final analysis is man-made. We are, what we will to be. Anything short of such self-confidence reduces men to mere chattel, exposing them to the vile manipulations of crafty ones.

But self-confidence is not gained by the mere assertion of one's freedom to do as he likes. The example of Daksha in Hindu mythology is an illustration of the depths to which one could recede into. Conceit, arrogance and haughtiness were never



cherished values. All these were identified as obstacles (ajnana or anavam) to the attainment of the true bliss of freedom—as the factor that limits human capacities in blossoming forth in their full creative operation. Knowledge that culminates in specific acts of man was of gradation depending on the level of the spiritual ladder one reaches. The quality of human behaviour therefore is a correlate of the level of spiritual development. At the highest stage one loses his identity as a distinct individual by merger with the supreme—which is being (sat), that is spiritual (cit) and which is in a state of eternal bliss (ananda). Sectarian differences may prescribe varying religious practices (marga) arising from different theological interpretations of the doctrine of advaita or non-duality. But all are united in espousing renunciation as the ideal, which in turn becomes the goal of religious endeavour. To use a modern term, this had been the aim of education. The young brahmachari, whatever caste or trade he belonged to, was to be nurtured into spurning away his baser instincts for, they tend to alienate him from his fellow-beings. This was not a mere negation for positively, it also helped him to love and concentrate on his tasks. This was the Hindu conception of duty, the cementing link binding members of society to one another the social harmony that political philosophers of modern times strive to realise within narrow perpectives. This is the message of the doctrine of karma—the moral law that transcends all man-made law in its truth and authority. In short one reaps as he sows and we are accountable for all our actions. They are to be in tune with larger design discernable in all phenomena. Failure to do so implies that one opts out deliberately only to face a life of misery(samsara). But not all are blessed with the needed insight into the meaning of existence. And it is here that one becomes aware of the need for enlightened leadership. Since history is the outcome of the sum-total of all human actions, the quality of a civilisation becomes totally dependent on the quality of its leadership. It is their insights into the morally good that gives credence to all human values. What is seen by them as morally right is also realised as obligatory—alike in meaning with the Socratic dictum that ' Knowledge is virtue '. The leader therefore, is judged not merely by what he says but also gains his due authority by what he does for knowledge of the truth often issues forth in action. In other words the meaning of authoritative statements are to be analysed in terms of the actions they lead to.

Ganhiji's life-style was a standing example of this experiment with truth. He did not cogitate a philosophy in the abstract. Rather the logic of his arguments are brought forth from the experience of past actions or the programme of work planned for the future. His recorded reminicenses provide Conceit, arrogance and haughtiness were never by merger with the supreme—which is being (sat), enough material for reflection on the social dimension of Hindu morality. His attempts to inquire into the grievances of the Champaran agriculturists is perhaps one of the examples that could be cited. The peasants were not aware of the activities of the Congress nor was Gandhiji keen on propaganda. ' What we wanted was work and not name, substance not shadow ' were his words which reflect detached action (Hence the spirit of the slogan 'Bolo Ram Karo Kam '). 'It is enough' he says, ' we had thought, if they understood and followed the spirit of the Congress, instead of the letter.' Nor was his political strategy and tactics aimed at a shrewd manipulation of men and affairs. But he was convinced that all detached actions would contribute to the greater good of the freedom movement. ' The Champaran struggle', he says, ' was a proof of the fact that disinterested service of the people in any sphere ultimately helps the country politically.' The secret of this deep conviction received its reinforcement with his experiences with the peasants at Champaran. ' It is no exaggeration, but the literal truth, to say that in this meeting with the peasants I was face to face with God, Ahimsa and Truth. When I came to examine the title to this realisation' he continues, ' I find nothing but my love for the people. *And this in turn is nothing* but an expression of my unshakable faith in ahimsa.' His deep commitments were also the grounds of all his courage—the more positive aspect of the doctrine of ' ahimsa '. The authorities threatened him as an ' outsider ' and to this he says, ' I did not regard myself as an outsider, and that I had every right to inquire into the conditions of the tenants if they

desired me to do so.' At the trial where he was charged for disobeying police orders to leave, he stated, 'As a law-abiding citizen my first instinct would be, as it was, to obey the order served upon me. But I could not do so without doing violence to my sense of duty to those for whom I have come.. Amid this conflict of duties I could only throw the responsibility of removing me from them on the Administration...... I venture to make this statement not in anyway in extenuation of the penalty to be awarded against me, but to show that I have disregarded the order served upon me not for want of respect of lawful authority, but in obedience to the higher law of our being, the voice of conscience.'

On the success of this method of struggle, he said, 'The country thus had the first direct object lesson in civil disobedience.' His bold action grounded on firm faith in Hindu ideals inspired the peasants to be more fearless and at the same time exercise greater restraint.

Ideally, performing one's duty need not be charged with rancour and hatred of persons vested with the task of exercising power. Love, by definition, excludes this possibility. The logic of this argument appears too rigorous to allow for refutation. But its a general failing to confuse the cause of principle with persons against whose official actions resistence is offered. This tendency appears irresistible in moments of hightened tension. But Gandhiji strove to realise the ideal and this he did with considerable success. The cause in itself was seen as a worthwhile activity and love and friendliness (emotional states of one-pointed activity—ekagrata) made officials realise that he did not wish to offend them personally and that he merely wanted to offer civil disobedience to their orders. Of this development he says, 'A sort of friendship sprang up between the officials and myself.' The outcome was rewarding for he says, 'In this way they were put at ease, and instead of harassing me they gladly availed themselves of my and my co-workers co-operation in regulating the crowds.' The needed strategy of action arose necessarily from his principled dedication to the cause.

Honesty of purpose was also the source of much embarrassment for the government officials. When he chose to plead guilty in the courts, the human element in them came into conflict with the exercise of authority. All attempts to postpone the case failed till finally the magistrate had to convey the Liutenant-Governor's message withdrawing the charges.

Gandhiji's record of work leaves a clear message. Our task is not mere discussion of theoretical niceties though scholars may be exclusively prone to this sort of intellectual exericse. Knowledge or wisdom (Gnana) demands the realisation of the relevance of doctrine in terms of personal experience. A sense of involvement—the laboratory where ideas mature to reality, is the need of the hour. Our task is not winning in disputation and gaining new recruits to the faith. In the spirit of Swami Vivekananda's message, the goal should be to enable all to practice what they either preach or claim to adhere to. In the process the need of the hour becomes the difficult task of preserving what was inherited so that each new generation may have it diseminated to them. And to this extent the community's education demands continues rescrutiny.

Oh Great Effulgence of Grace
Who as Earth within earth,
as Earth amidst earth,
function to produce all those !

—VALLALAR

PAGEANTS FROM THE THIRUKKOVAIYAR AND SOME ASPECTS OF HINDU CULTURE

A. Gunanayagam

(Retd. Deputy Auditor General
(President, Eelathu Sivaneri Manram)

Introductory :

The Saiva Bhakthi literature mainly consists of the twelve Saiva Thirumurais. Of these, the eighth Thirumurai is made up of the Thiruvasagam and the Thirukkovaiyar. The Thiruvasagam is a heart-melting hymn book generally familiar to all Saivities, but not so the Thirukkovaiyar because of its difficult language.

The term 'Kovai' in the title Thirukkovaiyar means a garland, or a work composed in some logical sequence. The Thirukkovaiyar is a work of 400 lyrical stanzas with love as its only theme. It is an accepted principle of the Saiva faith to consider God or Paramatman as the lover who is constantly wooing the hand of an unwilling lass who is the Soul or Jeevatman.

Chidambaram, the Centre of the Universe :

The Thirukkovaiyar deals with 400 different situations, with a verse for each. Whatever the Course of Conduct or Situation of the lovers there is no deviation at all from the spiritual background. There is hardly a single stanza of the 400 stanzas wherein reference is not made to the Great Dancer of Thillai, Lord Nataraja. He indeed is the hero of the work. The other name for Thillai is Chidambaram. Chidambaram means 'Soul-space'; thus, it also refers to the heart of man. According to Saiva legend, Chidambaram is the centre of the Universe. Is it not true that the whole world revolves round man as its central pivot ? Logically therefore the heart of man is the public rostrum for the Universal Dancer to perform His Dance. Is it not right that such a place should always be kept clean and holy ?

Faith and Self-effort :

Now about the lover and his lass of the Thirukkovaiyar. One day, the lover had accidentally met his lady-love in a grove, gained her acquaintance, exchanged sweet words, and sadly parted company towards nightfall. Next day, as the sun moves towards eventide, the sweet experiences of the previous day come gnawing at his heart. Will he be fortunate today as he was yesterday ? Doubts assail his mind. But being an offspring of the Thillai soil, his doubts soon give way to a spirit of self-assuring faith. He ruminates :

" This came to me before, not from any conscious effort of mine ;
Should I strive in the future too,
There's Divinity still that had served as Abiding Guide.
So, grieve not, O' my heart ! "

Man tends to rely on his strength alone without realising that there is in existence the unlimited reservoir of Universal Grace and Power without whose aid no achievement can ever be a reality. But the first step towards success is an earnest endeavour on the part of man himself. " Are there any achievements of abiding value which are not the result of hard work ? ", asks Pattinattu Adigal of the 11th Thirumurai. Faith and Self-effort are the two hand-maidens of success not only in worldly life but even in the spiritual sphere too.

Rank imposes obligations :

It was never in the Tamil tradition that a young man meeting with rebuff at the hands of his lady-love resorts to any form of violence against her or anybody else.

Instead, he makes for himself, as it were, a horse with the fronds of the palmyrah palm, and holding aloft the picture of his lady-love drawn on canvas, rides around in the area, being drawn along by friends. This is for the purpose of giving the elders of the place a chance to bring about redress.

After so many attempts at winning her heart which proved futile the young man decides upon riding the palmyrah horse, ultimately leading to his own death. He discloses his intention to the girl's confidante. But she is equal to the occasion and comes out with a fitting reply :

> " Young Sir, we know you are an off spring of the Thillai land. If you propose to ride the palmyrah horse you will need the fronds of the palmyrah palm which you will have to cut down from the palm itself. If you do so, you necessarily will have to dismantle the nests of the father and mother birds which have taken abode on the top of the tree, together with their young ones. If you do such a thing, from whom else can we expect the sweet grace of abounding love to all living things ? We know you will never stoop to a thing like that, below your station. Your proposal therefore is a sham."

What an illustration for the truth of the maxim 'Noblesse Oblige'—Rank imposes obligations. Nobility of human birth calls for nobility of conduct. Appar Swamigal speaks of a fence to be erected around every man, that is the fence of human dignity.

Self-Surrander to Aapathsagayan :

The lady-love had been adamant with her refusal to the wooing lover, until at last an unusual incident takes place. The girl speaks of this incident :

" Drinking the poision that rose from the sea,
He saved the Celestials from extinction that day—
The roaring stream from His Thillai's mountain slopes
Formed a swirling pool below.
Going for a dip in the sylvan stream,
I *slipped and fell into the swelling floods,* and was
Sinking, drowning, dying.
I felt the touch of an unknown hand just then,
It gripped me,
Lifted me, and
Hauled me out to safety.
To such a Saviour as He,
Words I have none, me the puny little one."

The friendly hand of an unknown Saviour who had appeared on the scene uncalled, had saved her. Being out of the water, and out of danger, the girl looks up to see who it was that had saved her at the nick of time. It was none other than the lover who had wooed her all these years but whose hand she had rejected on the flimsiest of excuses. She blushed and felt ashamed of herself. She became painfully aware of the helpless state of her own petty littleness, and the magnanimity of her benign Saviour. She had much to say against His offer all these years, but what words can she find now to this supreme gesture ? Her volubility of yester-year *now turns into one of muteness. It is time* that His Will be done, and nothing of her own will any more. The time is ripe for silent self-surrender. The Saviour had redeemed her from the whirlpool of a swirling worldly life. It is right that there should be the union of the Soul with the Lord.

Hospitality and Non-killing :

In course of time the lover and his lady-love were joined together in holy wedlock. The young husband was a lover of the fine arts. He loved music and dance, and was out of home on this account sometimes, and on occasions, even for a day or two. On one of these occasions when the husband returned home, the wife refused him entry into the house. Being thus shut out, he seeks the assistance of his wife's girl-companion to passify his wife. But the wife would not give in. The husband then approaches the singing minstrel who was a popular figure of ancient society. The arrival of the minstrel, generally a welcome visitor,

with a plea on behalf of the husband infuriated the wife all the more.

She poured scorn upon him thus: "Do not come selling needle in the blacksmiths' street. (Do not come carrying coals to Newcastle). Fie upon you and your decorated lies ! You, cow-meat eater, begone from here this very instant." A flabbergasted minstrel made good his escape before stones flung by the wife could descend upon him.

The husband, not knowing what to do, hit upon an ingenious plan. He collected together two or three persons posing as guests to the home and made his way to the house in their company. Sighting guests coming to the house, the young wife's face and eyes which awhile before were emitting fire and fury brightened up and turned to be as fresh as a flower in an instant. She opened the door and let in not only the guests but her husband also.

In regard to the minstrel she wanted to use the hardest language possible and she could find no harder term than "cow-meat eater." Whether he was really that or not, we don't know, but we can learn from this incident how despicable beef-eating had been looked down upon in the Saiva society of old.

Earn your own living :

The couple figuring in this work are of high birth learning and culture, and gifted with material means also. Wealthy or not, it was the mark of Tamil culture that a young man, before he could wed, should leave home and acquire adequate material means of his own to run a family rather than live on the wealth of his parents or parents-in-law. Thus the young man of the Thrukkovaiyar also leaves home and his chariot gradually disappears out of sight leaving behind only traces of the chariot wheel on the soft sands of the beach. These marks are the only consolation to the girl, and when the sea stretches its hands to erase these marks, she cries out agonisingly with outstretched hands, appealing to the sea not to cause her such disaster.

The Lord of the Universe cannot be seen but we can see the evidence of his activity which we should adore, respect and treasure in the name of the Maker.

True Manliness :

At one stage without the knowledge of her parents, the girl had eloped with her lover, and a worried mother sets out in search of them. At a distance she sees a pair answering to her descriptions but recognises them to be different as they draw near. She then inquires of the young man whether he had seen passing that way a pair of very similar features as theirs. The young man admits he saw a youth like him, but as to the query regarding his companion, he turns to his own mate and bids her give a reply. Nurtured in the true school of Hindu culture, his eyes by practice would have seen only the male passsrby and not any of the opposite sex. How marvellously the finest in Hindu culture is being put across by the Thirukkovaiyar. Thiruvalluvar also speaks of the noble manliness of not casting an amorous glance on another woman.

Ideal Manhood :

The last stanza of the Thirukkovaiyar constitutes its culmination. It is a portrayal of ideal mahood. The young man being a lover of the fine arts is kind to other women also but this is misunderstood by the wife. Seeing this, her girl—companion enlightens her on the true position of her husband. He is not to be regarded as an ordinary individual. He is not a man of mere kindness, but is full of the loving grace referred to in Tamil as 'Arul'. Had he been just kind, his affection would be confined to his kith and kin and friends alone. But the abounding grace in him expands towards every living thing, transcending all narrow limits. If he is kind towards other members of the opposite sex, he does so as a man of overflowing grace. He is the rain-clouds puring forth showers of rain unasked, and the beautiful Katpaka tree that yields anything asked. A worthy companion of the learned, and kinsman to music lovers. He is Chintamani, the magic stone, that grants every man his wish. He is the tender flower adorning the holy Feet of the Thillai Lord. He is also the undiminishing wealth to noble men, and as Fate to friends and foes alike, doling out impartially to each his own deserts. A drinking pool of sweet water to the thirsty, and a bonanza to all and sundry. How near to God should man be in all his attributes !

Conclusion

The purpose of the Thirukkovaiyar is essentially spiritual. Clothed in the mantle of a yong Man's love for his lass the Thirukkovaiyar seeks to portray the concern the Paramatman always has for every soul ultimately leading to the merger of the Soul with Paramatman. This apart, it is a repository of Hindu culture. Loftiest of thoughts adorn the work consistently. There is hardly a single stanza where some enticing feature or features are not discernible. From the social point of view its importance lies in its portrayal of the characteristics of an ideal Hindu Life. It is here we moderns have to learn from the Thirukkovaiyar. It is no use gloating over the glories of the past unless we live up to those traditions. Is not the dowry system a running sore of the Hindu society ? Are not our young men, at least those who are well-to-do, ashamed to demand huge dowries which parents-in-laws can ill afford to give? Why do the elders of the society support these young men in such exploits ?

Then again, is not the practice of non-vegetarianism contrary to the basic tenets of a Saiva society ? It is a shame that people who call themselves Hindus, whatever that may mean, condone non-vegetarianism. Modern Hindu society born to such rich traditions of the Thirukkovaiyar has also fallen from those standards. Man in general has fallen from his rank, and it is the task of Hinduism to raise him to that level.

Obeisance to You Who pervade the earth as all the five elements !
Obeisance to You Who appear in water as four !
Obeisance to You Who shine in fire as three !
Obeisance to You Who delight in wind as two !
Obeisance to You Who happen in ether as one only !

— VALALLAR

PHILOSOPHY OF DANCE

Srimathi RUKMANI DEVI
President Kalakshetra

The World Hindu Conference which is taking place in Sri Lanka is an event of great importance not only for Hindus but for the world in general. Hinduism is an English word and it is unfortunately considered a sectarian religion. Hinduism is a way of life and an attitude of mind and it is like an ocean in which all rivers flow. It is wrong if either the Hindus or people of other faiths think of it as being against any other religion, philosophy or belief. To one who understands properly, it is an all embracing faith or Dharma. All that is true is accepted by a real message and more than anything else, it is the worship of the Divine in whatever form whatever faith and whatever living creature. He who worships God truly is worship worthy. This attitude takes the highest place in our lives and ultimately is expressed in the supreme quality of tolerance. This is why Indians welcomed the Christians, Jews and Parsis and others to India when they landed in our country. They were given lands, and places of worship where they could worship in their own way. Everything in life is act of worship and there is a function for the priest, the scholar, the musician, dancer, the craftsman, and all others.

Hinduism or to call it by a better name, Sanatana Dharma, can never die, for its teachings are not only confined to moral values in daily life but are concerned with an all pervading teaching of a lasting truth that continues from life to life. We all know how the great Teachings of the Avataras, the Rishis, the Sages, Siddhas and the Enlightened Ones have left a treasure house of knowledge in all walks of life and have shown the way by their living. Even in stone, sculpture, painting they have portrayed the spirit of eternity. Every temple is a wonder of architecture and beauty. Great works of Art have sprung from the temple, the abode of beauty. Every dance though transcend the all performing arts, has been an unforgettable expression of beauty and Bhakthi.

We who try to promote the true nature of this Religion must understand that Custom is different from Religion. Whatever be custom or a social structure changes from time to time and they must change so that gradually they portray the Spirit of Compassion, the realisation of the One life and the sacredness of all life. The essence of this realisation is reverence, a marvellous quality of the East. If we erase the superstitions the sense of separateness and Cruelty whether to the human or the animals "Hinduism will flourish." Even today thousands of people feel the true nature of the Teachings and are attracted to them. Hence the Temples and Ashrams are growing all over the world as well all forms of Art.

In India today, Art has taken a very definite hold on the imagination of the people, for the whole of India is interested in every art, and particularly in the art of dancing. In different waves of civilisation a nation's thoughts turn first into one channel and then into another, and consequently the life in each waxes and wanes. Today we view an approaching flood-tide of artistic life.

My own interest in the arts has always been a part of me. I have never cared for any other education but the artistic and the spiritual, but does not that include all other education? In whatever country I have travelled, I have tried not to waste my time but have endeavoured to learn something of the arts of the nation, particularly music, painting and drama.

Later when I saw for the first time two well-known Bharata Natya exponents, I was surprised by their technique, their grace and the essential spirituality of the dance-form though I discovered that all such professionals had a certain element in their dance which I knew was not part of Bharata Natyam, but was part of their own interpretation of the dance. I have always felt and have since known for myself that the dance is a philosophy of life and a spiritual expression.

Many dancers take their forms from sculpture but I feel that ancient Indian sculpture has taken its form from the dance. In India the very soul of the dance is spirituality. All the arts have derived their inspiration from our great Teachers and they produce an atmosphere of uniqueness which devoid of devotion, becomes dull and uninteresting. It has been quoted by many learned scholars that the Dance is a philosophy in itself, that through the dance may be given to the world true life and understanding of life, and through the dance can come Moksha or salvation both to the audience and to the dancer if they are properly attuned to it. Though this may sound very exaggerated to many who know only the modern dance, it is my own experience that during the moment of Dance can come a spiritual Light as great as though any worship in a Temple or Church.

Indian art has always been impersonal, and has never been for the onlooker either to praise or to criticize, but to feel. In modern days unfortunately art has become merely a matter of fame. There are many true and great artists who are old-fashioned, who belong to the village, and who are still unconscious of publicity of fame ; and there is something very spiritual and simple in that one-pointed devotion to art—a devotion which is not concerned with the outside world.

It is also sad that combined with the revival in the arts has come a very grave danger to India-the danger of ugliness masquerading as beauty. Perhaps people do not know enough about art, particularly the dance, to be able to distinguish the real from the unreal, for anyone with even a few months' learning and with very little knowledge, by the aid of costumes and orchestra, is able to win an audience.

Besides real knowledge of the dance, belief is a most essential requisite for the dancer. I know that this is an opinion with which many people will not agree, but there is a certain something a dancer can produce when he or she believes, which is never possible otherwise.

Bharata Natyam in South India has been degraded not only by the professional dancer but mostly by the audiences who were willing to encourage vulgarity. But the dance itself is such, and its form is such, that in the hands of the right person, it can easily assume its rightful and original place.

I have seen practically all types of dances throughout India ; but the classical style, the beauty, the dignity and the obvious grandeur of Bharata Natyam, in my opinion, cannot be equalled by what I might call her daughters. While every form of dance, whether it be folk, semi-classical must have a place in the nation, just as there must be a place for all types of peoples. Bharata Natyam is satisfying to every type of person for to the untutored it may be enjoyable ; to the learned it may be beautiful ; and to the intuitive it reveals oceans of happiness. Yet it must be emphasised that its technique is so difficult, that I feel Bharata Natyam is meant only for the few to learn, as it needs many qualifications before the dancer can really be called an artist and not a mere technician.

Few dancers either know the true meaning of the mudras, the mandalas, etc., but learn the poses for the sake of effect. Like everything in ancient Indian art and science every detail is thought out, every detail is well conceived, every detail has a place and meaning. Just as the ancient South India bronzes were made to the correct proportion according to the Shastras, given for the helping of those who wished to attain the best results, so were rules and regulations made for the position of the body and the mudras in Bharata Natyam.

In modern days sculptors are copying these bronzes and attempting to follow the Shastras, but they are not able to produce the beauty that was achieved by the artists of ancient days, because though they follow the rules they have lost the spirit. Rules in themselves are not enough.



Words are not enough. Knowledge is not enough. There must be a spirit which one might almost call " a Deva of Movement ". This spirit is intangible and can never be described, as indeed nothing great in the world can be described. But this spirit is most easily and profoundly available through the art of Bharata Natyam when it is properly mastered and understood.

Bharata Natyam is obviously an art meant for the Temple. It is surprising to feel the perfect harmony between Temple architecture, bronze sculpture, the Temple dance—Bharata Natyam, Temple music and Temple musical instruments like the Nathaswaram.

In India the arts have never been separated from life. The arts were taken from life and life was given by the arts. This is a very important principle that should always be remembered by the artists who desire a renaissance of the arts. In my own School and Art Centre, Kalakshetra, at Adyar, I very specially emphasise this Indian spirit in which the daily life and mind of the dancer or artist is consecrated to the highest, in which the artist will think of no reward of public opinion, for public opinion changes from time to time while true art never changes. I am more interested in making artists than creating technicians, though it can never be possible to produce many great geniuses. In the same spirit in Kalakshetra we have classes in literature, in drama, in music, in sculpture, in painting, in Kathakali and Bharata Natyam, for I feel that no artist can ever be a fine one unless he learns more than the one art in which he is most deeply interested. A background in which the emotions and the mind expand and become cultured will directly affect the art. Therefore, there is needed a profound knowledge of literature in the Students' mother-tongue, in English and particularly in Sanskrit, for Sanskrit gives an atmosphere which is unique and essential for all arts. So our dance pupils must have a general education, as well as a knowledge of the stage, of costume, of colour, etc.

How sad it is that in these modern days people treat the dance so lightly that they think anyone can learn to dance in a few months. A chemist is not allowed to compound medicines without full knowledge and experience, so how can a dancer manage with a mere smattering of knowledge ?

Many people ask me whether I believe in the blending of many forms of the Indian dance. I am myself on the principle opposed to it. I do not say that this is impossible ; but I do say that those who have attempted to blend the various types of dance have, so far as I have seen, blended them more because they know little of each art rather than because they know much of all. Each dance-form has its own special and unique emphasis. For example, though Kathakali greatly resembles Bharata Natyam in the mudras, Kathakali is Natya or the Dance Drama in which various dancers take the different characters in the drama. It emphasises Abhinaya, but its emotions are portrayed, in conventional facial expressions achieved through very clever muscular training. In Bharata Natyam it is the story teller who protrays the many charac ters, and the emotions are expressed by a spontaneous and natural feeling without much technicality of facial expression. Therefore were the Bharata Natyam dancer to have little feeling it would be most difficult for her to be expert at Abhinaya ; and if she has no feeling there can be no Abhinaya at all. So, even with so many likenesses, it is difficult to blend the arts of Bharata Natyam and Kathakali.

I know definitely, so far as these two dance forms are concerned, many modern dancers, after seeing one or two performances, carry away an impression of one or two movements that they like, and then they incorporate them in their own dances without fully learning the best way of expressing those movements. To those who have specialised in any of the arts, the result comes as a shock. Many Manipuri teachers of the dance have expressed the same opinion, for each exponent of a dance-form discovers a mutilation of his own art, introduced for the sake of building up what is called the " modern dance ".

Is the modern dance to be a creation purely from lack of knowledge and a blending of the ugly, or is it to be the result of a deep and life-long study and experience with a wise-blending if there is to be a blending at all ? In my own dancing there are certain expressions which I have changed—I have

attempted to create a costume and stage-setting which is both simple and direct; I have introduced many great and beautiful songs of South India which had never in the past been used as themes for the dance. But I have tried to do this in the spirit of India and her glorious traditions, so that I could go further along that road towards which the great signpost of ancient India has ever pointed.

"This is the moment,
this is the moment
when our Lord will graciously arrive here
to enslave us ;
do not be besotted like a fly
fallen into a pot of honey,
do not droop with despair,
do not be perturbed,
do freshen up and rejoice ;
it is rejoicing only from now on,
note that there will be no more any dearth of it".
I swear by our Guru,
I swear by our great family Deity,
this is the sacred word,
this indeed is the golden word
which the virtuous one
who dances on the Hall in Thillai
spoke to me
at the moment of union with me !

— VALLALAR

MUSIC AND RELIGION

Dr. S. SEETHA
Professor & Head, Dept. of Indian Music, University of Madras.

It is highly significant that in India, art is considered as religion and artistes as messengers of God. Everything Indian for that matter, has its basis in spirituality and particularly so is music. The art of music is never regarded here as a mere system of harmonious sounds, pleasing and appealing to the sensuous part of man. It has all along been held as a divine thing and as an outward representation of the Omnipresent Pranava, *OM* and has essentially been a prime mode of spiritual pursuit. The sapta svaras are said to have emanated from the *Pranava* and are capable of evoking '*Vairaghya*' (detachment) in the *nada upasaka*. Our composers have always been mystics, saints, philosophers and agents of religion. And religion had been the constant source of inspiration providing phenomenal food for their thoughts and artistic expression down the corridors of time. There is much truth in the statement that the highest art is always the most religious and the greatest artist is always a devout man, and nowhere is the truth better illustrated and expounded than in the noble and spiritual lives of our great composers such as the *Nayanmars, Alwars, Andal, Jayadeva, Purandara dasa, Narayana Tirtha, Muthu Tandavar, the Musical Trinity, Sadasiva Brahmendra, Mira Bai, Gopalakrishna Bharatiyar* and many other devotees of the *nadamaya* form of God.

Music is verily the finest art which happens to be also the ideal and pleasant medium of getting into communion with the Infinite. The three fold concentration of of mind (மனம்), body (மெய்) and speech (மொழி) is easily attained through music. When a true devotee sings, he forgets the mundane existence and submerges himself in the integration of *bhava, raga* and *laya*, with the result his soul is elevated to great spiritual heights and is led to the door of the Divine. The Indian conception of God as *Nada Brahma* is most pleasant as it is unique. It is well known that ragas are beautiful tonal forms and each raga gives us a glimpse of the Divine personality in Sound—*Nada Brahma*. Just as the presence of God can be felt and experienced by persevering devotion on the part of the devotee, so also the personality of the raga is revealed to one who seeks and enters into the soul of the raga with sensitiveness and depth of devotion. The aesthetic joy that one is able to derive after rendering the alapa of a raga for a considerable duration can only be identified with the religious experience of a devotee after tasting the Divine Bliss. Saint *Tyagaraja* addresses the mind to delight in the nectar of *raga rasa* which gives the blessings of *Yoga, Yaga, Tyaga* and *Bhoga* in his kriti "*raga sudharasa*."

The history of Indian Music presents a wonderful galaxy of sterling devotees who worshipped the Lord ceaselessly with the garland of songs. The astonishing output of musical compositions on the subject of the Divine stands as a living testimony to this fact. *Sankirtanam* or singing the glories of God and bhakti are inseparables. Music forms an integral part of bhakti yoga, and bhakti or devotion forms the very breath of Sangita. Bhakti or higher devotion is *parama prema* or intense love to God. And it is the highest

sentiment that the human soul is capable of. According to Narada, the indefatigable exponent of bhakti and sangita, the path of devotion is easier and more sweet than the *jnana* and *karma margas*, as it fills the mind of the devotee with indescribable peace leading to bliss. The single emotion of bhakti takes manifold forms for its expression viz. *sravanam* (listening), *kirtana* (singing the glories of the Lord), *vandana* (worshipping), *smarana* (remembering), *padasevana* (doing Namaskaram or worshipping by falling at the feet of the Lord), *archana* (worshipping with flowers or kumkum), *dasya and sakhya* (considering one self as the servant and as a friend respectively), *vatsalya* (affection of a mother) and *kantasakti* (by loving Him).

The name, form and attributes of God coupled with the moving melody are effective aids in concentration. This *nama sankirtana marga* has found great favour with the devotees, as it is the most convenient channel for attainment of *tri-karana aikya* (த்ரிகரண ஐக்கியம்) This cult of kirtana found an ideal home in the banks of the Kavery as early as the period of the Saivite Nayanmars who integrated Tamil with music and offered it as an ardent offering to the Lord (இசைப்பாட்டே அருச்சனையாகும்). Through music, the glory of the Tamil language was popularised, and bhakti was inculcated in the minds of the listeners. நாளும் இன்னிசையால் தமிழ்பரப்பும் ஞானசம்பந்தன். And the Lord wearing the Form of sound (என்னுனவன் இசையானவன்) dances to the music of the pans of the Tevaram

'கண்ணால் நுதலான் கனலாடிடமாகப்
பண்ணார் மறைபாடியாடும் பரஞ்சோதி
நண்ணார் புரமெய்தான் நாலூர் மயானத்தை
நண்ணாத வரெல்லாம் நண்ணாதார் நன்னெறியே.
(பண்சீகாமரம்)

"பண்ணொன்ற இசைபாடும் அடியார்கள்குடியாக
மண்ணின்றி விண்கொடுக்கும் மணிகண்டன்"

According to Sundarar, He is the very music of the seven svaras and of the song. viz ;

(1) ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இன்னமுதாய் என்னுடைய
தோழனுமாய் யான் செய்யும் துரிசுகளுக்குடனாகி
மாழை ஒண்கண் பாவையைத் தந்து ஆண்டானை மதியில்லா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கேன் என்னாரூர் இறைவனையே.

(2) பாட்டகத்திசையாகி நின்றானைப் பக்தர் சித்தம் பரிவினியானை
…………………… கோலக்காவினிற் கண்டு கொண்டேனே.

(3) பாடுவார் பசிதீர்ப்பாய் பரவுவார் பிணிகளைவாய்
ஓடு நன்கலனாக உண்பலிக் குழல்வானே
காடு நின் இடமாகக் கடுவிருள் நடமாடும்
வேடனே குருகாவூர் வெண்ணடை நயன்றே !

(4) ஆடுமின் அன்புடையீர் அடிக்காட்பட்ட தூளி கொண்டு
சூடுமின் தொண்டருள்ளீர் உமரோ டெமர் சூழவந்து
வாடும் இவ்வாழ்க்கை தன்னை வருந்தாமல் திருந்தச் சென்று
பாடுமின் பத்தருள் வீரர் பழமண்ணிப் படிக் கரையே'

The Saivite saints like the later composers preached through their devotional hymns a religion of hope and love, a religion of beauty and truth and a religion of communion and social service. Rightly the hymns of the Nayanmars have become part of the temple rituals since the period of the Cholas.

Indian Music has grown and has been kept alive by its intrinsic devotional character. Singing the glories of God and his *kalyanagunas* with a heart over flowing with ardent devotion and in conformity to scientific tradition (sampradaya) is the religion of the devotees of the *nadamaya rupa* of the Lord.

God is a Circle whose Centre is everywhere and whose Circumference is nowhere.

Swami Vivekannanda.

DANCE – A TRANSCENDENTAL EXPERIENCE

DR. PADMA SUBRAHMANYAM M.A., Ph. D.,

The World history of dance shows that on no occasion in the life of primitive peoples could dance be dispensed with. Birth, circumcision, consecration of maidens, marriage or death, planting or harvest, the changes of the moon, and sickness, war or peace, for all these, dance was needed. This art of dance which was inherited by the savage ancestors as an impulsive expression of inner emotions, developed and broadened into a search for God. Even for early tribes, dance is said to have a rite, a charm, a prayer and a prophetic vision. It is said to have summoned and dispelled forces of nature, healed the sick, linked the living with the dead fore-fathers, granted luck in battles, assured fortune and blessed in various ways. Curt Sachs in his ' World History of Dance ' writes—" Turning about in Divine rhythm, Siva creates the world, for the Chinese cosmic energy originates in dance, the late Jewish theology indeed even Christianity ever so hostile to dance, cannot visualise the lot of the redeemed except in a picture of an etherial round about the shining throne of God."[1]. There is no wonder that Hinduism, which is known for its spiritual persuits, realised that the entire activity of the cosmos is a manifestation of the Eternal Dance of Siva as Nataraja. The concept of visualising deities as dancers is met with right from the Vedic period. Indra is spoken of as Nrtu—dancer—in the battle where he destroyed ninety cities.[2]. The unveiling of Dawn—Ushas-is compared to a graceful dancer in another Vedic verse.[3]. It is this concept of Divinity as Dancer that got crystalised as the two Divine Dancers of Tandava and Lasya. Ananda Coomaraswamy has quoted St. Thomas thus—" Beauty relates to the cognitive faculty.. God is the cause of all things by His knowledge..it is knowledge that makes the work beautiful."[4]) For the Hindu, knowledge—Jnana—is a term used in the larger sense of awareness and just not in the limited sense of specialising in any one particular field. It is most significant that the word Chitambaram attributed to the Lord's theatre for His Eternal Cosmic Dance, literally means the " Ether of Wisdom." Thus, Beauty and Awareness are seen unified as one in the concept of Almighty as a Dancer. Siva performs in every atom and activates both the living and non living forces of nature. Human beings are a part of this Dance. It is this Divine force that is the cause of

1. Curt Sachs—World History of Dance—Bonanza Books, New York.
2. H. H. Wilson—Rgveda Samhita—translated from the original Sanskrit, Poona, 1925—Volume II—Page 34.
3. Mcdonald—Hymns of Rgveda (I 92 iv).
4. Ananda K. Coomaraswamy—Christian and Oriental philosophy of Art—Dover publications, New York—Page 102.

every motivation. The Hindu Acharyas of Drama and dance also chose to explain the four mediums of expression (abhinaya) with a cosmic conception of the dancing deity. The verse says " Salutation to the blissfully tranquil Siva whose physical manifestation is this whole world, verbal expression is all that is uttered, the ornaments being the stars, moon, and the like."[5]. This highly developed metaphysical concept of Dance of Siva has had its origin in the perception of our fore-fathers to give a concrete shape to their abstract rapture of a divine nature.

The art of dance must have been a fore-runner of Drama. A mere release of extra energy, and the inherent inter connection between physical movements and the pscychological states of mind slowly blossomed into an ordered expression. But, even after it attained a status of an Art, which is a carefully cultivated medium of cultivation, it has simultaneously, continued to be a process of divine rapture. It includes not only scenes seen, heard and heard of, but also give a form to the intangible perceptions of the sub conscious. It is more often a medium for self forgetfulness. It has been a channel for the Gods and the souls of the dead to have a Chimeric entry into the motivated body. Such a spell needs an accompaniment of the beating of the drums. Such dances are a common sight even today in South Asia, despite the over powering modernity of the early eightees of the twentieth century. The earliest reference to the concept of Chimeric entry is found in the Rg Vedic verse which means—The thrice bound or thrice bent bull continues bellowing (bellowed, bellows and will bellow) that the Great God has entered into the mortals by a process of *Avesa* (Chimeric entry). The verse reads as follows—

Trdha baddhah rishabho roraviti
Mahodeva martyan avivesa

—Rk I mandala

In some of the extempore lectures Dr. T. N. Ramachandran has identified a number of statite seals of the Indus culture as a beautiful representation of the above verse. Perhaps the dance of spell was one of the earliest kinds of dance that man ever experienced. Such a dance is referred to as *Velan Veriyadal* in Tolkappiyam which is said to be the earliest extant literature in Tamil. The chief feature of this dance was to offer bali or animal sacrifice. In the course of worship, one got possessed with the spirit of God and began to dance. The verse reads as follows—

Veriyari sirappin vevvai velan
veriyattu ayarnda kandalum

—Purathinaiyiyal, Vetchittinai, Karandaiyin turaikkal.

It was also the dance of the sooth sayer. The continuity of this tradition can still be perceived in the several dances of Poosari *attams* in Tamilnadu, Kolams and Thullals of Kerala, and the Bhoota worship of South Canara. The *Velan* of the *Veriyadal* of Tolkappiyam days can be traced in the present *Velichappadu* of Kerala.

The Dance of Spell must have precipitated the development of the concept of Divinity as Dancer. Several Gods and Demi Gods have been conceived and visualised as dancers in our mythologies. Indra, Marut, and Ushas are some of the dancing deities of Vedic period. Later several deities of our Hindu pantheon like Siva, Parvati, Krishna, Kali, Bhairava, Muruga, Vinayaka, Lakshmi and Saraswathi are described as dancers. The super human beings such as the Gandharvas, Apsaras, Kinnaras, Yakshas, and even the Bhoothaganas are all depictated in dancing postures in our sculptures and paintings. Bharatamuni, in his earliest extant literature on dramaturgy atributes the origin of drama to Brahma, that of dance to Siva and a certain aspect of drama called Vrtti (style) to Vishnu. However the supremacy of Siva over other deities as the King of Dancers can be perceived at various levels of understanding through a correlated appreciation of iconography and the Tirumurai. The pinnacle of metaphysical

5. Nandikeswara—Abhinayadarpanam—Firma K. L. Mukhopadhyay, Calcutta, 1957
Angikam Bhuvanam Yasya Vacikam Sarva Vanmayam
Aharyam Chandrataradi Tam Namaha Satvikam Sivam
—also refer Sarangadeva—Sangitaratnakara—Adhyaya VII Verse I.

analysis is seen in the Tirumandiram and Unmai Vilakkam. It is a proof for the symbolic nature of Hindu dancing.

Can dance not divorce religion and exist for mere secular entertainment—is a question often raised. Yes, it has existed, it does exist and it will exist at various levels of both subjective and objective perceptions. According to Bharatamuni, it is capable of giving all the *Purusharthas* of life Aram, Porul, Inbam and Veedu. Depending on the individual attainment of awareness, its conception and appreciation stays at various levels such as physical, intellectual, emotional and spiritual. The art of dance is considered auspicious. Bharata says that the Poorvaranga (preliminary) of a play must contain dance. If the preliminary is in the form of Yagna (sacrifice) it is called Suddha Poorvaranga. It may also contain dance in the place of Yagna when it is called Chitra Poorvaranga i.e., a pictoral Yagna. The efficacy of dance is thus equated to that of a Yagna where the movements of the dancer itself becomes the oblation. The word Siva means auspiciousness and dance art is said to be so. There is no wonder that this great art is attributed to the Lord of the same name. Its potentiality is radiation of beauty, which is an attribute of divinity.

How does a Hindu dancer view this art at its pinnacle of glory? It is nothing but a medium for profound bliss. It is a development from the mere concept of *avesa*, where there is an entry of a God. But, at its ideal state of refinement, it is no more an entry from without, but a realisation of that Reality within. The secret of all art is self forgetfulness. The body is trained under a discipline only to be forgotten about. " It is a God like ecstacy of liberation from the restless activity of the mind and the senses, which are the veils of all reality, transparent only when we are at peace with ourselves.[6] It is a transcendental experience which cannot be penned or even comprehended through any possible description. It is a subjective feeling of oneness or synthesis with the Cosmic activity. The dancer, at least momentarily, gets transformed into a micro cosmic being, experiencing within, a sense of unlimited freedom and bliss. Indeed, dance in its highest plane is a kind of Yoga in which one achieves a "synthesis" through a discipline of the body and mind.

Oh Great Effulgence of Grace
Who as Fire within fire,
as Fire amidst the fire,
are famous as heat !

— VALLALAR

6. Ananda Coomaraswamy—The Mirror of Gesture—Harvard University Press, Cambridge, 1917. (Reprinted by Munshiram Manoharlal, Delhi, 1970)

To see wrong in another is one's own wrong The discrimination between right and wrong is the origin of sin. One's own sin is reflected outside and the individual in ignorance superimposes it on another. The best course for one is to reach the state in which such discrimination does not arise. Do you see wrong or right in your sleep ? Did you not exist in sleep ? Be asleep even in the wakeful state, abide as the Self and remain uncontaminated by what goes on around. Your silence will have more erfect than your words and deeds. That is the development of will power. Then the world becomes the kingdom of heaven which is within you.

— SWAMI RAMANA MAHARISHI.



LORD NATARAJ

Symbolism in Hindu Art: Leading to Aesthetic Experience of the Reality

DR. R. VENKATRAMAN

School of Historical Studies, Madurai-Kamaraj University

The Hindu art of sculpture, painting and architecture illustrates one of the world's major artistic expressions. Its aesthetic values are different from those of Western art. In Hinduism the three branches of art—poetry, music and visual arts (especially architecture)-present the Absolute as *Rasa* Brahman, *Nada* Brahaman and *Vastu* Brahman respectively and lead their *upasakas* (followers) to a mystic or aesthetic experience of the Absolute Reality. Among the Hindu visual arts, its architecture conceives the Brahman as a Cosmic Personality (*Vastu Purusha*) who represents the Cosmic order and harmony. Its iconography (*murti-kala*) is concerned with the presentation of religious ideas. To the contemplating devotee an icon is a means to the visualization of many subtle philosophical, religious and spiritual ideas. A beautiful work of art leads to an aesthetic experience which at its highest level is the experience of *ananda*, one of the three essential qualities of Reality—*Sat*, *Cit* and *Ananda*. But such an aesthetic experience presupposes: (1) taste (*rasikatva*), (ii) aesthetic susceptibility (*sahrdayatava*), (iii) power of visualization (*pratibha*), (iv) intellectual culture (*kavyanusilana*), (v) contemplative habit (*bhavana*) and (vi) capacity for identifying (or losing) oneself (*tanmayibhavana—yogyata*).[1] Thus an ordinary sense perception, through imagination, emotion and katharsis leads the perceiver to transcendency.

Beauty is an essential factor in the divine plan. It is more attractive than truth and goodness. While the *Vedanta sutras* systematize the truths of Vedanta and the *Gita* formulates its ethics, the *Bhagavata Purana* intuits the nature of Brahman as Buvana Sundara[2]—the cosmic beauty. It is to be intuited through a vision of synthesis. By intellectualizing it is destroyed, for beauty is alogical. So aesthetic experience is more a possession than a problem. Hindu view of art insists on the intuition of the beautiful as the fulfilment of a disciplined mind freed from sensual ugliness. Therefore arts like sculpture, painting and architecture, being the intuitive expression of the infinite beauty of God through the medium of the finite (e.g., stone, metal, colour, etc.,) become a major and respectable part of Hindu religion.

As said above, an icon is primarily an instrument of meditation, visualization and realization, and therefore it is an object of veneration and

---

1. K. C. Pandey, "Indian Aesthetics" in *History of Philosophy Eastern and Western*, (ed.) S. Radhakrishnan, et. al., London, 1952, p. 480.

2. It is expressed in nature but is not exhausted by it : P. N. Srinivasachari, The *Philosophy of Visistadvaita* Adyar, 1970, p. 197.

worship. It has a religious and spiritual function. The same can be said of a Hindu temple which is a *mandala* or *Yantra*[3] in its plan and thus a symbol of the Cosmos. Thus the Hindu art is full of symbolism, a knowledge of which is indispensable for its appreciation. In Hindu iconography each and every posture (e.g., erect, flexion, etc.,) gesture (*mudra*), vehicle (*vahana*) weapon (*ayudha*) has a symbolic meaning. The subject being so vast, we take here only a few for example.

Of the three important postures, the *samabhanga* (erect or straight) denotes justice and equanimity and the *tribhanga* (flexible body) denotes love and grace. Both are indispensable for God in the interest of the salvation of the souls : justice for rewarding the good and grace to pardon the penitent sinner. In the Hindu iconography God, the universal Father symbolising justice stands in the *samabhanga* while Goddess the Mother in the *tribhanga* ; the latter constantly appealing to the former to temper His justice with mercy, lest Her beloved and 'innocent' children will be eternally damned for their commissions and omissions. The third posture *atibhanga* symbolises dynamism and speed. Garuda, Hanuman and the personified form of Chakra (wheel of Vishnu) are shown in this posture. It shows their anxiety, readiness and speed in bringing God or His Grace to the devotees in need. In Saivism Nataraja is in *atibhanga* denoting dirct descent of Grace.

In a world where monogamy is an accepted ethical value, a God flanked by two consorts looks odd. Here the moral question does not arise if we know the symbolism. The consort on His right holding a lotus (again, a symbol of Heaven) represents Heaven. Lakshmi and Devasena in the case of Vishnu and Subrahmanya respectively represent this aspect. According to inconographic traditions the bosoms of these two must be covered with a breast cloth suggesting that the Heavenly secrets are hidden to us. They plead for the Devas who maintain the Cosmic harmony and order. The second Consorts, Bhumidevi and Valli[4] (in the case of Vishnu and Subrahmanya respectively) symbolise Mother Earth, who pleads for her children on earth. She is more relevant to the erring children. These 'consorts' hold a *neelotpala* (water lily flower), which is a symbol of earth in iconography. Significantly both these consorts are shown bare-bosomed, denoting that Mother Earth bares her treasures for her children. She is fertile for us.

God in the centre is the ground where Heaven and Earth meet. His *samabhanga* shows that he treats both alike. There is symbolism in the arms of the Goddesses. Their arms nearer to God hold flowers symbolising grace[5] and those farther from God hang freely in *dolahasta* symbolising helplessness. The Goddesses not only personify mercy and grace but also derive these qualities from God, who is the real fount of Grace.

As all the major Gods are mostly shown declaring their help to Man through their *varada* (bestowing boon and prosperity) and *abhaya* (saving from fear) *mudras*, their identification necessitates two more arms which will also signify their superhuman power. In these additional arms they hold their characteristic weapons or objects, the choice of which are well thought out as they have to symbolise certain divine functions. Thus the conch of Vishnu, Kettledrum of Siva and bell of Parvati (as Parasakti), besides helping us identifying their holders, symbolise the creative function of their masters. All these objects produce sound, out of which the universe springs. The wielders of these objects are the personification of Sabda Brahman. These Divine beings in their corresponding other hand hold an object symbolising destruction—e.g., Vishnu and Durga hold a flaming wheel (chakra), and Nataraja holds fire. To a Hindu, creation and destruction are simul-

3. A magico-religious diagram or a 'blue *print*' *of the Cosmos facilitating meditation.*

4. The term means a creeper or a tubular root.

5. In iconography, as in mythology, each object and situation has more than one meaning. They are multivalent which is the strength of iconography.

taneous functions like the two sides of the same coin. God is the Cosmic player of this game (which is an unfathomable *lila*) as well as its ground.

With his *pasa* (noose) God binds the soul to objects that lead the souls away from Him, then cuts the *pasa* with his *parasu* (axe) or sword and controls the minds that run amuck with His *ankusa* (elephant goad). His *Cinmudra* sublimates the soul and enables its salvation.

In Hindu iconography the Ananda tandava of Nataraja is the grandest achievement. It represents true proportion as well as cosmic order and harmony. The artist-philosopher should have had a glimpse of the harmony and cosmic rhythm which pulsates in all beings. This glimpse is possible through aesthetic intuition and not by scientific analysis. This integral intuition transcends such contradictions in nature as beauty and ugliness, good and evil, etc. In the unity of the Absolute, evil, error and ugliness are transmuted and they all contribute to its wealth. It is in this context one has to understand the dishevelled matted hair, serpents on Nataraja's body and the 'ugly' Muyalakan (the personification of evil) under the Lord's feet. The whole picture represents the Absolute which synthesises the contradictions. Ugliness is an empirical experience, but in the transcendental state it ought not to be. The creative activity of Nataraja is intuited as an expression of joy (Ananda tandava) or a sport of the divine Artist. It is also visualised as a grand symphony without any jarring note. The movement of all celestial objects, the flow of rivers, the rise and ebb of waves, the flow of wind, the throb of all living hearts (nay, 'even the fall of a sparrow') and all movements in heaven and earth keep time in this grand orchestra. Each self is like a note in the musical scale and makes a rhythm in the dance of Divine Beauty. The universe is a work of art and nature is a great poem of beauty.

The Divine Lower or Beauty dwells in the lotus heart of all living beings (*antaryami*) as their inner Enchanter and makes them pulsate with His creative joy. The Dance of Nataraja in Saivism and the *Rasalila* in Vaishnavism symbolise this truth.

According to the artistic views of these two sects, the body is not composed of dust or conceived in skin. By dancing in the human consciousness (Cidakasa) He makes the human being a Brahmapuri, the City of Brahman[6]. He is a living temple[7] of divine Beauty. By dancing in Chidambaram He brings Heaven on earth and makes the shining gods abandon their celestial homes and the sages abandon their meditation in forests. They all assemble in Chidambaram, being drawn by the spell of the beauty of the dance. This spell made Appar sing 'மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே'. To him earth is more beautiful than Heaven.

The inspiring utterances of the Alwars and Nayanmars, who had the genius for intuiting the beauty of Reality, are an invitation to humanity to share the mystic rapture of such aesthetic communion. The Hindu art succeeds in projecting in concrete forms the visions of these mystic seers. We must have the eye to behold.

He who knows and knows not that he knows is ignorant — Teach him
He who knows not and knows that he knows not is lazy — Wake him
He who knows not and knows not that he knows not is a fool — Avoid him
He who knows and knows that he knows is a leader — Follow him.

---

6. The concept of Brahmapuri is as old as Chandogya Upanishad VIII 1.1.

7. *Tirumandiram*. 2760.

"Modern physics has shown that the rhythm of creation and destruction is not only manifest in the turn of the seasons and in the birth and death of all living creatures but is also the very essence of inorganic matter .... Every subatomic particle not only performs an energy dance, but also is an energy dance ; a pulsating process of creation and destruction.... For the modern physicists.... Siva's dance is the dance of subatomic matter. As in Hindu mythology, it is a continual dance of creation and destruction involving the whole cosmos, the basis of all existence and of all natural phenomena .... The bubble-chamber photographs of interacting particles, which bear testimony to the continual rhythm of creation and destruction in the Universe, are visual images of the Dance of Siva equalling those of the Indian artists in beauty and profound significance. The metaphor of the cosmic dance thus unifies ancient mythology, religious art and modern physics, It is indeed, as Coomaraswamy has said, "poetry, but none the less science".

— FRITJOF CAPRA, *The Tao of Physics*

Marriage Compatibility Through Astrology

DR. MRS. K. N. SARASWATHY, B.A., M.ED., D.Litt.

" Marriages are made in heaven "

That is, God predestines who are to be united in wedlock. But these days strange things do happen. For money and position, power and pelf, and sensual gratification and social status, so many things are done. Marriage rituals, essence of which is sacredness are now relegated to the background by meaningless, hasty, wasteful and socio-materialistic conventions.

A nervous hurry and flurry mark anything done in respect of marriage, leaving no time to think calmly, ponder or reflect on the fundamental thoughts for which these have been laid down. Alongside is the slothfulness and time-killing practices which have become rather common.

Marriage in Tamil Literature :

In Tamil literature one comes across some types of marriages. A lad and his girl meet stealthily, court each other and in course of time send word to the girl's parents, get their blessing and then marry. This type of marriage is widespread in works like *Ahanaanooru.*

A lad and his sweetheart developing a liking for each other, wooing, and understanding and adapting to each other's temperament and disposition will indeed be ideal.

The next type is that of the lad, who, in order to win the hand of his lady, will have to display his courage and valour in daring deeds called " Eru Thazhuthal" has to (literally) take a wild bull by the horns and control it. Along with the laurel he gets the wedding garland from his sweetheart.

Tamil ' Aham' verses are replete with description of the meetings of the young lovers opening up their hearts to each other in solitude, and marrying in course of time. The pangs of love, separation, bashfullness, fun and frolic, heroism and raillery during courting are described in Tamil poetry.

Marriage in Sanskrit literature :

In Sanskrit literature eight types of marriages are mentioned. Brahmam Prajapatya, Aarsha, Deivam, Gandharvam, Assuram, Rakshasa, and paisacham. The last three are one-sided 'Kama', i.e. one of the spouses either the man or the woman desiring sexual gratification. Therefore these three types are not considered quite desirable.

Brahman is the type in which a virgin (kannike) bedecked (with flowers, jewels etc.) is married in the presence of relatives and friends. If she is given in marriage to a man well-versed in *Vedas*, the type of marriage is Deivam.

Marrying off a girl after receiving gifts of cows and oxen belongs to the type of Aarsha.

In the Prajapatyam type the father does not make ' Kannika-danam ' (does not marry her off.)

Gandharvam is the type in which a lad and a lass are in love and marry by themselves without

seeking their parents' consent. The marriage of Dushyanta and Sakuntala is a standing example of this type. The hasty marriages contracted these days by (so-called) 'lovers' belong to this type: it is not known how long the bond will keep them knit together.

Paying the bride's father a 'parisam, (price) and marrying her is called 'Aasuram'.

Stealing a girl and marrying her is 'Paisacham' Paisacham may include the killing of the relatives of the girl and marrying her when she is physically exhausted and sobbing bitterly.

Tl.e modern life-style :

It cannot be presumed marriages arranged by parents do materialize. The reasons are : social, economic, and those relating to status. Parents seek the advice of astrologists under these circumstances.

In olden days girls of around ten years of age were married to boys of around fifteen years of age. When they grew and were ripe for enjoying married life in full, mental agreement would also have been there. The then social environment, the parental upbringing and the educational system were such as to mentally prepare them for a good married life. But nowadays conditions are topsy turvy. Marriages take place long after the age of puberty. Lads would have started earning on their own and become independent. Lasses, too, after education, would have got employed and started enjoying a sort of economic 'emancipation'. In these circumstances can astrologists examine their horoscopes for agreement for the required 5 or 6 criteria called 'Poruttam' in Tamil ?

The Hindu Marriage :

Marriage, according to Hindu custom, tradition and culture, is not simply a contract, but it is a religious sacrament, and a spiritual union. It is not just for conjugal pleasure, but also for mental, moral and spiritual growth and fulfilment and realization of self of the partners. In the four-fold objectives of life namely Dharma (Virtue) Artha (economic status), Kama (fulfilment of desires), and Moksha (absolute salvation). It is obvious that Kama comes third in the list. They have an equal share in Dharma, and so, the man takes his wife for being his Dharmapatni. That she is in no way inferior, and that she is his partner and companion is denoted by the term Sahadharmini.

Staying married is considered an extraordinarily great splendid achievement. When the husband is sixty and the wife is alive the jubilee called Shashti-Abda-Poorti is celebrated. When past 81, the jubilee called Satabhisheka is celebrated. The function is mainly to felicitate them on their marvellous record of having stayed married and to take their blessings. On that memorable occasion they are regarded as Lord Siva and his consort Sakti or Lord Vishnu and his consort Lakshmi. The Hindu marriage is not merely for the married couple concerned but for upholding the 'Grihasa Srama Dharma' namely to be of service to the community and transmit culture to the offspring and through them to posterity. The community too interacts by seeing and helping the couple to stay married.

Marriage Compatibility :

Hindu parents elders and are particularly interested in seeing if the horoscope of the boy matches with that of the girl so that the marriage will be stable and harmonious. Compatibility or agreement between the bride and the bridegroom will not only ensure that the marriage is not wrecked but it fulfills the above objectives. They will not merely live for themselves only but be of use to society. They will help in the preservation of culture.

The twelve factors to be taken into consideration for judging 'compatibility' are :

(1) Dina ; (2) Gana ; (3) Mahendra ; (4) Stree-Deergha ; (5) Yoni ; (6) Rasi ; (7) Rasyadhipati ; (8) Vasya ; (9) Rajju ; (10) Vedha ; (11) Varna ; (12) Nadi.

Let me refer to one or two factors. For example, Gana stands for compatibility of temperament and not identity of temperament. Yoni Kuta is biological compatibility. Nadi kuta is perhaps the most important and significant factor. Nadi, here, signifies pulse or nervous energy.

A lad with a predominantly windy (Vaata) or bilious (pitta) or phlegmatic (sleshma) constitution ought *not to marry* a lass of the same constitution for obvious reasons.

Significance of Hindu Marriage :

The 'PaaNi-grahaNa' mantra says thus :

> "The grihastaSrama has been sanctified since times of old by gods, chief of whom is Agni (fire-god), and *it is to this high heritage* that I am now coming by taking your hand.
>
> I am taking hold of your hand as a symbol of everlasting love and friendship between us and as a pledge to bring forth good progeny."

The Saptapadi (Seven Steps) mantra prays to the Lord that the bride had become the bridegroom's friend, so they must not part from each other, that she should be blessed with satisfaction of hunger, physical strength, wealth of cattle, and happiness be enabled to perform Soma Yaga and other righteous deeds together with her husband.

The bridegroom making the bride ceremonially set her right foot on a sacred stone (placed on the northern side of the fire), showing her the two stars Arundhati and Dhruva, and ceremonially going round the fire in the clockwise direction : all these are for praying for a long and happy married life and for staying married throughout that life. To that end Hindu Astrology is expected to help the prospective couple.

Who is a Guru? A Guru is one who absorbed the divine power of grace into himself, and kept *alive in him, and who can dispense grace* easily to all those who come in contact with him and who need it. A true Guru, through the practice of Yoga, through philosophical or metaphysical contemplation suceeds in saturating even his physical form with the power of Yoga.

—SWAMI MUKTANANDA

THE DANCE OF SIVA

"The dance, in fact, represents His five activities (Pancakritya), Viz: Srishti (overlooking, creation, evolution), Sthiti (preservation, support), samhare (destruction, evolution), Tirobhava (veiling, embodiment, illusion, and also, giving rest), Anugraha (release, salvation, grace). These, separately considered, are the activities of the deities Brahma, Vishnu, Rudra, Maheswara and Sadasiva.

This cosmic activity is the central motif of the dance. Further quotations will illustrate and explain the more detailed symbolisms. Unmai Vilakkam, verse 36, talls us :

"Creation arises from the drum ; protection proceeds from the hand of hope ; from fire proceeds distruction ; the foot held aloft gives release". It will be observed that the fourth hand points to the lifted foot' the refuge of the soul.

Dr. ANANDA COOMARASWAMY

IS THE STUDY OF SANSKRIT RELEVANT TO HINDU CULTURE?

V. SIVASAMY M.A.

Department of Sanskrit, University of Jaffna.

This is a very important question that can possibly be asked from anyone who is seriously interested in the study of Hindu Culture. A good reply to this question can be satisfactorily given only after a perusal of the scope, the nature and content of the rich heritage of Sanskrit literature with special reference to Hindu Culture.

The history of Hinduism is shrouded in hoary antiquity. The history of Sanskrit literature is equally ancient. It is more than four thousand years old, if one takes a scientific view of the literary history of this great language which belongs to the Indo-European family of languages. Hinduism may be defined as the *Eternal Dharma* (*Sanatana* Dharma) which leads the Soul to the realization of the Ultimate Reality. The Vedas and other works based on them constitute the primary sacred tests of Hinduism. During the course of the long period of its evolution and development Hinduism has absorbed several ideas from various sources, too. All the cults and philosophies that came into being on the basis of the Vedas and the allied works have a common tradition.

All these are well reflected in Sanskrit literature, the history of which is closely linked up with the history of Hinduism. The wide range of Sanskrit literature falls within these well-defined periods, namely, the Vedic, the Epic and the classical. Though the word " Sanskrit " is specifically applied to that period of Sanskrit literature (classical) the language of which was scientifically analysed and systematized by a great genius *Panini*, the word is used here in the widest sense to cover all the periods including the Vedic and the Epic.

Sanskrit literature is one of the richest literatures of the world. It has both the religious and the secular aspects. The religious literature is mainly concerned with the various aspects of Hinduism from the time of the Rg-Veda onwards. It is true that there is not an insignificant corpus of Non-Hindu especially Buddhist and JAIN literatures in Sanskrit.

As this article is meant to focus the attention of the scholars and lovers of Hindu studies to the relevance and importance of Sanskrit, the non-Hindu aspects are left out. As far as the cults and philosophies of Hinduism are concerned, Sanskrit was the principal vehicle of expression for thousands of years. So much so, that one can say that these are generally better reflected on Sanskrit than in any other Indian language, ancient or modern. Not only the religious and philosophical schools of Hinduism but the society and culture inspired by Hinduism are comprehensively dealt with in Sanskrit. It is true that the regional languages of India reflect one or more of the schools of Hinduism and their philosophy in varying degrees. But even these will be incomplete, if the relevant Sanskrit sources are left out. A knowledge of Sanskrit is needed for a better understanding of even the Southern schools of Saivism and Vaisnavism both of which developed mostly in the Tamil country. The bulk of the literature of these schools are in Tamil. But it will not be that easy to understand the basic tenets of these schools without atleast a smattering knowledge of Sanskrit. Surprisingly enough, the basic vocabulary of these schools are mostly in Sanskrit, not to speak of the

doctrinal matter which again is based largely on Sanskrit sources like the Vedas and the *Agamas*.

Whatever the origin and development of the Sanskrit, one has to bear in mind the fact that this language in course of time, became not only the lingua franca of the whole of south Asia and to some extent the South East and Central Asia, but *the devabhasa of Hinduism—the Social language of Hinduism*. As a result of these, it became the Vehicle of expression for not only the various cults and philosophical schools of Hinduism but for the culture and society inspired by them. Therefore, it is very difficult or even impossible to think of Hinduism as different from Sanskrit. Both are inseparably linked together.

The Vedas the infallible texts of Hinduism were written in Sanskrit. The original Epics and Puranas which are main sources of popular Hinduism too are available in Sanskrit. The original works on the six systems of Indian Philosophy and those of the later philosophers of *Vedanta*—Sankara carya, *Ramanuja* and Madhva were written in this language. The various cults of Hinduism—in *Ganapatyam*, Saivam, *Saktam*, *Kaumaram*, Vaisnavam and Sauram have their main basic texts in this language, though there are literatures for them in the regional languages of India. But the Sanskrit sources cannot be brushed aside. One may, for example, refer to the vaisnavism in Bengal. There are sources in Sanskrit and Bengali for this school.

The principal works on the Trivarga ideal—Dharma, Artha and *Kama* emphasized in the Hindu way of life were mostly written in this language. One may, for example, refer to the *Arthasastra* of Kautilya, the *Manava* Dharma *Sastra* and the *Kamasutra* of *Vatsyayana*. Besides, there are several other works on these ideals.

The *Agamas* of the Saivites, the Vaisnavites and the *Saktas* were witten in this language. The works on Hindu Fine Arts like Architecture, Sculpture, painting, drama, music and dance were largely written in Sanskrit. One may refer to the *Natyasastra* Ascribed to Bharata, the Sangita-ratnakara of Sarangadeva, the works of Maya, Visvakarma and others on architecture.

Hindu rituals whether performed in the temple or the house or elsewhere were written in this language which is still used by the priests. It is still a living and dynamic language in this respect too. One can still see this being used in the temple pujas, as well as, the *purva* and the aparakriyas in several parts of South Asia and to some extent in South East Asia.

When one looks closely and dispassionately at the long period in the history of Hinduism, he will not fail to see the important role played by Sanskrit as the Vehicle of Hinduism in its manifold forms. Almost every phase of Hinduism right from the age of the Rg-Veda down to modern times is well reflected only in Sanskrit whether it be in the early or the medieval or the modern period. It had been the unchallenged vehicle of Hinduism in all its forms till about the 12th Century A. D. except Tamil which played a very important role as a vehicle of the Southern schools of Saivism and Vaisnavism. From about the 12th century A. D. other languages of India belonging to both the Indo-Aryan and the Dravidian families of speech, produced rich literatures on one or more of the schools of Hinduism. But Sanskrit still continued to play a vital role. The Medieval Bhakti movements of *Maharashtra*, Bengal and other parts of Northern India and even the Modern movements of Hinduism like the Brahma Samaj, the *Arya Samaj* and the Ramakrishna movement too have their basis on the most important sacred works written in Sanskrit. Therefore, a knowledge of Sanskrit will be essential for a deeper understanding of the principal movements in Hinduism through the ages. The Indian classical music and dances were and continue to be inspired by Hindu ideals. They continue to use Sanskrit besides other Indian languages wherever reelvant and necessary. Musical compositions for both the Carnatic and the Hindustani forms of Music are still composed in Sanskrit too. One may cite for example the Veteran South Indian Musician Dr. Bala Murali Krishnan who composes *Sahityas* in Tamil, Telugu and Sanskrit. Indian classical dances like the Bharata *Natiyam*, Kathakali, Kathak and Manipuri continue to use Sanskrit in their repertoire. The basic texts as well as many of the technical terms in Indian classical music and dances

are in Sanskrit. Many of their themes are taken from Hinduism. In fact, music and dance had become an integral part of the worship of the Almighty from the Vedic times. Of course this was further elaborated in later times, when the temple became the centre of the religious, social and cultural life of the Hindus.

Therefore, it is not surprising that anyone who is interested in the soul of Hinduism or even an aspect of Hinduism has to study Sanskrit to have a better understanding of the subject. A good number of European Savants have done yeoman service especially for the elucidation and interpretation of the Vedic and other texts. Several of them studied this language to get an insight into some aspects of Hinduism. Beryl De Zocte for example studied Sanskrit to read the *Natyasastra* in the original to have a clear understanding of the Indian dance and dramaturgy. There are misconceptions with regard to Sanskrit some think that it is exclusively a language of the Aryans now confined to the PRECINCTS of the temple. It is not fully true and is not borne out by facts. This is only one of its aspects. Another misconception is that it is a " dead " language. But it may be so in the sense that it is no longer a language of the masses; otherwise it is still a dynamic language.

It is still used as a medium of instruction at some intitutions in India. Some learned scholars in India converse in this language. Some books, periodicals, and even newspapers are published in this language. The All India Radio broadcastes news daily in this language too. Further, it still LINGERS in the modern Indo—Ariyan languages of India which are based on this. Therefore, as pointed out by Prof. Lowis Reneau, it is not proper to speak of Sanskrit as a " DEAD " language.

Further as pointed out earlier, the basic technical terms used in the various schools of Hindu religion and philosophy are mostly in Sanskrit. And a knowledge of this language will help one to understand these better.

In conclusion, it may be stated that Hinduism or Hindu culture cannot be dissociated from Sanskrit and the study of this without a knowledge of Sanskrit will be incomplete and even be a farce.

Oh Great Effulgence of Grace
Who as Water within water,
as Water amidst water,
serve as Mother !

— VALLALAR

"Hinduism is unique among the world's religions. We may boldly proclaim it the greatest religion in the world. To begin with, it is mankind's oldest spiritual declaration, the very fountainhead of faith on the planet. Hinduism's venerable age has seasoned it to maturity. It is the only religion, to my knowledge, which is not founded in a single historic event or prophet, but which itself precedes recorded history. Hinduism has been called the "cradle of spirituality", and the "mother of all religions", partly because it has influenced virtually every major religion and partly because it can absorb all other religions, honour and embrace their scriptures, their saints, their philosophy. This is possible because Hinduism looks compassionately on all genuine spiritual effort and knows unmistakably that all souls are evolving toward union with the Divine, and all are destined, without exception, to achieve spiritual enlightenment and liberation in this or in future lives".

— SWAMI SIVAYA SUBRAMUNIYA

History and Development of Hinduism in Sri Lanka

S. SHARVANANDA
Judge of the Supreme Court, Sri Lanka

Saivism in Sri Lanka

Hinduism is a world religion. Its catholicity allows for different philosophical concepts and various forms of worship within the framework of broad fundamentals. Of these, the Hindus of Sri Lanka practice Saivism—the worship of Siva, and are guided by the Saiva Siddhandha philosophy " Saiva philosophy posits a God, and only one God. Besides positing a God. it also gives reasons in support of it."

" Saivism is the religion of those who accept the authority of the Vedas and Sivagamas and regard them as having been revealed by God."

" There is one God. There are many souls."

" Every soul without exception will ultimately attain divine bliss."[1] These quotes from a leading Sri Lankan Saiva philosopher will perhaps serve to pin-point the cardinal features of Saivism and the hope it holds out for all beings.

The practice of Saivism in Sri Lanka can be traced to antiquity. That "Saivism has a history going back to the Calcolithic or even further still, and that it thus takes place as the most ancient living faith in the world " is supported by archeaeological finds of Mahenjadaro and Harappa (Sir John Marshall). Sri Lanka formed a part of the vast Indo-African-Polynesian continent in which Siva-worship was prevalent. It is therefore reasonable to presume that Saivism or a form of proto-Saivism was the religion of Sri Lanka in pre-historic times and that it survived the break-up of this vast land mass at a subsequent period of time.

Some citations from Hindu Ithihasas (historical narrations) and Puranas may be made to confirm the assumption of the antiquity of Saivism in Sri Lanka. The Ramayana, which is one of the Hindu Ithihasas, speaks of Ravana, the Rakshasa king of Sri Lanka, as a devotee of Siva. He is said to have been blessed with some extraordinary powers by Siva for his piety and devotion. This is further confirmed by the Saiva Saint Thirugnana Sampanthar of the 6th century A. D. in the eight verses of his Kolaru Pathikam, Thiruketheesvara Pathikam and Thirukonamalai Pathikam. In one of these verses, Ravana is even referred to as the king of South Sri Lanka. This would appear to correspond to the settlements of the 'Yakkas', an earlier group of settlers prior to the arrival of the Aryans and whose settlements were in the South-eastern parts of Lanka. Hindu epics and puranas have referred to the Yakkas as ' Rakshasas.' According to tradition, Ravana worshipped Siva at Thirukonesvaram in Trincomalee. The Skandha Puranam, which is the story of Skanda and the purpose of his becoming, refers to ' Valli ', a Vedda damsel, as his second consort (Ichcha Sakthi). This is a commonly found name among the Veddas of South-east Sri Lanka (a primitive jungle tribe). The women descendants of this

(1) S. Sivapathasuntharampillai — "Glories of Saivism"

tribe participate to this day in the daily ceremonies at the ancient Skanda temple at Kataragama where Skanda is said to have met 'Valli'.

The Nagas are considered to be ancient settlers in Sri Lanka next to the Yakkas. They crossed over from India and settled in the Northern parts of the country, later extending their influence up to Kalyani (Kelaniya). They were a totamistic tribe and sported the Naga (serpent) emblem. "Sthala Puranas (Histories of temples) in Tamilakam mention Naga chiefs as worshipping at the Saiva shrines."[2] The Nagas of Sri Lanka "worshipped the Siva Lingam as did those in the mainland of India."[3] The Hindu settlers from South India who crossed over and settled in North and East Sri Lanka before and after the arrival of the Aryans seem to have mixed well with the Nagas, perhaps because of their common worship of the Siva Lingam. Even today, Hindus of these parts have incorporated some forms of Naga worship—e.g. the Nagathambiran temple in Nagarcoil in the east coast of the Jaffna peninsula, and the Nagammal temple in Nainativu, an island off the west coast of the peninsula. Even the celebrated Sivan temple at Thiruketheeswaram in the Mannar District is considered to have got its name from 'Kethu', which is a serpent representation. Images of Nagathambiran are to be found in many Hindu temples in Sri Lanka.

"This island was peopled time out of memory by the Hindu race is the verdict of the independent scholar Sir William Jones, after having made an investigation of various monuments of Hindu Antiquity in Ceylon."[4] There is sufficient evidence to conclude that Hinduism is rooted in the tradition of Sri Lanka from pre-historic times, and that over the years it has established itself as a major spiritual force in this country.

7 Saiva forms of worship in Sri Lanka

While the worship of Siva is at the core of Saivism, it has since incorporated the worship of Sakthi (as Siva's consort or active principle) and of Ganesha and Skanda, as other recognised forms of worship of the one and only God. The worship of Vishnu and the symbolic worship of the Sun which are associate with Vedanta philosophy have also become part of the tradition of worship in this country.

Of the various methods of worshipping God in the forms recognised above, the Hindus of Sri Lanka have mainly opted for the Bakthi Marga (the way of Love) which emphasises piety, prayer and surrender to the will of God. The simplest forms of offerings are adopted—"Salam poovodu thoopam" (water, flowers and incense). The recital of Saiva Thirumurai (compendium of Tamil devotional lyrics sung by Saiva Saints) is the commonest form of communion with God. Sanskrit, the language of the Hindu scriptures, is used in the temples. Homa (the holy fire) and sacrificial offerings are reserved for special occasions only.

Temples in Saiva worship

Temples have played an important part in Saiva worship in Sri Lanka, as in India. There are the four great Isvarams—temples dedicated to Siva in Sri Lanka—viz : Thirukonesvaram on the East coast, Thiruketheesaram on the North-west coast, Munnesvaram on the West coast, and Nagulesvaram on the North coast. All these temples have the Sivalingam, an "Uruva—Aru uruva" (form yet formless) representation as the principal deity, with Sakthi represented as Siva's consort in female form. These were and are great centres of pilgrimage for Hindus from all parts Sri Lanka and South India. A fifth temple of antiquity reputed to be built by Prince Vijaya to Siva was Santhirasegaram in the South coast at Devi Nuwara, alas no more. As to the actual origin of all these temples, several inferences and interpretations have been drawn from available data ; but one thing emerges clearly, and that is that they are beyond the reach of recorded history. About twenty other ancient temples for Siva in various parts of Sri Lanka are identified, but would make too long a narration.

---

(2) Kalai Pulavar K. Navaratnam — Tamil Elemants in Ceylon Culture.
(3) C.S. Navaratnam — A short history of Hinduism in Ceylon.
(4) C.S. Navaratnam — A short history of Hinduism in Ceylon.

Effects of the emergence of Buddhism, Islam and Christianity

Emperor Asoka, of India helped to spread Buddhism to neighbouring countries, particularly to Sri Lanka. During his reign circa 300 B.C., he sent his son Venerable Arhat Mahinda to offer Buddhism to the ruler and people of Sri Lanka. It was well received and accepted by King Devanampiyatissa and gradually spread among his subjects. It remains to this day as the way of life of the majority of the people of this country, carefully preserved in its prestine purity. Despite the atheistic interpretation given to it, the spread of Buddhism in Sri Lanka did not erode seriously the Hindu influence which prevailed at the time and ever since. This is perhaps due to the shared tenets of Karma and re-birth, and to the common religious practices such as the system of Yoga leading to a state of Samadi taught by Patanjali Munivar. There is also the historical factor that Sri Lanka or parts of it were ruled by Hindu kings or Buddhist kings with Hindu leanings. Some of them built or re-built Hindu temples and or endowed them with grants of land and money. The images of Ganesha and Skanda found a place in Buddhist viharas. Vishnu is regarded as the guardian deity of Sri Lanka. This state of happy co-existence of a theistic and an atheistic religion for several centuries speaks volumes for their mutual tolerance and understanding and a deep-seated desire of the people professing these faiths to live together in peace and amity.

Islam penetrated peacefully into Sri Lanka contrary to what happened in the neighbouring sub-continent. While zealously guarding their religion and religious practices and building mosques in their numerous settlement which are dotted in all parts of the country, they hardly interfered in the religious and social life of the indigenous people. They adapted themselves to the cultural life of the people around them. This happy relationship continues to be maintained, except for a brief skirmish with the Buddhists in 1915.

However, it is unfortunate that the same cannot be said of Christianity which came to the country with foreign conquests from about the 16th century A. D. The Portuguese, the Dutch and the British who held sway over the country for about 4½ centuries came with a supporting staff of Christian missionaries. During these dark years, Hinduism in Sri Lanka lost its premier temples by wanton destruction, its folk by conversion, and its culture by a subtly introduced Western life - style. Churches and Christian mission schools sprang up in various parts of the country on lands alienated to them by the Governments of the day. Hinduism began to degenerate and it took many years of patience and sacrifice, courage and determination and many a theological battle to re-build it. However, tolerance and understanding have once again prevailed. Today, Christianity has taken its rightful place and constitutes one of the corner-stones of the trinity of theistic religions in the country.

Hindu renaissance and Navalar

In the third decade of the 19th century, a great Hindu personality appeared on the scene and relentlessly roused the Hindus from their slumber and helped to save their religion and their culture in the land of their birth. He was none other than the great Saiva savant Sri La Sri Arumuga Navalar. It was indeed a benevolent act of God that a champion of the renaissance movement should have emerged at the appropriate time. He summed up his life's purpose in two significant statements:

> " This body is given to us so that we may worship God and experience the bliss of Mukthi " (a state of oneness with God).
>
> " A doubt is gnawing into me night and day as to whether or not an intention of mine will materialise while my impermanent body lasts. And that is : to establish schools in important places and to cause the dissemination of the Saiva doctrine as instruments for the advancement of Tamil education and the Saiva faith."
>
> (Translated)

In regard to his first purpose that Hindus should endeavour to move towards the attainment of Mukthi by utilizing the human body given to them he himself lived an exemplary celebrate life and meticulously observed the tenents of the Saiva religion, both for his own emancipation as

well as to serve as an example to all those who would look up to him. He wrote copiously and delivered numerous discourses on the way to attaining eternal bliss at the feet of God. His Saiva Vina Vidai (catechism) series served to catch them young and instil into the minds of the children the way to an unblemished spiritual, physical and social life. His Pala Padam series meant for more mature children and adults went a little deeper into the metaphysics of Saiva Siddhandha as well as on general matters which would mature a person into a complete Hindu. Realising that the temples are at the core of spiritual advancement, he recommended daily attendance at temple services and condemned Hindus for their lethargy, and the priesthood for its ignorance of Hindu Agamic principles of conducting meaningful temple services. He advanced the cause of restoring neglected ancient temples. He introduced Purana Padanam (recital of Hindu Puranas and explaining their underlying spiritual meaning) to those who would not otherwise read these texts. The temples and the people responded magnificiently to his clarion call.

In fulfilling the second purpose in life, he established Hindu Tamil medium schools in Vannarponnai in Jaffna town, and in the sacred city of Chithambaram in South India. He set up printing presses in Jaffna and in Madras to publish his own religious and Tamil works, as well as propaganda material to counter ill-formed criticisms of Hinduism, particularly by the Christians.

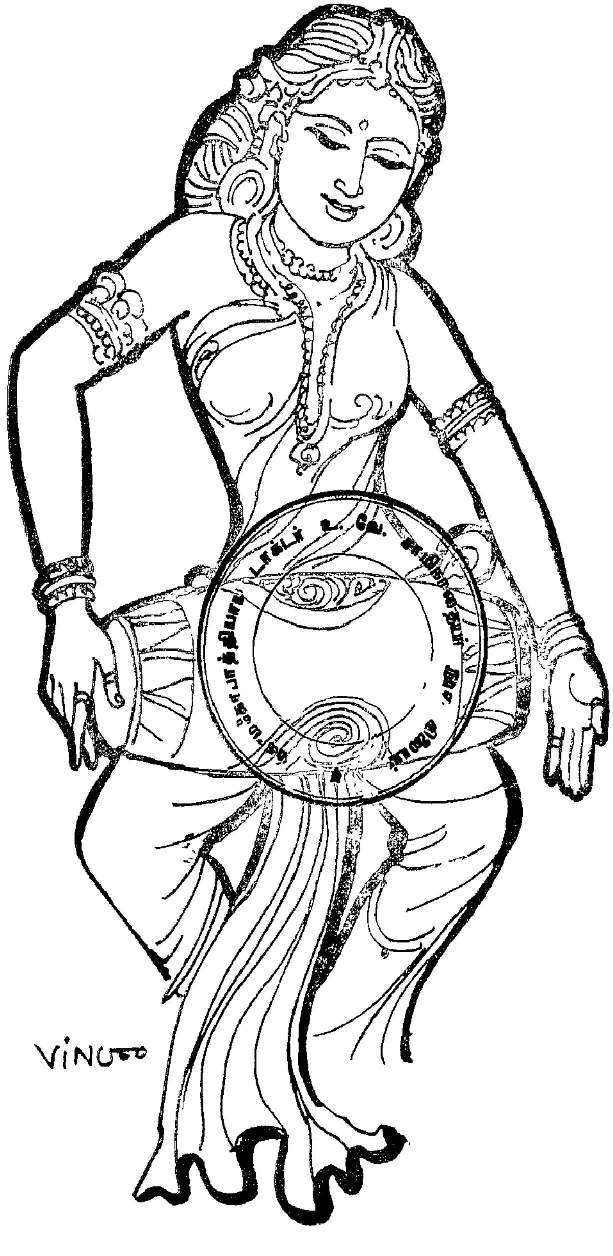
These substantial contributions to Hindu revival in Sri Lanka stirred the imagination of many others. Several bodies and individuals emulated his worthy example in due course. Sri La Sri Arumuga Navalar not only inspired the Hindu renaissance movement but also fulfilled every single aspect of his mission in life which he had so clearly set before himself. His great work was contained and kept alive by several distinguished Hindus whose names are too numerous to record.

In the foot-steps of Navalar

A series of events of great significance took place soon after the passing away of Navalar in 1879, all of which bore his stamp. They were the result of his infectious enthusiasm and were directed towards the achievement of the causes that were so near to his heart. The establishment of the Saiva Paripalana Sabai (Society for the Conservation and Development of Saivism) in 1888, the publication of the Hindu Organ, an English language newspaper, in 1889 for the propagation of Hinduism, and its sister Tamil language paper "Inthu Sathanam" shortly thereafter, the opening of the Jaffna Hindu College in 1890, which is a land-mark in the history of Hindu education in this country, and the inauguration of the Hindu Board of Education in 1924 followed one another in quick succession and attracted to them the leading Hindus of the time. They served to institutionalise the lofty ideals of Navalar so that his great work may go on for all time.

Besides the Jaffna Hindu College and its affiliated schools, the Hindu Board of Education founded over 160 Hindu schools. Many other schools and colleges rendering invaluable service to the Hindus in Jaffna, Trincomalee and Batticaloa Districts were founded by private individuals and bodies who were fired by Navalar's enthusiasm. That they did so at considerable sacrifice to themselves hardly needs mention.

The inauguration of the Vivekananda Society in Colombo in 1902 with branches in some provinces, and the subsequent opening of the Rama krishna Mission Centre in Colombo in 1930 have not only helped to propagate Hinduism in Sri Lanka, but also to harmonize relationships among the various religions professed by the people. The Ramakrishna Mission established Hindu schools in Jaffna and Trincomalee and more numerously in the Batticaloa Districts. By 1960, when all assisted schools were taken over by the Government, the Mission had 26 schools under its management, of which 19 were in the Batticaloa District, 3 in the Trincomalee District, 2 in Jaffna, and one each in Vavuniya and Lunugala. The Mission Headquarters in Colombo provides a Sunday school for Hindu religious education to children in Colombo. The Ramakrishna Mission Madam in Kataragama opened in 1953 ren-


VINU

dered valuable service to pilgrims to that sylvan shrine. Food and accommodation were provided free to pilgrims, until it was taken over by the Government for the development of Kataragama. What could be considered the greatest contribution of the Mission is the running of the Ramakrishna Mission Orphanage in Batticaloa. Founded in 1926, the orphanage and its two branches provide food, clothing and shelter to the orphans and train them in a disciplined, self-reliant Hindu way of life. This excellent example is now emulated in the Northern parts of Sri Lanka by some benevolent organizations.

In recent years, Hindu education outside the traditional areas has been looked after by Societies such as the Saiva Mangayar Kazhagam, the Vivekananda Society and the Hindu Educational Society, all of which have founded schools in and around Colombo for the benefit of the Hindu boys and girls in the Colombo District.

Government's decision to make the teaching of Hinduism available to Hindu children irrespective of the denomination of the school they attend, and a more recent decision to make religious knowledge a compulsory subject up to a certain level, have been a great impetus for Hindu children to acquire a good knowledge of their religion.

One of the aspects of Hindu revival since Arumuga Navalar, and more precisely after independence, has been the restoration of a number of Hindu temples. The four 'Iswarams' mentioned earlier and the numerous temples dotted all over the island have gone apace with restoration work, thus improving the conditions under which Hindus may attend temple services. Attendance at Hindu temples has increased many fold in recent years which augurs well for the future of Hinduism.

The quality of Hindu life has been greatly increased by the appearance of sages and saintly persons in different parts of the country. Pre-eminent among them was the great Yogar Swamigal, whose thoughts have been compiled in verse under the title 'Natsinthanai', which is a treasure-trove of Saiva Siddhandha philosophy. There had also been great men of the calibre of Sangara Suppia Satchithananda Yogigal whose musical lectures on the lives of Saiva saints brought Hinduism to the door-steps of towns and villages. Hindu societies such as the Inthu Ma Manram, the Ilathu Thiruneri Manram and Young Men's Hindu Associations have further helped in the dissemination of the faith.

Last, but certainly not the least, has been the action of the present Government to create a Ministry to look after the development of Hinduism. This has been greeted by the Hindus with great enthusiams. This Ministry under the present Minister has already initiated schemes for the development of Hinduism and Hindu culture, for which the Hindu public is grateful.

How one wishes Navalar was alive today!

Religion is the highest need of human nature. Just as our bodies require food for their sustenance and our minds require knowledge for their expansion, so do our souls require religious experience for their perfection. It is the spiritual hunger of men that has driven them in every age and country to seek for God.

—SWAMI RAMAKRISHNA PARAMAHAMSA

Oh Maanikkavaachaka
who compose verses
that come (from God),
if only one word
out of your verses
is capable of uniting me and my Owner (God),
tell me what is the need
for spiritual exercises,
why worry any more,
why go elsewhere
seeking the precepts of a guru ?

— VALLALAR

Sri Lanka's Contribution to Saiva Siddhanta Thought

N. MURUGESA MUDALIAR

This is a short note to recapitulate briefly the contributions made by scholars of Sri Lanka to Saiva Siddhanta literature. Saivism, whose origin goes to the dim past is the common heritage of the Tamils of Bharat and Ilam. There are enough materials for an inter-connected history of the culture, language and religions of the two peoples. In fact they were *not* two peoples as the earliest Tamils from India nearly 2000 years ago were from the South, while the people now called Sinhalas were from the North (Orissa) while the original inhabitants were the Veddas. Much of the early history is shrouded in myth and very little is known of the eponymous name Vijaya mentioned in the chronicle *Mahavamsa*. If literary evidence is taken into account, the *Cilappadikaram* and *Manimekalai* legends and the Pathni cult were known in Lanka nearly 2000 years ago. So, modern scholars are disposed to consider as authentic history only from the reign of *Devanampiya* (247-257 BC) and they consider that Kantharodai as the first ancient site of the Tamils. Sufficient for our present purpose to give credence to the view of Paul E. Peris (in his *Nagadipa and Buddhist remains in Jaffna*) that, " Long before the arrival of Vijaya, there were in Lanka four recognised Iswarams of Siva which claimed and received the adoration of all India. These were *Tiruketeeswaram*, *Munneeswaram*, *Tondeswaram* and *Tirukoneswaram*'. "*Tiruketeeswaram* and *Tirukoneswaram* have been sung by the Saiva Samayacaaryas, St. Tirugnanasambandar., and St. Sundaramurthy, which is sufficient proof of their antiquity.

Agamic Tradition : The above last fact proves that the Agamas were followed in Lanka. These Agamas do not deal only with the ritual part but also of the philosophic aspects of Saivaism. This is a reliable starting point to study the course of Siddhantic thought in Sri Lanka from the 6th Century A. D. In his Tiruketeeswaram Thevaram (Pann-Natta-ragam) St. Sambander sings :

பண்டு நால்வருக் கறமுரைத் தருளிப்பல்
ஓலகினிலுயிர் வாழ்க்கை
கண்ட நாதனார் கடலிடங் கைதொழக்
காதலித்துறை கோயில்
வண்டு பண்செயு மாமலர்ப் பொழில் மஞ்ஞை
நடமிடு மாதோட்டம்
தொண்டர் நாள்தொறுந் துதிசெய
அருள்செய் கேதீச்சர மதுதானே
— (திரு. ஞா. ச..2-1 7-7)

What Siva as *Dakshnamurthy* taught by silence to the four sages was nothing else but *Siddhanta*, originally called *Nanneri*, *Cenneri*, *Tolneri* etc. Later, when the sages could not clear themselves of their doubts, Siva gave out the 28 *Saivagamas*, some to His consort Uma and some to his son Skanda and others through Rishis to the world. Even today the Agamas are well fostered in Lanka and the temple worship there is conducted according to Agamic injunctions. There have been families of Agama scholars and some rare agamas were available with them not easily got in India. St. Sundaramurthy in his hymn (*Nattaragam*) calls Siva "நத்தார்புடைஞானன்" and says that he is worshipped on the Palavi bank by பத்தராகிய தொண்டர். St. Sambandar refers to Siva as Guru for the four Disciples. The Tamil *Tirumurais* must have seeped deep in the succeeding stage of development in Lanka. Sri Lanka Tamils were well versed in *Thevaram* and *Tiruvacakam* from childhood (and

later under even Portuguese tyrannies they secretly kept alive the learning of the sacred books which are the basis of the Saiva Philosophical system.)

Meikanta Sastras : The 14 *Philosophical texts of Saiva Siddhanta.* The next epoch-making event was the systematisation of Saiva Siddhanta metaphysics and religious theology by Sri Meikantadeva Nayanar (Circa 1221 AD) in his *Sivjnanabodham* and its commentary by Sri Arulnandi *Sivacarya* in *Sivajnana Siddhiyar.* These texts were well known to Lanka's Saivaite scholars and available in palm leaf manuscripts even before the Bodham was first printed by Maduranayagam Pillai in Madras in the later half of the 19th century and later all the 14 Siddhanta Sastras by Saiva Mutts in Tamil Nadu. There were a few Tamil scholars from *Yazhpanam* (Jaffna) who also came to Tiruvavatuturai mutt to study the sastras in the last century. Srilasri *Arumuga Navalar,* the doyen among Siddhanta Scholars of the Island brought out an edition of *Sivajnanabodham* which is an authentic text and popularised the Siddhanta sutras.

The Commentators of Siddhiyar—Sri Gnanaprakasa of Sri Lanka. The magnificent bashya in verse of Sri Arulnandi Sivacarya in his *Sivajnana Siddhiyar* on *Meikantadeva's Bodham* had six prestigious commentators : viz. (i) Maraijna *Desikar* (1600 AD) (ii) *Sivagrayogi* (1564 AD) (iii) Nirambavazhaglyar (1600 AD) (iv) Subramania Desikar (1870 AD) (v) *Madhava Sivajnanaswami* (d. 1785 AD) and (vi) Gnanaprakaasar (17 century AD)

Of these six commentators, Gnanaprakasar belonged to Lanka. He belonged to Yazhpanam and went to India and studied sanskrit and sastras at Kasi, and later he joined the Tiruvannamalai Adheenam. He dug a tank at Chidambaram which is still extent and goes by his name. He wrote (1) *Pauskaragama vritti* (2) *Sivajnana bodha vritti,* (3) *Siddhanta Sikhamani*(4) *Pramana Deepika* (5) *Prasada Deepika,* (6) *Ajnana Vivecaram* (7) *Sivayogasaram* and (8) *Sivayogaratnam,* all in sanskrit besides his commentary in Tamil (in somewhat manipravala style) on Arulnandi's *Sivajnana Siddhiyar.* Gnanaprakasar's commentary is not wholly accepted by Siddhantins on the ground that it subscribes to the *Sivasamaada.* Even the very learned and attractive commentary of *Sivagrayogi* who cites an Agama text for every adhikarana of the *Sutras* is accepted only with reservation on the ground that he accepts *Siva-aiykya vada. Sivajnanaswami's* commentary alone is considered authentic for the Siddhantha doctrine of Sri *Meikantar,* viz., *suddhadvaita.*

Gnanaprakasar's commentary is terse and in some places not fully understood. His command of Tamil Grammar is considered to be not impecable. The Commentary is rarely read or alluded to by later writers in Tamil Nadu or Sri Lanka. The Tiruvavaduturai Adheenam which did yeomen service in printing the five other commentaries has chosen not yet to print Gnanaprakasar's commentary as it is not acceptable to the mutt's traditional views. Nevertheless some of the interpretations of Gnanaprakasar are original and deserve attention.

Taking, for example, *Sutra* 6, Gnanaprakasar considers that *laksya* and *laksana,* the *cit* and *param* are merged, and *Sivoyam* and *Sivamidam* which are the objective are, to be meditated as subjective. Then the consciousness of self will cease and by the *salamba Sivayoga,* the three words *tat, twam, asi* are transcended and in the deep consciousness Sivoham which is medidated as Sivoyam and Sivamidam become *aropitam* and in deep love Siva is realised to be the self. This is not however *dasoham bhavana* as the commanding Sivatwa and the submitting *dasatva* could be regarded as *ekibhava* and results in contradiction like saying 'My mother is issueless.' What the Pranava-sruti and *Sivagamas* mean by the *tat-twam-asi bhavana* is *dhyana.* Dhiyana Sivoham bhavana is the same as Dipaka shoam, Shoam is Paroksa. Aparoksa is delusive Aikya Pranti. It will be seen from this illustration that Gnanaprakasar is severely logical and monistic in his concept of mukti.

Madhava Sivajnanaswami wrote a refutation of the *Samavada* of Gnanaprakasar as 'சிவசம வாத கண்டனம்'. Sivajnana swami did not however

openly contradict and condemn Sivagrayogi whom he is apocryphally told as having read many times before writing his சிற்றுரை (citrurai) and சிவஞானமாபாடியம் Mapatiyam.

Gnanaprakasar's terminology is in many places original and he must be studied even if one does not accept his views and it is not mystifying that he is still spoken of as one of the six competent commentators of *Sivajnana Siddiyar*. Gnanaprakasar is a polymath and his *Sivayogaratnam* which has fortunately been edited and printed by Institute D'Francaise Indologie, Pondicherry about 3 years ago. Copies are available. This work seems to follow the *yogapada* of *Sarvajnanotharagama*. As Gnanaprakasar spent the later part of his life in Tamilnadu, Sri Lanka scholars too have not attempted a critical study of his commentary.

Other Commentators & Prakaranas

Srilasri Arumuga Navalar does not appear to have written any commentatory but his editions of *Sivajnana mapatiyam* and *Citrurai* of *Sivajnanaswami* are valuable editions. His Saiva *Vinavidai* and Balapatams are popular works for a clear understanding of Saiva Siddhanta. He has a commentary on Tirumurugatruppadai etc.

Another important commentator of *Bodham* is that of Kasivasi Senthilnadayyar who came from Sri Lanka and later lived in Tamil Nadu. His *Sivajnanabodham Vacanalavkara dipam* is a peculiarly novel treatment and he quotes profusely from the Upanishads and agamas in support of Siddhanta.

Excellent analytical commentaries on *Sivajnana Sidhdyar* and *Sivaprakasam* have been written by Mu. Thiruvilangam of Colombo, Sri Lanka about 50 years ago. They are very useful for a clear grasp of the texts and the editions contain valuable glossaries. There is probably nothing original in his commentaries but as remarked by Panditamani Kanapathi Pillai, the author had mastered all the six commentaries and Mirigendra and Pauskara Agamas and that his elucidations are correct and precise. (சத்தி வாய்ந்தது, எளிமையானது). Thiruvilangam's annotation of Sivajnanabodham is also brief and lucid.

There have been other editions and commentatories of some prakaranas like *Devikalothrara* etc. which are too numerous to mention in this short paper. The Pauskaragama with the Bhasya of Umapati *Sivacarya* (Grantha) edited with Tamil introduction by Ambalavana Navalar (972 Slokas) is not easily available but this is indeed a monu nental Tamil commentary on one of the most important Sivagamas.

Scriptural and Puranic works : The Thevaram edition of Swaminatha Panditar of Sri Lanka is still regarded as a critical edition of the Adangal Murai.

The works of Sabhapathi Navalar who wrote the *Dravida Prakasikai* are also important contributions. The Commentary of Velu Pillai for Katavulma munivar's *Tiruvatavurar's Puranam* is a valuable guide to the u derstanding of *Saiva Siddhanta* as mystic experience expressed by St. Manikavasagar in his *Tiruvacagam*. The more recent Commentary of Navaneetha Krishna Bharati for *Tiruvacakam* is also worth mentioning here. Probably the most outstanding commentary from the literary as well as philosophical contents, is that of Sanga—nool—selvar Panditamani *Su. Arulambalavanar* in two big volumes which has been praised both by Srilasri Gnanaprakasa Desika Paramacharya Swami of Tondamandala Adheenam, Kanchipuram, and Panditamani Kanapathi Pillai of Jaffna. Ancillary works like the editions of *Tolkappiyam* by Ganesier and Kanapathi Pillai which are necessary for the correct interpretation of the Tamil Vedas and Sastras are of no mean importance. There are quite a large number of less known but valuable contributions like those of Sankara Pulavar and others too numerous to mention. The *Yazh-nool* of Swami Vipulananda (Thiru Mylvaganam) who had to join the Sri Rama-

krishna Mutt as the doors of Saiva Muttas were not freely open should not be lost sight of as the Thevaram hymns were from times of yore sung to the accompaniment of yazh, and the *pann* and *kattalai* regulations are very sophisticated, to touch the spiritual level of the ear and the heart of the devotees and hearers. Mention must also be made here of the monumental work, "*Tamils. Four thousand years ago*" by Kanakasabhai Pillai.

Theological writings : Siddhanta is a philosophy of religion and has yogic base, carya and kriya being rituals, and yoga and jnana being spiritual practice and development of consciousness. They are respectively called *tavam* and *jnanam*. Temple worship, Sivapooja and diksa are important. They are based on Agamic injunctions and have correctly to be followed. The contributions of very learned Adi-saiva Gurukkals of Sri Lanka are a useful guide. Notable mention must be made of the *Sivapuja Vilakkam* by Achchuveli Kumaraswami Gurukkal who is an authority on the subject and more recently of *Saiva Tirukkoyil Kriyaneri by* Prof. Kailasanatha Gurukkal. The books of this kind must be read along with the Agamas and Padhatis which were published long ago by Konraimanagaram Shanmukha Sundara Mudaliar (in Madras) with Tamil notes and at the present day by the French Institute at Pondicherry with notes in French.

Other exegetics : Kandapurana is a purana which is dear to the Lanka Saivaites. Arumuga Navalar himself edited and published an authentic text and in later years a number of writers have written treatises on the esoteric and philosophic meaning of the Purana of Kachiyappa *Sivacarya* which has embedded in its texts the pregnant truths of Saiva Siddhanta which shine forth in the context of the story of Skanda. For example, the veteran scholar S. Shivapadasundaram has written one such book and Senthinathayyar has written a book called *Kandapurana Navaneetham*. Kandapuranam is read in many houses and temples and in the Sivathondan nilayams in Sri Lanka even today.

Modern writers on Siddhanta in English : There is a galaxy of such scholars, both Tamils and foreigners who worked in Lanka. The outstanding name is that of Sir Ponnambalam Ramanathan who was a ward of the doyen C. W. Thamotheram Pillai, and Philosopher statesman of world-wide repute. His works *The Mystery of Godliness*, *The culture of the Soul among Western nations*, *The spirit of the East* etc. throw a valuable enlightenment on the philosophy and outlook of Saiva Siddhanta. In my opinion his commentary on the *Bhagavad Gita* in Tamil from a Saiva standpoint is a monumental work (not easily available now and must be reprinted). It is a very precious contribution for a comparative understanding of Vedanta and Siddhanta. Sir Ponnambalam Arunachalam has written Studies in Saiva Siddhantha which are very useful. The work of Dr. Ananda Coomaraswamy, *The Dance of Siva* is an extraordinary exposition of the symbolism of Siva Nataraja and an explanation of the Siddhanta work *Unmaivilakkam*. The next notable scholar is Viswanatha Pillai who wrote under the pen-name of 'A Science Graduate.' His works on *Elements of Sivajnana bodham*, *Tirumandiram* etc. are comparable to that of J. M. Nallaswami Pillai of Tamil Nadu. They display a profound knowledge of the Upanishads, Agamas and Western philosophy for the benefit of the readers. The work of Mudaliyar Sabaratnam on *Hinduism* is a lucid exposition of the Saiva School of Hinduism. Equally interesting are the works of Shivapadasundaram, Viz. *The Saiva School of Hinduism*, and the *Glories of Saivism* which must be read by all as a good introduction to Saiva philosophy. It may be mentioned in this context that it was Shivapadasundaram that contradicted some of the mis-statements in Violet Paranjoti's *Saiva Siddhanta* (published by Luzac & Co.) which otherwise would have misled foreign scholars. Ambikaipakan of Mallakam and Mudaliyar Kula Sabanathan of Colombo have published many tracts bearing on Saivism. Nearly a hundred years ago the basic text *Sivajnanabodham* was translated by

Rev. H. R. Hoisington of the American Board in Ceylon. It is a true translation of the original although the language is a bit archaic. He had also published *Tiruvarutpayan* and *Saiva Siddhanta Kattalai* which are worth noting. The lengthy critique of H. W. Schomerus' *Der Caiva Siddhanta* was got translated into English by a German friend of Arulambalam an enthusiastic scholar himself and author of an introduction to Saiva Siddhanta.

Quite a few of foreign scholars inspired by Sri Yogaswamigal of Columbuturai are attracted by Siddhanta. One such is Shantaswami (son of Lord Soulbury, last British Governor General of Ceylon). Tmt. Ratna Navaratna's book on *Tiruvacakam* is a literary break-through worth mentioning.

Shantaswami referred to above who lives in an asramam near Batticola is translating into English *Natcintenai* of Yoga Swamigal. Issac Tambhaya's translation into English of Thayumanavar's songs is an inspring work by a Christian author of Sri Lanka steeped in Tamil tradition. Sir Kandia Vaithianathan, a civil servant and later Minister in Sri Lanka an ardent admirer of Saiva Siddhanta, took Sivadiksa and lived a contemplative life in his small cottage called 'Kudil' in Tiruketeeswaram. He took steps to renovate that ancient temple and wrote a research brochure on its antiquities. He had very intimate contacts with Tamil Nadu.

P. Natesa Pillai (son-in-law of Sir Ponnambalam Ramanathan) also an ex-Minister like Sir Kandiah, was a scholar in his own right. He made valuable researches into the references of Tirumular on Pratyabijna. His thesis was, that Tirumular went from Tamil Nadu to Kashmir and made Saivism there theistic. He also made researches into the age of Tiruvalluvar and delivered the Prof. P. Sethu Pillai lecture on that subject in Madras University. He was definitely of the views that Tiruvalluvar's age was about 200 A. D. and not 6th century as published by some scholars. He strove for the establishment of a Tamil University in Jaffna to preserve Tamil and Saiva Siddhanta.

Other works. The *Collected works* of Yoga Swamigal in Tamil has been published in Sri Lanka in 1975 and copies are available. Ambigaipakan, and an old devotee Mylvaganam father of Sri Srikantha of Ceylon Civil Service, have written profiles and tributes to the Swamigal. The notable and world famous Katirgama has been the subject of many books apart from several hymns and praises. Mention must also be made of Indiya Tattuva Gnanam by K. Lakshmanan which gives a good account of Saiva Siddhanta along with other Indian darsanas. The journal *Indu-Sathanam* published from Jaffna has been a useful window for the Siddhanta thought in Sri Lanka but it is not easily available outside the Island now.

Embodiment of and inspirer of Siddhanta way of life : Yoga Swamigal is the personification of the Siddhantic way of life which is a path of life free from conflicts. What Tayumanaswami was three centuries ago, so is Yogar swamigal in the 20th century. Gurudeva Subramuniya who has founded a Saiva Siddhanta church in Hawaii and is building temples in America has been inspired by Yogar swamigal.

Conclusion : The contribution of Lanka to Saiva Siddhanta from the earliest times to the present day is inestimable. It is fitting that we should remind ourselves of it in a spirit of love and consolidation. May Saiva scholarship grow from more to more in India and Sri Lanka !

Life is queer with its twists and turns
As everyone of us sometimes learns,
And many a failure turns about,
When he might have won had he struck it out
Don't give up though the pace seems slow-
You may succeed with another blow.

"I make no Secret that all my life I have been very fond of the Vedanta. Nay, I can fully agree with Schopenhauer, and quite understand what he meant when he said, 'In the whole world there is no study, except that of the original, so beneficial and so elevating as that of the Oupnekhat (Persian for Upanishads). It has been the solace of my life, it will be the solace of my death'. Schopen hauer was the last man to write at random, or to allow himself to go into ecstacies over so called mystic and inarticulate thought. And I am neither afraid nor ashamed to say that I share his enthusiasm for the Vedanta, and feel indebted to it for much that has been helpful to me in my passage through life".

— F. Max Muller


VINU

Architects of the Hindu Heritage of Sri Lanka

R. N. SIVAPIRAGASAM
Editor of the " Hindu Organ "

How far have we developed our spiritual attitude ? Have we such a rich heritage as to be worthy of worldwide consideration ? Finding answers to these questions would certainly be intricate, but nevertheless instructive and interesting.

In his excellant essay on 'The Religion we need' Dr. S. Radhakrishnan dwells on the true religious life and argues, inter alia, that "religious life is spiritual certainty offering us strength and solace in the hour of need and sorrow". It is the *conviction that love and justice are at the heart of* the universe, that the spirit which gave rise to man will further his perfection. It is our faith which grips us even when we suffer defeat, the assurance *that though the waves on the shore may be broken* the ocean conquers nevertheless. The renowned philosopher speaks of the highest Love that works for the welfare of the world and reaches the conclusion that " this ideal of religious life cannot be reached except by deep meditation and strenuous self-discipline."

On this basis of approach to our questions, let us evaluate the spiritual growth of Lanka during the immediate past and preceding eras by paraphrasing the pronouncements of renowed scholars who had made full and fruitful use of their rare scholarship to learn for themselves the significance of the lofty thoughts of those religious stalwarts *who had preceded them* and to bequeath to the succeeding generations the benefit of their benign studies of spiritual ideas.

In this context, our mind speeds back across the past ten decades to the glorious past when they rode across the religious sphere like a Colossus, a noble savant in whom precept and practice combined in the required ratio. He was Navalar the Great (Sri la Sri Arumuga Navalar of Nallur in Jaffna—1822-1879). A Hindu of Hindus, affectionately called the '*Champion Reformer of the* Hindus', author of numerous treatises on Saiva Literature, was a pioneer prose writer and publisher of rare books of the Sangam Age. That such a devout Hindu should have been called upon to translate the Holy Bible into Chaste Tamil is true testimony of the broadness of Navalar's learning. None but the truly great could embark on the study of an alien religion and make a faithful exposition of the Gospels of the other rligion.

Particular mention must be made of that international intellectual, Dr. Ananda K. Coomaraswamy, who in the course of his lucid exposition of the Dance of Shiva, answering his own query says " If it be asked what inner riches India brings to aid in the realization of a civilization of the world, then from the Indian standpoint, the answer must be found in her religions and philosophy, and her constant application of abstract theory to practical life.

Sir Muttu Coomaraswamy's lectures at the *Atheneum*, London on the truth of Hinduism, his translations of *Tayumanavar*—Hindu philosophic Poems—and his synopsis of the ' Saiva Sittantam ' all go to indicate that a religioner's enthusiasm will always lead him to the inevitable course of sharing his experiences with his bretheren. Swami Vivekananda in his memoirs of European Travels refers to Coomaraswamy as the foremost man among Hindus.' It would be appropriate here to note that Swami Vivekananda returning from his historic visit to America as the Hindu Representative at the Parliament of Religions in Chicago in *1896* arrived in Colombo in January 1897 and made such a profound impression on the already enlightened minds of the leading Hindus of Lanka that organisations for the spread of religious knowledge in this country

were soon established. The Colombo Vivekananda Society is in memory of the Swami's visit. The Ramakrishna Mission soon after inaugurated its branch in Colombo, another great factor in the evolution of religious awakening in LANKA.

In this laudable line of literators who have embellished the religious sphere of lively Lanka, priority of place must be assigned to Sir Ponnampalam Ramanathan, who like unto his illutrious uncle, Sir Muttu Coomaraswamy was himself a statesman and scholar besides being a distinguished King's Counsel (1851-1930). The broader outlook of this brilliant intellectual could be seen from his "Eastern Exposition of the Gospel of Jesus according to St. John" and his "Culture of the Soul among Western Nations." Even before the vibrations that were caused in America by the vigorous per-orations of Swami Vivekananda could ebb, Sir Ponnampalam Ramanathan had made a triumphant visit to this Western Sphere re-iterating the majesty and magnificence of spiritual understanding. To the enraptured American audiences, Sir Ramanathan who Swami Parananda. It was on his return to Lanka that Sir Ramanathan had been able to give a practical touch to his unbounded spiritual awakening. Hence the establishment of the two great educational institutions—Ramanathan College for Girls and Parameswara College for Boys, establishments that have stood the test of time and have made the famous founder's dreams come true by ushering in the University of Jaffna (with the Faculty of Fine Arts in the premises of the Ramanathan College).

Swami Vipulananda, one of the purest products of Religious Lanka, first as layman and then as monk of the Ramakrishna Order, had enriched the progress of this ancient land in the path of true spiritual prosperity. As Professor of Tamil at the Annamalai University and the University College of Colombo, as editor of the Prabuddha Bharata and as Principal of Ramakrishna Mission Schools and above all as inspiring preacher, Swami Vipulananda had placed religion in its proper perspective and encouraged religioners to continue the holy work of showing the sure way to Salvation.

The torch of knowledge is that which stimulates the sense of reflection of the real truth. The torch-bearers of religious light are those that illumine the path of the seekers after the truth. Blessed is the land that has an endless line of torch bearers and whose torches, holden aloft in radiant resplendence, enlighten the entire area that is covered by the emitted rays. One such torch bearer, this little Isle was destined to greet, was Mahatma Gandhi, on pilgrimage to his neighbouring country. The Mahatma appeared before an admiring nation as Dharithira Naravana, in the cause of the oppressed. He was a mighty man of prayer. He went further than the poet who mused 'that more things are wrought by prayer than this world dreams of' and said that all things were wrought by prayer. His conception of Religion is simply captivating. "Religious Faith is steady and infallible. It is not a faith which merely appeals to the intelligence, but a faith which is indelibly inscribed on the heart. First we want to realize our religious consciousness and immediately we have done that, the whole department of life is open to us, and it should then be a sacred privilege of all." He had seen the truth so very convincingly that he was able to interpret its significance in the simplest of language.

And extra-ordinarily impressive his pilgrimage was, Lanka, the land of great traditions has had as its benefactors many a spiritual stalwart. The name of the Venerable Anagarika Dharmapala lies engraved in gold in the annals of this ancient land.

Peeping into the picturesque past, just before the beginning of the Buddhistic Era, the priceless epics Ramayana and Mahabharatha, disclose how hallowed Lanka had been then. The names of cities, towns, rivers, tanks, peaks and bridges invariably suggest the strongest possibilities of the spheres of incidence of the Great Wars of Ramayana and Mahabharata as having been extended to bring Lanka within the orbit of action. Apart from historical accounts, the fundamental truths around which the stories move count. The Bhagavad Gita has become universally recognized as propounding great ideals about duty. (Work along thou art entitled to, not its fruits). To Mahatma Gandhi the Gita was a book of solace. Said he somewhere "But I must confess to you

that when doubts haunt me, when disappointments stare me in the face, and when I see not one ray of light on the horizon, I turn to the Bhagavad Gita, and find a verse to comfort me; and I immediately begin to smile in the midst of over whelming sorrow.

Now there are the standing monuments of spiritual significance, those ancient and hallowed Temples all over the Island with Majestic Raja Gopurams objectively rising above into the clouds, proclaiming to the universe that here is a land of lofty ideals, a home of the faithful, a shelter for all from misery and misgivings. Thiruketheeswaram, Thirukoneswaram, Munneswaram, Naguleswaram, Maviddapuram, Nallur, Kathirkamam, Sivanolipathamalai (Adam's Peak), are but a few of the sanctified places of worship that help devotees find solace in their religions. Myths there are, so are traditions and legends; but the fact remains that these sacred places are all suggestive of the rich heritage of religionism.

This enabling feature has been enhanced by the periodical appearances of sages and saints, Yogis and other Spiritual teachers. Accounts of such impacts will form some of the chapters of the spiritual history of the land. "The mind of the sage being in repose, becomes the mirror of the Universe"—(Chuang Tzu). Yoga Swamigal of Columbuthurai, one in the glorious line of classic Yogis, was a tower of spiritual strength to the people of this country including foreign visitors. Young Soulbury a son of Lord Soulbury sat at the santified feet of Yoga Swamigal and was fortunate to inherit the yogic inclination.

Swami Subramaniya an American, is another who received initiation from Yoga Swamigal. The Swami has established an Ashram in remote rural surroundings at Alaveddy in the Jaffna District, in addition to the Saiva Siddhanta Church in the Islands of Hawaii spreading the gospel of Saiva Siddhantha all the world over. Yoga indicates the path to enlightenment and emancipation and is cryptically described by Schelling as "the perceiving self merging in the self perceived." The Yoga is verily the beacon lamp of truth that cannot be blown out. Lanka has had the enduring benefit of such beacon lights.

"He is the source of the Vedas and the sacrifice,
True to the truthful and veiled to the false.
He is Light and joy to the Enlightened.
Sorrowful and fettered to those in bondage.
The first and Last — Sing and pound the holy dust of Gold"

— THIRUVACHAKAM

"Whatever be the origins of Siva's Dance, it became in time the clearest image of the activity of God which any art or religion can boast of....No artist of today however great, could more exactly or more wisely create an image of that Energy which science must postulate behind all phenomena.... In the night of Brahma, Nature is inert, and cannot dance till Siva wills it: He rises from his rapture, and dancing sends through inert matter pulsing waves of awakening sound, and lo! matter also dances, appearing as a glory round about Him. Dancing He sustains its manifold phenomena. In the fulness of time, still dancing, He destroys all forms and names by fire and gives new rest. This is poetry ; But none the less science".

—Ananda K. Coomaraswamy.

Skandakumara and Kataragama an Aspect of the Relation of Hinduism and Buddhism in Sri Lanka

HEINZ BECHERT
(*University of Goettingen, Federal Republic of Germany*)

It is well known that—besides Buddhism—the cult of a number of gods forms an important part of Sinhala religious practice. In most of the earlier studies on this subject, it is claimed that " Buddhism and Hinduism exist side by side." or that " Ceylon Buddhism is impure because here Buddhism has not superseded the cults of the gods." These views are, of course, misleading. " Meditation on the gods." (*devatanusmrti* or *devatanussati*) forms an important part of Buddhist practice since the early period. Modern research has established that the Sinhala religion represents an " integrated religious system " in which Buddhism as well as the cult of the gods have their well-defined place.

The cult of the gods in Sri Lanka has been influenced by Hinduism of India throughout the centuries. Several attempts were made to trace back the cult of important Sinhala deities to Vedic cults. However, these identifications are not very convincing. There are, however, many inter-relations of the cults of the gods of Sri Lanka and early South Indian religion.

As it is well known, the Dravidian peoples of South India have taken over and assimilated essential elements of post-Vedic religion of North India during a long process of transformation. This process of the so-called " Hinduization " of South India started more than 2000 years ago and, as a result, similar religious practices spread over all parts of India.

God *Subrahmanya* plays a prominent part in South Indian religion to this day. In modern Tamil religion, he is the deity second in rank after *Siva* himself. His most popular Tamil name is *Murugan.*

In contemporary South Indian religion, he is considered as ' Siva's Son., Any visitor of the important shrines of *Subrahmanya* or *Murugan* will notice that most of the more famous shrines of this god are situated on the top of hills. Already *in the early existing poem in praise of this god,* the *Tirumurukatruppatai* of *Nakkirar* a number of shrines situated on hills or in mountain regions are mentioned. It was composed probably in the 2nd or 3rd century A.D.

It is universally accepted in South India that *Subrahmanya* is nobody else than the North Indian god *Karttikeya* or *Skandakumara* who is well-known from the great Sanskrit epics as well as from Puranic texts. *Karttikeya* is the god of war. Therefore, he was the favoured god of a number of warlike kings and dynasties. In the first and second centuries A. D. his cult was practised in various parts of Northern India. *Skanda* is depicted on a number of gold coins of the *Kusana* period. In the literary sources of Northern India, he is closely associated with *Siva.* However, *Skanda* has not remained one of the truly popular gods of North India, but he is usually considered to be one of the inferior deities. In the famous Sanskrit play "Mrcchkatika",

Skanda is introduced as the patron of the thieves. In Bengal, *Skanda* is considered as the god of the thieves even today.

The very striking difference between the North Indian *Skandakumara* and the South Indian *Subrahmanya* makes it difficult to believe that these gods—although identified in the course of time—have been identical from the very beginning. Already scholars of the 19th century, e.g. Sir Monier-Williams, have expressed doubts. In his " Der Jungere Hinduismus " Jan Gonda also has expressed the opinion that the conception of *Subrahmanya* is not a South Indian development of North India *Karttikeya* but a South Indian god who has been identified with the North Indian god in the course of time.

For more information on the early history of South Indian *Murugan*, one would naturally look for evidence from the historical iconography. However, we have no images of the god *Skanda-kumara* from the earliest periods of South Indian art. *Skanda* is first found in the *Somaskanda* group together with his parents, *Siva* and *Parvati*. The absence of early *Skanda* images is striking because a number of early Pallava rulers formed their names by adding the names of god *Skanda* or *Kumara*, thus showing that they were worshippers of *Skanda*.

However, the comparison of the South Indian *Subrahmanya* or *Murugan* with the corresponding god of the Sinhala pantheon proves helpful to solve the riddle.

It was a wide-spread practice of the Buddhists to associate the cult of gods with Buddhism by way of legends. According to early popular beliefs, the Buddha himself had come to Sri Lanka and converted the ancient gods of this Island into Buddhist tutelary gods. In *Mahavamsa* 7.5 we find the tradition that the Buddha made *Uppala-vanna* the patron god of the Island. "Uppalavanna" is a designation based on the colour of the body of this god, namely that of the blue water lily.

In modern, times, *Uppalavanna* or *Upulvan* is considered identical with *Vishnu*. This identification is, however, comparatively recent as it was shown by S. Paranavitana. In the earlier tradition, *Upulvan* and Vishnu were two different gods.

Upulvan belonged to a group of " four great gods ", and each of these four gods was the patron of a certain part of the Island. We can trace these tutelary gods in many Sinhala inscriptions and literary works. While *Upulvan* was the first of these gods, the god of *Kataragama* was second in rank. Since the 14th century we can trace the identification of the god of *Kataragama* with the Indian god *Skandakumara* or Subrahmanya. *Kataragama* was the holiest place of worship of this god, and the name of this place has become the name of the god himself.

No other god—perhaps with the only exception of *Upulvan*—is mentioned as often as the god of *Kataragama* in Sinhala literary sources. His fame spread as far as to distant Thailand. The *Pali* chronicle *Jinakalamali* of *Ratnapanna* (15th century) from Siam mentions this god under the name of *Khattagama*. Robert Knox (17th century) gives an impression of the importance of the cult of *Kataragama* in his time when he writes that nobody—not even the worst enemies of the Sinhala king—would dare to help the Portuguese or the Dutch to capture this place of worship. We have to add the remarkable fact that *Kataragama* is the only god common to the religion of the *Veddas* and to that of the Sinhala people.

In the main temple of *Kataragama*, the god is not represented by an image, but by a *yantra*. His temples in Sri Lanka are marked by red *flags* whereas those of *Upulvan* are marked by blue flags.

As one should expect, there are many contradicting traditions concerning the history of the god of *Kataragama*. Many of these were collected and published in the well-known monograph on *Kataragama* by Paul Wirz. There is also a number of Sinhala texts which contain similar material. Many of these traditions are easily recognized as taken over from India at a comparatively late period. Most probably, they were brought along with the large number of Brahmins that immigrated from India to Southern Ceylon in the period from the 12th to the 15th century.

One of the two wives of the god is of North Indian origin, too, viz, *Devasena*. *Devasena* is

nothing but a personification of the army of the gods led by *Skanda*. The cult of *Devasena* was brought to Ceylon as late as in the first half of the 17th century by a North Indian immigrant, *Kalyanagiri*.

The traditions concerning the other wife of *Kataragama* however, belong to the stock of indigeneous traditions. According to these beliefs, the god visited *Kataragama* in order to marry a *Vedda* girl named *Valliamma*. Both resided on the top of the hill of Old Kataragama or *Vedahiti kanda*. Later on they shifted to the present site of the *Kataragama* temple.

If we compare *Kataragama* in Sinhala religion with *Subrahmanya* in Tamil religion, we find some important differences. In Ceylon, *Kataragama* belongs to a group of four gods the foremost of which is *Uppalavanna*, whereas in South India, *Subrahmanya* is the second god and son of *Siva* and does not belong to a well defined group of four great gods.

This difference consists, however, only between modern Sinhala religion and modern Tamil religion. It did not exist in an earlier period as we can see from Old Tamil literature. In the earliest Tamil prose work, *Tolkappiyam* (*Porulatikaram* 5) a group of four gods is mentioned. These four gods preside over the four regions of the country. *Mayon* over the region of forests ; *Ceyon* over the region of hills ; *Ventan* over the townships, and *Varunan* over the sea-coast.

Varuna is the only one of these who has a Sanskrit name ; in epic Sanskrit literature he is the god of the sea, whereas in Vedic literature, *Varuna* was the highest god. *Ventan* is identified as *Indra* by the commentators. The names of the first and of the second god, *Mayon* and *Ceyon*, have the meanings "a person of blue colour" and "a person of red colour." According to tradition, these are names of *Visnu* and *Subrahmanya*.

There is—as we can see from the references given—similarity of early Tamil religion with Sinhala religion in some important aspects. A group of four gods protects the different parts of the country. *Mayon* like *Uppalavanna* has the first and *Ceyon* like *Kataragama* has the second rank in this group. *Mayon* like *Uppalavanna* is characterized by blue colour. *Ceyon* like *Kataragama* by red colour. *Ceyon* as well as *Kataragama* is the god of the hills. There is conformity in many other ways too, e.g. the *Valli-amma* legend. *Kataragama* found his wife *Valli* from the jungle people of the *Veddas*, and similarly, *Murugan* or *Ceyon* married *Valli* from the jungle folk of South Indian Hills.

These common characteristics of Sinhala and early Tamil religion seem to be earlier than the identification of *Murugan* and *Kataragama* with the North Indian *Skandakumara*.

One could object to this that the third and the fourth of the "four great gods" in Sinhala and in old Tamil tradition are not identical. But it can be shown that later cults have displaced the original gods in both traditions. In Sinhala inscriptions, e.g. in the *Lankatilaka* inscription of *Bhuvanaikabahu IV* (1341-1358) the four gods are *Upulvan*, *Kandakumara*, *Sumana* and *Vibhisana*. In the *Jinakalamali* we find the following four gods: *Sumana*, *Rama*, *Lakkhana*, *Khattagama*. In this list, *Upulvan* was identified with *Vishnu* (*Rama* as an incarnation of *Visnu*), and *Vibhisana* is displaced by *Laksmana*. Later on, *Laksmana* was identified with *Saman*. In the later Kandyan period, we find *Kataragama*, *Upulvan*, *Natha* and *Pattini* as the guardian deities of the Island. Here, *Natha* is nobody else than the Bodhisattva *Avalokitesvara* of *Mahayana* Buddhism, and *Pattini* is the heroine of the Tamil epic *Cilappatikaram*.

These facts establish a close relationship between the earliest traceable forms of the Sinhala and the South Indian system of gods. *Murugan*, *Ceyon* or *Kataragama* was one of the two main gods of this early religion. This god was identified with the North Indian *Skandakumara* only in the course of the spread of Sanskrit culture to South India and to Sri Lanka in the mediaeval period. The absence of early images of *Murugan* in South India is explained if we accept that in early times this god was represented by symbols or by yantras but not by images—as he is even now in the main temple of *Kataragama*.

We have to ask now for the reasons leading to identification of this god with *Skandakumara* of North Indian tradition. I would like to suggest two main reasons : Firstly, important dynasties as the *Kandambas* and the *Pallavas* in the South came from North India. *Murugan*, the youthful god of the South was especially suited for an identification with their dynastic god *Skandakumara*. Secondly, it was advisable for the protagonists of the new Brahmanical religion and the *Siva* cult to bring the important indigeneous god *Murugan* into a close relationship with the highest god of the Hinduized form of their religion, *Siva*. Here again it was easy to identify *Murugan* with *Skanda*, the son of *Siva*.

Whereas the cult of *Ceyon* or *Murugan* was fully integrated into Saivism in South India, the god of *Kataragama* has retained many archaic features and his old position by the side of *Upulvan* in Sinhala religion. This may be explained by the particular structure of Sinhala religion, where the cult of the gods was placed at a lower level vis-a-vis Buddhism. Therefore, the Impetus for innovations and for Hinduization of these cults was much less than in Hindu South India.

"He whose Holy Feet danced in the hoary city of Tillai,
He abideth in the hearts of countless souls, performing
The mystic dance of life.
He stands revealed in the beauty
Of His myriad qualities;
On terrestrial and celestial spheres,
He unfolds or hides the lore of knowledge.
He has completely overcome my own ignorance,
That Love intense may flow from their hearts,
He bides within the core of his loved ones".

THIRUVACHAKAM


VINU

THE TEMPLE OF VISHNU AT DEVINUWARA

V. K. SIVAPRAKASAM M.A.,
Government Teachers' College, Kopay, Sri Lanka.

Longstanding popular and political patronage of Hinduism and Hindu-Buddhist rapport are two salient features in the development of Hinduism in Sri Lanka from ancient times. The existence of many Hindu temples in the past in predominantly non-Tamil speaking areas of the island is well known to students of Sri Lankan religious history. Approximately half of the seventy Hindu temples listed by religious historian, C. S. Navaratnam are now mainly in Sinhala speaking areas in seven out of the nine provinces of the island. Among the comparatively few Sri Lankan temples of Vishnu both in the non-Tamil speaking and Tamil speaking areas the temple of Vishnu at Devinuwara is perhaps second in antiquity to the ancient temple of Sri Chakra Alvar at Vallipuram in Point Pedro, the northernmost point of Sri Lanka.

The southernmost point of Sri Lanka called as Tanavare by the Portuguese, DEANDERE by the Dutch, Dondra Head by the British, Thennavanthurai and Theivendramunai by the Tamils is now known in Sinhala as Devinuwara—the city of Gods (Nuwara-city). Close to the 'Plain of the Moon' marked by Ptolemy (Second Century A.D.) in his ancient map of Sri Lanka Hindu temples of Siva, Ganesha and Vishnu existed in the past along with a Buddhist Vihara in an atmosphere of peaceful religious co-existence and cooperation. All these Hindu temples are now in ruins with little or no trace of their ancient grandeur.

The temple of Vishnu at Devinuwara was first built by Agbo IV in the middle of the seventh century A. D. when Sri Lanka came under Pallava influence in art, architecture and religion. Adjacent to it were the temple of Santhirasegaram I, later known as Nagarisa, founded perhaps by Vijaya and the temple of Ganesha erected in the fifteenth century by a merchant called 'Ramachandra.' Unlike most of the Sri-Lankan Hindu places of worship which are temples of Vishnu at Devinuwara was a popular place of worship with an impressive edifice as well as a spot frequented by foreigners and natives where religious rites and ceremonies were conducted in accordance with the religious tenets and principles set out in the Agamas—ancient Hindu special scriptures. As Vishnu was considered the protector of Sri Lanka and Buddhism it is no wonder that Abgo IV built a temple of Vishnu on the southern headland of Sri Lanka. It is noteworthy that even now Sinhala Buddhists worship images of Vishnu in many viharas in the island.

Culawamsa, an ancient historical chronicle records that Lord Vishnu blessed Manabharana with a son, Parakramabahu when he offered prayers to Him. Parakramabahu II (1236-1271), a

devout Buddhist well known form his catholicity of religious outlook renovated the temple of Vishnu at Devinuwara and ordered the annual celebration of the Asalki Festival in Honour of God Vishnu. It also records that Prince Virabahu, another devout Buddhist after defeating Candabanu and his Javakas went to ' Devanagara '—Devinuwara and celebrated a divine sacrifice to the presiding deity. Raja Senalamkadhikara, a famous minister of the Gampola kings also is recorded to have built a three storeyed image house at Devinuwara.

Ibn Batuta, the Arab traveller and scholar-pilgrim who came to Sri Lanka in the fourteenth century visited the shrine at Devinuwara and was impressed by its wealth and the Annual Fair held there. He found a typical Hindu settlement of eighteen pathways comprising one thousand brahmins who served as ministers of the deities, numerous silversmiths and five hundred dancing girls who sang and danced before the presiding deity every night.

Sri Rahula, a famous Sinhalese poet well versed in Tamil, in his description of the temple dance of these girls says :

> "With flowers entwined in the tresses of their hair and garlands pendent from their necks, the women dance, as dances the budding leaf of the mango twig to the music of the breeze."

The Trilingual inscription of Galle records that on their safe arrival in Sri Lanka after a tempestuous sea-journey the Chinese mission of 1410 A. D. sent by the Emperor of the Ming dynasty offered lavish gifts of oil for lamps at the temple of Vishnu at Devinuwara.

In 1588 a Portuguese task force headed by Thom de Sousa, according to Portuguese historian Du Conto, demolished the ' infernal structure' of the vast temple of Vishnu, destroyed the idols of diverse forms and colours, plundered the wealth stored in the treasure houses, descrated the precincts and set fire to the artistic wooden car of seven storeys in which the presiding deity rode through the city. The wanton destruction and desecration of the temple of Vishnu by the Portuguese perhaps resembles the vandalism of the early Huns.

De Jonville, a French traveller of the eighteenth century, who visited Devinuwara after the Portuguese demolition of the famous temple of Vishnu saw the remains of the edifice and assumed that a gallery of three hundred or four hundred pillars should have earlier formed part of the well-planned ' pagoda ' dedicated to Vishnu.

A new structural temple, the Divya Raja Bhavana, has recently come up at the site of the ancient shrine destroyed by the Portuguese. It has no semblance of the majesty of the ancient temple.

The ancient temple of Vishnu at Devinuwara can regain its stately grandeur and cultural glory and become the focal point of religious rapport and racial harmony if effective steps are taken to rebuild it with national initiative and interest and international collaboration and contribution.

REFERENCES :

1. De Jonville, *Travels of Ceylon* (1700-1800), Translated and Edited by Raven Hart.
2. Du Conto, *A Portuguese History of Ceylon*, Translated by D. Ferguson.
3. Geiger Wilhelm, *The Culavamsa*.
4. Lee Samuel *The Travels of Ibn Batuta* 1824.
5. Navaratnam C. S., *A short History of Hinduism in Ceylon*, Jaffna, 1964.
6. Raghavan M. D., *Tamil Culture in Ceylon*, Colombo, 1970.

A SHORT SURVEY OF HINDUISM IN GT. BRITAIN

V. Muttucumaraswamy, B.A.,
FRAS (Lond) MRAS (Lond)

Scholars of every country of the world accept that Hinduism is the oldest religion and its culture estimable and enduring to all mankind. There was a remarkable revival of Hinduism in the nineteenth century in the east and the west.

The first easterner to interpret Hinduism to the west was Sir Muttucoomaraswamy, a Tamil Hindu of Sri Lanka. He was the first non-Christian of Asia to be admitted to the bar in 1863. He composed a drama Harischandra, in English and got Queen Victoria's permission to dedicate it to her. She was very pleased with the play when it was staged before her. " He blazed the train that Swami Vivekananda and those of his ilk followed with results that have linked the east and the west indissolubly in a spiritual union."

The next to spread the message of Hinduism to the west was another Sri Lankan, Ponnambalam Arunachalam. While a student at Cambridge University, Ponnambalam Arunachalam struck a lasting friendship with Edward Carpenter who was a wrangler of Trinity College in 1869. Both later met in Sri Lanka at Kurunegalla in 1909 and sat at the feet of Arul Paranantha Adikal, a Hindu Swami from Tanjore and imbibed the doctrines of Vedanta and Saiva-Siddhanta. Thereafter Arunachalam wrote a series of letters to Edward Carpenter.

These were published in London—under the title of " Light from the East " in 1927 and captivate our hearts by the exposition of such new thoughts as stilling of thought, Samadhi Brahm etc. More letters of Arunachalam to Carpenter are found at the Central Library, Sheffield. The writer had access to these—and they also are fascinating in their exposition of " Saiva-Siddhanta " and " Vedanta ". Here we come across Arunachalam—the Poet-cum-Philosopher. Arunachalam wrote on " Luminous Sleep " to the Westminister Review in 1903.

The Bhagavad Gita is a compendium of the whole Vedic doctrine of Hinduism and is the focus of all Indian religion. In " My days and Dreams ", Edward Carpenter refers to his dejected state of mind, after his mother's death in 1881 and by the reading of Bhagavad Gita he was comforted and inspired to write " True Democracy "—a book of poems on the lines of Walt Whitman's poems, Leaves of Grass, in 1883. Here, Carpenter refers to the nature of the " self " undying soul, rebirth etc. Edward Carpenter wrote Pagan and Christian Creeds—their origin and meaning in 1920 to which was an appendix—The Teaching of the Upanishads being the substance of two lectures of his to popular audiences. " The Dance of Shiva " by Ananda Coomaraswamy (1918) is an illuminating interpretation of Saivam. This work moved the mind of T. E. Lawrence. T. S. Eliot also reveals the thoughts of Saiva Siddhanta in some of his poems.

Aldous Huxley refers to Lord Krishna as follows : " Krishna is an Incarnation of the Divine Ground in human form. Worship of the Incarnation and contemplation of his best preparation for unitive knowledge of the God. The worship of Lord Krishna is quite popular in Gt. Britain."

Richard Burke wrote Cosmic Consciousness in 1901 developing the idea from Edward Carpenter's works and talks.

HINDU RELIGIOUS INSTITUTIONS IN U.K. & THEIR CHIEF FEATURES.

Hindu Centre, London NW5.

This is the oldest Hindu Centre in Gt. Britain. It was originally known as the Hindu Association of Europe and was started in 1932. It was reorganized as the Hindu Association of Gt. Britain—the Hindu Cultural Centre in 1952. This was resuscitated in 1961—and called the Hindu Centre. It held its prayer meetings on the first Sunday of every month at St. Michael's Church, Golder's Green. It bought its own property—at Chalk's Farm in 1967, where it is at present. It has a cultural programme on its agenda every week. It publishes a monthly bulletin in English; It has a marriage service as well as a legal advisory service. There's a statue of Lord Krishna and the Vedas in this centre. Mr. Madan Mohan Kalia an educationist from Bombay is the present president.

The Bharatiya Vidya Bhavan, London

The above is the first branch abroad of its main establishment at Bombay founded in 1938. The London branch was opened in June 1973 and was at No. 37 New Oxford Street, London W. C. 1. A new building was acquired at 4-A, Castletown Road, London W14 in 1977. This was opened on 19th July, 1978. The new auditorium was named Mountbatten Hall and Lord Mountbatten's portrait unveiled recently on 16th September, 1981 by the present British Prime Minister Hon. Mrs. Margaret Thatcher.

The Bhavan is an excellent centre of Indian culture in U. K. It teaches many popular languages of India, oriental music, eastern dances and Yoga. Attractive discourses on the Hindu religion and philosophy are held at this centre regularly. The Registrar Sri Mathoor Krishnamoorthi, from South India, is a fluent linguist and is an adept at performing Hindu rituals.

THE INTERNATIONAL SOCIETY FOR KRISHNA CONSCIOUSNESS

The above society was founded in July 1966 by Swami Prabupadha who came to London in September 1965 to preach love of God to the West. This Society publishes a quarterly magazine "Back to God Head" and is housed at Bloomsbury, London WC1.

THE BHAKTI VEDANTA MANOR

The above Manor is at Letchmore Heath, Watford, Hertforeshire and is run by the above society. The Manor stands on 17 acres of pasture land which was presented to the society by an English devotee.

The devotees rear cows and bulls in the farm —which supports them materially and spiritually. This manor is open from 4.15 am to 9.45 pm daily. An evening of Vedic Music, dance and Philosophy commences at 7.00 p.m. every evening from Monday to Saturday. There is a Festival programme of Vedic Music with instruments, vegetarian feasting, poetry and film from 2.00 p.m. The chanting of "Hare Krishna; Hare Krishna" is the easiest way of purifying the heart. It is a *mantra* and gives miraculous effect.

There is a branch of this society at Seven Stokes near Worcester, where there is a Bookshop of its publications. The London Centre is at 7, Bury Place, WC1 where there is a temple for their Lordships Radha and Krishna. The followers of this Society are encountered in Streets, parks and religious assemblies, all over London propagating Hinduism.

TEMPLES FOR LORD KRISHNA

The earliest temple for Lord Krishna was started at Liverpool in 1948. There is a Krishna Temple run by the Caribbean Hindu Society at Brixton, London W2, who have bought their own building in 1966. They issue a news letter every month. There are two Krishna temples in Southall. The Gujeratis who came from Kenya have erected a Krishna temple at Leicester in 1974. There are Krishna temples at Balham (1977), Birmingham, and Bolton.

SWAMY NAYARANA TEMPLES

The Swamy Narayana Temple, 46, Meadows Garden is established by the Gujeratis. Other temples are found at London NW4, Hendon, Islington and Wembley. There are different groups,

each following a different Guru—including those who follow the Kerala Guruswamy Narayana.

SRI SATYA SAI BABA U.K. CENTRES

Hinduism accepts incarnations such as Lord Rama and Lord Krishna. Sri Sathya Sai Baba is considered as an Avatar or God Incarnate by his devotees who belong to many races and countries—who find in him a Divine Healer. We understand that about thirty years ago, prayer to him was started by Mr. Sita Ram—a North Indian. Today there are many Sri Satya Sai Baba organisations that meet on Sunday evenings to do " Bajanai " to him for an hour and find inner peace of mind. The Bajanai is conducted in many Indian Languages.

In and around London we have the following Sri Satya Sai Baba Centres : Central London, South London, Tooting, Brixton, Thornton Health Swiss Cottage, Wembley, Wimbledon and Hounslow. Outside the London circle—the U. K. centres are at : Graveney, Ilford, Southall (two centres) Pinner, Bradford, Beaconsfield, Birmingham (three centres), Cornwall, Cambridge, Hatfield, Leicester (three centres), Romford, Salisbury, Sheffield, Orpington, Portsmouth, Welwyn Garden City, Wellingborough and Wolverhampton.

Symposiums and Festivals on his Birthday November 23rd are held in many centres to which very many devotees attend regularly every year.

THE SKANDA TEMPLE AT WALES

The origin of this temple was in a private home of a devotee from Ceylon in 1950 at Leinscester Gardens, London W1. He worshipped the Lord of Kataragama—and when he moved his home to 1A Herbert Court, Mansions S. W. 5 Earl's Court Square in June 1961, he kept a larger room for doing Pooja to Lord Skanda as done at Kataragama. This attracted many a devotee. In 1972 a devotee donated 21 acres of farm in South Wales—for the erection of a Temple for Lord Skanda. The Ceylonese devotee who is known as Guru Subramania, carried out this project with the help of many devotees. Many disciples from the west gathered around this Guru. They are now known as the Community of many names of God at Skandavale, Illanpumsaint, Dyfed Wales. It is significant to note that one hundred acres of farm lands adjacent to this temple have been bought by devotees to the above Community. Recently, the President of Sri Lanka, Mr. J. R. Jayawardena, has magnanimously sent a barely two year old elephant named ' Valli ' to this temple which arrived on the 18th November, 1981—thanks to the aid of the Sri Lankan and U. K. Governments. The Community have sent 20 Jersey cows and bulls to the Agricultural Department of Sri Lanka. *This temple is situated at a* crossing point of a meridian of latitute with a meridian of longitude. This community believes that all religions are different paths to God, who is Truth and REALITY. There are Christians, Hindus, etc., in this movement.

THE BRITANNIA HINDU (SHIVA) TRUST THE HIGHGATE MURUGAN TEMPLE

The above trust was evolved from the Hindu Association of Gt. Britain, which was founded in October 1966 by Mr. S. Sabapathipillai, an Advocate from Sri Lanka, who is its dedicated Founder-President. The prime object of this Trust is to erect a model Dravidian temple—a citadel of SAIVA SIDDANTA. A building was acquired by the above Trust in 1979. An image of Lord Muruga along with the Devis Valli and Theyvanayaki and Lord Ganapathy have been consecrated and installed in an annexe at 200 A, Archway, Highgate. There is a resident Tamil Hindu Priest from Sri Lanka—Sri Satchithananda Kurukkal—who performs all rituals in the Agamic manner regularly. This trust observes all important saiva festivals, such as Sivarathri, Sarasvathy Pooja, Karthigai etc.

The objects of this charity are :

(1) the establishment of a Hindu (Saiva) temple or temples, where the rituals will be carried out as in Tamil Nadu and Sri Lanka temples. (It has £.40,000 and needs a *similar sum to complete its project*).

(2) the propagation of Hinduism.

(3) the establishing and running of schools conducting religious music. (The Wimbledon Tamil School is an activity of this Association and carried out the aim).

THE LONDON MURUGAN TEMPLE ASSOCIATION.

The above was founded on 14th April, 1975, by Mr. L. Meyyappan. The members of this Association used to meet at Gregory Hall WCI on the last Sunday at 3.00 p.m. of every month. Proceedings are as follows :

(i) Devaram (ii) Pooja (iii) Koodu Prarthanai (iv) a religious talk (v) Bharata Natyam (occasionally) and takes 3 hours.

The site of this prayer meeting has been changed to Plashet Hall, Eastham, from 1979. About 200 devotees meet regularly. This Association has £. 29,000 at present and its aim is to establish a temple for Lord Muruga in either Central or East London. Its present President from June 1981 is Dr. P. Alagaraja.

LORD GANAPATHY TEMPLE, WIMBLEDON, LONDON SW19.

We understand that five Hindu devotees thought of pooling their resources to erect a temple for Lord Ganapathy at Wimbledon. They had the first Pooja for the Lord at A. T. C. Hall, Wimbledon on a Friday night on 27th April, 1979. Subsequently the Poojahs were held on every Friday night. Their next Prayer and aim was to buy a building in 1980 and to build a Temple in 1981. A devotee bought the present building at 127, Effra Road, London SW19 on 28th August 1980. The foundation of the Temple for Lord Ganapathy was laid there on March 20th, 1981.

The consecration of the Ganapathy Temple took place from the 10th to 12th September 1981 at the above site. The installation of the Moolasthana Lord Ganapathy, Mooshitham, Palipeedam and Navagraha Moorthis took place on the 11th September 1980. The installation of the other idols around the central idol—Lord Muruga with Devis Valli and Theyvayanai, Lord Nadaraja, Devi Sivakami, Swamy Ayappan, Devi Radha and Lord Krishna and the Utsava Moorthy of Lord Ganapathy took place on the 12th September 1981. Sri Subramania Kurukkal of Sri Lanka who performed the above ceremonies continues do daily pooja—at 7.30 a.m. and 8.30 p.m.

OTHER HINDU INSTITUTIONS IN U.K.

1. Arya Samaj, Argyle Road, W13
2. Srimath Ji Hindu Sanatana Mandir, 159, Whipps Cross Road, E 11.
3. Sri Aurobindo Society, 107, Gray's Inn Road, WCI.
4. Sri Sanatana-Dharma Trust, 12, Sidmouth Rd., NW2.
5. Hindu Cultural Society, 23, Locket Road, Slough, Bucks.
6. Hindu Cultural Society, 6, Friern Barnet, N11.
7. Vishnu Hindu Centre, Southall.
8. Sri Nathji Sanatan, Hindu Temple, 159-181, Whipps Cross Road, East London II.
9. Vishnu Hindu Parishad, 79, Holland Rd., E7.
10. Geeta Bhavan Mandir, Birmingham.
11. Raja Yoga Centre, 91/98, Tennyson Rd., NW6.
12. Ramakrishna Vedanta Centre, Unity House, Blind Lane, Bournes End, Bucks SLB 5 IG (Swami Bavyananda is in charge. from 1st July 1977—earlier it was at Holland Park, London).
13. Saiva Munnetra Sangam, (Branch of above in Sri Lanka), Rottendon, Chemlsford, Essex, President : Dr. Navaratnam.

Founded in 1978.

14. The Association of Faiths Borough of Newham. Greater London. President is Mr. A. N. Patil, Vishva Hindu Prashad. It celebrates the Hindu Festival of Holi in February of every year. The Secretary is Ms. Barbara Holden of the Stratford Methodist Church. This celebrates Christmas as well as other festivals of different religions. (Founded in 1978).

THE FEDERATION OF HINDU ORGANISATIONS IN U.K.

The above was formed in May 1969 comprising 32 Hindu Organisations all over U. K. It was opened by the Maharaja of Udaipur in London. The President of this Federation is Mr. S. Sabapathipillai and this meets once an year. This organisation takes up with the Government and other bodies important problems dealing with the Hindu public, e.g. it took up the question of the BBC denigrating Hinduism in this country and moving Indra Gandhi the Prime Minister to ban it in India in 1970.

NEEDS OF THE HINDU SOCIETIES IN GT. BRITAIN

Many so-called Hindus in Gt. Britain are preoccupied with atheism, agnosticism, communism and hedonism. They forget that each of them have a 'Jiva Aathma.' Swami Vivekananda defined Religion as the manifestation of the divinity already in man. Arnold Toynbee remarked :
"The cause of the World's malady is spiritual. We have to reconsider our objective and until we do this, we shall not have peace either amongst ourselves or within each of us." We have learnt to care more for our physical selves and neglected our spiritual selves.

Our urgent needs are :

(1) all Hindu Societies should inculcate that man has a divine spark in him and our aim is to go back to God-Head.

(2) Education via the arts, drama, and literature, with all the modern methods should be imparted to ensure that the Hindus lead a Hindu way of life.

(3) A selection of Devarams with transliteration and translation into English has to be published for the Tamil Hindus.

(4) There is urgent need for stories, dramas, novels—with a Hindu back-ground.

(5) We need Nathaswaram and the Melam in our Temples—for our Poojas.

(6) We require a good Hindu magazine in English 'Anthar Yoga'—to bring out all our potentialities to perfection.

(7) We are in need of a Handbook of Hinduiism in English which is a very pressing need !

Let me conclude with the dictum of Thayumanavar :—

"எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதுவே அல்லாமல்
வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே".

Let the transcendent Saiva Dharma pervade the hearts and minds of mankind throughout the length and breadth of the World ! (Menmaikol Saiva Neethi Vilankuka Ulaham Ellam !)

Education is the manifestation of the perfection already in Man
Religion is the manifestation of the Divinity already in Man

SWAMI VIVEKANANDA

"The apparent multiplication of gods is bewildering ar the first glance, but you soon discover that they are all the same God. There is always one utermost God, who defies personification. This makes Hinduism the most tolerant religion in the world, because its one transcendent God includes all possible Gods".

—Bernard Shaw

HINDUISM IN THE WESTERN WORLD-THE PRESENT POSITION AND FUTURE TRENDS:

Arivuk-Kathir Adikal
K. GNANASOORIAN, M.Sc., (Lond)
President, London Saiva Siddhanta Centre

If there is any pheomenon which is characteristic of our times, it is the mingling of peoples, races, cultures and religions. Civilisations went on in parallel lines, remote from one another, unaffected by one another but today that is not possible. The inventions of Science and Technology, the political concepts, and the economic ideas are bringing the world into a closer neighbourhood. It is our great hope that a true understanding of our basic religious values will add one more dimension and help to transform this neighbourhood into a true brotherhood of man.

In 20th century terms, Hinduism may be conveniently reckoned to have had a triumphant re-entry into the hearts and minds of the peoples of the Western World with Swami Vivekananda's epoch-making participation in the World Parliament of Religions held in Chicago in 1893, followed by his 'Jnana Yoga' lectures delivered in London in 1895. Several western scholars have helped to re-kindle the torch of Hinduism in the West—Max Muller and Paul Deussen have done most valuable service by disseminating the teachings of Vedanta. G. U. Pope, Goudic, Barnett and Ananda Coomaraswamy have helped to proclaim 'the intrinsic merits of Saiva Siddhanta as representing the high water-mark of Indian philosophical thought and its central concepts of self-surrender and grace.'

With the greater influx of Indians and of Tamil-speaking people from the far-flung corners of the Commonwealth for residence in the Western countries from 1960 onwards, Hindu and Saiva centres of worship have increased steadily in the West. It is unwise to pretend that there are no problems. However, with broad-minded governments at the centre, the West has warmly responded, by and large in a positive way to the call for inter-religious understanding and inter-faith dialogue as a new way of life for its multiracial societies. For once, the famous lines of Rudyard Kippling: "East is East, and West is West, and never the twain shall meet" has lost its original significance. East-West understanding is growing steadily and in matters of religion and spirituality there is a healthy attitude of much give and take, of the spirit trying hard to rise above national barriers and racial prejudices to forge a true brotherhood inspite of real cultural problems and adjustments that are inevitable in a new environment.

HINDUISM COMES TO EUROPE

The Commonwealth Hindu community in Britain constitutes approximately 2% of the population. In France, Germany and Holland, taken together, there are at least a hundred thousand Hindus mostly of the 2nd/3rd generation, having earlier lived in countries outside India. The problems facing Hindus in Europe are further compounded by the lack of an organised clergy to look after the flocks, virtually stranded in a hostile environment which is condusive for Hindus to disown their own religion for the sake of acceptance and survival.

One of the biggest problems for a million Hindus in Britain is provision for continuity of religious beliefs and rituals in an increasingly secularised society. Multi-racial education tends

to obliterate family faiths in the younger generation in favour of the pop idolatory and materialism of the host community children. Until as recently as 1970, there was no Hindu temple in the whole of London, and meetings took place in private houses. Weddings were celebrated in Indian style in the incongruous setting of London hotels.

As in India, there are many Hindu sects in Britain including Saivites, Vaishnavites and Vedantists. Whilst Hindus naturally prefer to worship in the sect of their family or cultural background, they are not worried by doctrinal differences and are happy to respect other Hindu sects and rituals. This truly catholic aspect of Hinduism is something of a novelty to Westerners accustomed to the longstanding doctrinal antagonisms of the christian world which devoted religious leaders are trying to overcome in modern ecumenism.

The British Saiva Movement :

With regard to the progress of Saivism and the Bhakti tradition in UK, it is heartening to note that there are now three registered Saiva Temple Trusts in London. The pioneer movement, the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust has its own spacious but uncompleted premises at 200 Archway Road, London, NW 4, with a newly built Annexe which incorporates a shrine hall for Lord Murugan and the priest's quarters. Regular Saiva festivals, etc., and daily Poojahs are held here, officiated by a resident Saiva Tamil priest.

The Sri Ganapathy Temple situated at 125-132 Effra Road, London, SW 19, has had the singular honour of completing its Maha Kumbabishekam and Vigraha Prathista ceremony during 10 to 12 September 1981. The London Murukan Temple Trust in East Ham and the Saiva Munnetra Sangam of Essex conduct regular monthly Poojahs and religious celebrations and it is hoped that they will soon move into their own permanent premises. The London Saiva Siddhanta Centre founded in 1979 at 72 King Edward Road, London, E 17, has actively co-operated with all the above UK Saiva organisations and while engaged primarily in Saiva Educational and Saiva publications work, the centre prides itself as the "Keeper of the Saiva Conscience" in UK.

Hinduism in America

Hinduism in general, Saivism in particular and Lord Siva Himself especially, are becoming widely renowned these days throughout the North American continent. Those of us who have watched Prof. Carl Sagan's television series '*Cosmos*' may have seen the program in which Hinduism was claimed to be the only religion whose doctrines of creation and descriptions of the flow of time and energy were nearly in perfect accord with modern scientific astrophysics theory. The image of Lord Siva as Nataraj is also being widely used among new age scientific philosophical circles as man's highest symbology, with meanings that reflect the profound secrets of *nuclear physics and electromagnetic quantum field theory.*

At this very moment Siva and his famous son Lord Ganesha are taking first place in the cultural world through the *Manifestations of Shiva* exhibitions in Philadelphia, Pennsylvania. Dr. Stella Kramrisch, Ph. D. in Indian Art, has been working for ten years researching Siva through the cultural history of India.

At the Philadelphia Museum of Art a fabulous exhibit of various forms of saivars display. Throughout the city lectures, exhibits and other events are being held on Indian culture and on Siva in particular. We are not fully informed about these activities, but are now in contact with Philadelphia and more information is expected from the next issue of "Hinduism Today" and the "New Saivite World" published by Saiva Siddhanta Church, Kavai Aatheenam, Hawaii.

Since 1970, several major Hindu Temple organisations with their own premises have been established throughout the length and breadth of the U. S. A. The Hindu Temple Society of North America has established its Ganesha Temple at 45-57 Bowne St., Flushing, NY 11355— The Mahakumbabishekam for its Raja Gopuram was performed on 4-7-1977 and this temple has the unique honour of having the only black granite Vimana since the days of the Chola Kings and

third of its kind in theWorld. The Saiva Siddhanta church at P. O. Box. 10, Kapaa, Hawaii 96746, U. S. A. and the Kavai Aatheenam have established the Kadavul Hindu Temple for Siva Nataraja in Hawaii, complete with a Nandi mandapam and also a Ganesha Temple in San Francisco where it has its Saiva religious publications organisation called the Himalayan Academy, 3575, Sacramento Street, San Francisco CA 94118.

Iskcon, the international Society for Krishna consciousness is very well known in the West and has its centres established at Hetfordshire in UK, and on the East and West coasts of the U.S.A. Its largest centre is in New Vrindavan, West Virginia incorporating "Prabhupada's Place" and an Arts University in a 2000-acre Hindu community complex. Lord Venkateshwara Temples are established in Malibu, California and Pittsburg, Pennsylvania, with a Sri Rama Temple in Chicago. The newest addition to these is in Livermore, Northern California, where the Hindu Temple will have four sanctums dedicated to Lord Ganesha, Lord Siva, Goddess Durga and Goddess Lakshmi.

Saiva Siddhanta in Hawaii

In discussing the state of Saivism in the U. S. A. and the West, the contribution made by the Saiva Siddhanta Church in Hawaii under the spiritual guidance of Gurudeva Subramaniya Swami deserves universal praise and admiration. It is to the credit of this Saiva Tiruchabai that has ushered in the new era of resurgent SAIVISM on a global scale, even extending its Saiva message of courage, dynamism and renewal back to its birthplace of Tamil Nadu, Sri Lanka and beyond to South East Asia. It is therefore considered appropriate to conclude this article with selected passages from an *Inspired Talk by Master Subramaniya entitled "Stand Strong for Hinduism."*

"There are many Indian Hindus in the U.S.A. who, when they are asked, "Well, what religion are you? Are you Hindu?" reply, "No, I'm not really a Hindu. I'm non-sectarian, a follower really of all religions." When a Hindu is totally non-committal, disclaiming for the sake of so-called unity with other people, for business reasons, he opens himself to alien beliefs. The American Hindu erroneously thinks that in order to fit in, to be accepted, he must deny his religion, which he personally feels is the greatest religion in the world.

The next generation of Hindus is ever watching all this. These young adults say to themselves, "Well, obviously its not much of a religion if my family is willing to abandon it. Why should I follow it when it can be disclaimed so easily?". This is the danger facing us. The answer lies in the message : "Stand strong for Hinduism; Stand strong for Saivism." It is easy to be courageous when an enemy is on the attack because the threat is so obvious. Today the threat is more subtle, but no less terrible our Sanata Dharma is being surrendered by Hindus themselves through neglect, through fear, through desire for land and gold but mostly through ignorance.

Hinduism now has to be brought into the industrial and technological age so that the Hindus become strong and proud of their religion and face the negative propaganda of the others done in exchange for favours. The tide has to change. The time has come for Hindus to proclaim their beliefs, and to defend their beliefs. The time has come for Hindus to stand up for Hinduism, no matter whatever the cost."

Those who delight with fervent mind to praise,
The true and only Lord of heav'n and earth,
No false ideas of right and wrong can cloud.

Begin your day with prayer and make it so soulful that it may remain with you until the evening. Close the day with prayer so that you may have a peaceful night free from dreams and nightmares. Do not worry about the form of prayer. Let it be any form, it should be such as can put you into communion with the divine. Only whatever be the form, let not the spirit wander while the words of prayer run out of your mouth.

—Mohandas Karamchand (Mahatma) Gandhi.

THE ANCIENT EAST MEETS THE MODERN WEST

SWAMI PRAKASHANANDA MA
disciple of Sri Swami Satchidanandaji Maharaj,
and Editor of his Integral Yoga Magazine

The 1960's were a time of turmoil in America. Young people were noticing the hypocrisy and enptiness of the values of modern society. They noticed the inequality in the world, the hate, the lack of compassion, and the endless fighting. The young people of the 1960's rebelled. Some of them actually fought the system they abhorred by using violence against what they called " the Establishment," some used peaceful means of non-violent marching and protesting, others tried to escape totally by using drugs. Yet, they encountered the same problems within themselves, a feeling of emptiness behind all these actions and attempts to escape. Finally, they turned to Yoga.

Yoga was not totally new to America. Masters such as Sri Swami Vivekanandaji and Paramahamsa Yoganandaji had come to America years before and still had disciples teaching the timeless truths of Yoga, but it was a relatively small number of Americans who had even heard of Yoga. In the 1960's there was suddenly a great demand for a way of life which taught about the peace, the beauty the love which is the nature of every being, and also taught ways to realize that Nature.

It was into his atmosphere of confusion and searching that teachers like Sri Swami Satchidanandaji came to speak about Yoga. Only some one of Divine vision could look upon the "flower children " of America and see something beautiful there. In rebellion against their families and society, they dressed wildly, acted with disrespect, and many never bathed. But their hearts were beautiful. Sri Swamiji and some of the other Yoga masters who visited America were able to see that beauty beneath the dirt and began to patiently teach.

Of course, Yoga is not something different from Hinduism. The essence of Hinduism is that total universal outlook, an acceptance and even an embrace of all religions. A true Hindu will even respect a total non-believer. A true Hindu considers himself a Catholic, a Muslim, a Buddhist, a Jew, all religions. Unfortunately many who say they are practicing Hinduism seem to be limiting the scope of Hinduism by separating themselves from the other approaches even though the real Hinduism is a part of everything. So to make it more clear, some of the Masters and in particular Sri Swamiji, chose to simply use the term Yoga. When they say "Yoga ", they are speaking of pure, true Hinduism.

For a while, Yoga was a big "fad", as the news of its popularity with the young people spread and others became interested. It was considered fashionable by many to go from one guru to another. Many thousands tasted Yoga without actually eating. Yet, there were many others who were truly hungry.

In the midst of the people who thought of Yoga as the current craze there were those, of all ages and lifestyles, who took it seriously. The wisest of the Yoga Masters were patient, waiting until the furore died down and only the sincere seekers remained.

At the same time, scientists became interested in this "new" program from the East. As people began to report that Yogic techniques helped them to feel tranquil, more efficient at their jobs, more loving toward others, better able to cope with the pressures of modern American life, those who had scoffed at Yoga began to take it seriously.

In the years since the 1960's there have been more and more experiments using Yoga for everything from stress management to curing disease. Modern science is simply "proving" what the Yogic scientists have known for thousands of years.

Now, in the 1980's Yoga is accepted as part of American life. Colleages and other education programs all over the country include Hatha Yoga as part of their curriculum. It is not at all unusual for an American businessman to mention that he uses meditation to help him deal with the demands of his job. Once Americans looked upon vegetarians as strange people ; today vegetarianism is a totally accepted way of life. There are vegetarian restaurants everywhere. The Yogic philosophy is studied by scholars and others looking for a deep understanding of religion. Medical centers use Yogic techniques to help their patients. One excellent example of this is the program at the Baylor Medical School Hospital. Organized by Dr. Dean Ornish and under the direct guidance of Sri Swami Satchidanandaji, a total Yogic program was used for patients with heart disease. The dramatically positive results are currently being documented.

A Yogic Village

What happened to those unruly flower children? Those who seriously followed the Yogic teachings gave up drugs and alcohol totally. They became vegetarians. They learned the true meaning of respect for others and themselves. They dressed in a neat and modest manner. They began to shine with health, vitality, happiness, love for all humanity, and compassion for the parents they had once said they hated.

They became responsible citizens with a new understanding of what the world and everything in it were all about. Using this new understanding, many have gone into serving professions. Even those whose professions are not considered as directly serviceful to humanity have found ways to turn their work into service. For thousands of Americans Yoga is their way of life.

Among those people whose lives were changed and enhanced through Yoga, there were some who wanted to delve into Yoga even more deeply. They wanted a total environment which was conducive to the further study of Yoga.

Sri Swami Satchidanandaji had—at the urging his thousands of American students—founded the Integral Yoga Institute in 1966. Soon there were Integral Yoga Institutes in major cities all over the country (and in other countries as well). The Integral Yoga Institutes provided classes and many other services, and they provided a totally Yogic Lifestyle for those who lived there. In the midst of a bustling, worldly city like New York, there could still be a place where people led a clean life based on Yogic ideals and directives.

Sri Swamiji had a dream of a whole city which would be based on those ideals, a complete, self-sufficient Yogic village which could prove to the world that it is indeed possible for people to live together in harmony, in purity.

In 1973, Satchidananda Ashram was founded in Pomfret Center, Connecticut. This beautiful country estate was totally renovated by Sri Swamiji and his students and became the main headquarters for the Integral Yoga Institutes.

A community developed there which included families with children, single people (brahmacharis), and those who had taken monastic or pre-monastic vows (sannyasins). The members grew their own food in order to prepare delicious vegetarian meals. A school was started and was soon fully accredited. As word of this excellent school based on beautiful ideals spread, even people who weren't associated with the Ashram sent their children to learn at the Ashram school. Retreats were offered, and many guests came to spend at least a few days in this peaceful setting. Integral Health Services was started—a clinic where the staff of doctors, chiropractors, nutritionists, psychologists all used the Yogic techniques for radiant health and preventative medicine. A natural foods store and other Yogic businessnes opened in neighbouring towns. Even the neighbouring people who weren't interested in practicing Yoga themselves grew to have great respect and admiration for Sri Swamiji and his children.

Unfortunately, there simply wasn't enough room. Many people came from all over America and other countries to live in the Ashram. So Sri Swamiji and his children continued to search for somewhere to really expand and develop the totally Yogic city he had envisioned for so long. In 1979, a beautiful, secluded, 650-acre piece of property was found in Buckingham, Virginia. Since that time Sri Swamiji and his disciples have been busily building Yogaville.

Even before he first visited America, Sri Swamiji worked to bring people of various religions together in harmony. Even though we all have different paths, we are still working toward the same goal, the same Truth.

Again and again, he speaks about how we must never fight in the name of religion. Instead, religion should bring us closer. After moving to America, he continued to hold Yoga Ecumenical Services and speak to people of all faiths about how "Truth is one but paths are . any." Sri Swamiji always dreamed of a place where all the religions could come together and worship in their own way while still remembering that there is One Light which shines on all the various religions.

He conceived the idea of n Lotus Temple. The Light of Truth Universal Shrine, a lovely lotus-shaped building, will contain an altar for each major religion along with an altar for all other known religion and one for all unknown religions. One Light will be at the center of the structure and will shine on all the altars as a reminder of the One Source. Libraries will be available with scriptures and texts from each religion. The building is now being started on the property in Buckingham, Virginia.

So Yoga in America has come a long way from the dirty, ragged, drug-taking hippies of the 1960's to the sincere seekers of the 1980's working to build a city based on the high ideals of Yoga. Americans have grown from thinking of Yoga as some new, strange craze to seeing it as a dignified, respectable, ancient way to tranquility, health, and happiness. It has taken the patience and dedication of Masters such as Sri Swami Satchidanandaji to achieve this.

Those who pursual the path of his true law,
who is of sensual organs void, in Heaven
Shall dwell in never-ending bliss.

Spiritual realisation automatically makes us love every body. If we are not prepared to do this and do not want to practise anything for the attainment of this, ours is only a superficial talk about reaching a state of union with God and attaining heaven or salvation. We do not really mean what we say. If we are really earnest we must keep the highest ideal before us and mould our life accordingly, we must translafe the highest spiritual realisation into practice in our day to day life.

— SWAMI RAMDAS.



HINDUS IN SOUTH AFRICA

PARASURAMAN GOVENDER (*South Africa*)

A brief historical background of the Tamils who are mostly Hindus in South Africa, is necessary before focussing the attention on their present life. In the year 1843 Natal was annexed as a British Colony and by 1852 the European population had risen to 7,500. The Europeans realised that the sugar industry could be very productive in Natal, because of the suitable climate. To work in the farmland in the coastal belt of Natal, some 300,000 Natives inclusive of a population comprising semi-skilled workers were needed. The Natives were only prepared to work on their own terms and at their times, and the skill required was not evident in them to the degree required. Therefore it was concluded that the native Zulu labourer was out of the question.

The Settlers had then to turn their attention elsewhere to obtain the labour wanted. In 1851 October 10 a resolution was passed in Durban to introduce foreign labour from available countries. Sir George Grey recommended the importation of labour from India. In 1860 the first batch of Indians arrived in two ships, the TRURO and the BELVEDERE from India. The labourers consisted of gardeners, brahmins, warriors, dairymen, potters, leather workers, oil-pressers, barbers, undertakers, jewellers and weavers. They were indentured to work for a minimum of 5 years after which they had the option to choose either to return to India or settle in Natal. Some of those who settled in Natal were successful in acquiring land to do their own agricultural activity and others found employment in some industries which showed some progress.

Cultural Aspect :

About 70 to 75 percent of the total Indians settled in the different parts of Natal consisted of Tamils. Their minds were actively revolving round the rich language which is inextricably interwoven with the religious Literature and a pattern of life which collectively contributed towards the creation of their age-old culture. The inclination and attachment in this realm began in a humble way to manifest itself in the schools, temples and Institutions envisaged and established at different times. In a suburb of Durban named Clarence Place, for instance, people who were mostly engaged in agricultural activities on land leased from an European started a weekly religious gathering in a small temporary structure (Pandal) ; they then established a small shrine of wood and iron building and finally in the year 1910 a small temple bearing a degree of impressive sembalance to the features typical of some small temples built according to the principles contained in AGAMAS governing the construction of temples in India, was erected. This temple is still existing and all the important festivals of the year are observed in addition to daily prayers and weekly gathering of residents there.

The favour and initiative shown in this respect by our people in areas like Durban, Pietermaritzburg, Pretoria, Port Elizabeth and in other parts of Natal are unquestionably exemplary. Durban & Pietermatritzburg and their peripheris in particular showed a striking example by establishing cultural organisations to serve the appropriate needs of the Tamils during the beginning of the Centrury. In Durban the Hindu Tamil Institute,

the Clairwood Tamil Institute and in Pietermaritzburg the Hindu Young Men's Association school are outstanding examples of centres created for the propagation of the mother tongue, Tamil. Tamil was the home language and it was maintained at an appreciable spoken level. The attendance at Tamil Schools was good and pleasing. In the thirties, forties and fifties the roll of the Tamil schools was as high as the roll in the English schools.

In some schools, the Hindu Tamil Institute in Durban for instance, there were as many as twelve teachers with the headmaster. The medium of communication in the Tamil school was Tamil. These school as a rule served the religious needs of the community especially on Sundays where prayer meetings were held and the children, both boys and girls, took a special delight in singing selected songs from the religious books like the THEVARAM, ARUTPA and THIRUVASAGAM in addition to listening to talks given by the teachers on useful topics. The deity Saraswathi dwelt in the minds of the children. Important religious aspects were stressed at appropriate times. Dedicated songs and small talks deepened the impressions and made them meaningful to the children.

Temples :

There is quite a number of appreciable number of temples in S. Africa administered by committees elected by the people. At these temples important festivals according to religious sections of the Tamil calendar are conducted. Weekly services are held on suitable days by local religious groups and daily prayers are carried out by the priests attached to temples.

The KAVADI and FIREWALKING festivals have unquestionably created an impact on people who throng the temple grounds in great multitude. The MARIAMMAN TEMPLE in Pietermaritzburg and the UMBILO TEMPLE or Sree AMBALAVANAR ALAYAM in Durban figure prominently in the fire-walking festivals. This festival illustrates the important principle underlying in the devotion known as MATHURA BAKTHI which means complete surrender to the feet of the Lord for his guidance to attain perfection. Veneration and dedication shown to SAKTHI is conspicuous on occasions like Sarawathi Pooja. Navarathri, Kethara Gowri fast at the time of Deepavali and Varaluxmi Pooja. Festivals centred on MURUGAR, VINAYAGAR and NATARAJA are also observed at the temples enshrining these deities.

GURU POOJAI :

The four great saints : APPAR, SUNDARAR SAMPANDAR and MANIKKAVASAGAR are remembered on those days of the respective asterics when they left the material world to their rightful abodes, Salogam, Sameeppiyam, Sarooppiyam and Sayuchyam. On these occasions there are always gatherings of appreciable number of devotees at temples. The biographies of these saints are narrated and devotional songs from appropriate sections from Thevaram and Thiruvasagam are sung to the accompaniment of musical instruments to remind the people of the exemplary life they followed and the philosophy and the glory of the divine Lord, they imparted to humanity through their inspiring writings.

Religious Organisations :

Many religious organisations for the purpose of propagating the Hindu religion exist in South Africa. SAIVA SITHANTHA SANGAM, ARUTPA KAZHAGAM, South African DHARMA SABBA and the S. AFRICAN HINDU MAHA SABHA may be cited as examples. The Saiva Sithantha Sangam embarked on an expansion programme with the result that they could boast of a number of halls with shrines attached for meetings and prayers. Regular services are also held at these centres based in and around Durban.

Women do not tend to lag behind in religious services to the Hindus in general. A religious body based in a suburb of Durban seemed to have distinguished themselves in their duty towards keeping the religious fervour still vibrant. What is phenominal feature of this meritorious group of women is that they have been successful in constructing a hall and a shrine to conduct religious activities.

Religion in Everyday Life :

Women and the elderly males generally devote a few minutes daily to the morning prayers at home before embarking on household activities or on occupational work. The lighting of the brass lamp has not faded among from the kinds of the sincere folk of the house as they regard the light as LUXMI, Goddess of Wealth. Fridays and Mondays are taken as important days to obsreve the weekly fast, according to the principles governing fasting. Cleanliness at all levels is given a practical expression, namely, early morning bath, abstinence from meat dishes, prayers to the Lord of the Universe. Thus focussing attention on physical, mental and spiritual hygiene, which eventually yields the path to the attainment of SALOGAM, SAMEEPPIYAM—the state of being near God; SAROOPPIYAM, the state in which the soul gets a form similar to that of the Divine Lord and SAAYUCHIYAM, attainment of the highest state, that is, Union of the soul with God.

Laying foundation stones for new buildings, shifting into a new house, buying or taking control of a vehicle etc, are also done after invoking the blessing of the Divine Lord by special prayers and reverence at auspicious times, in the hope of getting the very best. Social functions such as weddings, betrothals, christening, ceremonies associated with new-born babies spontaneously favour religious approach because they intergrate in them rituals pertaining to God, in order that blessing of the Lord may be obtained for success and happiness. An impartial observer is immensely elated to learn that the Hindus in South Africa have attachment for religious tradition bequeathed to them by their ancestors.

Conclusion :

The few examples cited above and the outline of the practical aspect of the Hindus given, indicate that the Hindus are religious in their outlook, and traits of this nature must be developed so that the torch of our religion glows eternally and triumphantly. The Hindu Community living in places where the influences of other religions erode into the religious lustre and structure must be on the alert to employ the best and effective forces available to teach the present and future generation the rich philosophy contained in our religion. Touching on the superficial layer and using people who are not proficient and efficient will only bring about degeneration and create problems which will be difficult to solve later. We must not fail to formulate a policy and take practical measures to give encouragement to our people that are all over the world in different countries. We must aim at unity amongst our fold. We must get into action and remain active all the time, so that the eroding forces do not set in.

South Africa has kept it's Hindu Culture alive through organisations such as : The Hindu Maha Sabha of S. A. ; Dharma Sabha of S. A. ; Morebank Tamil School Society; Mobani Heights Tamil Association ; Sithi Vinayagar Sangam ; Central Tamil Trust; The Divine Life Society of S. A.; and the Parent Body of Tamil organisations THE SOUTH AFRICAN TAMIL FEDERATION.

The anxious mind, against corroding thought,
No refuge hath, save at the sacred feet
Of Him to whom no likeness is.

"Beyond created time and space art Thou
Without beginning and end.
Yet Thou dost create the many worlds,
Preserve, destroy, procreate,
And through manifold births, Thou leadest me
By Thy grace to dedicated service.
Imperceptible as the fragrance,
Thou art afar and yet so near."

— TIRUVACHAKAM

Hinduism in Mauritius

RAMOO SOORIAMOORTHY—*Mauritius.*

With the skilled workers from the Tamil country, Hinduism set sail to Mauritius in the early years of the 18th Century. It had to contend against heavy odds, as should be expected in any foreign milieu, until it came into its own with a make-shift temple towards 1746. Those were the days of the French occupation. The town of Port Louis was then divided into three regions, the Northern part being assigned to the Indians. Soon, with their customs and traditions, this part, the temple being the nucleus, was converted into a real south Indian village. There, congregated the pious for the upkeep of their tenets, holding festivals reminiscent of the ancestral land and discourses on sacred literature. Then, echoed the strains of *Pongal* on the first of *Thai* month and was imparted the first *agaram* to the toddlers.

The advent of the British in 1810 brought in its wake Indians from all parts for the sugar plantations. In the beginning, the Tamils came in great numbers, and even to-day Tamil temples are found on almost every sugar factory. They are temples mostly for Lord Muruga and Goddesses Mariamman and Draubadai Amman, the village deities followed suit too. Katteri, Madurai Veeran, Petchaye, Muniandee. The first temple, on traditional lines, was however erected by the Sinnatambou brothers on their own estate only in 1846. A decade later, two indentured Indian labourers, Songor Ttty and his wife Doya Kisto, singled themselves out for praise in dedicating the first temple to Lord Muruga on Clemencia Hill, the Tamil traders in Port Louis did not lag behind either. Following the pattern of the famous Madurai Minakshi, they built the Sri Sockalingum Meenatchee Amman Temple with nicely sculptured *Vimanams* in 1854.

This is the largest temple of the country with its sacred tank and the Meenatchee Amman, a replica of the Madurai goddess, but there is no *gopuram*, nor has any of the other temples numbering over a hundred managed by the Tamils only.

The other creeds within the Hindu fold have their own temples as well, and nowadays magnificent temples and shrines throb one's heart throughout the length and breadth of the country. The linguistic groups have their own priests and their respective federation of temples with a *Hindu Council* for the safeguard of the common heritage. Government recognition comes only by way of subsidy and freedom of practice. There is no Ministry to foster either Hinduism or its culture, save at secondary level where it is imparted. All the languages are taught in government schools and private colleges as well as in temples.

Regular contacts with India and Indian pictures are playing a prominent role in dispelling insularity and aloofness. Unfortunately this does not hold good for the minority Hindu groups, which threatens the whole fabric of Hinduism. There are indeed missions like the Ramakrishna Mission,

the Divine Life Society, the Chinmaya Mission, the Satya Sai Baba Mission, the Saiva Siddhanta Sangam that have branches established here within their divines at work.

In the domain of Fine Arts, we are fortunate in having the Mahatma Gandhi Institute where Art and Music as well as *Bharata Natyam* are being taught by expert Artists. In every village there are musical groups and almost every day performances in religious songs are shown on the T. V. But there is no band of traditional Tamil music like *nadaswaram* players. Hindu Sculpture is manifest in the temple deities and on the *vimanams.*

All the festivals on the calendar are celebrated amidst scenes of pomp and grandeur : Varusha Pirappu, Maha Shivaratri, Thaye Poosum Cavadee, Holi, Vinayga Chathurti, Ougadi, Ganga Snanam and Divali are public holidays. Popular religion among Tamils are the clebration of the Cavadee processions for Lord Muruga, Fire walking ceremonies for Amman (Mariamen, Draubadai Amman Kaliamman) and the observance of the Govindan fasting on Saturdays of *Purattasi* month.

The alarming conditions prevailing among Tamils in Mauritius have already been ventilated in Sri Lanka Tamil weekly *Veera Kesari,* and met with tremendous response. Through the courtesy of the Ministry of Hindu Affairs, we have had the good fortune of securing the services of a young and dynamic priest, Sri N. Balasubramania Sharma, for Sri Sockalingam Meenatchee Amman Temple. A second priest is expected for Sri Kaliamman Temple. Tamil Nadu has made gifts of Tamil typewriters and books on Tamil Culture. At the beginning of the year, there has been a festival of South Indian films and quite recently the Ramanajali group toured the country with recitals of religious songs on Bhagavan Ramana Maharshi. Master Subramaniam of Kodavil Temple in Hawai too has forwarded leaflets of his talks and writings. The Mauritius Tamil Temple Federation has started a monthly paper *La Lumiere* (ஒளி) since last year with articles on Tamil culture and traditions published in English, French, and Tamil.

It is our fervent hope that the conference will devise ways and means to come to the rescue of Hinduism wherever it is in jeopardy, especially in Mauritius, and wish it all success. We should like also to congratulate the Ministry of Regional Development, Hindu Religion, Hindu Culture and Tamils Affairs of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka on this most laudable initiative.

Hard is the transit of this sea of vice,
Save by that Being's gracious aid, who is
Himself a sea of virtue.

The Hare Krishna Movement

Hansadutta Swami, Hare Krishna

Dharmasya by apavargasya
nartho 'rthayopakalpate
narthasya dharmaikantasya
kamo labhaya hi smrtah

" All occupational engagements are certainly meant for ultimate liberation. They should never be performed for material gain. Furthermore, one who is engaged in the ultimate occupational service (*dharma*) should never use material gain to cultivate sense gratification."—*Bhagavat-Purana* 1.2.9

Sanatana dharma, broadcast by the *Vedas* and the *Puranas*, offers humankind life's ultimate gain : complete cessation of material suffering. However, being blocked by the rogue of " scientific" atheism, this crest jewel of Hinduism does not spread illumination. The counteractive measure in the form of pure Vedic philosophy ultimately applied as *nama-sankirtana* is practically seen to be the missing ingredient and shall be adopted, yielding success to all.

NESCIENCE

Most modern scientists, especially in the West, now believe that blind physical laws and the laws of chance govern the universe. They say that there is no designer, no creator, no God, nor intelligence behind the entire material manifestation. Following this hypothesis, they attempt to explain everything, including life, in terms of the interaction of atoms and molecules—through the laws of chemistry and physics.

British mathematician Paul Dirac is quoted in Wener *Heisenberg's* book *Physics and Beyond* as saying, " If we are honest—and scientists have to be—we must admit that religion is a jumble of false assertions with no basis in reality. The very idea of God is a product of human imagination...." Famous French scientist Jacques Monad, in his book *Chance and Necessity* states, " The ancient covenant is in pieces; man knows at last that he is alone in the universe's unfeeling immensity out of which he emerged only by chance. His destiny is nowhere spelled out, nor is his *duty*, chance alone is at the source of every innovation, of all creation in the biosphere."

Closer to home, former President of the Sri Lanka branch of the Rationalist Association, Dr. Abraham T. Kovoor, has stated, " Despite the beliefs of millions of religionists for thousands of years, there is absolutely no biological evidence for the existence of souls in organisms. Life is merely a complex chemical activity."

Contrary evidence is plentifully found within the pages of the Vedic library however, currently respected academicians have either a vague knowledge of or a selfish antagonism toward these standard source books of Hindu wisdom.

Dr. Kovoor, proffers, " Books on chemistry, physics, mathematics, paleontology, engineering, medical science, astronomy, etc., are the products of objective thinkers. On the other hand, books like *Arabian Nights*, *Gulliver's Travels*, fairy stories, *Mahabharata*, *Ramayana*, the Bible, the Koran, *Pilgrim's Progress*, *Jataka* stories....etc., are the product of subjective thinkers. While the former are factual, the latter are fictitious."

The result of this chemical view of the origin of life and ignorance of the Vedic truth is the

modern world calamity. Dr. M. A. Marchetti, American chemist, states, "The claim that life comes from matter, that life can be made from some chemicals in the laboratory, destorys the whole fabric of human society. America today has more abortions than childbirths. To not see the connection between the scientific acceptance of life as simple chemicals and the rise in abortions is not only blind, but insane." Violence, disrespect, and disillusionment of youth who find no purpose in life come from .... the lack of spiritual culture enforced by their materialistic education," according to Marchetti.

Well known philosopher, Michael Polanyi, attributes to this scientific atheism the "...cause of our corruption of the conception of man, reducing him either to an insentient automaton or to a bundle of appetites."

SCIENCE

Such unintelligent men posing as scientists who suggest that living spirit arises from dead matter can and must be arrested in their mischief.

In Bhagavad-gita Lord Krishna succintly describes the high standards of Vedic knowledge :

> raja-vidya raja-guhyam
> pavitram idam uttamam
> pratyaksa vaganam dharmyam
> susukham kartum avyayam

"This knowledge is the king of education, the most secret of all secrets. It is the purest knowledge, and because it gives direct perception of the self by realization, it is the perfection of religion. It is everlasting, and it is joyfully performed."—BG 9.2

I quote again from our exchange with Dr. Kovoor, as reported by the *Sunday Times* of Sri Lanka, September, 1977.

Dr. Kovoor : From (your) letters it is clear that it is futile for me, who base my philosophy on available scientific evidence, and you, who base your faith on dubious scriptures called *Vedas*, to try to convince each other.

HANSADUTTA SWAMI

According to Roman, Greek, British, American, or inter-national law, the burden of proof lies with the plaintiff, he who accuses, not with the defendant. You accuse the *Vedas* of being dubious, God of being fictitious, and those who follow God and the *Vedas* of being mentally deranged, foolish, gullible, dogmatic fanatics. But the burden of proof is on you. Without giving reason or evidence, you say, "The question of a creator does not come in......everything is a matter of chance biochemical combination." Do I have to accept this blindly ? The onus is on you. Mix the chemicals and produce life. That is science. But no scientist can create even an insignificant mosquito from chemicals. Therefore, under the circumstances, it appears that it is you, and not we, who may be mentally deranged, foolish, gullible, dogmatic and totally fanatic.

Scientists like to discredit the *Vedas* by saying that they are the writings of superstitious aborigines. But what kind of aborigines were they who wrote in a language so perfect in grammar, composition, poetry, and meter that scholar needs twelve years to master the grammar alone ? What kind of aborigines were they who thousands of years ago formulated divisions of time beginning with one ten-thousandth of a second up to the complete duration of universal time ? What kind of aborigines were they who could describe, thousands of years ago, all the planets that modern scientists have only recently discovered ?

Where is the scientist today who can perfectly describe the process of conception taking place in the womb, as the Vedic so-called aborigines did thousands of years ago ? How could these uncivilized aborigines categorize and enumerate in the *Vedas* all the different species of life numbering 8,400,000 ? How is it that the *Vedas*, which are supposed to be the dubious writings of uncivilized aborigines, contain systematic information on subjects such as music, medicine, art, politics, architecture, warfare, and phsychology ? How could uncivilized aborigines even know the arts of reading and writing, much less describe the atom and atomic energy ? How could they give descriptions of the orbits of the planets, their size,

their eclipses and the size of the universe, and how could they describe the soul and the Supersoul, God ?

If Krishna is the Hindu aboriginal God, why did such a scientist as Oppenheimer pay Him heed by studying the *Bhagavad-gita* spoken by Him ? Why did Einstein, Schopenhauer, Kant, Hegel, Emerson, Thoreau, Schweitzer and scores of scientists more important and brilliant than you read Vedic literature—especially *Bhagavad-gita*—if these are books full of superstitions and the deranged ideas of uncivilized aborigines ? What is your authority ? Are you greater than God ? Do you think that these highlylearned and honoured men were all fools and rascals who had nothing better to do than spend their valuable time reading the writings of uncivilized aborigines ?

Within Vedic knowledge there is sufficient detailed explanation of every science : physiology, physics, poetry, sociology, religion etc. to convince or defeat any sane person of the ultimate truth—life arises from life, not from matter. However, realizing this general potency often the final touch of *specific* applicable knowledge remains lacking in many of our preachers and teachers. The expert physician extracts the very special Vedic medicine especially for the Kali-yuga :

> The self-realization that was achieved in the Satya Millennium by meditation, in the Treta millennium by the performance of different sacrifices, and in the Dvapara millennium by worship of the Lord in the temple can be achieved in the age of Kali simply by chanting the holy names of God.—*Bhagavat Purana* 12.3.52

This is not an exclusive conclusion of the Vedic literature. All scriptures of the world enjoin us to chant the Lord's names, whether Jehovah, Buddha, Allah, Krsna, for spiritual upliftment.

Mohammed Counselled : " Glorify the name of your Lord, the most high."—*Koran* 87.2. Saint Paul said, " Everyone who calls upon the name of the Lord will be saved." —*Romans* 10.13, New Testament. Lord Buddha declared, " All who sincerely call upon My name will come to Me after death, and I will take them to Paradise."—*Vows of Amida Buddha* 18. King David preached, "From the rising of the sun to its setting, the name of the Lord is to be praised."—*Psalms* 113.3, Old Testament.

SPECIAL SCIENCE

Every Hindu respects the *Bhagavad-gita*. Not only in the *Gita*, but repeatedly in all the *Vedas* it is emphasized that it is the *atma*, the self, which is to be understood. Generally, all but the very unintelligent appreciate this and resort to the advice of the *Ramayana*, *Mahabharata*, etc. to reduce their entanglement in the mundane.

The potency of *sankirtana*, however, is the specific knowledge that has too much reminded an " open secret " of the *Vedas*. We could quote continuously the special potency of *nama-sankirtana* in the present yuga, but the brevity of this article prevents us.

Although there are many religious communities and many systems for achieving self-realization, none of these will be very successful, because of the malific influence of the age of Kali. " In this iron age of Kali, men have but short lives. They are quarrelsome, lazy, misguided, unlucky, and above all always disturbed."—Srimad-Bhagavatam 1.1.10

Only congregational chanting f the glories of the Lord, which is the essence of all spiritual ecstasy, can at present elevate mankind to the spiritual realm.

A PRACTICAL EXAMPLE

Hinduism is once more becoming—quietly perhaps, but very definitely—an expansive missionary religion taking in people from all over the world. And this, as I see it, is the most impressive feature of the Hare Krsna movement. Here for the first time since the days of the Roman Empire, is a new Asian religion—that is to say, an Asian religion new to the West—being practised openly in the streets of the great cities of the Western world by people of Western race and Judee-Christian background.

I believe that the Hare Krsna movement is here to stay, and will have an influence far be-

yond its actual membership in years to come, making for gentleness in human relationships and faith in the fundamental goodness of the world in days of increasing tensions, in both social and individual life. I am glad that they are bringing Krsna consciousness to the Western world, for it cannot but grow spiritually richer for what they are doing. As a human being, I must applaud the fact that this movement is bringing faith and joy back into the lives of many young people who have not been able to find those virtues in the religion and culture in which they were raised, and I wish them success in the good work they are doing— Dr. A. L. Basham, Leading Authority on Indian History and Religion, formerly head of the Department of Asian Civilizations, A.P.U., Canberra, Australia. Our own spiritual master, the founder of the Hare Krsna movement, A. C. Bhaktivedanta Swami at the advanced age of 70 years, took up the Vedic prescription. He introduced *nama-sankritana*, founded on the philosophy of the *Bhagavat-Purana*, into New York City. The result is amazing the world. In ten short years he published more books on the essentials of Hinduism than any other single person in the history of the world, opened centers and temples in almost every major city on the globe, collected and spent liberally millions upon millions of dollars strictly for the promulgaion of *sanatana-dharma*. He presented no special charisma that is unavailable to any of us. In this age, the *Vedas* predict a renaissance of Vedic culture. Vedic culture will be spread over the world as it was 5000 years ago by anyone taking the *sankirtana-yajna*.

Of those who swim the wide extended sea
Of mortal birth, none ever can escape,
But they who to feet of God adhere.

HINDUISM, SCIENCE AND PSYCHOANALYSIS

SWAMI NITYABODHANANDA,
Ramakrishna Mission, Geneva.

Among the objectives of the World Hindu Conference 1982 listed in your Brochure the sixth clause attracted my attention : "To bring about greater harmony and better understanding between Hinduism and other great religions of the world."

The Geneva branch of the Ramakrishna Mission of which the present writer is the president, has been working since the last 25 years. He can speak with authenticity on the contacts established between representatives of other religions, Christianity, (Protestant and Catholic), Judaism and Islam. The Swami is the member-founder of the Committee for the unity of Great Religions of which parson Henry Babel, an eminent protestant church dignitary is the president. The Rabbi Alexander Saffron for Judaism, Mr. Bouzouzou for Islam, Abbe Mauris for Catholicism, Mr. Gekka for Shintoism are the other members. Since 1968, the Committee has been working and studying the persistant problems of spiritual life in different religions, prayer-meditation, revealation, mysticism in daily life, etc. Many of the sessions were held at the Vedanta Center, Geneva.

What gives greater authenticity to this article is the contact the Swami has established with the specialists of science and psychology and the support and enrichment which these two disciplines bring to Vedantic thought. We shall give below relevant quotations from two living scientists, apostles of the New Physics, as also of a famous student of the Jungian School of psychology :

Fritjof Capra in his celebrated book 'The Tao of physics' says :

"Science and mysticism are two complementary manifestations of the human mind, of man's rational and intuitive faculties. Modern physics goes far beyond technology : the Way or Tao of physics can be a path with a heart, a way to Spiritual Knowledge and Self-realization."[1]

"On the atomic and subatomic levels the laws of unity and interpenetration that govern matter and life can be demonstrated by the new physics. Testimony of the experience of unity and interpenetration is the domain of mysticism, Hindu or Buddhist. But that modern science can demonstrate the truth of this evidence is an extraordinary achievement."

Saints and sages *lived* the testimony. Science today can demonstrate its validity. This achievement was possible only because the scientists who attacked the problem of synthesis practised liberalization of their views by taking off their 'blinkers' and by integrating with the insights of the mystics.

If a scientist behaves as one of the five blind men who wanted to know the elephant and maintained that the elephant was like a pillar (by touch

(1) Fritjof Capra, *The Tao of Physics* (London Fontana/Collins, 1976), P. 12.

ing the legs), that the elephant was like a fan (ears) and nothing else, then science will be cut down to unworthy unscientific limits. Instead, if a scientist is attentive to other disciplines and opens his doors widely allowing other winds to come in, then science will be richer. It can cover areas of life and spirit.

Another physicist of today, Jean E. Charon of French origin, in his recent book entitled '*Spirit the Unknown*' makes a sustained effort to support by scientific arguments religious positions like survival after death, and to show the spiritual potential of the atom to manifest the soul's capacity to love and to know. We summarize very briefly a few of his arguments :

"All of us have the aspiration for eternity. It is by and through the miscroscopic elementary particles which are the electrons or protons of our living body that the Spirit or our Spirit works and survives.

If by survival is meant the survival of the totality of the multitude of electrons or protons making up our body, then there will be nothing left after our physical death. But if by survival is meant the survival of a few of the millions of electrons which individually carry our complete 'I', then after death the 'I' will not have disappeared but will multiply itself and will continue its spiritual adventure till eternity, sharing with other living and thinking beings in other universes and in ours."[2]

In a chapter entitled 'Reflection, Knowledge, Love and Act', Charon says :

"Every living electron in our body contains 'space-time' and stocks information or memory. The electron 'I' carrying the memory of previous situations and stimulated by a new situation in the outside world and helped by the memory of similar situations prepares to act. It makes a centripetal movement to grasp itself, to know itself, to enrich itself. There is a sudden intensification of consciousness. It is a movement typical of the process happening in knowledge. Also there is communication between electrons ; and the attraction of the one to the other culminating in union is the prototype of the movement symbolized in Love."[3]

With a stretch of poetic imagination we can say that the electron is practising the yogas of knowledge, of love and meditation.

In the domain of modern psychology C. G. Jun the illustrious psychologist of Zurich is the torch-bearer.

It is very revealing to find a striking parallel to the idea of Samskaras in one of his posthumous works '*The Roots of Consciousness*' (only available in French and German). Jung names the samskara—capital, the psychoid. He did not invent the term, it was already in the existent psychological literature of his epoch. But the scope and destiny he gives to the term are his own. For Jung our psychoid which has a personal character, is the animating and directing principle at the base of our personality. Jung conceives our personality like an ice-berg, a small part only being visible, the conscious. The rest remains hidden and largely unknown. It is called the unconscious. In his scheme there are various levels of the unconscious, personal unconscious, racial unconscious and collective unconscious. And at the root of the tree, the psychoid.

"The psychoid is a global concept covering the principal sub-cortical phenomena. It includes all the corporal functions of the central nervous system orientated towards the goal, namely, a primordial memory which wants the conservation of Life.."[4]

A gifted living student of Jung, Roland Cahen speaking of the psychoid says : "The psychoid possesses the dynamics of inner life."

The Jungian unconscious should be distinguished from the non-conscious. There is a great and powerful arsenal in us of perfections as also of imperfections of which we are unconscious. What-

(2) Jean E. Charon, Spirit, The Unknown (in French, without English translation), p. 109.
(3) ibid., P. 153.
(4) C.G. Jung, *The Roots of Consciousness*, p. 489

ever has not come to the conscious plane, and not become effective, is the unconscious : The unrecognised talents, the repressed desires. That is also the zone where the mythological themes reside which engender creative imagination, as also the archetypes which are the primordial Idea-Forms the divine Intelligence had vouch safed to man.

What bestows a spiritual character to the Jungian unconscious is the fact that the unconscious is the meeting ground of the archetypes, children of the divine Spirit and the *instincts*, children of Matter. Spirit wants to annex Matter and Matter desires to subjugate Spirit. This is the very texture of life.

Exchange between the unconscious and the conscious levels

There is a constant exchange between the unconscious and the conscious levels. What remains hidden in the unconscious comes up. What is on the conscious plane goes to the unconscious through repressions and regrets.

The process of making conscious what is unconscious does not happen in an easy way. It comes about through conflicts that life presents to us, through contradictions which are the very nature of life. Jung calls this process, Individuation. It is the *process of becoming spiritually adult.* Life is an advance from unconscious perfection to conscious perfection. Without this advance, this gaining new ground, life losses its quality. Arjuna's is the classical instance of individuation through conflict of duties. On the field of Kurukshetra he lived through the conflict of a Kshatriya and a non-Kshatriya. Sri Krishna helped him vitally to discover himself, to realize himself as a yogi and a fighter for dharma at the same time.

Who directs the exchange ?

It is the psychoid, the psychoic potential in us that directs above all, this exchange between the unconscious and the conscious. As we said earlier, Jung places the psychoid at the base of the different layers of the unconscious, as the animating principle.

And now comes the question of questions: How can the unconscious submit to the influence of the psychoid unless the unsconscious has got something spiritual ?

Jung answers this question by assimilating the unconscious to the super-conscious.

"My notion of the unconscious leaves entirely open the question of the super-conscious or sub-conscious including one or the other aspects of psychism."[5]

Students of Hinduism know that the super-conscious is the purely spiritual constituant of the psyche thanks to which man can pose and answer fundamental questions like " Where do we come from ? Where do we go ?, and so on. The presence of the super-conscious gives the possibility of samadhi.

Of virtue void, as is the pursuit of sense
The head must be, that bows not at His feet,
Whose eight—fold attributes pervade the world.

(5) C.G. Jung, *The Roots of Consciousness*, p. 491
Foot Notes : Rg. Veda, x, 129—6 and 7.

"Religion deals with the science of the soul. Great as the other forces of the world are, if there is such a thing as God, soul-force is the greatest of all. We know as a matter of fact that the greater the force the finer it is. Hitherto electricity has held the field among the finer physical powers. And yet no body has seen it except through its wonderful results. Scientific speculation dares to talk of a force finer even than that of elec tricity. But no instrument devised by man has been able to know anything positive of soul-force or spiritual force. It is on that force that the true religious reformer has hither to relied."

— Mohandas Karamchand (Mahatma) Gandhi

THE MEANING OF METAPHYSICS

"Siddhanta Kalai Chelvar'
Thiru K. Vajravelu Mudaliar,
(Rtd.) Special Officer for Saiva Siddhanta Studies,
Madurai Kamaraj University

Though the meaning of mataphysics is a critical problem for contemporary philosophy, yet the question and answer conveyed by the two consecutive *mantras* of a well-known hymn of the Rig Veda,[1] the Nasadiya-Sukta, seem to convey clearly a beautiful idea followed by the ancient Hindus, who are known as Saiva-Siddhantin's in modern parlour.

The mantras are :

(i) Arvaag devaa asya visarjaneena atha
ko veda aababhuuva

(ii) Yo asyaadhyakshah parama vyoman
so anga veda ; yadivaa navida.

The meanings of the mantras are :

(i) Gods came only after creation; if so, who knows whence it came ?

(ii) He only knows, who is the Lord of this universe, standing in the super sky (Parama vyoman): not others.

The first mantra poses the question and the second answers it. The purpose of the question is to deny indefiniteness or polytheism. The answer excludes all the gods known to be born and establishes as the Super Lord only that Being which remains eternal. The question is not left unanswered as referred to by a scholar in the first article of Vol. 2 of December 1967, Saiva-Siddhanta, conducted by Siva-Siddhanta Maha Samajam of Madras. I am writing this article to show that there were great scholars of Vedas like Sri Sendilnatha Iyer of ancient days who are simply ignored by modern scholarship. This is apart.

The second sentence that immediately follows the question asserts that there is one Supreme Being, who knows the source of the universe and He is rooted in the Super-Sky.

To get at the correct interpretation of the Veda-mantras, we shall seek the help of the sages of upanishads who had thought about the mystic import of the Vedic mantras.

The spiritual practice is known as *Dahara Vidya* and is prescribed in a number of upanishads. I shall confine to the relevant portions of the two of the well-known upanishads and also to the later Tamil work (now ancient) Periyapuranam in which the Saintly poet referred to it.

Mantra 4-4-22 of Brhadaaranyaka begins as follows :—

" That great, birthless self, who is in the form of this intellect in the midst of the pranas resides in the luminous space of the heart. He is the controller of all, the Lord of all the Super-Head of all (-Translated by Advaita-Ashrama of Mayavati-1950-third Edition-p. 748).

The Supersky (Parama vyoman) of the Rg Veda is referred to here as the space in the heart.

1. Rg. Veda X, 129-6 and 7.

The adhyakshan (thera) is named here *Vaci* (the same as *Civa*). Icaanah and adhipatiah.

The word *aatma* in the upanishadic text here means the Supreme Self, as per the Brahama Sutra 1-3-43, which reads, ' patyaadi cabechyah ' (—on account of the use of the words like pati etc. the aatma used here means paramaatma).

Vacii means one having *vaca, cakti*. In vedic literature a number of terms are used to indicate the inmaterial conscious menforce, who is both the quality and nature of the Supreme Being, Among them are *Vaci, aakaaca parama-vyoman* etc.

Now I shall consider mantras 8-1-1-and 8-1-3 of the chandogya-upanishad ; they read ; ' Now in the city of Brahman (body), there is a mansion in the shape of a small lotus, in it is a small luminous space; what is within it should be sought; that indeed one shows desire to understand'.

'As large indeed as is this (external) aakaaca, so large is that aakaaca in the heart-etc. (-Translation from the edition of Sri Ramakrishna Math, Madras-1956).

Here the microcosm is equated to the macrocosm and the aakaaca is said to contain all things, manifested and unmanifested. So, it is none other than the Supreme Being, the all Pervasive and all inclusive Absolute—we may note that it is also called, Cidambaram, immaterial, conscious sky ; while being immaterial and conscious, it is the locus of the Lord.

Now, if we refer to the concept of the Supreme Being, held in Saiva Siddhanta, we can easily agree in every detail with what is expressed by the Rg Vedic mantras as well as the upanishadic texts.

It is instructive and interesting to note that the poet Sekkizhaar, the historian, has given expression to the sublime truth that what is described as Tiru-c-citrambalam in the main Siva's temple as Chidambaram is identical with the parama vyoman of the Rg. Veda.

The text is :

" Cit para vyomam aakum
Tiru-c-citrambalattul *ninru*
Porpudan ñātam *ceykinra*
Poonkazhal *potri, potri*"

(Praise, praise to the jewelled feet of the Lord who stands and dances exquisitely n the Sacred small space, the sentient celestial sky sublime).

This is the last two lines of the two verses of four lines each that precede the history of the worshippers of the Lord, who always inhabit Tillai.

The epithet cit (sentient) is to distinguish the *para vyoman* from the ordinary elemental sky. This para vyoman is the consciousness-force of the Supreme.

Now it is worth noting that the lofty concept of God-Head, Rudra-Siva, springs from the Rg Veda itself, if not earlier as Sir John Marshal and others would like to assert, as the Abolute of Philosophy, as well as the God of religion, as per the Sutras of Sivajnana Boddam of Meykandar. Men of keen discern are of opinion that it is a serious misnomer to describe Vedic Religion as polytheism. Even the western scholars like Dr. Kaegi, Prof. Maxmuller and others have observed that Religious thought presented by the Rg Veda may be designated by the name of Henotheism or Kathenotheism, because the Vedic seers attribute to the God, they happen to invoke all the traits of Divinity that are appropriate to an absolutely independent and Supreme Deity. They have seen the tendency towards a kind of monotheism in the Rg Veda. In fact, underneath the apparent plurality of the personified Divine powers, there has been a significant and unmistakable consciousness of the Eternal, immortal and Supreme Benevolent power having the aspects of Law and Love.

This consciousness finds expression in oft-quoted Rig Vedic text :

" Ekam Sat ; Viprah Bahudha Vadanti."

A fuller reading of the significant text is, " Indiram, Mitra, Agnim, Aahur, Atho Divyassa Superno-Karutmaan. Ekam Sat; Viprah Bahudha Vadanti." It means: 'The changeless supreme is one, which the learned speak in many ways, as Indira, Mitra, Varuna, Agni, the beautiful shining Garuda'.



The terms, Sat and Ekam used here are indicative of the changeless and the all inclusive nature of the Supreme power. Wherever the Vedic seers and the sages of upanishads refer to the Supreme Power, as distinquished from its partial aspects either or both of these terms are used.

While the various appelations Indra, Varuna etc. refer to the different aspects of manifestations in nature of the Infinite, the Infinite itself is personified in the name and form of Rudra—Siva. The passage, " Eko-Hi Rudro Nadirtiyaya Thasthur, Ya Eman Lokan Icata Icani-bhihi Pratyan, Janaas tisthati", in Svetasvatara upanishad is an instance in point. The first part of this passage is a repetition of what occurs in the Yajur Veda.

The meaning of the passage is : Rudra who protects and controls these worlds with His controlling forces, is indeed one only; He did not stand as the Second; "O men, He is Present (unseen) in the hearts of living beings."

In the Rg Veda itself Rudra is spoken of as the Lord of Hymns and sacrifices, the possessor of Medicines, the Supreme bliss of the heart (Santamamheride) etc.

It is well known that Sri Rudram of Yajur Veda is the cream of the vedas. There He is referred to as being the Lord of all, the embodiment, the source and the moving spirit of all. He is supposed to assume two forms, the ghora and the Aghora (awe inspring and auspicious) to chasten and to rescue. These two aspects are of Law and of Love. He is Rudra when he wears the aspect of Law and chastens the transgressers of his commands and He is Siva, when he wears the aspect of love and redeems those who obey Him,' rewarding with Supreme bliss those that love, adore and realise Him. The name Rudra is construed as driving away sorrow or misery and its cause. The derivation given by Sayana is riteen draavayati iti Rudra; Ruam—misery or its cause; draavayati—drives away.

In the light of these sciptual texts the passage in chandogya, Sadeva Somyodam agra aasiid, ekameerad vitiiyam, means "My good boy, the true alone was before this (the creation of the universe) one only, inseparable.

Manimekalai, an epic of the Sangam age describes Siva, in the words of the Saiva-Vadin, "Tannin veru taan conru ilaanum" "He is one and nothing different from Him."

Saint Manicavacasakar addresses Siva as 'Muzhu mutal' (all inclusive first casuse) and refers to Him as 'orivan ennum oruvan kaanka' (Behold—He is the one praised as one).

Saint Sambandar addresses Him as ' Eka perentakai aaya pemman ' (1, 4, 4)—My Lord, the only great.

What is remarkable is that Sri Namaazhvar a vaishnavite saint should admit this vedic atribute to Siva and says, " oruvan onretta Ninra Nalirmati-c-cadaiyan enke" (2937 Prabandam). may I call (my kanna) the Lord with the cool matted hair decked with the crescent moon, who stands to be praised as the one).

These and other references will conclusively show that man of leading thought by common consent, accepted the authority of the vedas and Saiva Siddhanta Philosophy retains the monotheistic character as the very essence of the Vedic lore of Hinduism, though it does not insist on all to have the same concept until they are convinced.

Abandoning all duties, come to me alone for shelter;
sorrow not, I will liberate thee from all sins.

—THE GITA

Thou who uplifts Thy worshippers true,
    Mat Thy Feet resplendent be !
Praise be to Thee Oh Lord, our Father,
    Thy Feet for e'er protect us !
Praise be to the radiant, roseate Feet of Siva,
    May He our Solace be ;
Praise be to Thee, inmost Love so sublime,
    Thy Feet our repose be ;
Praise be to Thee who chases illusive birth,
    His Kingly Feet our refuge be ;

— THIRUVACHAKAM

Trends in Contemporary Indian and Hindu Thought

DR. P. NAGARAJA RAO, M.A., D.Lit.,
Retd. Tagore Professor of Humanities
Madras Universities

The critics of Indian Philosophy at home and abroad have lamented that " the creative period in Indian Philosophy " stopped at the close of the Hindu period in Indian history. They hold that the subsequent development in contemporary Indian philosophy has nothing of the grandeur or the majesty of the imposing systems of philosophy of the age of the ' darsanas ' or of the great Indian ' acaryas. It is at best only a series of footnotes to, and an elaboration of, the " triple test " and the speculations of the different versions of the Vedanta system. There is no such originality in the modern Indian thinker as in the systems of Kant, Hegel, Whitehead, or Bergson. Indian philosophers lack in creative, independent thinking because they have lulled themselves into quietude in the prison-house of tradition and scriptures. They have remained tied to an unchanging system unaffected by the remarkable transformation in the fields of science and the world of ideas around them. There is an atmosphere of intellectual stagnation.

Further, the critics diagnose that at the heart of Indian philosophy there is a deep distrust of scientific knowledge, a reliance on institution, a fusion with religion, and a pathetic attachment to the apron-strings of theology. Further, it is felt that Indian philosophical systems have no relevant practical effect on life and the affairs of men, and that they exhibit no reverence for life. Some systems even deny reality to the universe in which we live and have our being. In short, they have no "consumer " value in the phrase of H. H. Price.

It is unfair and not correct to describe the contribution of the contemporary Indian thinkers, e.g., Gandhiji, Tagore, Ramakrishna, Vivekananda, Aurobindo, Vinobahji and Radhakrishnan as merely a rehash of the Old Vedanta, marking no advance on traditional thought. In truth, most of these thinkers have been influenced by modern thought and science and their contribution marks the age of "creative interpretation" and is in no small sense a renaissance in Indian philosophy. They have reinterpreted Indian thought in the idiom of our age, and have restored the lost relationship between the power of spirit and scientific and technological values.

In our times there have been three distinct types of reaction to the impact of Western ideas and ideals on the Indian mind. The extreme orthodox refused to contaminate their ideas with those of the West. In their attempts to preserve in pristine purity their ideas, they petrified them. A second section almost infatuated with Western ideals, with the result that they got themselves thoroughly uprooted from the past and wholly absorbed by Western modes of life and patterns of belief. The third section, the renascent thinkers, who constituted the " creative minority " accepted the West and assimilated the best in it. Theirs was an attitude of trust tempered by criticism. They were shaken by the West but not shattered. Gandhiji's expression of his reaction sums up these philosophers' attitude :

" I do not want my house to be walled in on all sides and my windows to be stuffed. I want

the cultures of all lands to be blown about my house as freely as possible. But I refuse to be swept off my feet by any."

The contemporary philosophers are not alienated from the past, but they break new ground. They have not let their past be an incubus on them. In the words of Dr. S. Radhakrishnan, they have carried from the altars " the fire and the glow and not the ashes." They have exhibited remarkable positive tolerance in actively incorporating all that is best in the world. They have laid great stress on " svadharma ". They have been clear in their minds that we must stand on our own feet, even if they are bare, rather than in borrowed shoes.

The great source of inspiration, rousing the drooping faith of Indians in their spiritual heritage, is the work of the Orientalists. They have carried on the work of editing, collating, and translating almost all the Hindu scriptures, and made them available to all. To ignore their services is sheer ingratitude, and not respect them is conceit.

The edition and translation of texts is followed by the clear expositions of the Histories of Indian philosophy. We have several such expositions.

The stage of exposition is followed by the era of interpretation adopting the comparative method. Dr. Radhakrishnan's exposition in the two volumes of " Indian Philosophy exemplifies this method. The comparative method gives us insight into the affinity of ideas among the different systems and it discloses the wide area of agreement between the different systems.

The dominant trends in Indian Philosophy are all centerd upon the search for the wide area of agreement between the different systems of the East and West. They entertain a global view and stand for a synthesis. Assimilation and not exclusion, toleration and not dogmatism, characterize their attitude. This trend has elicited the admiration of Lord Russell.

These contemporary Indian philosophers have taken up the challenge posed by modern science. They have shifted the centre of authority from scripture to " mystic experience " as guaranteeing the reality of the spirit and the truths of religion. This has taken the wind out of the sails of the critics who describe Indian philosophy as dogmatic and irrational. Contemporary Indian philosophers hold that an enduring and meaningful humanism has to be centered in spiritual experience if it is to be effective. Their humanism is not secular or a matter of habit. It is either theocentric humanism or absolutistic, and never secular. The experience of the fundamental oneness of Reality gives us the sense of the fellowship of all. It was such an experience that made Gandhiji declare : " There cannot be happiness for any of us until it is won for all."

The central tenet of the contemporary Indian thinkers is their declaration " that the real is one, and the sages describe it by different names." Experience is one, creedal formulations are many. All are paths to the same reality. The differences in the several formulations are due to differences in the temperaments of men and in the varied historical settings. There is thus an enormous sense of tolerance and it makes for the fellowship of faiths. It rules out the need for crusades or propaganda and efforts at proselytizing. Each grows to his best in his own system of thought and pattern of belief. They set themselves against the doctrine of the unipersual manifestation of the spirit. Yet the sense of unity hovers round all the conceptions and haunts the imagination of man.

Another significant trait in the writings of the Contemporary Indian philosophers is their " reverence for life." The traditional other-worldly attitude to the things of life stands corrected in the systems of Aurobindo and Radhakrishnan. " Samsara is a succession of spiritual opportunities". The purpose of human life is the shaping of human souls through conflict with evil, pain and suffering. The very transitoriness of life and the presence of death imparts value to life. The purpose of life is the emergence of spiritual values ; it can not be free from pain and misery.

The challenge that contemporary Indian philosophers are not original and creative in thier systems is answered by the philosophers K.C.

Bhattacharya, Radhakrishnan, Aurobindo, Tagore, etc. Before examining the challenge let us understand what we mean by term " original." Professor A. E. Taylor has clinched the issue :

There are two qualities which we may fairly *demand from the work of a man whom we have to* recognize as a great philosopher with a permanent place in the history of human thought. In the first place the work must be original and in the second it must be critical. When I say that the work must be original I do not mean it must be *startling or revolutionary*, but it must be the achievement of a genuine personal intellectual effort. The great philosopher must be one who has thought for himself and thought hard.And by saying that he must be critical, I do not mean that it must necessarily be largely devoted to the criticism of other men's thought. I mean that it must be something more than a construction of a brilliant and undisciplined speculative imagination.

Judged by this test, many of the contemporary Indian philosophers come out with success. We have imposing systems of metaphysics in Sri Aurobindo, K. C. Bhattacharya and Radhakrishnan. The last two have attempted a restatement of the Indian Idealist and Absolutists' standpoints. They have taken notes of the recent developments in physics, the criticism of the concepts of Subsstance, Time, Space. In his restatement K. C. Bhattacharya makes full use of logic. The pistemology of the thinker baffles us on occasions but never fails to regale our love of logic, by its subtle nuances. The Idealist position of Advaita is purged of the unsubtle "denial of the world" interpretation of "Maya vada" and the implied disincentive to creative effort in this world.

Most of the modern Hindu thinkers, after the manner of the Gita have refreshingly reinterpreted the paths of activism and contemplanation (pravrtti and nivrtti). The path of renunciation does not abandon activity, but it preserves the spirit of renunciation. Activity, to be free, must leave no room to selfish impulses. Tagore hit the truth neatly: "Freedom in action and not Freedom from action." This synthesis is given wide and spectacular currency by the contemporary Indian thinkers in their schemes of social reconstruction of the Hindu ideals.

The contemporary Indian thinkers lay stress on salvation for all as the ideal. The idea of universal salvation is the influence of Mahayana Buddhism and is the corollary to the doctrines of Advaita metaphysics. It is further asserted that spiritually realized souls do not continue to be immersed in their own bliss. They seek to work out their ideal through service to humanity, e.g. Buddha, Christ, Sankara, etc. The stress is on universal salvation and not on individual liberation. The sentiment is best expressed in the doctrine of Sarva-mukti.

Yet another characteristic of contemporary Indian thinkers is the refreshing reinterpretation of the traditional doctrine of Karma and the assertion of freedom of man's will. The doctrine of Karma brings out the faith in the moral order of the universe. The universe is not a blind unconscious force, nor is it a chance world. It is a moral theatre for the art of soul-making. We are essentially free; we are what we have made ourselves ; we suffer for what we have done. We reap what we sow. The fault is not in our stars but in ourselves. No act is private; nothing is unimportant. Karma is not caprice. It asserts that all our actions are determined by no external factor other than our own previous acts.

Contemporary thinkers assert that moral reprobation and praise have no meaning if man is not responsible for his actions. All of them believe that the human being is a free agent. They do not accept that the future of man is shaped more by the force of events than in the wills and minds of the participants. Among the contemporary Indian philosophers, Dr. Radhakrishnan never fails to highlight his talks with this theme :

" Man is not an aggregate of chemical compounds. He is not a slot in the machine, with predictable responses to outer stimulations. He is not a puppet in the hands of fate, nor a pawn in the cosmic chess, moved by impersonal forces of Nature, Fate or Destiny. He is the master of his Fate, the captain of his ship."

Unless we accept that the will of man is free his dignity is a myth, his optimism is an illusion and history is Fate, Man is essentially the indomitable spirit. Human history is not a chapter of accidents, nor is it a see-saw nor is it a cyclic round. It is the interplay between creative personalities and historical forces. Man is the only creature that has dared to be a creator. Contemporary Indian philosophers have held that no amount of sophistic learning or foolish appeal to tradition can repudiate man's freedom of will. To deny man's freedom of will is the end of history.

One of the major inspirations for all contemporary Indian philosophers is the Bhagavad-Gita. The Gita has been rediscovered and placed as the greatest synthesis of Indian culture. Its re-emergence has given Hinduism a definite way of life acceptable to us, the children of science and reason. It has enabled all the Indian thinkers to reinterpret and correct the one-sided nature of the different modes of God-realization. No longer does renunciation (Sannayasa) mean the giving up of all activity and being indolent and selfishly seeking individual salvation by running away from social agonies to mountain-tops and monasteries. It is non-selfish disinterested (mind, not uninterested) working for the welfare of society. It is not freedom from action, but it is freedom in action.

No longer is Bhakti interpreted as an emotional, sentimental love of God, resulting in complete self-abasement and loss of the sense of individuality. It is the sincere love of God, based on ethical life and service to God in the persons of the human beings. Humanism is restored and made an indispensable factor of religion.

No longer, is Yoga interpreted as mere acquisition of super-normal powers, but as the integration of life at three levels, integration with one's own self, through self-control and harmonization of all the instincts and emotions; integration with fellow men through love and a sense of social justice; and integration with Nature, through a knowledge of science and technology. It is the Gita that has inspired all the contemporary Indian thinkers in the formulation of their thoughts. Aldous Huxley wrote :

"The Gita is one of the clearest and most comprehensive summaries of perennial philosophy ever to have been made. Hence its enduring value, not only for Indians, but for all mankind. The Gita is perhaps the most systematic spiritual statement of the perennial philosophy."

The trends that I have listed are present in different degrees in different individuals. A characteristic challenge the contemporary Indian philosophers present us with is their faith that the world can have a rational non-dogmatic, humanistic, nonsensate faith, as an alternative to the mechanistic faith imposed on half the world, i.e., communism. They all sound this optimistic note in their writings.

To Him, whom no affection moves nor hate,
Those constant in obedience, from all ill
In this world and the next, are free.

VAISHNAVISM

Prof. Prema Pandurangan, M.A.
Head of the Dept. of English,
Womens Arts College, Madras.

The Upanishads which constitute the Himalayas of the spiritual life of India represent the basic wisdom of India. They are intrepreted in two distinct forms. The school of Sankara represents that the ultimate reality is of the nature of the attributeless Brahman. This ultimate philosophical category is identified with the self. This is moksha in Sankara.

There is another distinct trend that identifies ultimate reality with Lord Vishnu, that is Lord Narayana. Brahman is none but Vishnu. This philosophical intrepretation was effected by Ramanujacharya in 11th Century. Brahman is Vishnu, full of infinite number of attributes with no taint or defects. He is the creator, sustainer, destroyer, governor, bestower of knowledge, releaser of bondage and bestower of Liberation (Moksha).

Ramanuja inaugurated the Vaishnava movement and gave a completely anti-absolutistic and protheistic turn to the Upanisads supported by the Bhagavad Gita.

This tradition of Vaishnavism was carried forward by a number of thinkers—Sri Madhva, Libarka, Vallabha and Chaintanya, the Gaudiya sampradhaya in India and the Krishna consciousness movement in U. S. A. and all over the world.

The religion of Vaishnavism is adopted by a large number of people. The concepts of the school of thought are not rigid and caste bound. They believe in the supremacy of devotion and uphold the supremacy of Krishnavatara. Vaishnavism is also called Bhagavata dharma. Its stress is on love of God in all forms. Ramanuja and Madhva worship the Lord as their Master and have looked upon Grace, Prasada as the potent factor for securing liberation.

Ramanuja does not countenance any difference between the souls in their powers and status. They are all God-like excepting in two factors. They are not the Lords of Lakshmi nor the creators of the world. Sri Madhva knows even in Moksha the souls are absolutely dependent and obedient as the servants of the Lord forever. Madhva envisages a graded hierarchy in Moksha.

Vallabha and Chaitanya identified ultimate reality with Krishna. All of them reject Maya vada. Through the method of devotion they approve of the intimate love of Lord, as the Gopis of Brindavan worshipped the Lord. Their devotion is called premabhakthi. Among the Avataras that of Lord Krishna is upheld the most wonderful one. Everything is wonderful about Krishna—birth, His sports, viz., His dalying with his devotees, His explots, His role as a peace maker and above all His sermon on the battlefield. The Bhagavata purana and the Harivamsa are full of Krishna cult.

Vallabha and Chaitanya have done most of the writings on the glory of Lord Krishna. Chaitanya has elevated the love of God in the manner an earnest spouse makes love to her beloved.

The contributions of Vaishnavism to religion in general are the establishment of the Lord as a supreme person with resplendent beauty,ineffable charm and transcendental loveliness. The Lord is looked upon as the tender child by Vallabha and by Chaitanya as the gallant lover.

Vaishnavism has given us the Krishna cult, its universalism comprehensive cuts across caste, creed, and sex. Meera in Rajasthan and Andal in the South are the replicas of Radha.

The great poetry of Vaishnavism is enshrined in the 4000 hymns of the Alwars (Pasuram) who preceded Ramanuja and in Dasa sahitya beginning from Purandaradasa running through two centuries including the songster saints—Kanaka, Gopala, Vijaya dasa. The Dasas write in Kannada. These Songster saints did more than the sanskrit works in awakening devotion and deep with a sense of religion in the masses. They could reach the heart of the masses because they spoke in regional languages.

Indian theism has taken on several forms. Vaishnavism and the parallel that identifies ultimate reality with Lord Siva is the philosophy of Siva siddhanta.

Others identified ultimate reality with Sakthi. They hold that ultimate reality is a power which is called Sakthi who they say controls Brahma, Vishnu and Siva who have descriptions of Sakthi in the Soundaryalahari of Sri Sankaracharya. Sakthi worship is practised to attain wealth and Moksha. It is called Sri Vidya. Sakthi cult is prevalent in Bengal and Kerala.

The prevalent type of India theism is Vaishnavism. It has been responsible for the erection of several temples in South India. Round the temples India developed the arts of dance and music and dedicated them to Lord. Vaishnavism is catholic in outlook, comprehensive in scope, concrete in its details and rich in its culture. It is the living religion of Hindus. It has made religion, theistic, social and enjoyable. It is one of the great creative intrepretation of the Upanishads.

Enlightenment does not come from extensive study or by learned discussion or through the intellect. It comes of itself when one' s self intensely yearns for realization, but not unless the mind had turned away from evil and has learnt to control itself and to be at peace with the world.

—KATHOPANISHAD.

Yoga in Saiva Siddhanta

M. ARUNACHALAM

Introduction

The pathways to God realization are laid down differently in the different schools of Hindu philosophy; they are different because of the empahsis each lays on the ultimate type of goal and on the nature of the means and of the human endeavour. Saivism in Tamilnad and the Saiva Siddhanta school of philosophy classify the pathways as four *charya*, *kriya*, *yoga* and *jnana*. These are steps in the ascending order of efficacy of the attainment of realization.

The Four Paths

Here *charya* stands for manual service—such as cleaning the temple, maintaining the temple flower garden, preparing of the different types of floral wreaths for the decoration of Siva, providing lamps for the temple, and doing service for the men of God. *Kriya*, consists of the personal worship of Siva with all the attendant rituals. The third is the path of yoga ; here the mystic power in man called *Kundalini* sakti, which lies called like a serpent at the base of the spinal column and made to ascend through the six adharas or nerve centres and reach the highest, the *sahasrura* which is in the region of the area above the fontanelle and there enjoy the bliss conferred by oneness with Siva. The path of *jnana* is an intellectual process; through study and the grace of Siva which descends on him in the form of a *guru* at the ripe moment, he has realization of the Supreme knowledge which confers on him oneness with Siva.

Jnana of course leads directly to *moksha* or release from bonds and confers union. Yoga the third of the paths directly confers *jnana*.

Ashtanga Yoga

Steps of the Hindu Yoga are laid down as eight. These can also be considered as the personal or external disciplines of yoga practice. The mastery of these is a pre-requisite for the final Yoga, which is really one-ness with the Supreme. These steps are broadly known as Ashtanga-Yoga. These are *yama*, *niyama*, *asana*, *pranayama*, *pratyaahaara*, *dharana*, and *samadhi*.

The Ashtanga yoga is only a series of disciplines to qualify the spiritual aspirant for the final non-dual union with Siva, on the lines of Saiva Siddhanta; it is not an end in itself. Yoga forms the basis for the two *darsanas yoga* and *samkhya*. The ashtanga yoga had been there in Indian philosophic lore and practice from time immemorial but has been set out in Sanskrit by Patanjali. This consists of the eight steps and these are only a scheme of proparation in his yoga system. The first step is Yama—the pratice of *ahimsa*, truthfulness, honesty, continence, abstenties from violence, falsehood, theft, in continence and avarice; these principles are absolute. The second is *niyama*-purification, contentment, austerity (or *tapas*) and devotion to God. A practice of *yama* and niyama helps in the development of vairagya, freedom from desire, this-worldly and otherworldy also. The third step is asana or posture (not mere seating). Meditation and concentration require a firm, easy and pleasant posture. The fourth step, pranayama signifies breath control. This is in great esteem in *hatha yoga* because it is supposed to aid the development of occult powers. Control of breath has to be practised carefully ; otherwise dangerous results may ensue. The next is *pratyaahaara* or sense control; this is withdrawal of the senses from their outward functioning, and turning them inward. The spiritual aspirant is here expected to make a monastic cell in his own heart and retire into it as often as may be required.

These five steps are accessories to yoga and are not themselves elements in yoga. They constitute the outward or external processes of Yogic discipline.

The last three constitute a higher order of discipline and are internal in nature. The sixth is dharana steady contemplation. It is fixing the mind (the *antahkarana* named *citta*) in a particular spot. This is cencentration or stead fastness of the mind. The next is *dhyana*. *Dhyana* is concentrated, uninterrupted attention on the chosen object of devotion and meditation. It is a state where an even current of thought functions without any disturbance. This culminates in the next step *samadhi*, when the sense of identity is lost. Body and mind both become dead to alll external impressions and only the object of meditation remains. *Samadhi* is the culmination or the crowning phase ; it is absorbing concentration and so is also called *Yoga-samadhi*.

The power gained through these steps should not be utilised towards objects, though the temptation may be strong; this is to be resisted and the aspirant should move onwards.

Tamil Sources -

It may be useful to trace the course of the concept of *ashtanga yoga* in the Tamil language and literature. The first to deal with this yoga is Tirumular : he devotes 90 verses in his *Tirumantiram* (the 10th Book of the Saiva Canon) to an exhaustive treatment of the eight steps and the benefits resulting thereform ; he has used the Sanskrit names for the steps. Adiyarkkunallar the writer on *Silppadhikaram* (12th century mentions the steps and quotes Tamil *sutras* defining them; the text probably was written by the 9th century. Later Nacchinarkkiniyar (14th century) reproduces them in his commentary on *Tolkappiyam*. An interesting feature here is that the *sutras* use Tamil names for four of the eight steps *pranayama—valinilui*;*pratyahara—porai nilai*; *dharana—tenainilai* ; and *dhyana-ninaital*. It is indeed possible that there were Tamil names for all the steps and that these yoga steps had been in the Sanskrit language.

Yogasanas

Of the eight, *asana*, has captured the imagination of all classes of people in this age, where it is resorted to as a means of physical culture. There are very many schools of yogic practice throughout India. In all these places, yogasanas are taught in the morning and in the evening as forms of physical exercise. There are many in the country who have evolved different systems of treatment and cure for physical ills through the regulated and supervised practice of select asanas. They also claim varying degrees of success for their courses.

But it should not be forgotten that these asanas were originally conceived and practised not as mere physical exercises but as part of a regulated continuous spiritual exercise. Asanas are not separate units by themselves but are, as has been shown, part of a granded course of spiritual discipline.

It is therefore significant that the sastras of the different schools of philosophy and religious thought in the country prescribed a course of asanas for their students and followers. The present day physical culture yogasanas are all drawn from the Sanskrit sastraic treatises. It is indeed remarkable that a Saiva Siddhanta treatise in Tamil verse, written in the latter half of XIV century, deals at length with the Yogasanas.

St. Meikandar (XIII c.) first codified the already existing doctrines of Saiva Siddhanta relating to God, matter, and the soul. Some discples in his line followed him with more elaborate metrical treatises on the subject. Their emphasis was all on jnana, the fourth part, which dealt with the attainment of divine knowledge and one-ness with God through that. But it was given to St. Tattva-Prakasa (1350-75 A. D.) another acharya in the same line to bring out a lengthy treatise in verse, shifting the emphasis to the first three paths. His book is known by his name as Tatva Prakasam.

Therein he treats elaborately of *Charya*, *Kriya* and *Yoga*. Dealing with yoga, he starts with yoga sanas and mentions 108 asanas. He says that the asanas come before pranayama and that they are 108. The commentator, who is the author's disciple, gives a discription of each of them. For the yogasana student and research worker on the subject, the book offers a great wealth of information. Each asana is given by its name, as *padma*, *simha*, *dipa*, *vira* etc, and then defined. Nowhere else do we find such a large number of ananas mentioned and defined. At any rate, this is the first and original Tamil treatise on the subject and no other writer has dealt with the subject at such length.

Praasaada Yoga

Yoga is union, here union with the *Absolute*. The *ashtanga yoga* is only a course of eight exercises, which are merely steps or means for yoga and it does not constitute the yoga itself. The yoga proper, in Saiva Siddhanta is termed as the *praasaada* yoga.

Realisation results only through the principle *nada*, one of the 36 reals of tattvas of Saiva Siddhanta. All mantras are the effect (karya) of nada which is the cause, *karana*. The *pranava* Om is the source for all the mantras. The sound Om transforms itself into the *hamsa mantra* and controls the inhalation and exhalation of breath. The movement of the breath causes the mind to function. The control of the mind is the first aim in any practice of yoga. The *praasaada yoga*, going by the same of *pranava yoga* and the others, is the best means for stoppping the function of the senses, for stopping the functioning of the mind through them and for concentrating the mind on the path of divine grace.

The meaning of the term praasaada is ' that which confers the refuge in Sivajnana ; ' *praa-Sivajnana*; *saa*-refuge, gati; da giving vide verse 2 in the *Praasaada Candrika*, a quotation from the Suddhakhya :

Pra sabdasya Sivajnanam,
Sa sabdo gatir uchyate,
Da sabdomat svarupam syat,
praasaadam abbidhiyate.

The praasaada yoga then is the meditation on the mula mantra Om, either in its total aspect or through its several parts ; the meditation is done is both in *anda* (the universe) a whole and in pinda (the body) apart. The meditation concentrates upon the adharas from the *muladhara* to *dvadasanta*. This concentration energises and actiyates the dormast *kundalini* and helps to make it luminous in *jnana*. The soul passes through the six adharas with the help of this illumination and ultimately reaches the *niradhara* state of dvadasanta; still going beyond, it perceives (or realizes) the dance of Bliss of the Supreme in the Cosmic space of grace and gets immersed in that bliss. This realization is the blissful result of *praasaada yoga*.

The meditation on the pranava yoga is done in several parts or stages, called *kala*. These are five, eight, nine, ten, twelve, sixteen or twenty as the case may be. Of these the kalas twelve and sixteen seem to be the ones which had been in vogue and held in high esteem. They are known as the dvadasa (twelve) kala-praasaadam and the shodasa (sixteen) kala praasaadam. Books speak in detail about the experience of the twlve kalas and include the sixteen also in the dvadaskala praasaadam. The twelve kalas are known as *akara*, (medha), *ukara* (arrnisa), *makara* (visha), *bindu*, *ardhachandra*, *nirodhini*, *nada*, *nadanta*, *sakti*, *vyapini*, *samana* and *unmana*; the additionl four kalas *vyomarupini*, *ananta*, *anatha* and *anasruta* are interposed between *vyapini* and *samana* and then it is called the shodasa kala praasaadam. The composite pranava is one, which is also transformed as the hamsa mantra.

The Six Aadhaaras

Now, the six aadharas are *muladhara*—a nerve plexus (*chakra* or mystic centre) in the body, in the shape of a four petaled lotus, situated between

the base of the sexual organ and the anus; *svadhishtana* like a six petalled lotus, situate above the former and below the navel ; *manipuraka* like a ten petalled lotus, situate in the navel region above the second aadhara; *anahata*—like a twelve petalled lotus, situate above the previous addhara and in the region of the heart ; *visuddhi* like a sixteen petalled lotus, situate at the root of the tongue above anahatam ; and lastly *ajna* like a two petalled lotus situated between the two eye brows. The last is *dvadasanta*, the mystic centre conceived to be situated in the subtle body (the *sukshma* body, not the physical one) twelve inches above the crown, which is in the likeness of a thousand petalled (*sahasrara*) lotus. The dvadasanta is said to be so called also because it is beyond the twelve mystic contres from *medha* to *unmana*.

The Sixteen Kalas

Muladhara and *svadhishthana* are considered to be the seat of Omkara and the hamsa mentra. These two are known as the *gosha kala*. The sixteen *praasaada kalas* are counted from the third adhara. The kalas by themselves are insentient; yet Sivasakti settles on them *activating them*, and they are known by the name of the Sakti. The praasaada sastras speak of the luminosity, place in the body, shape, *devata*, nature, the bonds in that state, mantra (relevant measure of time.) number and other similar particulars. Mantra signifies the speed with which the mind travels; this will be found to diminish from the first kala to the last. We shall try to specify the more important ones below in the order of the experience of the kalas. The luminosity and shape mentioned here is to be understood in two ways: one they are here records of the experience of realised souls; and two, the novice along the path should meditate on the kalas at each stage as of the brilliance and of this shape.

The *gosha kala* (Kundalini) extends from the muladhara to the navel; pervasion 12 inches. Inch here means a finger-breadth according to the Indian calculation.

1. *Medha kala* : extends from the navel to the heart ; *matra* 3; pervasion 12 inches; shape 3; deity Brahma; the 24 *atma tattvas*; luminosity-burning flame.

2. *Arghisa kala* ; extends from the heart to the throat; matra 2 ; pervasion 7 ; shape U ; deity Vishnu; the *Vidya tattvas* excluding *maya*-six ; *Chandra* and *Surya prabha*.

3. Visha kala ; extends from the heart to the base of the tongue ; matra 1 ; pervasion 4 ; shape M ; Rudra; the maya tattva; lightning.

4. Bindu kala ; in the centre between the brows; matra $\frac{1}{2}$; pervasion 1 ; shape circle; Mahesvara; of the five suddha tattvas, suddha vidya and Isvaram; light from a lamp ;

5-8 *Archa chandra, nirodhini, nada, nadanta;* from the brow-centre to the fontanelle equally; *matra* $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{16}$, $\frac{1}{32}$ respectively ; pervasion each 3 inches; shape crescent for ardha candra : triangle for *nirodhini* ; a plough with a circle on with so for nada ; a deity for all the four Sadasiva; sadasiva tattva in the ardha chandra and *nirodhini kalas* and *Sakti tattiva* in *nada* and *nadanta kalas* ; the brilliance of the sword's edge, smoke, the red ruby, two flashes of lightning together, respectively.

9-12 *Sakti Vyapini samana* and *unmana*; from the fontanalle to the *dvadasanta* ; matra. $\frac{1}{64}$, $\frac{1}{128}$, $\frac{1}{4096}$, $\frac{1}{8192}$; pervasion 1, 3, 4 and 4 inches respectively; * a plough with a circle on the left for sakti; a trident with a circle on the left for *vyapini* ; two perpendicular lines with a circle on either side for samana; and a single circle for *Unmana* ; deity for all the four-Siva; (the deity for Sakti and *Vyapini* is said to be Ahata Siva or Apara

The total of inches so far made out including dvadasanta amounts to 60. The ideal of any one's height is only 8 chaan (finger span) of this 4 chaan go to the length up to the muladhara ; 4 are above the *muladhara* accounting for 48 inches ; the height of *dvadasaata* over the fotanolle is 18 inches, thus making total of 60.

Siva; the deity for *samana* and unmana is Anavata Siva called also *Suddha* siva and *Svarupa Siva*), the Sivatattva for the four kalas; luminosity—a a hundred suns together, a thousand suns, ten million suns and infinite suns respectively.

Vyomarupini ananta anata and *anasrita*; these exist as most subtle kalas between *vyapini* and *samana*; they have no function or effect; their shape is bindu; they are meditated upon as luminous as Jnana—akasa, ocean of *Jnana* mirror of *jnana* and ten million *chandras* respectively.

Of the seven kinds of births, the vegetable kingdom is contained in *ajapa* and *omkara*; the *reprles* in *akara* and *ukara*; the birds in makara and bindu; the other animals in *ardha chandra* and *nirodhini*; the human species in nada and nadanta; the ghosts in *sakti* and vyapini; and the devas in , *samana* and *unmana*—Among the universes, the prithivi, earth belong to akara kala; appu, belong to ukara kalai, *agni*, fire belongs to *makara*; *vayu*, air belongs to bindu ; and *akasa*, etehr belongs to the four kalas *ardha chandra nirodhini nada* and *nandanta*. The deity for these four kalas is Para Siva. In the dvadasanta kala concept, vyomarupini and ananta are included within samana and anata and anasruta within unmana.

The first five kalas from akara and considered sthula; the next three, sukshma, sakti and vyapini, atisukshma; samana and unmana, maka sukshma.

Six vacuous spots (sunya) are placed in the range of the 12 kalas; the first is placed after the first three kalas; the second above nirodhini; the third anove sakti; the fourth above vyapini; the fifth above unmana and the last aftere unmana the last kala. Coming over the first three sunyas takes one to the niradhara state, the state above the six *adharas* (where there is no *adhara* and hence *niradhara*). This is celebrated in the mystic songs of the siddhas and similar writers as getting beyond the three *pazh* (*muppazh*); pazh is sunya, the vacuous spot. Experience of Siva can result when one corsses the six vacuous spots.

The *malas*; *karma* stays with *ajapa* and *Omkara* mantras in the *muladhara* ; *prakriti* maya in *medha*; asunddha maya in arghisa and visha; the effects of *suddha maya* in *ardha chandra* and *nirodhini*; *suddha maya* in *nada* and *nadanta* ; tirodana mala in sakti and vyapini; and anava in *samana* and *unmana*. Meditation in this manner will free one from the respective malas.

The details of shape etc given here vary in some texts. Presumably the writers were all realized souls. Each one, when he returned to the normal state, after a temporary realization, probably tried to recall his experience and to put it down for the guidance of later spiritual seekers. Difference could have been here either in the experience or in the recall.

Siva *jnana-is* of yore had indeed been practising the exercises of this *praasaada* yoga in the past. In the temple of the Dharmapuram Mutt, there is a hall of sixteen chambers known as the 'Betreat of the Sixteen' (*patinaru-odukkam*) where spiritually evolved disciples of the pontiff on the mutt stayed practising the sixteen steps of the praasaada yoga. Somehow, with the passing of time, temple administration seems to have absorbed the major part of the activities of the pontiff and his desciples, with the result that such spiritual disciplines had slowly receduced into the background and have now been totally forgotten and become wholly unknown.

Sanskrit sources

Two separate treatises are available in Sanskrit printed in the grantha script.* The first is *Praasaada-shad-sloki* (six verses on the praasaada yoga), with an old *vyakhyana* (commentary in Sanskrit). This short treatise (author unknown) has been translated into Tamil verse (in the latter half of the 16th century) by Saint Guru Jnanasambandha.

The two have been printed together in one small tract by K. Shanmukha sundara Mudaliyar, the pioneer of Agama publishers, in his Sivajnana bodha press in 1910. It has long remained out of print.

Besides these *Siddahanta saravali* of Trilochana sambhu (11th century) deals with the praasaada yoga extensively in its Kriyapada section.

The other treatise is Praasaada Chandrika. It contains 155 slokas in the *anushtup chandas*. These verses are said to be found in the Dvisati kalottara, an upagama; this has not been reprinted. The candrika is quoted extensively in his *Kriya dipika* by Sivagra yogi (founder of the Suryanarkoil mutt) in the middle of the 16th century.

Tamil Sources

Four manuals* are available in the Tamil language on the subject of praasaada yoga. In point of time, the first book is the *Praasaada ahaval* written by Karai Ambalavana Thambiran (last quarter of the 14th century). This is a detailed work in the asiriyam metre in 159 lines. This has had the benefit of a gloss written by a disciple of Thambiran; it explains many thoughts which yet remain obscure. The next work is *prusada dipam* by a disciple of Kannudiya vallal, written in the first quarter of the 15th century. This is a still larger work of 39 virttam verses with 8 feet to the line. This work deals also with 20 kala praasaada, the *avastana*, *panchakshara*, the *adhvas* and other subjects. The third book is the *Praasaada malai* by Kamalai Jnanaprakasa in the middle of the 16th century ; he was the guru of Guru Jnanasambandha the founder of the Dharmapuram Mutt. It is a short poem of 11 long *viruttam* verses and gives sucinetly all the salient features of the yoga. Guru Jnanasambandha, as pointed out earlier, wrote the *Shedasa praasaada kala shadkam* in 7 viruttam verses which are a Tamil rendering of the *Shadsloki* in Sanskrit this has been briefly annotated by a disciple of the author.

These four treatises have been printed together in a neat little volume in 1972 by the Dharmapuram adhinam. It is edited with necessary notes and explanation with copious explanatory notes. The *Ahaval* was originally published with an ancient gloss in the pages of the Tamil journal Siddhantam in 1935. The Dipam was published with a full length original explanation by Achuveli-Kumarasami gurukkal in 1933 in Jaffna. The *Malai* has been published earlier, twice. The *Shadkam* was published by the Adhinam, with the ancient gloss in 1937. Besides these four books in verse, there is a very short note called Praasaada vidhi in prose, which was published by me in the pages of the Siddhantam in 1941.

A NOTE ON HINDU WRITINGS IN WORLD LANGUAGES

DR. S. V. SUBRAMANIAN
Director
International Institute of Tamil Studies, Madras-600 113

Hinduism is one of the ancient religions of the World still in vogue. Though we are not able to fix the exact period of its origin, it may be as old as the first religion of the World, namely, 'Nature worship'. Hinduism also has many aspects of Nature worship, which help us to come to the above conclusion.

Hinduism is not the religion of India alone. It had spread out all over he world to be named a world religion. From old times, up to this day, people of Mexico celebrate Ramlila festival. The South American country Peru has temples of Sun God and Sun worship is prevalent to-day. In Africa, the villages near the Sahara deserts have names which can be associated to Rama. In Messopotamia, idols of Siva with Ganges on his head, have been discovered. Australian aborginals even today celebrate festivals of Siva.

A Gold box containing many rare Sanskrit manuscripts was found in the excavations on the Gopi desert near Mongolia. To-day many references are available about the Siva-Sakthi temples of Greece, four thousand years old. Archaeological findings in Ireland brought out a Vinayaka idol. Sayam, Sumathra and Java have many Siva, Vishnu temples. In all these places Ramayana is a well known epic. Even to-day in Japan an idol of Dhurga with many hands is worshipped.

There are many Murugan temples in Malaysia. There, Kavadi and piercing oneself with small weapons, are very famous. Persians, Tartons, Chinese, etc, are considered to be Shatriyas who have gone astray from their duties, according to Manu Dharma Sashtra. About 2500 years ago, there was a great Scholar in China called Laotze. He referred to Parabhramma as 'Tao', which shows a correspondence to the Sanskrit word 'Tat'. Writings of the Greek Scholars, like Anaxagoras and Plato have ideas similar to those found in Upanishad and Bhagavad Gita. The names Adam and Eve found in the Old Testament of the Jews sound similar to Atma and Jeeva.

These and such other references show the influence of Hinduism in other countries. Not only in worship and practice, but also in writings, Hindu thoughts are found in other languages. In the earlier times, Sanskrit was the language of Hinduism. This idea is given by Sir Monier Monier Williams, as, 'India, though it has, as we have seen, more than five hundred spoken dialects, has only one sacred language and only one sacred literature accepted and revered by all adherents to Hinduism, alike, however diverse in race, dialect, rank and creed. That language is Sanskrit and that literature is Sanskrit literature-the only repository of the Veda or knowledge in its widest sense; The only vehicle of Hindu theology, philosophy, law and mythology; the only mirror in which all the creeds, opinions, customs and usages of the Hindus are faithfully reflected and (if we may be allowed a fourth metaphor) the only quary where the requisite materials may be obtained

for improving the vernacular or for expressing important religious and scientific ideas.'

As thought here, Sanskrit works, as they had been early records of Hinduism, are the ones which are mostly translated to other world languages.

Other than Sanskrit, Tamil is a simiilar popular language of South India; And as Sanskrit was the mother of most North Indian languages like Hindi, Tamil was the mother of most South Indian Dravedic languages; And which through its Bakthi literatures and religious works added to the growth of religion. Because of the greatness of these Tamil works, they have also been translated into many world tongues.

The sacred books—works of the Hindus are the Vedhas, Upanishads, the Ithihasas like Ramayana and Mahabharatha, many puranas like Sivapurana and Vishnu purana, and all these are written in Sanskrit which gives added importance to Sanskrit, and makes one refer to it as the sacred language. Commentaries on these by different learned persons are also made in this language. All these works are translated into mostly all the written languages of India, and in the world English gets this favour.

The first book to record the Hindu Religions thoughts is the Vedas. Of these Rig Veda is the earliest. The vedas are called Sruti, meaning that which is directly heard or revealed. The post Vedic literature is known as Smriti, meaning, that which is remembered and handed down by tradition. The six Vedangas, the smarta sutras, the Dharma sastras and the Bhakthi sastras come under this.

It is because of these translations that much work is done on the study of Hinduism by foreign authors. In 1971, the Rig veda was translated as 'The heart of Rig veda' by Mahuli R. Gopalacharya. Of the four vedas, this is the one translated most into many languages. Complete translations as well as selections are available.

Just as the vedas, the Upanishads have also been translated into various languages. Upanishads are also known as the Vedhanta. These are learned by the Students in close communion with the teachers and hence the name 'Upanishad.'

The Smritis and Puranas are also widely translated. The heroic epics of Ramayana and Mahabharatha are even more widely translated and transcreated into the Indian languages. Bhagavad Gita, which forms a part of Mahabharatha, containing the teachings of Krishna, is a highly influential work and is well known throughout the world. Annie Besant and Bhagavandas have beautifully portrayed the Gita in English. Geoffrey Parinder comments on the Gita as follows—'The Gita has often been called the most important single work ever produced in India, the 'New Testament' of India, the 'Gospel' of Krishna. It is read and loved as no other book in India today' (p. 46, Asian Religions, Starling paper back, 1977) Gita has been translated into many World languages including Czech.

Bhagavatam is yet another work of wide repute and according to Sir Charles Eliot it has forty versions in Bengali alone. In Tamil also there are two laudable translations in epic form.

Bhaja Govindam of Jayadeva and Shankaracharyas writings, because of their literary flavour and religious value have found much place in the translations and philosophic studies.

Just like the many Sanskrit writings, Tamil religious writings and Bhakti literature on Hinduism have also influenced the hearts of many, and are now available in other languages also. G.U. Pope's translation of Tiruvasagam is worth mention. A full understanding of Hinduism is expected through this work—'If the Tamil people and the English are even in any degree to understand one another, and to appreciate each other's thoughts and feelings regarding the highest matters ; if any progress is to be made in the development of a real science of Hinduism, as it now is, our English people must have the means of obtaining some thought with the living system which exercises at the present day, such a marvelous power over the minds of the great majority of the best Tamil People' (Preface Tiruvacagam — Tamil text, translation, etc, Madras University 1979). Pope's deep interest in the Saiva Siddhanta is revealed through this.

Such works are considered to pave the way for the unity of the World religions and to understand the influence of each other in their building up. According to Pope, the Alexandrian school of philosophy and theology are at least partly influenced by South Indian thoughts and ideas in the personification of God. The influence of the East is seen much on the Western religions.

Tirumantiram of Saint Tirumular, which is highly philosophic in nature, is also available, in Translations. The unfathomable depths of religion are codefied in it.

It is quite interesting to note that translation of some good works are available in the Polish language. Tirumurukatruppatai, Tiruppavai, Tiruvempavai, etc. have come out in Polish.

Some individuals and certain institutions have laboured to popularise Hindu Religious thoughts through out the world. Of the individuals, great scholars like Vivekananda and Arabindo are in the forefront. The speeches given by Vivekananda at Chicago in America are world famous. These talks given in English have been translated into Malayalam Hindi, etc. He has published many rare works in English, which describe the philosophy and greatness of the Hindu religion. Speeches delivered in America on the heros of the Ramayana and the Mahabharata and other mythological and historical personages ; Practical vedanta ; Karma yoga ; Re incarnation and the immortality of the soul, Universal Religion, Rajayoga; Religion of love, are worth mention.

Secret of Veda by Arobindo; The Bhagavadgita as a philosophy of God realisation, and A constructive survey of Upanishadic philosophy by Ranade; Hints on the study of the Bhagavad Gita by Annie Besant; Sure ways for success in life and God relation, and essence of yoga by Swami Sivananda, Hindu views of life by Dr. Radhakrishnan, Vedanta Jyoti by Sivananda Saraswathi, Out lines of Indian Philosophy by M. Hiriyanna, History of Indian philosophy by Surendranath Das Gupta, are some of the other noteworthy works. All these are available in English.

In French, a few such works are available. Prieres et meditations by Srima (Madam M.Alfassa, The Mother of Sri Arobindo Ashram), Sagesse hindone mystique chretienne Henric le saux A bhishiktananda (Saccidananda ; a christian approach to Advaitic experience) by an unknown author are in French.

Similarly, in German also we have a few books on Hinduism. Dia philosophic der upanishads by Paul Deussen, Die Danastutis des digveda (The Danastutis of the Rig Veda) by Manilal Patel are in German. The Ramayana in German is called Das Ramayana and is by Hermann - Jacobi.

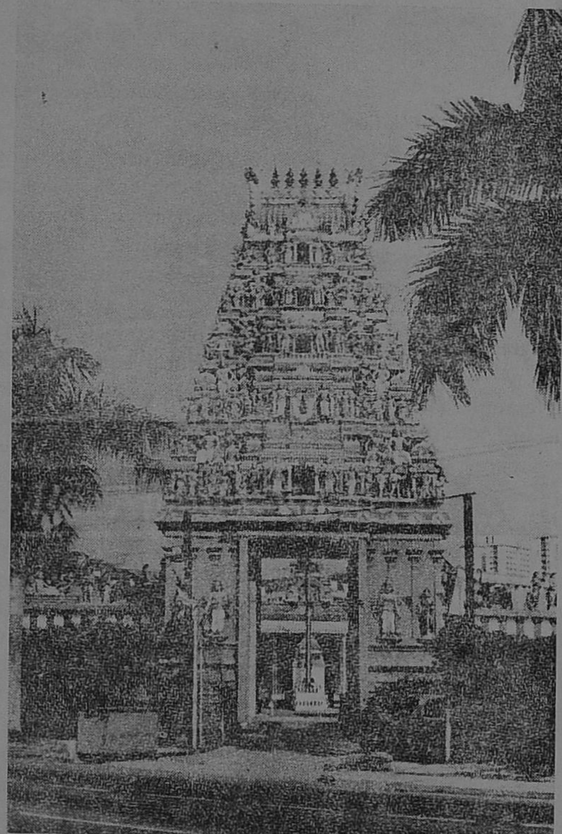
Other than these individuals, some institutions also have helped much in the propagation of Hindu religious thoughts and concepts throughout the world. Sri Ramakrishna Mutt stands first in this mission. It has many branches in India and all over the world. One of its primary project is to translate Hindu works into many world languages. The teachings of Ramakrishna have been known to the world through this mission (Paramarth Prasanga-Towards the goal Supreme, Swami Vivekananda).

The Arobindo Ashram in Pondicherry is yet another institution worth mention. Many English and French works have come out from this, in the service of Hinduism.

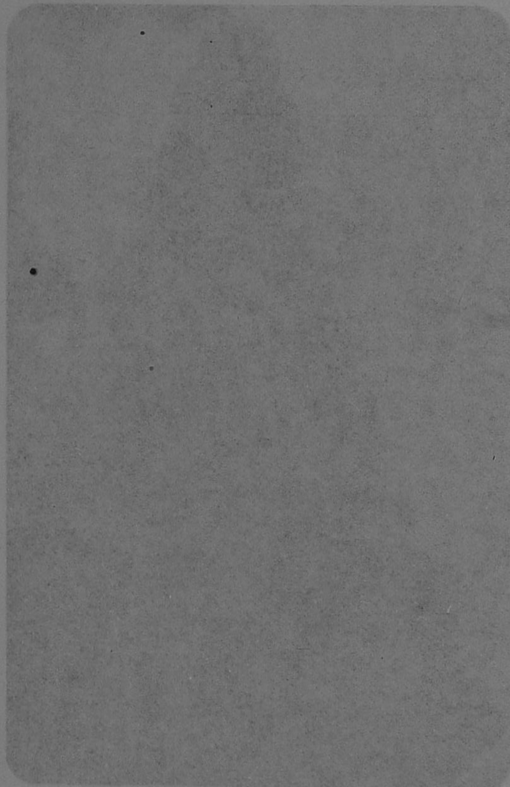
Other than these, Institutions situated here and there like The Vedanta Society of Southern California, Natal Tamil Vedic Society (Republic of South Africa), have also done much good in this field.

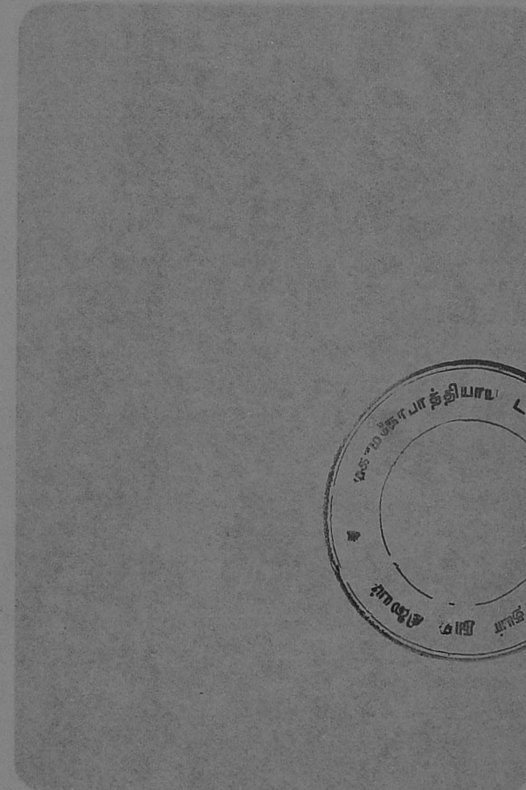
Non religious Institutions also have done much to the translations, and studies of Hindu religious works. The French Institute of Indolology at Pondicherry has brought out French translations of Paripatal and Hymns of Karaikkal Ammaiyar. It also has done very good work on the historical study of the concepts of 'Murugan'.

The International Institute of Tamil Studies is also doing its mite in this. A bibliography on the translations of Hindu literatures and writings from Tamil to other languages, is being undertaken by it.

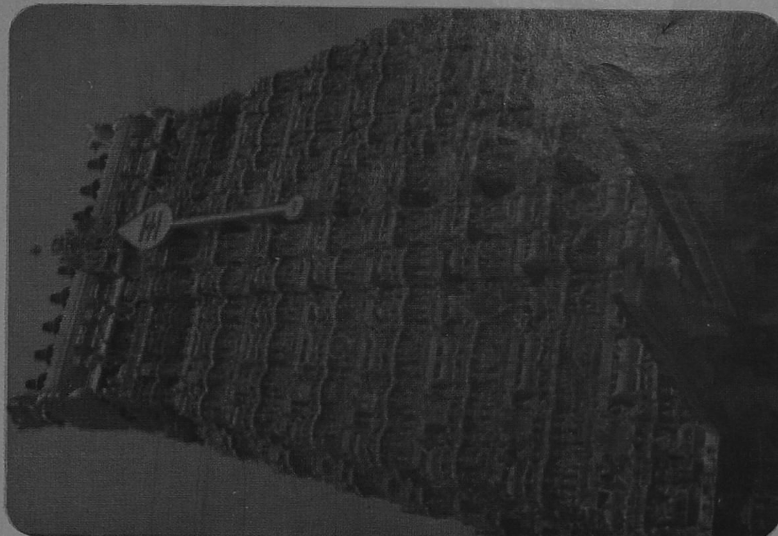


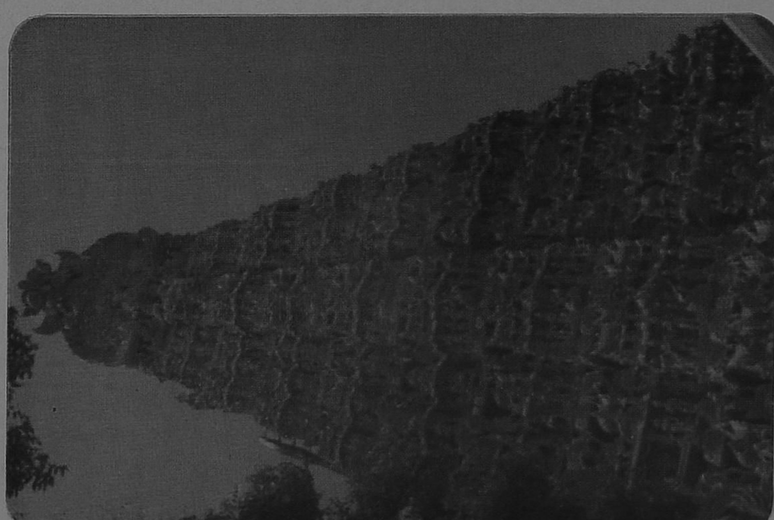
Gopuram of Perumal Temple, Singapore





Two views of Thiruchendur Temple Gopuram





இறை வழிபாடு

'அருள்மொழி அரசு' திருமுருக
கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்

எங்கும் நிறைந்தவன் இறைவன். இறை என்ற சொல் 'இறு' என்ற பகுதி அடியாகப் பிறந்தது. சரம் அசரம் என்ற எல்லாப்பொருள் களிலும் தங்கியிருப்பவன் இறைவ்ன்.

''பார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமற
நிறைகின்ற பரிபூரணனந்தமே''

"அங்கிங்கெனுதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்
ஆனந்தபூர்த்தி யாகி அருளொடு நிறைந்தது"

உடம்பிலே உயிரும், உயிரிலே இறையும் தங்கியிருக்கின்றன. உதை பந்து—பந்துக்குள் "பிளாடர்"; அதற்குள் காற்று என்பது போல. எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லா உயிர்களை யும் இயக்குகின்றதனால், பரம் பொருள்இயவுள் எனப் பேர் பெற்றது. ''பெரும் பெயர் இயவுள்'' என்பார் நக்கீரர். எல்லாவற்றையும் கடவுவ தனுல், கடவுள் எனவும் பேர் பெற்றது.

ஒரு மருத்துவ மனையில் மருத்துவர் தங்கி யிருப்பதன் நோக்கம், அம் மருத்துவமனையில் உள்ள பிணியாளர்களின் பிணிகளைப் போக்கு வதேயாகும். அதுபோல், இறைவன் எல்லா உயிர்களிலும் தங்கி அவ்வுயிர்களின் பிறவிப் பிணி யைப் போக்குகின்றனன்.

உள்ளொடு புறங்கீழ் மேலாய்
உயிர்தொறும் ஒளித்து நின்ற கள்வன்

அண்டமும் அளவிலாத உயிர்களும்
ஆகமாகக் கொண்டவன்

என்பது பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவாக்கு.

இன்னணம் இறைவன் எங்கும் இருப்பினும் ஞானிகள் திருவுள்ளத்திலும் திருக்கோயில்களி லும் சிறப்பாக விளங்கித் தோன்றுகின்ருன். ஏனைய இடங்களில் இறைவன் மறைந்திருக்கின் ருன்.

'ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே'
—மாணிக்கவாசகர்.

பாலில் நெய் மறைந்திருப்பதுபோல், பிற இடங்களில் இறைவன் நிறைந்து மறைந்திருக் கின்ருன். கடைந்த தயிரில் வெண்ணெய் திரண்டு உருண்டு வெளிப்பட்டிருப்பதுபோல், ஞானிகள் உள்ளத்திலும், திருக்கோயிலிலும் இறைவன் விளங்கிக் காட்சி யளிக்கின்ருன்.

மற்ற இடங்களில் இறைவனை நாம் நினைந்து தியானிப்பதனுலும் துதிப்பதனுலும் வழிபடுவதனுலும் வினைகள் வெதும்புகின்றன. கோயிலில் இறைவனை வழிபட்டால் வினைகள் வெந்து எரிந்து கரிந்து நீருகி விடுகின்றன.

கொடிய வெயிலில் ஒரு துணியை வைத் தால், அத்துணி, வெதும்புமே யன்றி வெந்து சாம்பலாகாது. சூரிய காந்தக் கண்ணுடியை வெயிலில் வைத்து அதன்கீழ் வரும் மற்ருெரு வெயிலில் துணியை வைத்தவுடனே அத்துணி சாம்பலாகி விடுகின்றது. நேர் வெயிலுக்கு இல்லாத ஆற்றல், சூரியகாந்தக் கண்ணுடியின் கீழே வருகின்ற வெயிலுக்கு உண்டு.

பரந்து விரிந்து இருக்கின்ற கதிரவனுடைய வெப்பத்தை ஒன்று படுத்தித் தன் கீழே சூர்ய காந்தக் கண்ணுடி பாய்ச்சுகின்றது. பிற இடங் களில் இறைவனை வழிபடுவது, வெயிலில் வேட்டியை வைப்பது போலாகும். திருக்கோயி லில் இறைவனை வழிபடுவது, சூரியகாந்தக் கண்ணுடியின் கீழே வைப்பது போலாகும்.

ஆதலால், திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாததாகும்.

> மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
> ஆலயந் தானும் அரன்எனத் தொழுமே

என்பது சிவஞான போதம்.

திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் நால்வர், ஆழ்வார்கள் ஆகிய ஆன்றோர்களாலும் நிறுவப் பெற்ற காரணத்தால் அவை மேன்மை பெற்று, வழிபடுவோருடைய வல்வினைகளையகற்றி, வேண்டிய வரங்களை வழங்கி அருள் புரிகின்றன.

பசுவின் உடல் முழுவதும் பால் பரவியிருப்பினும் மடியின் மூலமாக அதனைப் பெறுவதுபோல், எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற இறைவனுடைய திருவருளைத் திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் மூலமாக நாம் பெறுதல் வேண்டும்.

ஒரு பறவை இரு சிறகுகளைக் கொண்டு பறப்பதுபோல், இறை வழிபாட்டிற்குப் பூவும் நீரும் வேண்டப்படுகின்றன.

> புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
> அண்ணல் அதுகண்டு அருள்புரியா நிற்கும்

என்பது திருமந்திரம். எங்கும் நிறைந்த இறைவனை, எங்கும் எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய பூவினாலும், நீரினாலும் நாம் வழிபட வேண்டும். வழிபாட்டிற்கு அன்பும், ஆசாரமும் இரண்டு கண்கள் போன்றவை.

> அன்புடன் ஆசார பூசை செய்து
> உய்ந்திட வீணாள் படாது அருள்புரிவாயே

என்று அருணகிரிநாத சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றார்.

திருக்கயிலாய மலையில் பார்வதி பரமேச்சுவரர் மீது விளையாட்டாக வில்வக் கிளையை உதிர்த்த குரங்கு அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்த அச் சிவ புண்ணியத்தால் பூவுலகிற் பிறந்து, முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயருடன் மூவுலகும் ஆண்டது.

> வில்வக் கிளையுதிர்த்த வெய்ய முசுக்கலையைச்
> செல்வத் துரைமகனுய்ச் செய்தனையே
>
> —திருவருட்பா.

இறைவழிபாடு செய்து மார்க்கண்டேயர் மறலியை வென்ற வரலாறு உலகம் அறிந்த ஒன்று.

ஆத்ம சோதியினால் அருட்சோதி சூழச் சிவசோதி விளங்குகின்றது.

> ஆத்மசோதி—வட்டமாகிய கல்.
> அருட்சோதி—அதனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஆவுடையார்
> சிவசோதி—மேல் நோக்கிய இலிங்கம்.

இதுதான் சிவலிங்கத்தின் உண்மை.

''ஜோதியுள் ஜோதியுள் ஜோதி'

என்பார் இராமலிங்க அடிகளார்.

கோயில் ஐந்து பிரகாரங்களோடு கூடியது. இந்த உடம்பே இறைவன் இருக்கின்ற திருக்கோயில். இந்த உடம்பு அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்தமய கோசம் என்ற பஞ்ச கோசங்களையுடையது.

உடம்பில் 32 கட்டுக்களோடு கூடிய முதுகுந்தண்டே, திருக்கோயில் கொடிமரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. கொடிமரத்தில் கொடி ஏறியவுடன் இறைவன் வெளியே வந்து காட்சியளிக்கின்றான். அதுபோல் முதுகெலும்பாகிய வீணா தண்டத்தில் வளைந்து செல்லுகின்ற சுழுமுனை என்ற வெள்ளை நரம்பின் வழியாகப் பிராணவாயு ஆறுதாரங்களையுங் கடந்து, பிரமரந்திரத்தைத் தாண்டி சகஸ்ரார வெளியிலே சென்றவுடன் சிவசோதி காணப்படும்.

திருக்கோயிலில் விளங்கும் பத்திர இலிங்கமாகிய பலி பீடம் பாசத்தையும், நந்திதேவர் பசுவையும், சிவலிங்கம் பதியையும் குறிப்பிடுகின்றன.

நமது சரீரத்தில் உள்ள மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்ற ஆறு ஆதாரங்களையும் கோயிலில் உள்ள யாக மண்டபம், அலங்கார மண்டபம், கல்யாண மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், மகா மண்டபம், அர்த்த மண்டபம் என்ற மண்டபங்கள் தெரிவிக்கின்றன. எனவே, திருக்கோயிலில் சென்று இறைவனை வழிபட்டு அங்கே கண்ட பரம்பொருளை நம் உடம்புக்குள்ளேயும் கண்டு மனோலயம் பெற வேண்டும்.

> உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
> வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்
> தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
> கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே
>
> —திருமந்திரம்.

கட்டையில் கனல் மறைந்திருக்கின்றது. ''விறகிற் றீயினன்'' என்கின்றூர் அப்பர் பெருமான். கட்டையைக் கடைந்தவுடன், அதில் மறைந்த கனல் வெளிப்பட்டுக் கட்டை கனலாகக் காட்சியளிப்பது போல், உயிரில் ஒளிந்திருக்கின்ற இறைவனை ஞானத்தால் கடைவோமாயின், சிவம் வெளிப்பட்டுச் சீவனைச் சிவமாக்கிக் கொள்ளுகிறது.

எண்ணில் காலமாக எண்ணில்லாத உடம் பெடுத்து வருகின்ற நாம், இறைவனை மெய் யன்புடன் உள்ளம் குழைந்து உருகி மலரிட்டு அருச்சனை செய்து வழிபட்டால் பிறவி நோய் தீரும்.

கன்றெடுத்து விளவெறிந்து
காலெடுத்து மழைக்குடைந்த காலிகாக்கக்
குன்றெடுத்து மால்விடையின்
கொடியெடுத்து வடிவெடுத்துக்கூறுணுதை
மன்றெடுத்த சேவடியின் மலரெடுத்துச்
சாத்தியன்பின் வழிபட் டோர்கள்
இன்றெடுத்த வுடற்பிறவி யினியெடா
வண்ணமெண்ணம் எய்து வாரே

—சிவரகசியம்.

தெய்வம் ஒன்று :

திருக்கோயில்களில் சிவலிங்கம், தட்சிணு மூர்த்தி, நடராஜர், சந்திரசேகரர், அம்பிகை, விநாயகர், முருகர், திருமால் என்ற பல மூர்த்தி இருப்பினும், அவைகள் அனைத்தும் ஒரே மூர்த்திதான்.

நெருப்பு— சிவபெருமான்
நெருப்பில் உள்ள சூடு—அம்பிகை
நெருப்பில் உள்ளசெம்மை—விநாயகர்
நெருப்பில் உள்ள ஒளி—முருகன்

மலர்—சிவபெருமான்
மலரின் வடிவம்—அம்பிகை
மலரின் நிறம்—கணபதி
மலரின் மணம்—மயிலவன்

நூல்— சிவபெருமான்
நூலின் அகலம்— பார்வதி
நூலின் நீளம்— கணேசர்
நூலின் கனம்— குமாரக் கடவுள்

சுடரோ சிவபெருமான் சூடுபரா சக்தி
திடமார் கணநாதன் செம்மை— படரொளி
கந்தவே ளாகும் கருதுங்கால் சற்றேனும்
வந்ததோ பேத வழக்கு

சிவபெருமானுடைய சக்திகள் நான்கு. அருள் சக்தி, போர்ச் சக்தி, கோபசக்தி, புருஷ சக்தி.

அருட்சக்தி— பார்வதி
போர்ச் சக்தி— காளி
கோபசக்தி— துர்க்கை
புருஷ சக்தி—விஷ்ணு

அரியலால் தேவியில்லை
ஐயன் ஐயாற னர்க்கே

என்பது அப்பர் திருவாக்கு.

முக்கண்ணன்—முக்கண்ணி
சங்கரன்— சங்கரி
திரிபுரசுந்தரன்—திரிபுரசுந்தரி

என்பதுபோல், அரன்—அரி என வந்தது. ஆகவே, திருமாலின் வழிபாடும் அம்பிகையின் வழிபாடும் ஒன்றெனக் காண்க.

யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர்
அத்தெய்வமாகியாங்கே
மாதொரு பாகனர்தாம் வருவர்
—சிவஞான சித்தியார்.

ஆரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே
அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளும் தோன்றும்
—அப்பர்.

திருக்கோயில்களில் காட்சி யளிக்கின்ற துவாரபாலகர்களில் ஒருவர் ஆள்காட்டி விரலைக் காட்டி நிற்பது, உள்ளே வழிபடச் செல்வோருக்குக் கடவுள் ஒன்றே என்பதை அறிவுறுத்துகிறது. மற்றொரு துவாரபாலகர் ஒரு கையை விரித்துக் காட்டுவது, கடவுள் ஒன்றைத் தவிர வேறொன்றில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது. இதையே ''ஏகம் ஏவ அத்வீதீயம் பிரம்ம'' என்று வேதம் கூறுகின்றது. கடவுள் ஒன்றே தான்; இரண்டாவது இல்லை என்பது இதன் பொருள்.

எனவே, தெய்வ வழிபாடு செய்வோர் தெய்வ பேதம், மூர்த்திபேதம், குறித்து மாறுபட்டு மலையாது, நிலையாய அன்புடன் ஒரு பொருளைத் தியானித்து வழிபட வேண்டும்.

ஒரு காகிதத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள் இருப்பதுபோல், தெய்வத்திற்கும் இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒன்று தட்பம்; மற்றொன்று வெப்பம்; வெப்பமும் தட்பமும் சமமாக இருந்தால் தான், மலர் மலராகக் காட்சியளிக்கும். வெப்பம்

மிகுந்தால் மலர் வாடும். தட்பம் மிகுந்தால் மலர் அழுகும்.

இந்த உடம்பும் சீதோஷ்ணத்தால் தான் வாழ்கின்றது. ஒரு சமயம் உடம்பில் சூடு குறையுமானால் சுற்றத்தார் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். மருத்துவர் வந்து பார்த்து "Too late' என்று கூறி, அவர் விரும்பியதெல்லாம் கொடுங்கள், என்று சொல்லுவார். ஆகவே, உலகிற்கு வெப்பமும் தட்பமும் மிகமிக இன்றியமையாதவை. வெப்பத்தின் நுண்மை சிவம். தட்பத்தின் நுண்மை திருமால். வெப்பத்தின் நிறம் சிவப்பு. தட்பத்தின் நிறம் பச்சை, எனவே, சிவமூர்த்தி பவளம் போல் மேனியன், திருமால் பச்சை மா மலைபோல் மேனியன். சிவம் அனல் ஏந்தி விளையாடுகின்றது. திருமால் ஆழியிடைத் துயிலுகின்றார். சிவாலயத்தில் வெந்த நீற்றையும், விஷ்ணு கோயிலில் தீர்த்தப் பிரசாதத்தையும் வழங்குகின்றார்கள்.

பாதி சிவம், பாதி விஷ்ணு. இந்த தத்துவத்தைச் சிவ மூர்த்தங்கள் இருபத்து ஐந்தனுள், கேசவார்த்த மூர்த்தம் என்பது தெளிவிக்கின்றது, சங்கர நாராயணர் கோவிலும் இதற்குச் சான்று.

தாழ் சடையும் நீள் முடியும் ஒள்மழுவும்
சக்கரமும்
சூழரவும் பொன்நாணும் தோன்றுமால்—
வீழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்
கிரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து

என்று ஆழ்வார் கூறுகிறார்.

சிதம்பரம், திருநெல்வேலி, காஞ்சிபுரம், திருக்குற்றாலம், திருவருணை முதலிய திருத்தலங்களில் உள்ள சிவாலயங்களில் திருமாலும் காட்சி தருகின்றார்.

நம்மிடைப் பலருக்கும் இறைவனை ஏன் வணங்க வேண்டும்? வணங்காவிடில் என்ன? மனித வாழ்வில் இறையுணர்ச்சி இல்லாமல் வாழ முடியாதா? நாம் வணங்காவிடில் கடவுளுக்கு என்ன நஷ்டம்? என்ற வினாக்கள் உள்ளுணர்வில் எழுவது இயல்பு. இவைகளுக்கு விடை காண முயல்வது முறை.

விலங்குகளும் உண்ணுகின்றன; உலாவுகின்றன; வம்சத்தை வளர்க்கின்றன. மனிதர்களாகிய நாமும் உண்ணுகின்றோம்; உறங்குகின்றோம்; மக்களைப் பெறுகின்றோம். இரை விலங்குகட்கும் மனிதர்கட்கும் ஒன்றாகவே அமைந்திருக்கின்றது. விலங்குகளினின்றும் மனிதன் உயர்ந்து காட்சியளிப்பது தெய்வ உணர்ச்சி ஒன்றாலேயேதான்.

ஒரு கானகத்தில் விலங்கு மாநில மாநாடு கூடிற்று. அதில் தலைமை தாங்கிய சிங்கம் "விலங்குத் தோழர்களே! உயிர் வாழ்க்கைக்கு ஆடை அவசியமா? மனிதர்கள் ஆடைக்கு, அவசியமின்றி அதிகம் செலவழிப்பது அறிவின்மையாகும். அது வருந்தத்தக்கது; கண்டிக்கத்தக்கது" என்று கூறிற்று. இது போல் மனித வாழ்க்கைக்குக் கடவுள் வணக்கம் தேவையா? நாங்கள் கடவுளை வணங்காமல் வாழவில்லையா? என்று சிலர் வினவுவார்கள். மானம் உள்ளவன் ஆடை உடுப்பான். மனம் உள்ளவன் இறைவனை வணங்குவான்.

மனிதன் செய்கின்ற பாவங்களுக்கெல்லாம் கழுவாய் உண்டு. நன்றி கொன்ற பாவத்துக்கு மட்டும் கழுவாய் இல்லை.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண் டாம்;
உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு
— திருக்குறள்.

"ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவா யும்உள
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென
அறம் பாடிற்றே" (புறநானூறு 34)

எனவே கழுவாய் இல்லாத பாவம் நன்றி கோறல் ஆகும். இதற்கு நேர் மறுதலையாகச் சிறந்த புண்ணியம் நன்றி மறவாமையாகும். இந்த உடம்பையும் உறுப்புக்களையும் உள்ளுறை கருவி கரணங்களையும் தந்தவன் இறைவன். கண்ணைக் கொடுத்த இறைவன் கண் தூசு பட்டு மங்காமல் இருக்கும் பொருட்டுக் கண்ணிற்குக் கதவுபோல் இமையும் கொடுத்தான். அந்த இமையின் நுனியில் உரோமங்களையும் அமைத்தான். உணவு உண்கின்ற வாயில் உணவைத் தூள் படுத்தப் (flour Mill) பற்களையும் கொடுத்தான். வாய்க்குள் நுழைகின்ற பொருள் நல்லனவா? அல்லனவா? என்று சோதித்து உள்ளே அனுப்ப வாய்க்கு நேராக இரண்டு காவற்காரர்களைப் போல், இரு நாசி

களை அமைத்தான். உண்ணுகின்ற உணவைப் பல் மெல்லவும், நாவில் நீர் ஊறவும் அமைத்தான். நம்முடைய உடம்பில் எல்லா அவயவங்களிலும் நரம்புகள் உள்ளன. நாவில் மட்டும் நரம்புகள் இல்லை. ஏனோ?

நரம்புள்ள பகுதிகள் சுளுக்கிக்கொள்ளும். நாவில் நரம்பு வைத்திருந்தால் ஒரு நாளுக்கு நூறு முறையாவது சுளுக்கிக்கொள்ளும். விளக்கெண்ணெய் தடவிஉருவ வேண்டிவரும். இறைவன் கருணயினுல் இடையருது பேசுகின்ற நாவை நரம்பின்றிப் படைத்துக் கொடுத்தான். அவன் கொடுத்த நாவினுல் அவனுடைய நாமங்களைச் சொல்லுதல் நன்றி பாராட்டுதலாகும். அவன் கொடுத்த தலையினுல் அப் பரம பிதாவை வணங்குதல் நன்றிக் கடனுகும். வடமொழியில் காலையும் மாலையும் கடவுளை வணங்குவதைச் சந்தியா வந்தனம் என்பார்கள். சம்—செவ்வையாக, தியா—தியானித்து, வந்தனம்—வணங்குவது, சந்தியா வந்தனமாகும். இந்தச் சொல்லைப் பார்க்கினும் ஒரு கோடி மடங்கு பொருளாழம் உள்ளதாகக் கடவுளை வணங்குதற்குக் காலைக் கடன், மாலைக் கடன் என்று தமிழில் ஆன்ருேர் கூறினர். கொடுத்த கடனைத் திருப்பிக் கொடாதது எத்துணைப் பெரிய பாபமாகுமோ, அத்துணைப் பெரிய பாபமாகும் — இறைவனை வணங்காதிருத்தல். ''என் கடன்பணி செய்து கிடப்பதே'' என அப்பர் பெருமான் குறிப்பிடுகின்ருர்.

கருணையே வடிவமாகிய இறைவன், உயிர்களின் மீதுள்ள இரக்கத்தினுல் இந்த உடம்பை வழங்கினுன் என்பதை முன்னர் அறிந்தோம். அவன் தந்த உடம்பினுல் அவனை வழிபடுவது கடமையாகும். இன்றேல் கடமையை மறந்த மடமையாகும். காவிரியில் ஒருவன் நீராடுவது காவிரிக்கு நன்மை விளையும் பொருட்டன்று. தன் உடம்பிலுள்ள வெப்பம் தணியும் பொருட்டுக் காவிரியில் நீராடுகின்ருன். அதுபோல் அருட் கடலாயிருக்கிற ஆண்டவனை வழிபட்டால் நம்முடைய பிறவி வெப்பம் தணிகின்றது.

> ஆர்த்த பிறவித்துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும்
> தீர்த்தன் நற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே
> தீயாடும்கூத்தன்

என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவெம்பாவையில் அருளிச் செய்கின்ருர்.

> வாழ்த்த வாயும் நினைக்கமடநெஞ்சும்
> தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
> சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
> வீழ்த்தவா வினையேன் நெடுங்காலமே.

என அப்பர் பெருமான் இறைவன் நமக்குத் தலை முதலிய கருவிகளைத் தந்தான் என்று தெரிவித்துவிட்டு, அக் கருவிகளை நோக்கி இறைவழிபாடு செய்யுங்கள் என்றும் அருளிச் செய்கின்ருர்.

> தலையேநீ வணங்காய் !
> தலைமாலை தலைக் கணிந்து
> தலையாலே பலி தேரும் தலைவனைத்
> தலையே நீ வணங்காய் !

உடம்பின் பயன் இறைவனை வணங்குவதாகும். அறிவின் பயன் இறைவனை அறிவதாகும். கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுவதாகும்.

> கற்றதனுலாய பயன் என்கொல்? வாலறிவன்
> நற்ருள் தொழாஅர் எனின்
>
> — திருவள்ளுவர்

இறைவனுடைய திருவடியில் அன்பில்லாதவர் கல்வியின் பெருக்காலும் புலத்தின் முறுக்காலும் நன்மையடைய மாட்டார்.

> சென்றது காலம் சிதைந்த(து) இளமைநலம்
> நின்றதுசா வென்று நினைந்துருகி— மன்றில்
> நடிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமமெண்ணுமாந்தர்
> படிக்கின்ற நூல்எல்லாம் பாழ்!
>
> — அதிவீரராம பாண்டியர்.

> கற்றதனுற் ருெல்வினைக் கட்டறுமோ
> நல்லகுலம்
> பெற்றதனுற் போமோ பிறவிநோய்—
> உற்றகடல்
> நஞ்சுகந்து கொள்ளருணை நாதனடித்
> தாமரையை
> நெஞ்சுகந்து கொள்ளா நெறி (2)
>
> — அருணகிரியந்தாதி.

ஆதலால், மனிதப் பிறப்புக்கு இறைவழிபாடு இன்றியமையாதது என வுணர்க! ஒரு மாவட்டத்திற்கும் மற்ருெரு மாவட்டத்திற்கும் அரசாங்கத்தார் ஓர் எல்லைக் கல் அமைத்திருப்பதுபோல், விலங்குகட்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் இட்ட எல்லைக்கல் இறைவழிபாடாகும்.

இறைவழிபாடு இல்லாத மனிதன் விலங்கெனவும் இறைவழிபாடு செய்கின்ற விலங்கு தேவன் எனவும் உணர்க.

> எறும்புகடை யானைதலை ஈசனைப் பூசித்துப்
> பெறுங்கதிகண் டுந்தேருர் பேய்கள்— அறிந்த
> உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்
> தலகையாய் வைக்கப் படும்.
>
> — முதுமொழிவேல் வைப்பு.

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் எறும்பு வழிபட்ட திருவெறும்பூரும், யானை வழிபட்ட திருவானைக்காவும் காட்சிதருகின்றன. எறும்பு முதல் யானை ஈருக எல்லா வுயிர்களும் இறைவனை வழிபட வேண்டும் என்பது போதருகின்றது.

கோயிலில் வழிபடுவோர் நீராடி, தூய ஆடை அணிந்து, சமயச் சின்னங்கள் தரித்து அன்புடனும், ஆசாரமுடனும் கோயிலுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

கொடி மரத்திற்கு வெளியே விழுந்து வணங்குதல் வேண்டும். உள் பிராகாரங்களில் விழுந்து வணங்குதல் குற்றம்.

விநாயகரை ஒரு முறையும், சிவமூர்த்தியை மூன்று முறையும், அம்பிகையை நான்கு முறையும் வலம் வருதல் வேண்டும்.

கோயிலில் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். கோயிலில் வழிபடுவோர் வீண் வார்த்தைகள் பேசுவதும், எச்சில் துப்புதலும், பிற தீமைகள் செய்தலுங் கூடா. அர்ச்சகர் தரும் விபூதி, பிரசாதங்களைப் பயபக்தியுடன் இரு கரங்களாலும் ஏந்திப் பெறுதல் வேண்டும். பெற்ற பிரசாதத்தைக் கீழே சிந்துதலும், ஒரு புறத்தில் எறிவதும் பெரும் பாவமாகும். சண்டேசுவரர் மீது நூல் இடுவதும், சிவலிங்கத்திற்கும் நந்திதேவருக்கும் இடையே போவதும் மிக்க குற்றமாகும்.

கோயிலில் பிரசாதங்களை உண்டு. கோயில் தூண்களில் துடைப்பது அனுசிதமாகும். கோயிலில் படுத்து உறங்குவோர் மறு பிறப்பில் மலைப் பாம்பாகப் பிறப்பார்கள். வழிபாடு முடிந்தபின் கொடி மரத்தின் அருகிலிருந்து வடதிசை நோக்கி யமர்ந்து மூலமந்திரம் ஜெபிக்க வேண்டும். நன்கு இனிமையாகத் தோத்திரப் பாடல்களை அதிகம் சப்தம்போடாமல் இனிய குரலில் ஓதித் துதிக்க வேண்டும். கோயில் விளக்குகளில் எண்ணெய் இடுதல் வேண்டும்.

விளக்கிட்டார் பேறுசொல்லில்
மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்.

— அப்பர்.

கோயிலில் அணைகின்ற விளக்கை அபுத்தி பூர்வமாகத் தூண்டிய எலி, பலிச் சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்து புகழ் பெற்றது.

நீளுகின்ற நெய்யருந்த நேரெலியை மூவுலகும்
ஆளுகின்ற மன்னவனுய் ஆக்கினையே

— திருவருட்பா.

இனி, நாள்தோறும் குடும்பத்தில் உள்ளோர் அனைவரும் ஒன்றுகூடிக் காலை அல்லது மாலையில் வழிபடவேண்டும். வீட்டுத் தலைவன் ஒரு பாடலைச் சொல்ல, ஏனையோர் அதனை வழிமொழிந்து சொல்ல இறைவனைக் காதலுடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். இதனுல் குடும்பத்தில் ஒற்றுமை உண்டாவதுடன் அந்த வீட்டில் தெய்வ கடாட்சமும் திருமகள் விலாசமும் உண்டாகும்.

ஒரு தனி இழையை எளிதில் அறுத்துவிடலாம். பல இழைகள் ஒன்று பட்டுத்திரித்த கயிறு (வடம்), தேரை இழுத்துவிடும். அது போல, பல அன்பர்கள் வாரத்திற்குகொரு நாள் கோயிலில் ஒன்றுபட்டுக் கூட்டு வழிபாடு செய்தால் திருவருளை ஈர்த்துவிடலாம். முஸ்லீம் அன்பர்கள் தினம் ஒன்றுக்கு ஐந்து வேளை தவறுமல் தொழுவதும், கிறிஸ்தவ அன்பர்கள் ஞாயிறு தோறும் ஆண் பெண் அடங்கலும் தங்கள் தேவாலயத்திற்குச் சென்று நியதியாகத் தொழுவதும்போல், இந்துக்களாகிய நாமும் குறிப்பிட்ட நாட்களில் ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களில் நியதியாக வழிபடுவது மிக மிக அவசியமாகும். அண்ணல் காந்தியடிகள் இறுதியாகப் பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நாள்தோறும் நடத்தி முடிவில் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திலேயே ஆத்ம சாந்தியடைந்தார். ஆதலால் அன்பர்கள் காதலாகிக் கசிந்து கடவுளை வழிபட்டு இகபரநலன்களை எளிதில் பெறுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு திருக்கோயில் வழிபாடு செய்வதற்கு ஏற்ற தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றேம். இவைகளை அன்பர்கள் அவசியம் மனப்பாடம் செய்துகொண்டு ஆலய வழிபாடு செய்து பிறவிப் பிணியையொழித்துப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுவார்களாக.

— — — —

திருவாசகம்

சௌந்தரா கைலாசம்

தெய்வ சிந்தனை தேவையா என்று
ஏளனம் பேசுவோர் இருக்கின் றார்கள்!
உண்டுஒரு கடவுள் உண்டுஎனில் எங்கே?
கொண்டுவா! என்று கூறும் இரணியர்
இன்றும் கூட இருக்கின் றார்களே!
தூணைப் பிளந்து தூய செழுஞ்சுடர்
பாரென முழங்கும் பக்தர்தான் இல்லை!
பக்தியில் முதிர்ந்து பழுத்தால் எந்தச்
சக்தியும் கிடைக்கும்; சாந்தியும் நிலைக்கும்!
பக்திஇல் லாநிலை பரவிடில், தெய்வம்
சக்தி இழந்து சாய்ந்து விடாது;
நாம்தான் தளர்ந்து நலமிழந் திடுவோம்
ஓம்தான் உயிரென உணர்ந்துரு காவிடில்!
நாதனை வாழ்த்துதல் நமக்கா கத்தான்!
சோதனை நீங்கிச் சுகம்கா ணத்தான்!
ஆடியும் ஓடியும் அலைந்தும் இதுவரை
தேடிய(து) என்ன? தெரிந்த தாசுகம்?
வெள்ளியும் பொன்னும் மின்னும் வயிரமும்
உள்ளத்(து) அமைதிக்(கு) உதவுகின் றனவா?
இதற்கு மேலும் எதற்குஎன நினைக்கும்
நிலைக்கு வந்துநாம் நிற்கின் றோமா?
ஆசைக் கனவுகள் அறுபட் டனவா?
ஆனந் தம் வந்(து) அகப்பட் டதுவா?
கனக்கும் இதயக் கவலை ஒழிந்ததா?
மிதக்கும் ஒருதனி மேன்மை வந்ததா?
பசித்தால் புசித்துப் பாயை விரித்துக்
களைத்தால் படுத்துக் கண்அயர்ந் திடவா
மண்ணிலே வந்து மனிதன் பிறந்தது?
என்ன வாழ்விது என்னவாழ் விதுவென
அலுத்துக் கொள்ளவா ஆண்டவன் படைத்தான்?
நினைத்துப் பார்த்திட நேரமா இல்லை?
இறப்பதும் பிறப்பதும் இல்லைநம் கையில்!
நடுவிலே உள்ளது நம்முடைத் தில்லையோ?
முறைப்படி வாழும் முயற்சிவேண் டாவோ?
பொல்லாத ஐந்து புலன்களின் பேச்சைக்
கேட்டு வாழ்க்கை கெட்டிட லாமோ?
எந்த மனிதனும் இணையி லாஒரு
சுகம்பெறத் தானே சுழன்று வருகிறான்?

ஓய்யாது என்றும் ஓடித் திரிவது
தீராப் பெருஞ்சுகம் தேடிப் பெறத்தான்!
தொலைத்த இடத்திலே சுகம்தே டாமல்
நினைத்த இடத்திலே நின்று தேடினால்
பொழுது தானே போகும் வீணாய்!
எந்த இடத்தில் எப்படித் தொலைத்தோம்?
அந்த இடத்தை அறிந்தவர் சிலர்தாம்!
சிதறி அழிவதைச் சிறிதும் கருதா(து)
உதறி எறிந்துவிட்(டு) உயர்ந்தவர் சிலர்தாம்!
பகையது நீங்கிப் பக்தியாம் சந்தனப்
புகையது வளர்த்த புண்ணியர் சிலர் தாம்!
எந்திர ஓசையில் இருந்து விடாமல்
மந்திர ஓசையில் மகிழ்ந்தவர் சிலர்தாம்!
ஏதோ ஐந்து எழுத்தென்(று) இராமல்
ஆதா ரம்என அறிந்தவர் சிலர்தாம்!
காலப் போக்கில் கரையா முழுமுதற்
கோலம் கண்டு குழைந்தவர் சிலர்தாம்!
பிறரும் பெறுகஅப் பேரின் பம்என
அறிந்ததைச் சொல்லி அமைந்தவர் சிலர்தாம்!
மற்றொரு மனிதன் வந்திடு வானோ—நாம்
பெற்றுள நிலைக்கெனப் பெரிதும் கலங்கும்
இந்த உலகினில் எல்லா மனிதரும்
சுகம்பெறும் வழியினைச் சொல்லித் தருகிற
பித்தர்க ளும்சிலர் பிறந்துள் ளார்கள்!
அவர்களுள் ஒருவரே அருள்மணி வாசகர்!
இதயங் களுக்கு இடையிலே பாலமாய்,
உணர்வுகள் போய்வர உதவுவ தற்கு
மொழியென ஒன்று முளைத்தத னாலே
தெளிவுறப் பெற்றோம் திருவா சகத்தை!
முந்தை வினையெலாம் முடிந்திட முன்னாள்
மந்திரி சொன்ன மணிமொழிக் கோவை!
முதிர்ந்த அனுபவ முத்திரை நெடுகப்
பதிந்திருக் கின்ற பரம்பொருட் சாலை!
நித்தியம் என்பதன் நினைவை வளர்த்திடும்
சத்திய வாசகத் தரும தெரிசனம்!
"தாயினும் மிக்க தயவினை, மனிதனே,
நீ இனும் என்கொலோ நினையா திருப்பது?"
என்ற கேள்வியை எழுப்பி, மனிதனை
எழுப்பிட எழுந்த இன்னிசைக் கோபுரம்!
ஊழித் தனிமையில் உதவும்என்(று) ஈசன்
தேடிக் கொணர்ந்த தீந்தமிழ் அமுதம்!
வீழ்த்த இருக்கும் விதியையும் மாற்றி
வாழ்வு கொடுக்கும் வரப்பிர சாதம்!
அமுதெனும் தமிழின் அழகு முழுவதும்
திரண்டிருக் கின்ற திருவா சகநூல்,
எடுத்துப் படிக்கும் இதயத்தை எல்லாம்
தடுத்தாட் கொள்ளும் தகுதி உடையது!
மணிகளை மொழிகளாய் மாற்றிமா ணிக்க

வாசகர் நமக்கு வழங்குவ தெல்லாம்
பிணிகளைப் போக்கிப் பிறவியைக் கடந்து
பேரின் பத்தைப் பெறுவதற் காகவே!
கற்பனை யாகக் கட்டிய கோட்டையின்
அற்புதம் சொல்லி அழைத்திட வில்லை!
விலைபோ காத வெற்றுக் கதையைத்
தலையிலே கட்டும் தந்திர மில்லை!
படிப்படி யாகப் பார்த்ததை மிகவும்
வெளிப்படை யாக விளக்குகின் றாரவர்!
இடரினைப் பரிசாய் எய்திய பொழுதும்
சுடரினை வியந்து சொக்கி இருந்தவர்!
''உரிமையால் சொல்கிறேன் உய்யவை! இல்லையேல்
மரியா தைஇனி வானிலே பறக்கும்''
என்றவர்; நீ,நான் எனும்பே தத்தைக்
கொன்றவர், தெய்வக் கோலம் கண்டவர்!
ஆன்ம நாயகன் ஆரத் தழுவிய
மேன்மையால் அழியா மேனி பெற்றவர்!
அந்தமும் முதலும் ஆனவன் நெருங்கிய
சொந்தமென் றானபின் சுகத்தினுக் கென்ன?
அத்தனைச் சுகத்தையும் அடிகளால் எப்படி
மொத்தமாய்த் தாங்க முடிந்ததோ? ஆகா!
எட்டிரண்(டு) அறியா என்னையும் ஏற்றினை
பட்டிமண் டபமெனப் பாடுகின் றாரவர்!
''ஆண்ட கருணை ஐயனை எண்ணி
உருக நெஞ்சம் உடம்பெலாம் இல்லையே;
கால்முதல் தலைவரை கண்கள் இல்லையே''
எனமிக நினைந்து ஏங்குகின் றாரவர்!
முந்தி எவரோ மொழிந்ததைக் கொணர்ந்து
பந்தியில் எடுத்துப் பரிமாற வில்லை!
எல்லையில் லாத இறைவனின் கருணை
அமுதினைப் பருகி ஆனந் தித்தவர்
தொட்டுத் தொட்டுச் சுவைத்த அருமையைப்
பிட்டுப் பிட்டுப் பிறர்க்(கு)அளிக் கின்றார்!
அருந்திப் பார்த்துவிட்(டு) அற்புதம் எனநமை
விருந்துக்(கு) அழைக்கிறார் 'வெளியூர்'க் காரர்!
ஞான சித்தரின் நல்வழி சென்றால்
தெளிந்து நிற்கலாம் தெய்வம் ஆகலாம்!
அவரைச் சிவமென ஆக்கிய தெய்வம்
என்னை உங்களை ஏன்ஆக் காது?
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துஉள் உருகினால்
நடந்தே தீரும் ஞான நாடகம்!
துடிப்பதா இன்னும்நாம் துயரினில் விழுந்து?
படிக்கலாம் மணிமொழிப் பனுவலை உணர்ந்து!
படிக்கப் படிக்கப் பக்திஉண் டாகும்!
பிடிக்கப் பிடிக்கப் பேற்றினை அருளும்!
பெற்றியன் முருகனைப் பெற்றவன்! நம்மைச்
சுற்றிய வினைகளைச் சுட்டெ ரிப்பவன்!
சாம்பலைப் பூசிய சங்கரன் நாமம்
சோம்பலைத் தவிர்க்கும்! சுகத்தைக் குவிக்கும்!

நிம்மதி என்பது நிர்மலன் கோயில்
சந்நிதி யில்தான் சாத்தியம் ஆகும்!
இறைவனைத் தொழுதால் என்ன கிடைக்கும்?
பணம்கிடைத் திடுமா? பதவி நிலைக்குமா?
அப்படிக் கேட்பதில் அர்த்தமே இல்லை.
சிவனைத் தொழுதால் சிந்தை தெளியும்!
அவனை உணர்ந்தால் அமைதி நிலவும்!
பக்தர்க ளுக்கும் பகலிர(வு) உண்டு!
எப்பொழு தும்போல் எல்லாம் நடக்கும்! எனில்
பார்வையில் புதிய பக்குவம் பிறக்கும்!
தொழுதுபார்த் தால்தான் சொல்வது புரியும்
அழுதுபார்த் தால்தான் ஆனந்தம் தெரியும்!
அழுதால் இறைவனை அடையலாம் என்று
சுருக்க வழியினைச் சொல்கிறார் வாசகர்!
அழுதுபார்த் திருக்கிறேன்; ஆண்ட வனைநான்
தொழுதுபார்த் திருக்கிறேன்; சுகம்கண் டிருக்கிறேன்.
பதவியில் பணத்தில் பார்த்தறி யாததை—அவன்
உதவியில் கண்டுநான் உளம்நெகிழ்ந் திருக்கிறேன்.
திருவா சகத்திலே திளைப்பேன்; பேச
ஒருவா சகம்இலாது உட்கார்ந் திருப்பேன்!
விரியும் மோன விளிம்பிலே அலைந்து
திரியும் மனத்தைச் சிலையாய் அமர்த்துவேன்!
திருமுறை உதவும் தெளிவிலே கலந்தால்
மறுமுறை எப்படி மயக்கம்உண் டாகும்?
இங்கும் அங்கும் எங்கும் எதிலும்
தங்கி இருப்பதுஅத் தனிப்பொருள் அலவா?
அனலொடும் புனலொடும் ஐயன் வெளியினில்
தினமிடும் கூத்தொரு திருக்கூத் தல்லவா?
ஓங்கா ரத்தின் உள்ளிருந்து இன்னிசை
பாடு கின்றவன் பாட்டுவிக் கின்றான்;
ஆங்கா ரத்தின் அயல்இருந்(து) என்றும்
ஆடு கின்றவன் ஆட்டுவிக் கின்றான்!
மாங்காட் டரசி மத்தியில் நிலைத்து
வாழு கின்றவன் வாழ்விக் கின்றான்!
பொய்களைக் களைய; புதுவாழ் வருளக்
கைகளைக் கட்டிக் காத்திருக் கின்றான்!
''வினையுளே கிடக்கிறாய்; விழிவிழி அப்பனே
எனையுளே காண்''என எழுப்பிச் சிரிக்கிறான்!
''தினைத்துணை இன்பம் தேடி அலைகிறாய்
அனைத்தெலும்(பு) உள்நெக ஆனந் தம்தர
இங்கிதோ நான்''என இன்குரல் கொடுக்கிறான்!
பிடிக்கப் போனால் பெருமான் ஓடுவான்!
தொழுதிடும் போது துன்பம் கொடுத்து
நழுவிடப் பார்ப்பான் ஞான நாயகன்!
அழுதிட அழுதிட அடிக்கடி கிள்ளுவான்!
காலைப் பிடித்தால் கனிந்து கொஞ்சுவான்!
எங்கே ஓடி எப்படி ஒளிவான்!
காதலால் அவனைக் கட்டிப் போடலாம்!

திருவா சகவழி தேடிப் போனல்
சிக்கெனப் பிடித்துச் சிறைப்ப டுத்தலாம்!
ஆதலால் அன்பரே அருள்மணி வாசகர்
காதலால் நமக்குக் காட்டிய பாதையில்
செல்லுவோம், மகிழ்வில் திளைப்போம், வாழ்வை
வெல்லுவோம் இனிமேல் வெற்றிமேல் வெற்றி
அள்ளுவோம் நாளும் அமைதியை மனத்தில்
கொள்ளுவோம் கூத்தன் திருவடி துணையே.

ஜீவகாருண்யம்

ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கமே சன்மார்க்கம். அந்த சன்மார்க்கமே கடவுள் வழிபாடு. ஜீவகாருண்யம் விளங்கும் போது அறிவும் அன்பும் உடனுக நின்று விளங்கும். இதனுல் உபகார சக்தி விளங்கும். அதனுல் இறையருள் தோன்றும். அன்னிய உயிர்களுக்கு இம்சை உண்டாக்காது நடத்தலே ஜீவகாருண்யம். அது ஜீவன்களுக்கு மற்ற ஜீவன்களிடத்தில் உண்டாகும் ஆன்மிக ஒருமைப்பாடு. ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தால் கிட்டும் இன்பமே கடவுள் இன்பம்.

— *வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள்*

இறைவன் திருக்கோயிலில் மட்டும் இருக்கின்றான் என்று எண்ணக் கூடாது. நம் உள்ளத்திலே பிரியாது இருக்கின்றான். அதனால் ‘பிரான்’ என்று இறைவனை அழைக்கின்றோம். எண்ணத்திலும் சொல்லிலும் இறைவன் இருக்கின்றான். ஆதலால் நம் எண்ணங்களும் சொல்லும் செயலும் தூயனவாக இருக்க வேண்டும். அருளறியப் பாவங்கள் செய்தல் கூடாது.

— *திருமுருக கிருபானந்தவாரியார*

இந்து சமயத்தின் உலகளாவிய இனிய இயல்பு

கு.ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L

முன்னுரை :

இந்தியப் பெருநாட்டில், பலதிற மக்களும், பல்வேறு மொழிகளும், பல்வேறு நடையுடை பாவனைகளும், பல்வேறு பழக்க வழக்கப் பண்பாடு களும் ஆங்காங்கே அமைந்து விளங்கக்காண் கிறோம். ஆயினும், இப் பலதிற வேறுபாடுகளுக்கும் இடையே ஒரு பெரும் பொதுத் தன்மையும் ஊடுருவி நின்று பொலிந்து திகழ்ந்து காணப்படு கிறது. இந்திய மக்களின் புறக்கோலங்களும் பிற வும் வேறுபட்டாலும், அவர்கள் அனைவருடைய உள்ளப்போக்கும் உணர்வும், பெரும்பாலும் ஒரே தன்மை உடையனவாக விளங்குகின்றன. இமயம் முதல் குமரி வரையிலுள்ள எல்லா மக்களும் பற்பல துறைகளில், மிகவும் வியக்கத் தக்க நிலையில், ஒத்த மனப்பான்மையும் உணர் வும் உடையவராக இருக்கின்றனர்.

கடவுள் நம்பிக்கையிலும், விக்கிரக வழி பாடுகள் புரிவதிலும், பல்வேறு சடங்குகள் இயற்றுவதிலும், பாவம் புண்ணியம் ஊழ்வினை இறப்பு பிறப்பு மறுபிறப்பு சுவர்க்கம் நரகம் என் பன பற்றிய கொள்கைகளிலும், இந்திய மக்கள் அனைவருக்குமிடையே ஒத்த கருத்தே நிலவி வரு கின்றது. இவைகள் யாவும் இந்திய மக்களின் அடிப்படைப் பொதுக் கருத்துக்களாக அமைந் திருக்கக் காண்கிறோம். சார்வாகம் சமணம் பௌத்தம் சைவம் வைணவம் சாக்தம் சீக்கியம் முதலிய சமயங்களும், கேவலாத்துவிதம் விசிட் டாத்துவிதம் துவிதம் சுத்தாத்துவிதம் முதலிய எத்துணையோ பற்பல தத்துவக்கொள்கைகளும், நமது இந்தியப் பெருநாட்டில் விளங்கி வழங்கி வரு கின்றன. ஆயினும், அவைகள் அனைத்தையும் தனக்குள் ஏற்றுத் தழுவிக்கொண்டு விளங்கி வரும் சிறந்த பொதுமைப் பெருநெறியே, **இந்து சமயம்** ஆகும் என நாம் சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

பழமை நலம் :

உலகில் நிலவி வரும் பல்வேறு மதங்களில் மிகவும் பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்து திகழ் வது, நமது இந்து மதம். பிற சில சமயங்களைப் போல நமது இந்து சமயமானது, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட ஒருவரால் தோற்றுவிக் கப்பட்டதன்று. யூதமதம் (கி. மு. 1500-1200), ஷிண்டோமதம் (கி. மு. 660), சொராஸ்ட்ர மதம் (கி.மு. 660), டாவோயிஸம் (கி. மு. 604), சமணம் (கி.மு. 599), பௌத்தம் (கி. மு. 560), கன்ஃபூசியம் (551), கிறித்துவம் (4 கி.பி.), இசுலாமியம் (570 கி. பி.), சீக்கியம் (1469 கி. பி.) என்னும் மற்றைச் சமயங்கள், இன்ன காலத்தில் இன்னரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டன என்றெல்லாம், வரலாற்று நூல்கள் கூறக் காண் கின்றோம்.

இவ்வாறு காலம் ஏதும் கூறுதற்கு இயலாத நிலையில் வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் மிக முற்பட்டு, மிக்க பழமை வாய்ந்ததாக நமது இந்து சமயம் விளங்கி வருகின்றது. எகிப்து, மெக்சிகோ, பாபி லோனியா, அசீரியா, பினீசியா, சிறிய ஆசியா, கிரீசு, உரோம் முதலிய நாடுகளில் ஒவ்வொரு காலத்தில் விளங்கியிருந்த, எத்தனையோ பல மதங்கள் இருந்த இடமும் தெரியாமல் மருங்கற மாய்ந்தொழிந்தன. அவ்வாறு இன்றி, நம் முடைய இந்து சமயம் தொன்றுதொட்டு இன்று காறும் நின்று நிலவி வழங்கி வருகின்றது. பேரறி ஞர் பாலகங்காதர திலகர், பேராசிரியர் எர்மன் ஜேகோபி ஆகிய பெருமக்கள், வானநூற் குறிப்புக்கள் பலகொண்டு கணித்து, வேதகாலம் கி. மு. 4500-க்கு முற்பட்டது என்று வரையறை செய்துள்ளனர். இதனால் இந்து மதத்தின் பழமை எத்தகையது என்று, யாவரும் இனிது உணரலாம். இத்தகைய சிறந்த தொன்மை

யுடைமை பற்றியே, இந்து மதத்தினைச் 'சநாதன தருமம்' (Perennial Religion) என்று நம் சான்றோர்கள் போற்றி வந்துள்ளனர்.

''இந்து சமயம்'' என்னும் சொல், நமது பழைய வேதம் உபநிடதம் ஆகமம் புராணம் முதலிய நூல்கள் எதிலும் காணப்படவில்லை என்றும், அஃது அண்மையிற் சில காலமாகவே வழங்கி வருகின்ற வேற்றுப் புலச்சொல் என்றும் ஒரு சிலர் கூறுவது உண்டு. அஃது ஒருவகையில் உண்மையேயாகுமாயினும், அது பற்றி ஏதும் குறையில்லை.

''தொன்மையவாம் எனும்எவையும் நன்றாகா; இன்று
தோன்றியன எனும்எவையும் தீதாகா''

என நம் சைவசித்தாந்த சந்தான ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் ஆகிய உமாபதிசிவம் கூறுவது இங்கு நாம் எண்ணியுணர்தற்கு உரியது.

'கடிசொல் இல்லைக்
காலத்துப் படினே''

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அருளிச் செய்திருத்தலும், இங்கு நாம் பெரிதும் சிந்திக்கத் தகுவதாகும். இச்சொல் அண்மையது ஆயினும் அது குறிக்கும் பொருள் மிக்க தொன்மையுடையதே யாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பொருள் விளக்கம் :

பண்டைக் காலத்தில், பாரசிகர்கள் கிரேக்கர்கள் முதலிய பிற நாட்டு மக்கள், நம் பாரத நாட்டுச் சிந்து நதியையும், அதனைச் சார்ந்த நிலப்பகுதியையும் (Indus, India, Hindu) இந்து என்று வழங்கி வந்தனர். அதுவே பின்னர்ப் பாரததேசம் முழுமைக்கும் அதன்கண் வாழும் மக்கள் தொகுதியினர்க்கும், அவர்களின் பழக்க வழக்கம் பண்பாடு சமயம் ஆகியவற்றிற்கும் நாளடைவில் வழங்குவதாயிற்று. முதலில் நிலப் பரப்பைக் குறிக்கும் பெயராகவே இருந்த இந்து என்னும் சொல், இன்று இந்தியா என வழங்கப்படும் நம் பாரதநாடு முழுவதற்கும் பொதுவாக உரிய சமயப் பண்பாட்டு நெறியினைக் குறிப்பதாக விளங்கி வருகின்றது. இச்சொல் அண்மைக் காலத்திலேயே பெருவழக்குப் பெற்றது எனினும், இதனால் குறிக்கப்படும் சமயநெறி தொன்மைவாய்ந்ததாகும். (The name is recent but the religion is ancient.)

(1) இனி, 'இந்து' என்னும் சொல், நம்முடைய பழைய வேதாகம உபநிடதங்கள் முதலியவற்றில் யாண்டும் வரப்பெறவில்லையாயினும், இன்று நம் பாரத தேசத்திலுள்ள சைவம் வைணவம் சாக்தம் சமணம் பௌத்தம் வேதாந்தம் சித்தாந்தம் முதலிய பல்வேறு சமய நெறிகளையும் ஒன்றுசேர்த்துத் தொகுத்துப் பொதுவாகக் குறிப்பிடுவதற்குரிய ஒரு தொகுதிப் பெயராக (collective noun), 'இந்து சமயம்' என்னும் சொல் பெருவழக்கமாக நிலவி வருகின்றது.

''ஓர் உயிர் எந்தக் காரணத்தினாலாவது வருந்துவதாக இருந்தால், அதற்காக மிகவும் துக்கித்து, அவ்வுயிர்க்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தனக்கு வந்ததாகக் கருதி, அதனை அகற்றுவதற்கு எவன் ஒருவன் பணிபுரிகின்றானோ அவனே இந்து ஆவான்; அவனது சமயமே இந்து சமயம்'' (இம்-இம்சையில், து-துக்கிக்கின்றவன்; இந்து) என்று இதற்குப் பெரியோர்கள் பொருள் கூறுவர்.

(2) இனி, இதற்கு வேறொரு பொருளும் பெரியவர்கள் கூறுவது உண்டு. 'சப்த கல்பதரு' என்னும் புகழ்பெற்ற வடமொழி இலக்கணநூல், 'ஏயம் நிந்தாதி இதி இந்து' எனக் கூறுகின்றது. அதன்படி ''நினைவிலும் சொல்லிலும் செயலிலும் எத்தகைய இழிவும் பிழையும் நேராமல் கருத்ததாகப் புறக்கணித்து ஒழுகுபவன் எவனோ, அவன் இந்து;அவனுடைய சமயமே இந்து சமயம்'' என்பது மற்றொரு வகை விளக்கம். இவ்விருவகைப் பொருள்களும், இந்து மதத்தைப் பின்பற்றி ஒழுகும் மக்களாகிய நாம் அனைவரும் கடைப்பிடிப்பதற்குரிய உயரிய சிறந்த குறிக்கோள்களை உணர்த்துவனவாகத் திகழ்கின்றன. ஆதலின் இப்பொருள் விளக்கங்கள் நாம் பெரிதும் போற்றிப் பாராட்டுவதற்குரியனவாகும்.

பிணக்கு அற்ற பெருஞ்சமயம் :

தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய தத்துவ ஞானிகளில் தலைசிறந்த ஒருவரும், சிவஞானசித்தியார் என்னும் செந்தமிழ்த் தத்துவப் பெருநூலை இயற்றியருளியவரும் ஆகிய அருள்நந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் (கி. பி. 13 நூற்.) சிறந்த சமயம் எது என்பது பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். ''உலகத்திலுள்ள பல சமயங்களும், அவற்றிற்குரிய பல நூல்களும், தம்முள் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாமல் மிகவும் மாறுபட்டனவாக உள்ளன. இவற்றுள் சிறந்த சமயம் யாது? சிறந்த பொருள் நூல் யாது? என்று நாம் ஆராய்ந்தால், **எந்தச் சமயத்தையும் நூலையும் இகழாமலும், 'இதுவே சிறந்தது அதுவே தாழ்ந்தது' என்னும் பூசல்கள் இன்றியும் பல்வேறு சமயங்களும் நூல்களும் கூறுகின்ற எல்லா**

உண்மைகளையும் ஏற்றபெற்றி இனிது உடன்பட்டுத் தழுவிக்கொண்டு, அவைகள் அனைத்திற்கும் பொது வானதாய், அவற்றிற்கெல்லாம் ஒருபெரும் நிலைக் களனாகத் திகழும் பரந்து விரிந்த மனப்பான்மை யுள்ள சமயமும் நூலுமே, உண்மையிலேயே சிறந்த ஒருபெரும் சமயமும் நூலும் ஆகும்'' எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

''ஓது சமயங்கள்
பொருள் உணரும் நூல்கள்
ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாமல்
உளபலவும்; இவற்றுள்
யாது சமயம்? பொருள்நூல்
யாது இங்கு? என்னில்
இது ஆகும்; இது அல்லது
என்னும் பிணக்கது இன்றி,
நீதியினால் இவையெல்லாம்
ஓர் இடத்தே காண
நின்றது யாதொரு சமயம்!
அது சமயம்; பொருள் நூல்!''

என அவர் சைவ சித்தாந்தத்தின் சிறப்பைப் பற்றி விதந்து கூறியிருப்பது, இந்து சமயத்திற்கும்கூட, ஒருவகையிற் பெரிதும் ஏற்புடைத்தொன்றே யாகும் எனலாம்.

சர் மானியர் வில்லியம்ஸ் :

இவ்வுண்மையை நன்கினிது வலியுறுத்தி வற் புறுத்தும் முறையில், சர் மானியர் வில்லியம்ஸ் என்னும் மேலைநாட்டுப் பேரறிஞர், இந்து சமயம் பற்றிக் கூறியிருக்கும் பின்வரும் கருத்துக்கள் இங்கு நாம் அறிந்து இன்புறுதற்குரியன. ''இந்து சமயம், எல்லாச் சமயங்களிலும் உள்ள நல்ல கொள்கைகள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கின் றது. எந்த ஒரு சமயத்தையும் இகழ்ந்து புறக் கணிக்காமல், எல்லாவற்றையும் ஏற்றபெற்றி உடன்பட்டுத் தழுவிக்கொள்கின்றது. மனித குலத்திற்கும், மனித இயற்கைக்கும், அனைத்துல கிற்கும் உரிய இனிய சமயமாக அது திகழ் கின்றது. வேறு எந்த மதத்தின் வளர்ச்சியினையும் தடுத்து எதிர்க்கும் இயல்பு அதன்கண் காணப்பட வில்லை.

ஏனைய எல்லாச் சமயங்களையும், தனது பரந்து விரிந்த பெருநோக்கினால், தன்பால் ஏற்று இணைத்துத் தழுவிக்கொள்ளும் பெருமாட்சிமை உடையதாக இந்து சமயம் இலங்குகின்றது. அவ ரவர்களின் மனப்போக்கிற்கும் இயல்பிற்கும் ஏற்ப, அவரவர்க்குப் பொருந்திய நலங்களை விளைவிக்கும் திறனை, இந்து சமயம் உண்மையி லேயே பெற்று விளங்குகின்றது. மனித குலத்திற் கும் மனித மனப்போக்குக்கும் உரிய எத்தகைய வேறுபாடுகளுக்கும் இணங்கி, இசைந்து ஒத்துச் செல்லும் தன்மையில், இந்து சமயம் இணையற்ற தாகத் திகழ்கின்றது. இவ்வியல்பே அதன் வலிமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணம் எனலாம். தத்துவ ஞானிகள், கவிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள், அமைதி விரும்புவோர், தனிமை நாடுவோர், உணர்ச்சிமிகுந்தோர், செயல்வகை விழைவோர் ஆகிய பலருக்கும், மனநிறைவு அளிக்கவல்ல தாக, இந்து சமயம் இனிய பற்பல சிறப்பியல்பு களைத் தன்னிடம் கொண்டுள்ளது.''[1]

அன்னை வசந்தை :

இவ்வாறே இங்கிலாந்தில் தோன்றியவரும், உலகப்புகழ் பெற்ற ஜார்ஜ் பெர்னார்ட் ஷா, சார்லஸ் பிராட்லா முதலியவர்களோடு நட்புரிமை கொண்டு பழகிய பெருநாவலரும், பல நூல்களின் ஆசிரியரும் ஆகிய திருமதி அன்னை வசந்தை அம்மையார் (Dr. Annie Besant) அவர்கள் கூறியிருப்பதும், இங்கு நாம் அறிந்து பெரிதும் மகிழ்தற்குரியது. ''கடந்த 40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, உலகின் பல்வேறு பெருமதங்களையும் பற்றி ஆராய்ந்தறிந்த பிறகு, இந்து சமயம் என்னும் பெயரால் வழங்கி வருகின்ற சிறந்த சமயத்தைப் போன்று நிறைவுடையதும், அறி வார்ந்ததும், ஆராய்ச்சி அனுபவங்களில் மிக்கதும், உயிர்க்கு உய்வளிக்கக்கூடியதும் ஆகிய சிறந்த சமயம், வேறு பிறிது எதுவும் இல்லை என்று நான்

---

(1) "A Characteristic of Hinduism is its respectivity and all-comprehensiveness. It claims to be the one religion of humanity, of human nature, of the entire world. It cares not to oppose the progress of any other system. For it has no difficulty in including all other religious with in its all-embracing arms and even-widening fold. And, in real truth, Hinduism has something to offer which is suited all minds. Its very strength lies in its infinite adaptability to the infinite diversities of human character and human tendencies. It has its highly spiritual and abstract side suited to the metaphysical philosopher, its practical and concrete side suited to the man of poetic feeling and imagination, its quiescent and contemplative side suited to the man of peace and lover of seclusion."

— *Sir Monier Williams*

உணருகின்றேன். அதனை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உணருகிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதனை நாம் நேசிப்போம்; எத்தனை அளவுக்கு நாம் அதனைப் புரிந்து நன்கு விளங்கிக்கொள்ளுகின்றோமோ, அத்தனை அளவுக்கு அதனை நாம் பெரிதும் மதித்துப் போற்றி மகிழ்வோம்.''[2]

சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் :

இந்து மதத்தின் பலதிறப் பெருஞ் சிறப்புக்களுள், அதன் தத்துவக் கொள்கைகளும் சிறந்த நூற்பெருக்கமும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். ''அறுவகைச் சமயங்கள்'' என்னும் தொடர் தொன்று தொட்டு வழங்கி வருவது. சமய தத்துவ நூலாசிரியர்கள், இவ் அறுவகைச் சமயங்கள் யாவை? என்பன குறித்துத் தத்தம் நூல்களில் பல்வேறு வகைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். எனினும் அறுவகைச் சமயங்கள் அல்லது 'ஷட் தரிசனங்கள்' எனப்படும் நியாயம் வைசேடிகம் சாங்கியம் யோகம் மீமாம்சை வேதாந்தம் என்னும் ஆறுமே, ஏனையவற்றைவிட மிகவும் பழமை வாய்ந்தனவாகும். இவைகளை விளக்கி முறையே அக்கபாதர் கணுதர் கபிலர் பதஞ்சலி ஜைமினி வாதராயணர் என்னும் பெருமுனிவர்கள் நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

மிகப்பழைய காலத்திலேயே, நம் இந்திய நாடானது கிரேக்கர் உரோமர் முதலிய மேலைநாட்டு மக்களுடன் வாணிகம் முதலிய தொடர்புகள் கொண்டிருந்தது. அதன் பயனாக இந்நாடுகள் இந்தியாவுடன் பல பொருள்களைக் கொண்டும் கொடுத்தும் கலந்து உறவாடி மகிழ்ந்தன. ஆதலின், இந்திய நாட்டுத் தத்துவக் கொள்கைகளை ஆராய்ந்துணர்ந்து வியந்த சர் வில்லியம்ஜோன்ஸ் என்னும் பேரறிஞர் ''இந்தியத் தத்துவக் கொள்கைகளுள் நியாயம் 'பெரிபடெடிக்' கொள்கையையும், வைசேடிகம் 'ஐயோனிக்' கொள்கையையும், மீமாம்சம் 'பிளேட்டோவின்' கொள்கையையும், சாங்கியம் 'இட்டாலிக்' கொள்கையையும், யோக தத்துவம் 'ஸ்டாயிக்' கொள்கையையும் பெரிதும் ஒத்துள்ளன. இவ்வாற்றால் கௌதமர் என்னும் அக்கபாதர் அரிஸ்டாட்டிலையும், கணுதர் தேல்ஸையும் ஜைமினி சாக்ரடீசையும், வியாசர் எனப்படும் வாதராயணர் பிளேட்டோவையும், கபிலர் பித்தாகரஸரையும், பதஞ்சலி ஜெனோவையும் போன்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்'' என்று ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டுக் கூறி மகிழ்கின்றார்[3]. இங்ஙனமே மாக்சுமுல்லர், பெரிடேல்கீத், விண்டர்நிட்ஸ், கிரிஃபித், எட்வின் ஆர்னல்ட், வில்லியம் காரி, ஷோஃபனேர் ரோமைன் ரோலண்ட் முதலிய நூற்றுக்கணக்கான மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் பலர், இந்து சமய நூல்களை ஆராய்ந்து வியந்து போற்றிப் பதிப்பித்திருக்கின்றார்கள்.

விக்டர் கசின் :

''இந்திய நாட்டின் கவிதை இலக்கியங்கள், தத்துவ நூல்கள் ஆகியவற்றை ஆராயும் பொழுது, அவைகளிற் பொதிந்துள்ள உண்மைகள் மிகவும் சிறப்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் உயரிய தத்துவக்கொள்கை நலங்களை நம்முடைய ஐரோப்பிய அறிவு நலனுடன் ஒருங்கு வைத்து ஆராயும்போது, நாம் மண்டியிட்டு வணங்கிப் பணிய வேண்டிய நிலை

---

(2) " After a study of some forty years and more, of great religious of the world, I find none so perfect; none so scientific, none so philosophical, and none so spiritual as the great religion known by the name Hinduism. The more you know it, the more you will love it ; the more you try to understand it, the more deeply will you value it."

Dr. Annie Besant

(3) "Of the philosophical schools, it will be sufficient here to remark that the first Nyaya seems analogous to the Peripatetic; the second sometimes called Vaisesika, to the Ionic; the two Mimamsas, of which the second is often distinguished by the name Vedanta, to the Platonic; the first Samkhya to the Italic; and the second of Patanjali to the Stoic philosophy; so that Gautama corresponds with Aristotle, Kanada with Thales, Jaimini with Socrates, Vyasa with Plate, Kapila with Phthogoras, and Patanjali with Zeno."

—Sir William Jones.

" According to Greek tradition, Thales, Empedocles, Anaxagora, Democritus and others undertook journeys to Oriental countries in order to study philosophy."

—Prof. A. A. Macdonnell.

யில் இருக்கின்றோம்'' என்று விக்டர் கசின் என்னும் பேரறிஞர் விளம்புகின்றார்.[4]

மாக்சுமுல்லர் :

இங்ஙனமே மாக்சுமுல்லர் என்னும் பேரறிஞரும், ''ஐரோப்பியர்கள் வெறும் கிரேக்க உரோம யூத தத்துவங்களை மட்டுமே, படித்தால் போதாது. நம்முடைய அகவாழ்க்கை நிறைவானதாகவும், பல நலம் பொதிந்ததாகவும் உலகளாவி விரிந்ததாகவும், உண்மையிலேயே உயரிய மனித இயல்புடையதாகவும் அமைய வேண்டுமாயின் இந்தியத் தத்துவ நூல்களை நாம் படிக்க வேண்டுவது, மிகவும் இன்றியமையாததாகும். அது நம்முடைய குறைகளைப் போக்கித் திருத்திச் செம்மைப்படுத்த வல்லதாக உள்ளது'' என்று கூறுகின்றார்[5] இவற்றினாலெல்லாம் இந்து சமயத்தின் சிறப்பு இனிது புலனாதல் காணலாம்.

உலகளாவிய இயல்பு :

இந்து சமயத்தின் உலகளாவிய இனிய நல்லியல்பு (The universality), பெரிதும் வியந்து போற்றுதற்குரியதாகத் திகழ்கின்றது. இந்து சமயமும், அதன் பல்வகைப் பண்புநலங்களும், உலகின் பல பகுதிகளிலும் பரவியுள்ளன. சுமத்திரா (சுவர்ணதீபம்), ஜாவா (யவத்தீபம்), பார்லி, போர்னியோ, மலேயா, சயாம், கம்போடியா (காம்போஜம்), சம்பா, இந்தோனேஷியா, இந்தோசைனா, நடுஆசியா, திபெத்து, பர்மா, சிலோன், சைனா, கொரியா, ஜப்பான் முதலிய பல பகுதிகளிலும், இந்து மதத்தின் பண்பாடுகளும், சாயல்களும் பரவிக் காணப்படுகின்றன. கிழக்காசிய நாடுகளில் தேவர்மன், குணவர்மன், உத்திரவர்மன், யசோவர்மன், சஞ்சயன், கௌணியன், அர்ச்சுனன், உக்கிரசேனன், சித்திரசேனன், பிரம்மதத்தன், இந்திராதித்தன் முதலிய பல இந்து மதப் பெயர்கள் இன்றளவும் பெருக வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஜாவாவில் உள்ள போராபுதூர் புத்தர் கோயிலும், (கி. பி. 750-850) கம்போடியாவில் உள்ள அங்கோர்தாம் என்னும் சிவபிரான் கோயிலும் (கி. பி. 800-860), அங்கோர்வாட் என்னும் திருமால் கோயிலும் (கி.பி. 1110-1150), நமது தமிழக இந்துக் கோயிற் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலைகளினுடைய வளர்ச்சியையும், சிறப்பையும், பரவலையும் விளக்குவனவாக அமைந்து திகழ்கின்றது.

கம்போடியாவில் அங்கோர்ட்வாட் என வழங்கும் ஒரு பெருங்கோயில் திருமாலுக்கென அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன்கண், இராமாயணம், மகாபாரதம், அரிவம்சம் என்னும் நூல்களிலிருந்து பல அழகிய சிறந்த சிற்பக்காட்சிகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இராமன் மாயமானைப் பின்தொடர்தல், வாலி, சுக்ரீவப் போர், அசோக வனத்தில் சீதையின் சோக நிலை, கண்ணபிரான் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்தல், சிவபிரான் காமதகனம் செய்தல், தேவர்கள் திருப்பாற்கடல் கடைதல் முதலிய காட்சிகள் மிக பெரிய அளவில் செதுத்தப்பெற்று இன்றளவும் உயிரோவியங்களாகத் திகழ்ந்து வருகின்றன.

ஈலியோடொரஸ் :

மிகப் பழங்காலத்தில் வெளிநாட்டவர்களும் இந்திய நாட்டில் வந்து தங்கியிருந்து, இந்து மதத்தைத் தழுவிப் போற்றியுள்ளனர். கி. மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் குவாலியர் மாநிலத்தில் பெஸ் நகர் என்னுமிடத்தில், பிராமி எழுத்துக்களில் நிறுவப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டுத் தூண் ஒன்றில், ''சுங்கவம்சத்து மன்னனாகிய பகபத்திரன் என்பவனின் அரசவைத் தூதுவனாக அந்தால்கிதாஸ் என்

(4) " When we read with attention, the poetical and philosophical movements of the East, above all those of India, which are beginning to spread in Europe, We discover there so many truths, and truth so profound, and which make such a contrast with the meanness of the results at which the European genius has sometimes stopped, that we are constrained to bend the knee before that of the East, and to see in this cradle of human race the native land of the highest philosophy."

—*Victor Cousin*

(5) "If Is were to ask myself from what literature, we here in Europe, we who have been natured almost exclusively on the thoughts of Greeks and Romans and of one scemtic race the Jewish, may draw that corrective which is most wanted, in order to make our inner-life more perfect, more comprehensive more universal, in fact more truly human, a life, not for this life only, but a transfigured and eternal life-again I should point to India."

Max Muller

னும் கிரேக்க மன்னவனுல் அனுப்பப்பெற்றவ னும், டியோன் என்பவனின் புதல்வனும், தட்ச சீலத்தில் வாழ்பவனும், 'பாகவதன்' எனப்படும் விஷ்ணு பக்தனும் ஆகிய ஈலியோடொரஸ் என்பவனுல், பரவாசுதேவன் எனப்படும் விஷ்ணு வுக்குரிய புனிதம் மிக்க பறவையாகிய கருடனின் வடிவத்தை உச்சியில் செதுக்கப் பெற்றுள்ள, இத் தூணுனது நிறுவப் பெற்றது'' என்று காணப்படு கிறது. இதனுல் ஏறத்தாழ 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கிரேக்கர் முதலிய பிறநாட்டவர்கள், இந்து மதத்தைத் தழுவியுள்ளனர் என்னும் சிறப்பு மிக்க செய்தி அறியப்படுதல் காணலாம்.

இராமாயணமும் இலியதமும் :

எகிப்து தேசத்தில், நமது இராமரின் திருப் பெயர் பெரிதும் பரவியிருந்ததாகத் தெரிகின் றது. அந்நாட்டின் வரலாற்று நூல்களில் முதலாம் இராமேசஸ், இரண்டாம் இராமேசஸ் என்னும் பெயர்கள் பல காணப்படுகின்றன. எகிப்து நாட்டிலுள்ள சகாரா என்னும் பாலைநிலப் பெயருக்கும், இராமாயணத்தில் வரும் பகீரத னின் முன்னேர்கள் ஆகிய சகரர் என்பவர்களின் பெயருக்கும் இடையே தொடர்பு இருப்பதாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

கிரேக்க நாட்டின் இணையற்ற பெருங்காப் பியம் ஆகிய இலியதம் (Iliad) என்னும் காப்பி யத்தின் கதையில் வரும் மாந்தர்களுக்கும் (Characters) இராமாயணம் என்னும் நம் நாட்டு இதி காசத்தில் வரும் மாந்தர்களுக்கும் இடையே, பலதிற ஒப்புமைத் தன்மைகள் காணப்படுகின் றன. இவ்விரு பெரு நூல்களுமே போர் நிகழ்ச்சி யினை அடிப்படைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. இரண்டிலுமே ஒருவன் மனைவியை மற்ருெருவன் கவர்ந்துகொண்டு சென்றுவிடும் செய்தி கூறப் படுகின்றது.

கிரேக்க நாட்டின் இலியதம் என்னும் காவி யத்தில் வரும் மெனலஸ் (Menelaus) இராமன் ; ஹெலன் (Helen) சீதை; ஸ்பார்ட்டநகர் (Sparta) அயோத்தி நகரம், இலங்கை (Troy) அகமெம்னன் (Agamemnon) சுக்கிரீவன்; பெட்ராக்ளஸ் (Patroclus) இலக்குவன், நெஸ்ட் டார் (Nastor) ஜாம்பவான்; யுலிஸிஸ் (Ulysses) ஆஞ்சநேயன்; ஹெக்டார் (Hector) இந்திரசித்து என்று கூறலாம்படி, ஓரளவு ஒப்புமைத்தன்மை இவ்விருபெரு நூல்களிலும் அமைந்து கிடக்கின் றது. இன்னேரனைய சான்றுகள் பலவும், இந்து மதத்தின் கருத்துக்கள், கதைகள், கொள்கைகள், உலகின் பல பகுதிகளிலும் சென்று பரவியிருந்த செய்தியினை நுண்ணிதின் எண்ணியுணரப் பயன் படும் இனிய அரிய சான்றுகள் ஆகும் எனலாம்.

கிருட்டினனும் கிறித்துவும் :

எத்துணையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த கண்ணபிரானின் திருவவதாரம் பற்றிய வரலாறும், மேலைநாடுகளிலும் மிகப் பழங் காலத்திலேயே பரவியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கண்ணபிரானின் வரலாற்றைப் போலவே, இயே இயேசுநாதரின் பிறப்பைப் பற்றிய வரலாறும் அமைந்து காணப்படுகின்றது. இரண்டிற்கும் இடையே பெரிதும் ஒப்புமைத் தன்மை மிக்குத் திகழ்கின்றது.

இருவரும் இரவிலேயே பிறந்தனர். கண்ணன், கம்சன் பொருட்டு ஒளிந்து வளர்ந் தான். இயேசுநாதர், எரோது (Herod) என் னும் அரசனின் பொருட்டு அஞ்சி மறைத்து வளர்க்கப் பெற்றார். கம்சனைப் போலவே, ஏரோது அரசனும் தனது உயிர்பாதுகாப்பின் பொருட்டுப் பல குழந்தைகளைக் கொல்வித்தான். கம்சனுக்குக் கண்ணபிரானின் அவதாரம் பற்றிய அறிவிப்பு முன்னரே நிகழ்ந்தது. அவ்வாறே, ஏரோது அரசனுக்கும் அசரீரியினுல் இயேசுநாத ரின் அவதாரச் செய்தி அறிவிக்கப் பெற்றது. கண்ணபிரான் சிறையிலே பிறந்தார். இயேசு தொழுவத்திலே பிறந்தார். இயேசுவை 'நல்ல மேய்ப்பன்' (Good shepherd) என்று போற்று வர். அவ்வாறே கண்ணபிரானும் ஆயர்பாடியில் இடையர்களில் ஒருவனுகப் பசுக்களை மேய்ப்பவ னும் காப்பவனுமாகக் 'கோபாலன்' என்று பெயர் பெற்று விளங்கினுன்; இயேசு மலைச்சொற் பொழிவு (Sermon on the Mount) நிகழ்த் தினுர். கண்ணபிரான் குருக்ஷேத்திரத்தில் தேர்த் தட்டின்மீது இருந்து, பகவத்கீதை (Song Celestral) உபதேசம் புரிந்தார். இத்தகைய ஒப்புமைகள் பலவும் நாம் அறிந்துணர்ந்து மகிழ்தற்குரியன.[6]

(6) "The birth stories of Krishna and Jesus have a certain striking resemblances suggestive of mutual borrowing. The similarities in the teachings of the 'Bhagavad Gita' and the Gospels have led some to think that Krishna and Christ were one. A comparison of the lives of the founders of the two religious of Buddhism and Christianity, their scriptures and their ethical teachings is undoubtedly and instructive study. The study of the ancestry of ideas is a fertile branch of comparative Religion......"

—*Dr S. Radhakrishnan*

அமெரிக்காவில் இந்து சமயம் :

''திருமாலின் கூர்மாவதாரப் படிமையினை கொண்ராகுவாவிலும், ஆதிசேடனின் கோயிலை மெக்சிகோ நகரின் அருகிலும், வாமனன், இந்திரன் ஆகியோர் படிமங்களை மெக்சிகோ நகரின் தேசீயக் காட்சிச் சாலையிலும் இன்றும் யாவரும் காணலாம். பெருவிய நாட்டுக் கவிதை நூல்கள் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இராமாயணம், மகா பாரதம் ஆகியவற்றின் இலச்சினைகள் காணப்படுகின்றன. மெக்சிகோ, குவாதமாலா, பெரு, பொலிவியா, ஒண்டுரஸ் முதலிய அமெரிக்க நாட்டுப் பகுதிகளில், சிவபிரான் திருமால் விநாயகர் வாமனர் இந்திரன் சூரியன் அனுமன் முதலிய தெய்வங்கள் வழிபடப் பெற்றன. நடுஅமெரிக்காவிலும், தென்னமெரிக்காவிலும் இத்தெய்வங்கள் வழிபடப் பெற்றன'' என்று சமன்லால் என்னும் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் கூறுகின்றார்.[7]

இந்தியாவில் மட்டுமேயன்றி, இலங்கை, பர்மா, மலேயா, சயாம், தாய்லாந்து, இந்தோனேஷியா, அன்னம், திபேத், சைனு முதலிய பிற நாடுகளிலும், இராமாயண வரலாறுகள், இலக்கியங்களிலும் சிற்பங்களிலும் ஓவியங்களிலும் நாடகங்களிலும் பலவகை விழாக்களிலும் பரவி வரப் படர்ந்து வளர்ந்துள்ளன. சயாம், தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளின் அரசர்கள் சிலரின் பெயர் ஈறுகள், இராமர் என்று உள்ளன. ஜாவாத் தீவின் தலைநகரப் பெயராகிய ஜகர்த்தா என்பது அயோத்தியா என்பதன் திரிபேயாகும்.

ஜாவாத் தீவிலுள்ள பெரம்பானன் தொகுதிக் கோயில்களில், இராமாயண வரலாறு முழுவதும், கண் கவரும் வனப்புமிக்க சிறந்த புடைப்புச் சிற்பங்களாக, ஏராளமாக மிகப்பெரிய அளவில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள் 'கல்லும் சொல்லாதோ கவி' என்பதற்கு ஏற்பக் கல்லில் அமைந்த அழகிய பெருங்காவியங்களாக விளங்குகின்றன.

இராமபிரான் ஜாவாத் தீவின் தேசியத் தலைவராக மதிக்கப்படுகின்றார். சயாமிலுள்ள லோப்பரி என்னும் தலைநகரின் பெயர் லவபுரி என்பதன் சிதைவேயாகும். ஜாவாவின் நடுவில் ஓடும் ஓர் ஆற்றுக்குச் செரயு எனப் பெயர் வழங்குகின்றது. அது கோசல நாட்டில் ஓடிய சரயு என்னும் நதியினது பெயரைத் தழுவியதேயாகும். பாங்காக் என்னுமிடத்திலுள்ள ஒரு கோயிலில் இராமாயண வரலாறு முழுவதும் வெ. வெள்ளித் தகடுகளில் செதுக்கப்பெற்றுப் பதிக்கப் பெற்றுள்ளது.

கம்போடிய அரசர்கள் தம்மைச் சூரிய வம்சத்தில், இட்சுவாகு குலத்தில் உதித்த, இராம பிரானின் வழிவந்தவர்களாகக் கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். கம்போடிய நாட்டில் அங்கோர்தாம் என்னும் தலைநகரில் ஆண்டு வந்த யசோவர்மன் என்னும் அரசன் (கி. பி. 980-910), இராம பிரானைப் போன்றவன் என்று புகழப்படுகின்றான். பபுவா எனத் தற்போது வழங்கும் ஏமசிருங்ககிரி என்னும் நகரில் உள்ள கோயிலில், இராமாயணச் சிற்பங்கள் மிகுதியாக உள்ளன. கம்போடியாவில் அங்கோர்வாட் என்னும் இடத்திலுள்ள விஷ்ணுகோயிலிலும், இராமாயணச் சிற்பங்கள் சிற்பல காணப்படுகின்றன.

சம்பா என வழங்கும் தெற்கு அன்னம் நாட்டிலும், இராமாயணக் கதை பெருக வழங்கி வருகின்றது. அந்நாட்டு மக்கள், தங்களை இராம பிரானின் வானர சேனைகளினது சந்ததியில் வந்தவர்கள் என்று பெருமையுடன் கூறிக் கொள்ளுகின்றனர். இங்ஙனமே திபெத்து மக்களும் தங்களைக்குறிப்பிட்டுக் கொள்ளுகின்றனர். சீனுவில், லங்காவதார சூத்திரம், தசரத ஜாதகம் என்னும் புத்தநூல்களால் இராமாயணம் பெரிதும் பரவியது.

இங்ஙனம் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் பட்டுமன்றி, மேலை ஐரோப்பிய நாடுகளிலும்கூட, இராமாயணம் பெரிதும் பரவி வருகின்றது. மாக்ஸ்முல்லர் (Max Mueller), கீத் (A.B. Keith), மாக்டனல் (A.A. Macdonnell) விண்டர்நிட்ஸ் (Winternitz) ஆப்கின்ஸ் (Hopkins), ஜேக்கோபி (Jacobi) முதலிய அறிஞர்கள் பற்பலர், இராமாயணத்தினை ஐரோப்பிய மொழி

(7) " Every page of Peruvian poetry bears the imprints of Ramayana and Maha Bharatha.... Shiva, Ganesha, Indra, the Sun, Hanuman, Vishnu and his tortoise-incarnation (Kurma Avatar), were some of the Hindu Gods worshipped in Central and South America.... 'After 17 years of research, I can now claim to have proved my theory of Hindu Colonisation of America. The stones in every corner of America speak of Hindu influences."

— *Chamanlal—Hindu America*

களில் மொழி பெயர்த்து இயற்றியுள்ளனர். அண்மையில் ரஷிய நாட்டிலும், இராமாயணம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. எகிப்து நாட்டிலும், மெக்சிகோ, பெரு முதலிய அமெரிக்க நாட்டின் பகுதிகளிலும் இராமாயணம் மிகப் பழங்காலத்திலேயே பரவியிருந்ததற்குச் சரித்திரச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

இந்து சமயக் கடவுளர்க்கும், கிரேக்க உரோமக் கடவுளர்க்கும் இடையே பலதிற ஒப்புமைகள் காணப்படுகின்றன. இந்திரன் ஜுபிடர், சிவபிரான் ஜீயஸ், பார்வதி ஜுனோ, கிருஷ்ணன் அப்போல்லோ, இலட்சுமி செரெஸ், பிருதிவி கிருபலே, வருணன் நெப்ட்யூன் (யுரேனஸ்), சரசுவதி மினர்வா, கார்த்திகேயன் (முருகன்) மார்ஸ், இயமன் ப்ளூட்டோ (மினோஸ்), குபேரன் புளுட்டஸ், விசுவகர்மன் வல்கன், மன்மதன் கியூபிட், இரதி வீனஸ், நாரதர் மெர்க்குரி, ஆஞ்சநேயர் பான், உஷை ஈயோஸ், அருணன் அரோரா, வாயுதேவன் எயோலஸ், கணேசர் ஜேனஸ், அசுவினி குமாரர் டயோஸ்கரி (கேஸ்டர், பொல்லுக்ஸ்) என்று முறையே இணைத்துச் சொல்வதற்கு ஏற்றவகையில், இந்து சமயக் கடவுளர்க்கும் ஏனைய கிரேக்க உரோமக் கடவுளர்க்கும் பலவகை ஒப்புமைத் தன்மைகள் இருப்பதாக சர் மானியர் வில்லியம்ஸ் (1819-1899) என்னும் ஆங்கிலேய அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உலகின் பல பகுதிகளில் சிவலிங்கங்கள் :

நமது இந்திய நாட்டிலும், குறிப்பாக, இந்து சமயத்திலும், சிறப்பாகப் போற்றி வழிபடப் பெறும் தெய்வத் திருவுருவங்கள் அல்லது அடையாளங்களில், சிவலிங்கத் திருவுருவம் மிக்க சிறப்புடைய ஒன்றாகும். இமயம் முதல் குமரி வரையிலுள்ள எண்ணிறந்த எத்தனையோ பல தலங்களிலும் கோயில்களிலும் சிவலிங்கத் திருவுருவங்கள் சிறப்புற நிறுவப்பட்டு, தொன்னெடுங் காலம் முதல் இன்றளவும், இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதிலுமே, பலகோடிக்கணக்கான மக்களால் போற்றி வணங்கப்பட்டு வருகின்றன.

சிவலிங்கத் திருவுருவின் பழமையும் பெருமையும் எல்லையற்றன. மொகஞ்சதாரோ, ஆரப்பா முதலிய இடங்களில் நிகழ்ந்த அகழ்வு ஆராய்ச்சிகளில், மிகப் பல சிவலிங்கத் திருவுருவங்கள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. சிவலிங்கத் திருவுருவங்களும் சிவலிங்க வழிபாடும் இந்திய நாட்டில் மட்டுமேயன்றி, எகிப்து சிரியா பாரசீகம் சிறியஆசியா கிரிசு இத்தாலி ஆஃப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா திபெத்து சீனு ஜப்பான் சைபீரியா, சுமத்திரா ஜாவா போர்னியோ ஆஸ்திரேலியா முதலிய, உலகின் பல பகுதிகளிலும் ஒரு காலத்தில் பெரிதும் பரவியிருந்தது.[8] இதனை எச்.எம். வெஸ்ட்ராப், இ. பி. டெய்லர் ஆலன்கிராண்ட் முதலிய மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் தத்தம் நூல்களில் ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளனர்.

முடிவுரை :

இந்து சமயத்தின் பலவகையான சிறப்புக்களையும் இயல்புகளையும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளுதற்கு அதன் கோயில்கள் (Temples), அருளாளர்கள் (Saints), சாத்திரங்கள் (Scriptures) என்பன பெரிதும் துணைசெய்யும். இம் மூன்றுமே எண்ணற்றனவாய் எல்லையின்றி விரிந்து பரந்து விளங்குகின்றன. இந்து சமயக் கோயில்களையும் ஞானிகளையும் சாத்திரங்களையும் பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய, எத்தனையோ பல அரிய பெரிய செய்திகள், எல்லையில்லனவாய் விளங்குகின்றன. இவைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து உணருந்தோறும், இந்து சமயமானது விரிந்து பரந்த பெருநோக்குடையது என்பதும், உலகளாவிய பெருந்தகைமை சான்ற உயர்ந்த சமயம் என்பதும், நாடு மொழி இனம் நிறம் முதலிய வேற்றுமைகளையெல்லாம் கடந்து விளங்கும் மாட்சிமையுடையது என்பதும், பிறவும் தெளியலாம்.

---

(8) "The practice of Linga-worship was so general as to have spread itself over a large part of the habitable globe, for it flourished for many ages in Egypt, Syria, Persia, Asia-Minor, Greece and Italy. It sill is in vigour in India and many parts of Africa and was even found in America on its discovery by the Spaniards, being regarded as the most sacred object of worship and consecrated by religion. The culture was associated with the very idea and sentiment which was regarded as ennobling to man"

—*H. M, Westropp,*



ஆதி சங்கரர்



பகவத் ராமானுஜர்

இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகள்

வாகீச கலாநிதி கி.வா.ஜகந்நாதன்

இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகள் பல. யோகம் என்னும் முறையைச் சொல்லும் சிறப்பு இந்த மதத்துக்கு உண்டு. இராஜயோகம், ஹடயோகம் என்று வழங்கும் யோக முறைகள் இந்த நாட்டிற்கே உரியன. இதை அயல் நாட்டாரும் கற்றுப் பயின்று வருகிறார்கள்.

மற்றொரு சிறப்பியல்பு ஜீவன் முக்தி என்பது. ஆன்மா உடம்புடன் இருக்கும்போது ஜீவன் என்ற பெயருடையதாக இருக்கிறது. உடம்பில் ஆன்மா இருக்கும்போதே பேரின்ப அனுபவத்தைப் பெறுவது ஜீவன் முக்தி. எல்லாச் சமயங்களும் இறுதியாகக் கடவுளை அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைவதைக் கூறுகின்றன. இறந்த பிறகு அடையும் நிலை அது. இந்து மதமோ, இந்த உடம்பில் இருக்கும்போதே ஆன்மா அந்த இன்பத்தை அடையும் நெறியைச் சொல்கிறது.

“இத்தேகமொடு காண்பனோ”

என்ற தாயுமானவர் வாக்கில் இந்த உண்மையைக் காண்கிறோம்.

“ நன்றாய் ஞானம் கடந்துபோய்
நல்இந் திரியம் எல்லாம்நீத்து
ஒன்றாய்க் கிடந்த அரும்பெரும்பாழ்
உவப்பில் அதனை உணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்பத் துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசைஅற்றால்
அன்றே அப்போ தேவீடு
அதுவே வீடு வீடாமே”

என்று நம்மாழ்வாரும் இந்நிலையைக் கூறுகிறார். பற்றுக்களெல்லாம் அற்றபோது இந்த அனுபவம் கிடைக்கும். “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு” என்பதும் இதையே குறிக்கிறது.

இவ்வாறு இந்த உடம்புடன் வாழும்போதே, பழுத்த புளியம்பழத்தைப் போலப் பற்றெல்லாம் நீங்கி நிற்கும்போது பேரின்பத்தை நுகரலாம் என்பதை இந்து மதம் சொல்வது அதன் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று.

* * *

இனி, மற்றொன்றைப் பார்க்கலாம்: கடவுளை வணங்கி வழிபடுபவர்கள் பல மூர்த்திகளை வழிபடுகிறார்கள். இந்த உபாசனை முறையை வகைப்படுத்தி ஆறு என்று அமைத்தார் சங்கராச்சாரியார். அவை காணபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், சைவம் என்பன. கடவுளுக்கு வடிவங்கள் பல ஆனாலும் அவர் ஒருவரே என்பதை இந்து மதம் வற்புறுத்துகிறது. “ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி” என்பதும், “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவனும்” என்னும் திருமூலர் திருமந்திரமும் இதையே காட்டுகின்றன.

கடவுள் நாமமும் உருவமும் அற்றவர். இந்து மதம் அல்லாத வேறுபல சமயங்கள் கடவுள் உருவம் இல்லாதவர் என்று சொல்லி, அவருக்கு வடிவம் அமைத்து வழிபடுவதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இந்து மதமும் இயல்பாகக் கடவுளுக்குப் பெயரோ வடிவமோ இல்லையென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆனால் பக்தர்களுக்குத் தியானம் செய்யும் பொருட்டுப் பெயரையும் வடிவத்தையும் எடுத்துக் கொள்வான் என்று இந்து சமயம் சொல்கிறது.

மனம் ஏதேனும் உருவம் இருந்தால்தான் அதைப் பற்றிக்கொள்ளும். பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றாகிய நெருப்பைத் தனியே நாம் பார்க்க முடியாது. ஏதேனும் கட்டையையோ திரியையோ பற்றிக்கொண்டால்தான் அதைப் பார்க்கமுடியும்.

ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றாகிய தீயையே பற்றுக் கோடு இல்லாமல் பார்க்க முடியாது என்றால், யாவும் கடந்த பெருஞ் சோதியாகிய இறைவனை எப்படிக் காண முடியும்? அவனை அறிந்து போற்றாவிட்டால் பேரின்பம் பெற முடியாது. அவனே பொறிபுலன்களுக்கு எட்டாமல் அப்பால் நிற்கிறவன். அப்படியானால் இறைவனுடன் எவ்வாறு நாம் தொடர்பு கொள்ள முடியும்? இறைவனே கருணையினால் வடிவம் எடுத்துக்கொள்கிறான். மக்களின் மனத்திலே புகுவதற்காகவே அதை எடுத்துக்கொள்கிறான். அப்படியானால் அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு வரலாமே! பல வடிவங்களை மேற்கொள்வதனால் குழப்பம் அல்லவா உண்டாகும்? இவ்வாறு சில கேள்விகள் எழலாம்.

மனிதன் தான் நுகரும் பொருள்களை வெவ்வேறு வகையில் நுகர்கிறான். அவனுடைய உணவில் பல வகைகள் இருக்கின்றன. அவனுடைய உடைகளிலும் பல வகைகள் உண்டு. அவன் வாழும் வீடுகளும் பலவகைகளாக உள்ளன. ஒரேமாதிரி உணவு, ஒரேமாதிரி உடை, ஒரேமாதிரி வீடு என்று இருந்தால் மனிதனுக்கு இனிமை உண்டாவது இல்லை. பல்வகையாக இருப்பதே வாழ்வில் சுவை உண்டாக்குகிறது. அதனால் பலவகை வடிவங்களை வழிபடுவதனால் மேலும் மேலும் பக்தி பெருகுமேயன்றிக் குறைவதில்லை.

ஆண்டவன் தன் வடிவத்தைக் காட்டுவது அன்பர்கள் அதைப் பற்றிக்கொண்டு தியானம் செய்து உய்யவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். மக்கள் பலவகை மனோபாவங்களை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். 'லோகோ பின்ன ருசி' என்றபடி ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வடிவத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகிறது.

ஞானியர் இறைவனைத் தியானம் செய்து அவன் சுடருருவைத் தம்முள்ளே தரிசிக்கிறார்கள். அந்த உருவத்தைப் பிறரும் காணவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அதை உள்ளே காணுவதற்குரிய பக்குவம் எல்லோருக்கும் இருப்பதில்லை. ஆதலால் தாம் கண்ட உருவங்களுக்கு வடிவமைத்துத் தந்து நம்மை வழிபடும்படி செய்கிறார்கள். தம் உள்ளத்தில் கண்ட வடிவத்தை வெளிப்படையாக நாம் தரிசிக்கும்படி விக்கிரகங்களாக வடித்துத் தருகிறார்கள். அவ்வாறு செய்வதற்கு ஆகமங்கள் வழிகாட்டுகின்றன. அகத்தே கண்டதை ஒருவாறு புறத்தே அமைத்து அவர்கள் காட்டுகிறார்கள். நாம் புறத்தே கண்ட அந்த வடிவத்தை அகத்திலும் தியானித்துப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். அப்போது புறத்தே கண்ட அந்த உருவம் தேசு பெற்றுத் தோன்றும், நடனமிடும், நம்மோடு பேசும். இந்த உள்ளுணர்வாகிய ஆனந்தத்தைப் பெற்றவர்கள் பலர்.

"என்னுள்ளே தேடிக் கண்டுகொண்டேன்"

என்று அப்பர் பாடுகிறார்.

"போக்கும்வரவும் இரவும் பகலும் புறம்பும் உள்ளும்
வாக்கும் மனமும் வடிவும் இல்லாதொன்று வந்து வந்து
தாக்கும்; மனோலயம் தானே தரும்; என்னைத் தன்வசத்தே
ஆக்கும்; அறுமுக வாசொல் லொணாதிந்த ஆனந்தமே"

என்ற அருணகிரியார் திருவாக்கில் இந்த அனுபவத்தைப் பார்க்கலாம்.

இவ்வாறு உள்முகத்தே வைத்துத் தியானிக்கவே கடவுள் பல உருவங்களை எடுக்கிறார். ஒவ்வொருவர் மனமும் ஒவ்வொரு வகையில் இருப்பதால் இறைவன் பலபல வடிவங்களை எடுக்கிறான். ஏதேனும் ஒன்றில் மனிதன் மனம் ஈடுபடவேண்டுமென்பதே அவன் திருவுள்ளம்.

தேங்காய், பழம், கற்பூரம், சாம்பிராணி முதலிய பண்டங்களைக் கோவிலுக்கு அருகில் விற்கிறார்கள். நவதானியக் கடையில் பலவகைத் தானியங்களையும் பெறலாம். ஜவுளிக் கடையில் பல வகையான ஆடைகளைப் பெறலாம். இப்படியே வெவ்வேறு வகையான பண்டங்களை விற்கும் பல்வேறு கடைகள் உள்ளன. எல்லாப் பண்டங்களையும் ஒரே கடையில் பெறுவதானால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்! அப்படியும் சில கடைகள் உண்டு. அவற்றை உயர்ந்த கடை (Super Market) என்று சொல்கிறார்கள். பலவகைப் பண்டங்களையும் தரும் கடை உயர்ந்த கடையாகுமானால், பலவகை மனோபாவங்களையுடையவர்களுக்கும் ஏற்ற வகையில் பல வகையான வடிவங்கள் இறைவனுக்குரியவை என்று சொல்லும் இந்து மதம் மிகச்சிறந்த மதம் (Super religion) என்று சொல்லலாம் அல்லவா?

கிராமத்தில் உள்ள ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் வெவ்வேறு ஊர்களில் வெவ்வேறு

கல்லூரிகளில் படிக்கிருர்கள். விடுமுறையில் யாவரும் ஊருக்கு வருகிருர்கள். தாம் உண்ணும் உணவு விடுதிகளில் தம் விருப்பத்துக்கு ஏற்ற வகையில் சிற்றுண்டிகளைப் பெற முடியாமல் ஏங்கிய அவர்கள் ஊருக்கு வந்தவுடன் ஆளுக்கு ஒரு சிற்றுண்டி வேண்டுமென்று அன்னையிடம் சொல்கிருர்கள். அன்னை செல்வமுடையவளாதலாலும், தன் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டியதைச் செய்துதரும் அன்பு உடையவளாதலாலும், அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்து தருவதோடு, அவற்றிற்கு மேலும் சில சுவையான சிற்றுண்டிகளைச் செய்து தருகிருள். இது அவளுடைய வளவாழ்வையும் தன் மக்களிடம் உள்ள அன்பையும் காட்டுகிறது. ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்து, இதைத்தான் யாவரும் உண்ணவேண்டும் என்று சொல்லமாட்டாள். வறுமையுடையவர்களே அப்படிச் சொல்வார்கள்.

அவ்வாறு வளம் பெற்ற இந்து மதம் வெவ்வேறுவகையான மூர்த்திகளைக் காட்டி, எப்படியாவது மக்கள் உய்யவேண்டும் என்று எண்ணும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது. இதைச் சிறப்பான மதம், எல்லாவகையான மன இயல்புடையவர்களுக்கும் ஏற்ப வழிகாட்டும் மதம் என்ருல் பிழை உண்டா?

இவ்வாறுள்ள மூர்த்தி பேதங்களை வழிபடலாம் என்று சுருதி சொல்கிறது. மேலே சொன்ன காரணங்கள் யுக்திக்குப் பொருத்தமாக உள்ளன. சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் என்று மூன்றைச் சொல்வதுண்டு. சுருதியாலும், யுக்தியாலும் பல வடிவங்களை வழிபடுவது நடைமுறைக்கு ஏற்றது என்பதை உணர்ந்தோம். அனுபவத்தில் அது சாத்தியமானதா என்று பார்க்கவேண்டும்.

இந்த மூர்த்திகளை வழிபட்டுப் பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்றவர்கள் இந்த நாட்டில் உண்டு. சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றவர்கள் நாயன்மார்கள். திருமாலை வழிபட்டு உய்தி பெற்றவர்கள் ஆழ்வார்கள். அம்பிகையை உபாசனை செய்து நலம் பெற்றவர்கள் இராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர், அபிராமிபட்டர் முதலியோர். முருகப் பெருமானை வழிபட்டு இன்பம் பெற்றவர்கள் அருணகிரிநாதர், பாம்பன் சுவாமிகள் முதலியோர். இவ்வாறே ஒவ்வொரு மூர்த்தியையும் வழிபட்டவர்கள் பலர். ஆகவே பல உருவ வழிபாடு அனுபவத்துக்கும் துணை செய்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஒருவனே பல வடிவங்களையும் வழிபடலாமா என்ற கேள்வி எழலாம். எந்த வடிவத்தில் தன் மனம் ஈடுபடுகிறதோ அதைப் பற்றிக்கொண்டு தியானம் செய்யவேண்டும். இதனுல் மற்ற வடிவங்களைப் புறக்கணிக்கவேண்டும் என்பதன்று. கற்புடைய மங்கை ஒருத்தி புறத்தே அண்ணன், தம்பி, தந்தை, பிற உறவினர் ஆகியவர்களோடு பேசிச் சிரித்துப் பழகினுலும், இன்பத்தை விழையும்போது தனிமையில் தன் கணவனேடு இணைகிருள். அவ்வாறே எல்லா மூர்த்திகளையும் வணங்கினுலும் தனக்கு விருப்பமான மூர்த்தியை உண்முகத்தே தியானித்து வரவேண்டும். வீதியில் உள்ள வீடுகளெல்லாம் நன்ருக இருந்தாலும், தன் உறவினர் வாழும் வீடுகளுக்கு ஒருவன் அவ்வப்போது சென்று வந்தாலும், அவன் தன் வீட்டுக்கு வந்தே உண்ணுகிருன், உறங்குகிருன். அவ்வாறே எல்லா மூர்த்திகளையும் வேறுபாடின்றித் தரிசித்தாலும், தன்னுடைய உபாசனு மூர்த்தியை உள்ளத்தே வைத்துத் தியானம் செய்வதே அநுபவத்தைப் பெறுவதற்குரிய வழி.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காட்டும் இந்தச் சிறப்பியல்பு இந்து மதத்துக்கு உரியது.

பல கிளைகளும் வளரும் தன்மை உடைய ஆலமரத்தை பெரியதாகக் கருதுகிறேம். அது 'ஆட்பெரும் படையொடு மன்னர்க்கு இருக்க' நிழல் தருகிறது. அத்தகையதே இந்து மதம். அதிகாரமோ, விளம்பரமோ இல்லாமல் இந்தமதத்தின் பெருமையை உணர்ந்து அமெரிக்கர்களும் வேறு நாட்டவர்களும் இதை விரும்புகிருர்கள். உண்மையான மதிப்பு இருப்பதால் அதைப் பலரும் விரும்புவது இயற்கை.

இதுவரைக்கும் கூறியவற்ருல், இந்து மதம் ஜீவன் முக்தியை அடைய வழிகாட்டுவது என்பதும், எப்படியேனும் மனிதன் தன் மன இயல்புக்கு ஏற்ற வடிவத்தைத் தியானித்து உய்யவேண்டுமென்று கருதிப் பல மூர்த்தி வழிபாட்டை வகுத்திருக்கிறது என்பதும் புலனுகும்.

யாவும் ஒரே பரம்பொருளின் தோற்றம் என்ற ஞானத்தின்மீது உன் கர்மங்களை அமைத்துக்கொள். அக்கருமத்தில் அடக்கம், அன்பு, அருள், அஹிம்சை என்பனவாகிய பக்தியம்சங்களைத் ததும்பி இருக்கச் செய். வெறும் பக்தி எந்த உணர்ச்சிக் காற்றாலும் அடித்துச் செல்லப்படுமாதலால், அந்தப் பக்தியில் ஞானத்தின் கனத்தை நிறைத்துக்கொள். வெறும் ஞானம் இதயத்தை வறட்சியாக்கும். பக்தியே அதை அனுதாபத்தால் மென்மையாக்குகிறது. கர்மம் என்பதோ கைக்கு ஒரு வேலையைக் கொடுத்து உனக்கு என ஏற்பட்ட வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் நீ புனிதப்படுத்திக்கொள்ளச் செய் கிறது.

— *சாயிபாபா*

திருமால் திருநெறி

நா.வேணுகோபால நாயகர், பி.ஏ.,பி.எல்.

வழக்கறிஞர், நோட்டரி பப்ளிக் செயலாளர்,
ஸ்ரீவைணவ மகாசங்கம், சென்னை.

"திருமால் திருநெறி" என்னும் தலைப்பு, திருமால் அருளும் திருநெறி என்றும், திருமாலை அருளும் திருநெறி என்றும் பொருள்தரும். திருமால் திருநெறி, ஸ்ரீவைணவ சமயம் என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. திருமாலைத் தலைவராகக் கொண்ட திருநெறியே ஸ்ரீவைணவ சமயம்.

திருமால் திருநெறியில் தலையாய கொள்கை தத்துவத்திரயம் எனப்படும் முப்பொருள் உண்மையாகும். அதாவது இப்பிரபஞ்சம் மூன்று பொருள்களால் இயன்றது என்பது. இம்முப்பொருள்களின் இயக்கமே பிரபஞ்சம். இம்முப்பொருள்கள் நிலையானவை. நிகரற்றவை, நெடுமாலின் நெறியை நிலைநாட்டுபவை.

முதலாவது, உயிரற்றவைகளான ஐம்பெரும் சக்திகள் என்னும் பஞ்ச பூதங்களும், இவற்றின் சேர்க்கையால் ஏற்படும் பொருள்களும் ஆகும். இவைகளே அசித்து எனப்படும். இவைகள் தாமே இயங்க இயலாதவை. இரண்டாவது பொருள், சித்து என்னும் உயிர்த்திரள்கள். சீவாத்துமா என்றும் இதனைக் கூறலாம். மூன்றாவது பொருள் கடவுள், இறைவன் அல்லது ஈசுவரன் எனலாம்.

அசித்தாலான உடலுடன் கூடி, அதனைத் தொழிற்படுத்துகின்றது உயிர் என்னும் சித்து. இவ்விதமாகவே அசித்து ஆகிய உடலையும், சித்து ஆகிய உயிரையும் தனக்கு உடலாகக் கொண்டு, இறைவனாகிய நாராயணன் இயங்குகின்றான். நாரங்கள் என்றால், பிரபஞ்சத்தில் பரவியுள்ள அனைத்துப் பொருள்களின் தொகுதியும் உயிர்ப்பொருள்களின் தொகுதியும் ஆகும். அயனம் என்றால் இவைகளை இயக்குபவன் என்பது பொருள். எனவே இந்த நாரங்களை இயக்குபவனை, இவைகளுக்குத் தன் சக்தியை அருளுபவனை நாராயணன் என்று துதிக்கின்றோம். இவ்விதமாக உயிரற்ற எல்லாப் பொருள்களிலும், உயிர் தத்துவங்களிலும், இறைவன் பரவி நிற்பதைச் சேவித்த சான்றோர்கள், அவ் இறைவனை நாராயணன் விஷ்ணு என்னும் திருப்பெயர்களால் வணங்கினர். விஷ்ணு என்றால் எங்கும் பரவியிருப்பவன் என்று பொருள். இங்ஙனம் தாமே இயங்காத அனைத்துப் பொருள்களையும் உயிர்த்திரள்களையும் உடலாகக் கொண்டு இறைவன் இயங்குவதை, நம்மாழ்வார் தம் திருவாய்மொழியில் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

திடவிசும்பு எரிவழி நீர்நிலம் இவைமிசை
படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவை தொறும்
உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்
சுடர்மிகு சுருதியுள் இவைஉண்ட சுரனே"

— திருவாய்மொழி.

வேதங்கள் நான்கு. அவைகளை விளக்க வந்த அங்கங்கள் ஆறு. நான்கு வேதங்களையும், நான்கு பிரபந்தங்களாகத் தமிழிலே அருளினார் நம்மாழ்வார். இந்நான்கு பிரபந்தங்களுக்கும், தமது ஆறு பிரபந்தங்களால் தமிழில் விளக்கம் தந்தருளிய திருமங்கையாழ்வார், இக்கருத்தையே அடியொற்றிப் பின்வருமாறு அருளுகின்றார் :

மண்ணாய் நீர்எரிகால்
மஞ்சுலாவும் ஆகாசமுமாய்ப்
புண்ணார் ஆக்கை தன்னுள்
புலம்பித் தளர்ந்து எய்த்தொழிந்தேன்
விண்ணார் நீள்சிகர
விரையார் திருவேங்கடவா
அண்ணா வந்தடைந்தேன்
அடியேனை ஆட்கொண் டருளே

— பெரிய திருமொழி.

உலகில் உள்ளன எல்லாம் இறைவனுன ஒரே தத்துவம் (அத்துவிதம்) என்று ஒரு சாராரும்! உலகில் உள்ளனவெல்லாம் இறைவன், உயிர்கள் என்ற இரண்டு தத்துவங்கள் (துவைதம்) இவ் இரண்டும் தனித்து இயங்குகின்றன என்று வேறொரு சாராரும் உலகினை விளக்க முயன்றுர்கள். இவ்விரு கொள்கைகளையும் சமன்செய்யும் வகையில், உலகில்உள்ள தத்துவங்கள் மூன்று என்றும், அவை கள் முறையே அசித்து, சித்து, ஈசுவரன் என்றும்; அசித்து சித்துக்கு உடலாக அமைந்துள்ளது போன்றே அசித்தவும் சித்தும் ஆகிய இரண்டும் ஈசுவரனுக்கு உடலாக அமைந்து ஒருமைப் பாட்டில் இயங்குகின்றது என்றும் முழுத்தெளிவை உண்டாக்கியது விசிட்டாத்துவிதம் என்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத் தத்துவக்கொள்கை.

நம்மாழ்வார் தாம் அருளிச்செய்த திருவாய் மொழியின் முதற் பாசுரத்திலேயே,

"துயர் அறு சுடரடி தொழுதுஎழு என் மனமே" என்று, தன் திருவுள்ளத்திற்கு நியமித்தருள்கின்றுர். இதனுல் பெறப்படுவது துயரால் அவதிப்படும் மனம் வேறு; அதனை அவதிப்படுத்தும் துயர் வேறு: அத்துயரை அறுக்கின்ற சுடரடி வேறு என்பதாகும். தொழுது எழும் மனம், சித்து அல்லது உயிர். துயர் என்பது உடலும் ஐம்பூதங்களாலான உலகமும், அதாவது அசித்து; துயரறு சுடரடி என்பது, இறைவனுகிய ஈசுவரன். இறைவனுக்குத் திருமேனி உண்டென்பது இதனுல் தெளிவாகின்றது. இறைவன் அடி என்பார், தெய்வப் புலவரான திருவள்ளுவரும்.

உயிர் தத்துவங்கள் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து உழல்வதன் காரணம், அவைகள் செய்யும் வினைகளே. திருமாலும் அவ்வப்போது பிறந்தருள் கின்றுர். இதனை அவதாரம் என்பர். திருமால் தொடர்ந்து அவதரித்தருள்வதன் காரணம். அவனது ஒப்பற்ற கருணையே. நாம் பிறப்பது நம் ஞான ஒழுக்கக் குறைவுகளாலே. ஆனுல் திருமால் பிறப்பது உயிரினங்களாகிய நம்மை ஆட்கொண்டு காப்பதற் காகவே. உயிர்களாகிய நாம் வினைவசத்தால் பிறக் கின்றேம். ஆனுல் இறைவனுகிய திருமாலோ கிருபா வசத்தினுல் அவதரிக்கின்றனர். திருமால் நம் முடைய பிறவித் துயரை அறுப்பதற்காகவே பல பிறவிகளை எடுக்கின்றுர் என்பதனை நம்மாழ்வார் பின் வரும் திருவிருத்தப் பாடலில் அருளிச் செய்கின்றுர்.

"பொய்ந்நின்ற ஞானமும், பொல்லா
ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்,
மந்நின்ற நீர்மை இனியான்
உராமை, உயிர்அளிப்பான்
எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்
இமையோர தலைவா?
மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன்
செய்யும் விண்ணப்பமே"
— திருவிருத்தம்.

திருமாலாம் எம்பெருமானுடைய அவதாரங் களில் சிறந்தவை பத்து. இவைகளைப் பின்வருமாறு பெரியாழ்வார் வரிசைப்படுத்தி அருளிச் செய்கிறுர்.

தேவுடைய மீனமா யாமையாய்
ஏனமா யாயாய்க் குறளாய்,
மூவுருவி ராமனுய்க் கண்ணனுய்க்
கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்,
சேவலொடு பெடையன்னம் செங்கமல
மலரேறி யூச லாடி
பூவணைமேல் துதைத்தெழுசெம் பொடியாடி
விளையாடும் புனல் அரங்கமே
— பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதன்படி திருமால் மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனம், பரசுராமன், தசரதராமன் பல ராமன் கண்ணபிரான், கல்கி என்னும் பத்து அவ தாரங்கள் எடுத்தமைபற்றிய விவரம் தெரிகின்றது. திருமால் இதுவரை எடுத்தருளிய அவதாரங்கள் ஒன்பது தான். பத்தாவதாகிய கல்கி அவதாரம் என்பது இனி கலியுகத்தின் இறுதியில் நிகழவிருப்ப தாக நூல்கள் கூறுகின்றன எனவே இதுவரை எடுத்த அவதாரங்கள் ஒன்பது. மச்ச கூர்ம வராக நரசிம்ம அவதாரங்கண் முன் நான்காகவும், பரசுராம தசரத ராம பலராம கிருஷ்ண அவதாரங்களைப் பின் நான் காகவும், கொண்டால், நடுநாயகமாக அமைந்திருப்பது வாமன திரிவிக்கிரம அவதாரமேயாகும். "முன்னம் குறள் உருவாய் மூன்றடிமண் கொண்டு, அளந்த மன்னன் சரிதை" என்னும் வாமன திரிவிக்கிரம அவ தாரத்தின் அருமை பெருமைகள் அளப்பரியன; அதன் ஆழ்ந்த தத்துவ நுண்பொருள்கள் ஆராய்ந்து உணர்ந்து மகிழத்தக்கன.

உலகில் அசித்து எனப்படும் உயிரற்ற அசை வற்ற எல்லாப் பொருள்களுக்கும், சித்து எனப்படும் உயிருடைய அசையும் பொருளுக்கும் தலைவனுகி விட்டதால், மாபலி என்பவன் 'சக்கரவர்த்தி' என்னும் சிறப்பை அடைகின்றுன். இரணியனுக்கும் இராவணனுக்கும்கூட இப்பட்டம் கிடையாதே: குலந் தான் அசுரகுலம்,குணம் அசுர குணமல்லவே; இவன் 'செய்தொழில் வேற்றுமையால்' சிறப்படைகின்றுன். மாபலி செய்த தவறுதான் என்ன? தன்னிடம் உள்ள உலகப்பொருள்களையும், பொறுப்புக்களையும், உயர்ந் தோர்க்கு வழங்கிவிடவே, யாகம் செய்யத் தொடங்கு கின்றுன். இந்த யாகம், தியானம் தானே.

இத்தகைய நிலையில், தேவர்கள் என் தலை தெறிக்கத் திருமாலிடம் ஓடி முறையிடவேண்டும். மாவலிக்கு எதிராக! தேவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் ஆயிற்றே! அவர்கள் மாவலிடம் ஏதோ ஒரு அவசிய மான, விலக்கவேண்டிய தவறு அல்லது செயலைக் கண்டார்கள் போலும். அதை அவர்கள் தேவாதி தேவனிடம்தேவரகசியமாகவே விண்ணப்பித்தார்கள். தேவர்களின் வேண்டுகோளைத் திருச்செவி சார்த்திய திருமால், அக்குறையைத் தீர்ப்பதாக ஒப்புக் கொண்டார்.

கவிச்சக்கரவர்த்தியாம் கம்பநாட்டாழ்வார் தேவர் கள் கூறிய மாவலியின் தவறான செயலை வெளிப் படையாகத் தம் பாடலில் கூறாமல், கம்பசூத்திர மாகவே சுட்டுகின்றார்:

> "ஆயது அறிந்தவர் வானவர் அந்நாள்
> மாயனை வந்து வணங்கி இறந்தார்
> தீயவன் வெந்தொழில் தீர்என நின்றார்.
> நாயகனும் அதுசெய்ய நயந்தான்"
> — வேள்விப்படலம், 20.

"அது செய்ய நயந்தான்!" எது செய்ய நயந் தான்? திருமால் வாமன உருவில் மாவலியிடம் எழுந் தருளி, தானும் ஒரு வேள்வி இயற்றுவதாகவும், அதற்கு மூவடி மண் தேவை என்றும் வேண்டினான். மாவலி திருமாலின் உட்கருத்தை உணராமல் ஒப் புதல் தந்துவிட்டான். "மூவடி மண்தா!" என்றதை மண்ணுலகச் சொற்களாகக் கருதிக்கொண்டான் மாவலி. மாவலியிடம் கேட்டுப் பெற்ற வேண்டு கோளைச் செயற்படுத்த முனைந்த திருமால், தன் கருத்துப்படி செயற்படலானார்.

பிரபஞ்சத்தில் உள்ளவை சித்து, அசித்து, ஈசுவரன் என்ற மூன்றே. அசித்து, சித்து இவையே பிரபஞ்சம் என்று எண்ணி வாழ்ந்தான் மாவலி. சகல பிரபஞ்சத்தையும் வென்று, தன் ஆட்சியில் அடக்கி விட்டதாகவும் நினைத்திருந்தான். இவைகளுக்கெல் லாம் தானே உரிமையாளன் என்றும், தலைவன் என்றும் எண்ணி அவைகளைத் தானமாக வழங்கலா னான். இதற்கு மாறாக, அசித்து, சித்து அனைத்தும், ஈசுவரனாகிய தனக்கே அடக்கம் என்று அறிவுச் சுடர் கொளுத்தத் திருவுள்ளம் பற்றினார் திருமால் மாவலியும் இதை உடனே உணர்ந்து கொண்டான். தன் பிழையைத் திருத்திக்கொள்ள முற்பட்டான். அசித்து வடிவமான சகல உலகப் பொருள்களையும் திருமாலின் திருவடியிலே அர்ப்பணிக்கவும், திருமால் அவைகளைத் தன் திருவடியில் அடக்கிக் கொண்டான். அடுத்தபடி மாவலி தன் ஆட்சியில் இருப்பதாக எண்ணிய, சித்து வடிவிலான சகல உயிர் தத்து வங்களையும் திருமாலினுடையதே என்று மாவலி ஒப்புக்கொண்டான். அவைகளையும் திருமால் இரண் டாவதாகத் தன் திருவடியில் ஏற்றருளினான். மூன் றாவது தத்துவமான ஈசுவரன், தன் ஆளுகையில் இல்லை என்றும், எனவே ஈசுவரனைத் தானமாகத் தரு வதற்குத் தன் இயலாமையைத் தாழ்மையுடன் தெரி வித்துத் தலைவணங்கினான் மாவலி. உடனே திருமால், தானே ஈசுவரன் என்று தன் முழுவடிவம் காட்டியருளி தன்னை உணர்ந்து வணங்கித் தாழ்ந்து பணிந்த மாவலி யின் தலையைத் தன் திருவடியில் பொருத்தி, அவனை யும் ஆட்கொண்ட அதிசயத்தை வியந்து போற்று கின்றார் நம்மாழ்வார்.

> "ஆழி யெழச்சங்கும் வில்லு மெழ, திசை
> வாழி யெழத்தண்டும் வாகு மெழ, அண்டம்
> மோழை யெழமுடி பாத மெழ, அப்பன்
> ஊழி யெழவுல கங்கொண்ட வாறே"

மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கம் கூற அவதரித்தவரான அருள்மாரியான திருமங்கையாழ்வார்.

> வெந்திறல் வாணன் வெள்ளி யிடமெய்தி அங்கோர்
> குறளாகி மெய்ம்மை யுணர,
> செந்தொழில் வேத நாவின் முனியாகி வைய
> மடிமூன் றிரந்து பெரிதும்,
> மந்திர மீது போகி மதிநின்றி றைஞ்ச
> மலரோன் வணங்க வளர்சேர்
> அந்தர மேழி னூடு செலவுய்த்த பாதம்
> அது நம்மை ஆளும் அரசே

என்று, மாவலிக்குத் திருமால் அருள்புரிந்த மாட்சி மையினைப்பொருள் பொதுளப்பாடிப் புகழ்ந்துள்ளார்.

இங்ஙனம் இறைவன் 'முன்பு, தான் மிகத் தாழ்ந்த நிலையனதலை மாவலி உணர்ந்தது ஏன். எல்லாவற்றிற்கும் கீழான பாதாளம் சேர்ந்தான் என்ற குறிப்பாகக் கொள்ள வேண்டும். எப்பொழுதும் நிலவியுள்ள, சிரஞ்சீவியான இம் முப்பொருள் உண்மையாகிய தத்துவத் திரயத்தைச் செம்மை யுற உணர்ந்த மாவலியும் சிரஞ்சீவியாகத் திகழ் கின்றானும்.

அசித்து, சித்து ஈசுவரன் என்ற முப்பொருளால் ஆனதே உலகம் என்பதை உணர்த்த வந்த திரிவிக்கிரம அவதாரத்தின் மேன்மையை நெஞ்சை யள்ளும் செஞ்சொற் சிலப்பதிகாரம் என்ற செழுந் தமிழ்க் காப்பியத்தில் இளங்கோவடிகள் "மூவுலகும் ஈரடியால் முறைநிரப்பா வகைமுடியத் தாவிய சேவடி" என்று புகழ்ந்து துதிக்கின்றார். இத்தகைய திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே? கரியவனைக் காணாத கண் என் கண்ணே? நாராயணா என்னாத நாஎன்ன நாவோ?

திருக்குறளாம் தமிழ மறையை அருளிய செந்நாப்போதாரும், ''மடியிலா மனனவன் எய்தும், அடியளந்தான் தாயது எல்லாம் ஒருங்கு'' என்று, இவ்வாமன திரிவிக்கிரம அவதாரத்தின் சிறப்பினைக் குறிப்பிட்டுப் போற்றியிருத்தல் காணலாம். ஆழ்வார் களும், கம்பரும், இளங்கோவடிகளும், தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவரும் வாழ்த்தி வணங்கிய மாண் புடையது வாமன அவதாரம். திருமால் நெறியின் அடிப்படையான கொள்கையை உலகோர் உணர்தற் பொருட்டுத் திருமால் உகந்தருளிய, நடுநாயகமான வாமன—திரிவிக்கிரம அவதாரத்தின் மாட்சிமைதான் என்னே!

சிற்றின்பப் பிரியன், கோபக்காரன். பேராசைக்காரன் இவர் களால் பக்தி செய்ய முடியாது. சாதி; வர்ணம், குலம் இவற்றை ஒழித்த சூரனுலேயே பக்தி செயய முடியும்.

— கபீர்



கீதை - ஒரு வாழ்வியல் நெறி

நாகராஜ ஐயர் சுப்பிரமணியம், எம்.ஏ.

தமிழ் விரிவுரையாளர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

இந்து மதம் ஒரு வாழ்வியல் நெறி. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதே இந் நெறியின் குறிக்கோள். அவ்வாழ்க்கை மூலம் **ஆத்மா** அடையும் நிறைவே இதன் பயன். இக் குறிக்கோளையும் பயனையும் எய்து வதற்கு ஆத்மா மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் தோன்றாத் துணையாக நின்றருளும் உயர் தனிச் சக்தி என்ற நிலையிலேயே **இறை** என்ற மெய்ப் பொருள் இந்து மதத்தில் இடம் பெறுகின்றது,

'வாழ்வாங்கு வாழ்தல்' என்றால் ஒருவர் தானும் வாழ்ந்து, ஏனையவர்களையும் வாழவைத்தல் என்பது பொருள். இதற்குத் தடையாக அமையும் பண்பு சுயநலம்; ''நான் மட்டுமே உலக நலன்களை முழுமை யாகத் துய்க்க வேண்டும்'' என்ற பேரவா. இது முதலில் உலகியல் அம்சங்களிற் 'பற்று' ஆக முளை கொண்டு வளர்ந்து ஈற்றில் 'துயர்' என்ற விளைவைத் தருகிறது. துயரத்திலிருந்து விலகவேண்டும்; ஆனால் வாழ்க்கையை விட்டு விலகக்கூடாது. இதற்கு ஒரே வழி பற்றை விடுதல்.

ஒரு பற்றினை விடுவதானால் இன்னொன்றைப் பற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது இயற்கை நியதி. துயரத்திற்கு மூலமான உலகியற் பற்றை விடு வதற்கு முயலும் ஆத்மாவுக்கு அதற்கு எதிரான இன்னொரு பற்று பேரானந்தமயமான பற்று — தேவைப்படுகிறது. அந்த இன்னொரு பற்றே 'கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே வடிவமான' **இறை** பரம் பொருளான இறை மீது பற்று வைப்பதன் மூலம் உலகியல் துயரங்களிலிருந்து விடுபட்டு மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் என்பது இந்துமத வாழ்வியல் நெறியின் சாராம்சம்.

இதனைப் பேசும் வகையிலே இந்துத் திரு நூல்கள் பலவும் — வேத இலக்கியங்களிலிருந்து இன்றைய விளக்கவுரைகள் வரை — தாம் தாம் முக்கியத்துவப்படுத்தும் அம்சத்திற்கேற்ப ஓரளவு வேறுபடுகின்றன. இந்த வேறுபாடுகள் அவை எழுந்த காலச் சமூக சிந்தனை வளர்ச்சிப் போக்கு களைப் பிரதிபலிப்பவை. குறிப்பாக, உபநிடதங்களும் அவற்றினின்று ஊற்றெடுத்த தத்துவங்களும், **இறை** பற்றியும் **ஆத்மா** பற்றியும் அறிவுபூர்வமான விளக்கம் தரும் முயற்சியிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தின. பக்தித் திருநூல்கள் பலவும் **இறையை** அடை முயலும் ஆத்ம வேட்கையினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

உண்மையிலே, **இறை** பற்றி ஆராய்வதோ அல்லது அதை அடைய முயல்வதோ இவ்வுலக வாழ்க் கையை மறுத்துத் தப்பியோடிப் போதல் என்ற முடிவைக் கொண்ட முயற்சிகள் அல்ல. அப்படித் தப்பியோடும் முயற்சியான கோழைத்தனத்திற்கு இந்து மதத்தில் இடமில்லை. **இறைபற்றிய ஆய்வு அல்லது அடைவதற்கான முயற்சி என்பவை, இவ்வுலக வாழ்வில் எதிர்ப்படும் பிரச்சினைகளைத் துணிவுடன் எதிர்கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தை அளிப்பன என்றே கொள்ளவேண்டும்.** மேற்படி நூல்களில் உயத்துணர் பொருளாக இருந்த இந்த உண்மையை வெளிப்படை யாக எடுத்துக் காட்டிய தனிப்பெருமை இதிஹாசக் கனியாகிய **பகவத் கீதைக்கே** உரியதாகும்.

கீதை எழுந்த இடம் ஒரு போர்க்களம். அங்கே முரண்பாடு கொண்ட இரு அணியினர் தத்தமது வல்ல மைகளைக் காட்ட முயல்கிறார்கள். அறம் சார்ந்த அணியினனான அர்ச்சுனன் பந்தபாசங்களாற் பாதிக்

கப்பட்ட நிலையில் கோழையாகி, போர்க்களத்தை விட்டுத் தப்பியோட முயல்கிறான்.

இந்த உலகமே ஒரு போர்க்களம்தான். இங்கு பல்வேறு முரண்பாடுகளைக் கொண்ட பல அணியினர். உளராயினும் குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், குறிப்பிட்ட ஒரு விடயத்தில் இரண்டு அணிகளாகப் பிரிந்து நிற்பர். இவற்றில் ஒரு அணி சமூக நலனை முதன்மைப்படுத்தி நிற்கும். மற்ற அணி சுயநலனைக் கருத்திற் கொண்டிருக்கும். சமூக நலன் கருதும் அணி அறச்சார்பானது. சுயநல அணி பொய், சுரண்டல் ஆகிய பண்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கும். இந்த இரு அணிக்கும் புறம்பாக நடு நிலை என்ற ஒரு அணி இருக்கமுடியாது. அப்படி நடு நிலை வகிப்பதாகக் கூறிக் கொள்பவர்கள் தமது சுய நலம் காரணமாக, பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பியோடும் கோழைகளேயாவர். எனவே அவர்களும் சுயநல அணியை ஆதரிப்பவர்கள் என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். **நீதிக்கும் அநீதிக்கும் இடையில் எவரும் நடுநிலை வகிக்கமுடியாது.**

சமூக நலச் சார்பான அணியில் போராட வந்தவர்களை அவர்களது ‘சமூக உறவு’ நிலைகள் கட்டுப்படுத்த முயலும். உறவா ? அல்லது கடமையா ? என்ற வினா எழும். அர்ச்சுனனுக்கும் இதுதான் நிகழ்ந்தது. அன்றாட வாழ்வில் நாம் காணும் பலர் அர்ச்சுனர்களே. சமூக நலன், நீதி உரிமைப்போர், சுரண்டல் ஒழிப்பு என்றெல்லாம் முழங்கும் பலர் பிரச்சினை தமக்கு நேரே முகங்கொடுக்கும் வேளைகளில் பல்வேறு ‘தற்காப்பு உத்தி’களைக் கையாண்டு களத்திலிருந்து வெளியேறிவிடுகின்றனர். சந்தர்ப்பவாதமே அவர்களது ‘நீதி’யாக அமைந்துவிடுகின்றது. குருக்ஷேத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் மனம் பேதலித்து நின்ற நிலை இதுதான்.

> “உறவினர்களும் வணக்கத்துக்குரியவர்களும்
> நண்பர்களுமான எதிரணியினரை நான்
> எதிர்க்கலாமா ?” இது அர்ச்சுனன் உள்ளத்தில்

எழுந்த வினா. இத்தகையவர்களை அர்ச்சுனன் இப்பொழுதுதான் எதிர்க்கவந்துள்ளானா ? இல்லை. இதற்கு முன்பும் பலதடவை எதிர்த்துக் குரல் எழுப்பியவன். போர் புரிந்து தோற்கடித்தவனுங்கூட. அப்படியானால் இப்பொழுது மட்டும் இந்தப் பந்தபாச உணர்வு ஏன் ஏற்பட்டது ?

இது மனித இயல்பு. தன் சொந்த ஆளுமையைக் கட்டியெழுப்பிப் புகழடைய முயலும் ஒருவன் அதன் ஆரம்பக் கட்டத்தில் பந்தபாசங்களுக்கு அப்பால் தன் வளர்ச்சியிலேயே குறியாக இருப்பான் தனது சுய புகழுக்காக உறவினர், ஆசிரியர், நண்பர்கள் ஆகியவர்களைக்கூட எதிர்க்கத் தயங்கமாட்டான். ஆனால் பொது விடயம் என்ற நிலை வரும்பொழுது பந்தபாசங்களைக் காரணம்காட்டிக் களத்தைவிட்டு விலகமுயல்வான். இந்த மனித இயல்பின் உருவகமே அர்ச்சுனன்.

இந்த ‘மனித இயல்பே’ உலகியல் வாழ்க்கையில் மயக்கத்துக்கும் குழப்பத்துக்கும் துயரத்துக்கும் காரணமாகின்றது.

உலக நலன்கள் முழுவதையும் தானே துய்க்க வேண்டும் என்று முயல்பவன் துரியோதனன். அறச்சார்பான உரிமையை முன்வைத்துப் போராடுபவன் தருமன். ஒன்று பற்றின் வடிவம். மற்றது சமூக நலனின் வடிவம். இரண்டுக்கும் நடுவில் கோழைத்தனமாகத் தப்பியோட முயல்கிறது தனிமனித இயல்பு. பற்று அழிக்கப்படவேண்டியது. அறம் வெற்றி பெறவேண்டும். இதற்காக நடைபெறும் போராட்டத்தில் தனிமனிதன் கோழையாகிவிடக் கூடாது. அவனுக்கு ஒரு சமூகப் பணி உண்டு. அதை அவனுக்கு உணர்த்தவும் ஊக்கமளிக்கவும் ஒரு வழிகாட்டி தேவை. அந்த வழிகாட்டிதான் பார்த்த சாரதியாகிய கண்ணபிரான் ; **இறை** என்ற மெய்ப்பொருளின் அவதார நிலை.

“போர்க்களத்தை விட்டுவிட்டு என்னிடம் வா” என்று கண்ணன் அர்ச்சுனனை அழைக்கவில்லை. அதே போல “உலகத்தை விட்டுவிட்டு என்னிடம் வா” என இறை என்ற மெய்ப்பொருள் ஆத்மாவை அழைக்கவில்லை.

“நீ வாழவேண்டியவன். உன் வாழ்க்கைக்கு ஒரு நோக்கு உண்டு. அதுதான் சமூகத்துக்கு நீ ஆற்றவேண்டிய பணி. அந்தப் பணியைப் புரியும் பொழுது பந்தபாசங்களால் மயக்கமடையாதே. கோழைத்தனத்தால் வாழ்க்கையை விட்டு விலகியோட முயலாதே”. இது கண்ணன் காட்டிய வழி.

ஒரு செயலைச் செய்யும் பொழுது அதன் பலனையும் எதிர்பார்ப்பது மனித இயல்பு. இது தவறல்ல. ஆனால் இந்த எதிர்பார்ப்பு தனது நலனை மட்டுமே கருத்திற் கொண்டதானால் செயலில் குறைபாடு நிகழும் ; அச்செயலால் ஏனையவர்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கப்படுவர். அதன் விளைவு துன்பமும் துயரமும் ஆகவே அமையும். எனவே பலனை எதிர்பார்க்காதே என்று கீதை போதிக்கிறது.

பலனை எதிர்நோக்காவிட்டால் செயலூக்கம் குன்றிவிடுமே என்ற வினா எழுகின்றது. உண்மையே. இதற்கு விடை ; செயற்பலனைத் துறப்பது என்பது

முற்றிலும் பலன் கருதாது செயல்புரிவது என்பது அல்ல. எந்தச் செயலும் அதற்கொரு விளைவையும் கொண்டே அமையும். எனவே, அந்த விளைவு அல்லது பலன் தனியொருவனுகிய தனக்கு மட்டும் கிடைப்பதாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இதனையே **கீதை** உணர்த்துகிறது.

இப்படிச் செயற்பலனைத் துறந்து செயல்புரியும் போது ஆத்மாவுக்கு - தனிமனிதனுக்கு - ஒரு பற்றுத் தேவைப்படுகிறது. அதுதான் சமூகப் பற்று. சமூகம் என்றால் யார்?, கிராமம் என்றால் யார்? நாடு என்றால் யார்? உலகம் என்றால் யார்? இந்த வினுக்கள் எழுகின்றன. இந்த அனைத்தையும் இணைத்து இவற்றுக்கு அப்பால் இயற்கையையும் கடந்த ஒரு பொருளாகவே **இறை** என்ற மெய்ப் பொருள் அமைகின்றது. சமூகம், நாடு, உலகம் என்ற பெயர்களால் சுட்டியுணரப்படுவது இம் மெய்ப் பொருள்தான். கீதையில் கண்ணன் காட்டும்

விஸ்வரூபம் இதனை உறுதி செய்யும்.

"எல்லாக் கருமங்களையும் என் கருவியாக
நின்று செய்வாயாக!"
"என்னையே முழுமையாகச் சரணடைவாயாக. உன்னை
அனைத்துப் பாபங்களிலுமிருந்து நான் விடு விப்பேன்"

கண்ணன் அருச்சுனனுக்கு இட்ட கட்டளையும் அளித்த உறுதிமொழியும் இவை. சமூகமும் நாடும் உலகமும் தனிமனிதனை நோக்கி இடும் கட்டளையும் அளிக்கும் உறுதிமொழியும் இவைதான்.

இதனால் சுயநலம் வேரோடு களையப்படுகின்றது. 'நான் செய்தேன்' என்ற கருவத்திற்கு இடம் இல்லாமற் போகிறது. இன்பம் துன்பம் ஆகிய இரு விளைவுகளையும் சமமாக மதிக்கும் மனப்பக்குவம் ஏற்படுகின்றது. இந்த நிலை ஏற்பட்டால் குடும்ப உறவு நிலைகளை விட்டு ஓடும். 'சித்தார்த்தத் துறவு'க்கோ உலகியல் வெறுப்புக்கோ அடிப்படையே இல்லாமற் போகிறது. சமூகத்திற்கும் நாட்டிற்கும் உலகுக்கும் ஆற்றும் கடமைகளே இறைவழிபாடு என்ற புனித நிலையை எய்துகின்றன.

கீதை சாங்கியம், கர்மம், பக்தி என்பவை பற்றி விரிவாகப் பேசும்.

சாங்கியம் — நிறையறிவு — இது சமத்துவ உளப் பாங்கு
கர்மம் — செயல்திறன் — சுயபலன் கருதாப் பணி.
பக்தி — அன்புள்ளம் — தன்னையே வழங்கும் நிலை.

இந்த மூன்றும் வாய்க்கப்பெற்றால் "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் பேறு கிடைக்கும். இந்த வாழ்க்கை ஆத்மாவுக்கு நிறைவு தரும்.

நிறைவு — நிம்மதி — அமைதி — சலனமற்ற நிலை. இந்துத் திருநூல்களிலே பேசப்படும் வீடுபேறு (முத்தி) என்பதன் விளக்கம் இதுதான்.

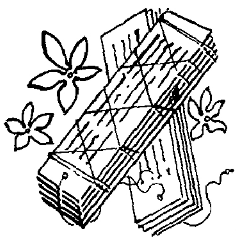
இந்த வகையில் விளங்கிக்கொள்ளும்போதுதான் இந்துமதம், எல்லாச் சமூகத்துக்கும் எல்லாக் காலத்திற்கும் பயன்தரக் கூடிய ஒரு வாழ்வியல் நெறி என்பது புலப்படும்; இந்த வாழ்வியல் நெறியின் உயர்நிலையினை எடுத்துக் காட்டும் நூல் களில் தலைமையானது **பகவத் கீதையே** என்பதும் உறுதியாகும்.

குரு, கோவிந்தன் இருவரும் நிற்கின்றனர். யார் காலில் விழுவேன்? குருதான் போற்றத் தகுந்தவர். அவர் தானே கோவிந்தனைக் காட்டிக் கொடுத்தார்.

— கபீர்

பக்தன் ஒருவன் செய்யக் கூடிய உயரிய வழிபாடு, நடமாடும் தெய்வங்களை வழிபடுதலே ஆகும். ஆறு அல்லது பன்னிரண்டு ஏழை மக்களை உங்கள் இல்லத்துக்கு அழைத்து வந்து, தத்தம் சக்திக்கு இயைய அவர்களை உபசரியுங்கள். நாராயணர்களாகக் கருதி அவர்களுக்குச் சேவை செய்யுங்கள்

— *விவேகானந்தர்*



சங்கப் பாடல்களில் புராண மரபியல் கூறுகள்

டாக்டர் நா. செயராமன்

தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,

(1) ''Mythology'' எனும் ஆங்கிலச் சொல்லைத் தமிழில் புராணமரபியல் எனலாம். அச்சொல்லை விளக்கும்போது ஒருசாரார் அது வெறும் பழைய மரபான கதை எனக் கூறுகின்றனர். மற்றொரு சாரார் மனித வாழ்விலும் உலக இயற்கையிலும் உள்ள அரிய உண்மைகளைச் சுமந்து வரும் வாகனங்களே புராணமரபியல் கதைகள் என விளக்குவர்.

(2) இவ்விரு கூற்றுக்களையும் உள்ளடக்கி வரையறை கூறும்போது, ''புராண மரபியல் என்பது மனிதர்கள், மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்டவர் ஆகியோரின் அடிப்படைக் கூறுகளைக் குறியீடாகக் கொண்டு விளக்கும் கதை அல்லது கதைக்கூறுகளின் தொகுதி ஆகும்'' என்று கூறுவர்.

(3) ''தொடக்ககால எண்ணங்களுக்குக் கொடுத்த முதல் வடிவம் மரபுக் கதைகளாகும்'' என்பர். தொன்மைமிகு நாகரிகங்களைக் கொண்ட கிரேக்கம், எகிப்து, இந்தியா முதலிய நாட்டு மக்களிடையே இத்தகைய புராண மரபுக் கதைகள் வழக்கிலிருந்தன.

(4) இந்தியப் புராண மரபுக் கதைகள் வரலாற்றுச் சூழல்களையும் மன்னர் மரபு மாற்றங்களையும் படையெடுப்புக்களையும் பொருளாதார நிலைகளையும் சமுதாய அமைப்பினையும் விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

(5) எகிப்து நாட்டுப் புராணங்கள் இயற்கைப் பொருள்களை விளக்கவே முதலில் எழுந்தன. பின்னர் அவை மன்னர் மரபுகளை விளக்கின; இறுதியில் மெய்யறிஞரது கருத்துக்களைக் குறியீடாக விளக்கத் தொடங்கின என்பர். ஆயின் இந்தியப் புராணங்கள் வழிபாட்டையும் மெய்ப்பொருளையும் விளக்கவே தோன்றின என விளக்குவர்.

புராண மரபியலைப் பொறுத்தவரை இந்தியா முழுவதும் பொதுவாக விளங்கக் காணலாம், காரணம் சமய அடிப்படையில் இந்தியா ஒருமைப்பாடுடன் விளங்குவதும் புராண மரபியல் பெரும்பாலும் சமய அடிப்படையில் விளங்குவதும் அதற்குக் காரணங்களாகும்.

(6) தொல்காப்பியர் கூறும் தொன்மை எனும் வனப்பு புராண மரபுக் கதையினையே குறிக்குமென்பார் தமிழண்ணல். தொல்காப்பியர் கருப்பொருளுள் தெய்வத்தை முதன்மையாக வைத்தபோதும் உள்ளுறை தெய்வம்ஒழிந்த கருப்பொருளில் அமையுமென இலக்கிய மரபினைக் கூறியமையால் அகப்பாடல்களில் தெய்வம் தொடர்பான கதைகள் நேரடியாக இடம்பெற இயலவில்லை.

மாயோன், சேயோன், இந்திரன், வருணன் முதலிய தெய்வங்களை நானிலத் தெய்வங்களாகத் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ளார். ஆயின் முருகன் மட்டுமே குறிஞ்சிப் பாடல்களில் அதிகம் பேசப்படுகிறான். ஏனைய திணைப் பாடல்களில் அவ்வத் திணைக்குரிய கடவுள் இடம்பெறுவது அரிதாக உள்ளமை குறிக்கத்தக்கது. புறத்திணையிலும் வெறியாடலைக் குறிக்கிறார் தொல்காப்பியர். அங்குக் கொற்றவைநிலை எனப் பெண்தெய்வ வழிபாட்டையும் குறிக்கிறார்.

சங்கப்பாடல்களில் புராண மரபியலை இரு வகைகளில் காணலாம்.

(1) கடவுள் பாடல்களில், (2) பிற அகத்திணை, புறத்திணைப் பாடல்களில் என இரு பிரிவுகளில் காணலாம். கடவுள் பாடல்களில் பரிபாடல் திருமுருகாற்றுப்படை, பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடல்கள் ஆகியவை அடங்கும். ஏனைய தொகை நூல்களும் பத்துப்பாட்டும் தனிவகையாக அமையும்.

முன்னது கடவுளோடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டிருத்தலின் அவற்றுள்புராண மரபியல் கூறுகள் மிகுதியாகவும், நேரடியாகவும் அமைந்துள்ளன. பின்னது கடவுளோடு நேரடித் தொடர்பின்றியிருத்தலால் புராண மரபியல் கூறுகள் குறைவாகவும் உவமை முதலிய வழிகளிலும் அமைந்துள்ளன.

தமிழில் காணப்படும் புராண மரபியல் கூறுகளை இருவகைப்படுத்தலாம்.

(1) கடவுள், (2) பிற

கடவுள்களாக,

(1) திருமால், (2) முருகன், (3) சிவன், (4) பலராமன், (5) இந்திரன், (6) நான்முகன், (7) கொற்றவை.

ஆகியோர் பேரிடம் பெறுகின்றனர்.

இந்தியப்புராண மரபியலில் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூவரும் முப்பெரும் கடவுளர் எனப் போற்றப்பெறுவர். அது ஞாயிறு வழிபாட்டின் வேறு வடிவமென மொழிவர். கதிரவன் தன் வெம்மையால் வளப்படுத்துகிறான்; ஒளியால் காக்கிறான்; நெருப்பால் அழிக்கிறான். இத்தகைய ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் எனும் முச்செயல்களே பின்னர் முக்கடவுளுக்குரியதாக வகுக்கப்பட்டன என்பர்.

(8) ஆயின் காலப் போக்கில் படைப்பாற்றல் தன் பெருமையை இழந்ததால் பிரமன் பெருமை இழந்து தலைமை நிலையிழந்தான். ஏனைய திருமாலும் சிவனுமே பெரும் கடவுளராக இரு பெரும் சமயத்தவரால் போற்றப்படுகின்றனர்.

நான்முகன் தலையைக் கொய்தல், நான்முகன் குட்டுப்படல், சிறைப்படல் போன்று நான்முகன் பழிப்புக்கும் ஆளாகும் நிலை பின்னர் ஏற்பட்டு விட்டது.

அதுபோலவே முதலில் இந்திரனே சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தான் என்றும் இந்திரனுக்கும், வருணனுக்கும் போர் நிகழ்ந்தது என்றும் கூறப்படும். அக்குறிப்பு,

(9) அந்தணர்களுக்கும், க்ஷத்திரியர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போரினையே குறிக்கிறது என விளக்குவர்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கால கட்டத்தில் ஒரு தெய்வம் தலைமை பெற்றதாகவும் சிறப்புப் பெற்றதாகவும் கூறப்படும். இது மன்னர் மரபு மாற்றங்கள் போன்ற காரணங்களால் ஏற்படுகின்றதென்பர்.

திருமால்

திருமாலைப் பற்றி 7 பரிபாடல்கள் உள்ளன. (பரி 1, 2, 3, 4, 13, 15 பரி. திரட்டு. 1)

முப்பெரும் கடவுளுக்கு மேலானவன் திருமால் எனும் செய்தி ஈரிடங்களில் வலியுறுத்தப்படுகிறது (பரி. 3, 13). இவ்வாறு ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தம் கடவுளரே பெரியவரெனப் பேசும் மரபு முன்பே விளக்கப்பட்டது.

(10) திருமால் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டுள்ள நிலை (பரி. 1, 13) இரு பாடல்களில் குறிக்கப்படுகிறது. திருமால் இவ்வாறு கடலோடு இணைக்கப்பட்டுப் பேசப்படும் நிலை ஒரு குறியீடு என விளக்கப்படும். கடலுக்கு நடுவே நிலவுலகம் இருப்பதை விளக்கவே இது எழுந்ததென்பர்.

(11) திருமால் மூவடியால் உலகளந்தான் என்பது ஒரு புராணமரபுக் கதை (பரி. 3, முல்லைப் 3. கலித். 124) தொடக்க காலத்தில் சூரியனே முழுமுதற் கடவுளாகக் கருதப்பட்டான். அவன் மூன்று விதமாக உலகைச் சுற்றி வருவான் எனும் வானவியல் கருத்து உண்டு. அதனையே திருமால் மூன்றடியால் உலகளந்தார் என்ற கதையாக விளக்குவதாகக் கூறுவர். ஞாயிற்றின் மூன்று நிலைகளை விளக்குவதாகவும் கூறுவர்.

திருமாலின் கரிய நிறத்தைக் குறிக்கக் காயாம்பூ (பரி. 1) நீலமணி (பரி. 3) மேகம் (பரி. 15) ஆகியவை உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

திருமகள் அவனது மார்பில் வீற்றிருக்கும் செய்தி குறிக்கப்படுகிறது. (பரி. 1) காமன், சாமன் இருவருக்கும் அவன் தந்தை என்றும் (பரி. 1) சங்குநிற பலதேவனுக்குத் தமையன் என்றும் (பரி. 1, 15) உறவுகள் கூறப்படுகின்றன.

அவுணரை அழித்தான் என்றும் (பரி. 1) தேவர் முதலியோருக்குத் தலைவன் என்றும் (பரி. 3) பாற்கடலைக் கடைந்தான் என்றும் (பரி. 15) அவனது செயல்கள் கூறப்படுகின்றன.

இவைதவிரத் திருமாலின் பல்வேறு செயல்கள் அனைத்தும் ஒருங்கு திரட்டப்பட்டு அவதாரங்களாகத் தொகுத்து வழங்கப்பட்டன.

(1) மச்சாவதாரம், (2) கூர்மாவதாரம், (3) வராகம், (4) நரசிம்மம், (5) வாமனம், (6) பரசுராமன், (7), ராமன், (8) கிருஷ்ணன், (9) புத்தர் (10) கல்கி.

இவ்வாறு அவதாரங்களைத் தொகை செய்ததற்கு இருகாரணங்கள் கூறுவர்.

(1) கடவுளின் ஒருமைநிலையை நிலைநாட்டல். கடவுளுக்குப் பல வடிவம் தருவதைத் தவிர்த்து ஒன்றென நிறுவல்.

(12) 2. இந்துசமயத்தின் நெகிழ்ச்சியினை உணர்தல். யாராயிருப்பினும் எந்நிலையிலிருப்பினும் இறைநிலைக்கு உயர முடியுமென உணர்த்தல்.

(13) இவ்வவதாரங்களுள் கிருஷ்ணவதாரமே பொலிவும் சுவையும் உடையதாய்க் காதலும் வீரமும் கலந்ததாய் விளங்குகிறது. தமிழகத்து முருகன் போல வட நாட்டில் கிருஷ்ணன் சிறப்பிடம் பெற்றான் எனக் கூறலாம்.

(14) புராணங்களில் ஆயர்குலத்தலைவனாக விளங்கிய கிருஷ்ணன் மகாபாரதத்தில் ஆட்சி செய்யும் மன்னனாகவும் அறிவுறுத்தும் ஆசானாகவும் காணப்படுகிறான். இது காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி எனலாம்.

ஏனைய அவதாரங்களை விடக் கிருஷ்ணன், இராம அவதாரங்களே பெரிதும் போற்றப்பட்டு இதிகாசங்களாக உருவெடுத்தன.

பரிபாடலில் திருமாலின் வராக அவதாரம் (பரி. 3, 13) நரசிம்ம அவதாரம் (பரி. 4; 10-24) ஆகியவை குறிக்கப்படுகின்றன.

வாமன அவதாரச் செய்தி ஓரிரு இடங்களில் குறிக்கப்படுகிறது. (பரி. 3; கலித். 124) திருமால் மூவடியால் உலகளந்த செய்தி ஞாயிற்றின் இயக்கத்தையே விளக்குமென முன்பு கண்டோம்.

இராமாவதாரமும், கிருஷ்ணவதாரமும் இராமாயண, மகாபாரதக் காப்பியங்களாக வடிவம் பெற்றதால் பெரிதும் பரவியது.

சங்கப் பாடல்களிலும் இராமாயணக் கதை நிகழ்ச்சிகள் உவமைகளாக வருகின்றன.

''வெல்போர் இராமன் அருமறைக் கவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல
ஒலியவிந் தன்றிவ் அழுங்கல் ஊரே''
(அகம். 70)

(15) என்று இராமன் ஆலமரத்தில் உள்ள பறவைகளின் ஒலியினை அடக்கிய செய்தி அலர் அடங்கிய செய்திக்கு உவமையாக வருகிறது. இச் செய்தி கம்பராமாயணக் காப்பிய நிகழ்ச்சிகளில் காணப்படவில்லை; நாட்டுப்புறக் கதைகளில் வழங்கியிருக்கக்கூடும்.

இராவணனால் தூக்கிச் செல்லப்பட்ட போது சீதை போட்ட அணிகலன்களை முறை மாற்றி அணிந்து கொண்ட குரங்குகள் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன (புறம். 378).

இராவணன் கைலையைப் பெயர்த்த காட்சி கலித்தொகையில் உவமையாக்கப்படுகிறது (கலித். 38).

பாரதக் கதை நிகழ்ச்சிகள் பல தொகை நூல்களில் குறிக்கப்படுகின்றன. கலித் தொகையில் பல நிகழ்ச்சிகள் உவமைகளாக வருகின்றன (கலித். 101, 104).

ஆயின் அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்து ஆகியவற்றில் உள்ள குறிப்புக்களை நோக்கும்போது பாரத நிகழ்ச்சிகளைக் கதையாகக் கருதாமல் வரலாறாகக் கொண்டு தமிழ் மன்னர்களை அவ்வரலாற்றோடு இணைக்கக் காணலாம்.

பெருஞ்சோற்றுதியஞ் சேரலாதனைப் பாடும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்,

''ஈரைம்பதின்மரும் பொருது களத்
தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது
கொடுத்தோய்''
(புறம். 2)

என்று முன்னிலைப்படுத்திப் பாடுகிறார்.

பதிற்றுப்பத்தில்,

''பேஎ நலை மயங்கிய ஈரைம்பதின்மரொடு
துப்புத்துறை போகிய துணிவுடை
யாண்மை''
(பதிற். 4)

என்று இச்செய்தி கூறப்படுகிறது. அகநானூற்றில்

''துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை
முதியர்ப் பேணிய உதியஞ் சேரல்
பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை''
(அகம். 233)

(16) என்று வரும் கூற்றினைக் கொண்டு சேரலாதன் பாரதப்போரில் பெருஞ்சோறு வழங்கவில்லை; பாரதப் போரில் மாண்ட முன்னோர்களுக்குப் பிண்டம் நல்கிய செய்தியையே இது குறிப்பதாக விளக்குவர்.

தமிழ் மக்கள் மகாபாரத நிகழ்ச்சியோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பர். வடவரது புராண நிகழ்ச்சியோடு தமிழரும் தங்களை இணைத்துக் கொண்ட நிலையையே இது விளக்குகிறது எனலாம்.

கண்ணனும் பலராமனும் பல பாடல்களில் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளனர் (நற். 32).

இவ்வாறு திருமாலின் செயல்களும் அவதார நிலைகளும் பரிபாடலில் கூறப்பட்டுள்ளன. இராமாவதார, கிருஷ்ணாவதாரச் செயல்கள் பரிபாடலில் காணப்படவில்லை; பிறதொகை நூல்களில் உவமைகளாக உள்ளன.

பாற்கடலில் துயில்கொண்டுள்ள திருமாலின் கொப்பூழிலிருந்து தாமரை மலர அதில் நான்முகன் உலகைப் படைத்தான் என்ற செய்தி கூறப்படுகிறது (திருமுருகு. 163-165).

'நீனிற உருவின் நெடியோன் கொப்பூழ்
நான்முக ஒருவற் பயந்த பல்லிதழ்த்
தாமரைப் பொகுட்டின்''
(பெரும்பாண். 402-405)

இக்கதையில் படைப்பாளனாகிய நான்முகனை விடக் காப்பாளனாகிய திருமாலே உயர்ந்தவன் எனும் கருத்து குறியீடாக உளது எனலாம்.

சிவன் :

பரிபாடலில் சிவன் பாடப்படவில்லை. காரணம் மதுரைப்பகுதியில் சிவனது கோயில் இல்லாமையே எனலாம். தொகை நூல்களில் சிவனது பல்வேறு செயல்கள் கூறப்படுகின்றன.

சிவன் திரிபுரம் எரித்த செய்தி (புறம். 55) நஞ்சுண்ட செய்தி (புறம். 55) முக்கண் உடையவன் (புறம். 6, 55) கைலையில் இருத்தல் (கலித்.) ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் உவமைகளாக வருகின்றன. (திருமுருகு. 151-154).

முப்புரம் என்பது மும்மல காரியம் என உள்ளுறையை விளக்குகிறது. பின்னர் எழுந்த திருமந்திரம்.

சிவன் திராவிட தெய்வம் என்று கூறுவர்.

(18) ஆரியருக்கு முந்திய சிந்துசமவெளி நாகரிகத்தில் வழிபாடு இருந்ததென விளக்குவர்.

(19) வேதகால உருத்திரரோடு சிவன் பின்னர் இணைக்கப்பட்டதாகக் கூறுவர். சிவனது காளை, வளத்திற்கு அறிகுறியாக உலகெங்கும் வழங்கப்படுகிறது.

(20) படைப்புக் கடவுளாகிய நான்முகன் செல்வாக்கிழக்கச் சிவன் முதலிடம் பெறுகிறான்; நான்முகன் இழிக்கப்படுகிறான்.

அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை ஆகியதொகை நூல்களில் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடிய பெருந்தேவனார் சிவனையே பாடக் காணலாம். சிவனது கணிச்சி, மழு, வேல் முதலிய படைக்கலன்கள், காளை வாகனம், உமையுடன் இணைந்திருத்தல், திங்களணிந்த சென்னி, மணிமிடறு, நீண்ட சடை ஆகியவை இப்பாடல்களுள் விளக்கப்படும்.

(21) இவற்றுள் ஒவ்வொரு பொருளும் குறியீடுகளாக விளக்கப்படுவதுண்டு. காளை வளத்திற்குக் குறியீடு என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. சிவனது நீண்ட சடை அவனது பேராற்றலுக்குக் குறியீடு எனக்கூறி சாம்சனது முடியாற்றலோடு அதனை ஒப்பிட்டு விளக்குவர். அவ்வாறே அவன் கையில் உள்ள உடுக்கையானது ஒலியின் அறிகுறியாக விளங்குகிறது என்பர்.

தொன்மைமிகு திராவிடக் கடவுளாகப் போற்றப்படும் சிவன் சங்கப் பாடலுள் குறிக்கப் பட்டுள்ள போதிலும் தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்படவில்லை. அதனை விளக்க முற்படுவோர் தொல்காப்பியர் நானிலத்தெய்வங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறாரே யன்றிப் பொதுவான தெய்வம் பற்றிக் குறிப்பிடும் வாய்ப்பு அவருக்கு இல்லை என்பர்.

முருகன் :

பரிபாடலில் முருகனைப் பற்றி (5, 8, 9, 14, 17,18,19, 21) எட்டுப் பாடல்கள் உள்ளன. ஆயின் அப்பாடல்களில் முருகனைப் பற்றிய செய்திகளைவிடப் பிற செய்திகளே மிகுதியான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன.

அவன் அவுணரை அழித்தமை, குருகொடு பெயரியமால் வரை உடைத்தமை ஆகிய செய்திகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

முருகனது பிறப்பு பற்றிய செய்தி மிக விளக்கமாகப் பேசப்படுகின்றன. சிவனது நெற்றிப் பொறியிலிருந்து தோன்றிக் கார்த்திகைப் பெண்டிரால் இமயமலைச் சரவணப் பொய்கையில் வளர்க்கப்பட்டான் என்று அவ்வரலாறு கூறப்படுகிறது.

அவன் தேவர் படைக்குத் தலைவனாகும் நிலையும் விளக்கப்படுகிறது (பரி. 5).

மற்றொரு பாடலில் வள்ளி, தேவசேனை இருவரது பாங்கியரும் ஏசிக் கொள்ளும் நிலை குறிக்கப்படுகிறது (பரி. 9).

ஓரிடத்தே 'மாஅல் மருகன்' (பரி. 19; 57) என்ற உறவு கூறப்படுகிறது.

அடுத்துத் திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனது பிறப்பு, அறுமுகம், பன்னிருதோள், சூர் தடிந்தமை, மாமரம் வெட்டியமை, அவுணரை அழித்து நான்முகனைச் சிறை வைத்தமை, திருமால், சிவன், இந்திரன் எனும் முப்பெரும் கடவுளரும் நான்முகனுக்காக முருகனிடம் சென்று வேண்டிக்கொண்டமை, ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வன், மலைமகள்மகன், வானோர் தானைத் தலைவன் என்ற புராணச் செய்திகள் பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

குறமகள் வெறியாடி வழிபட்ட நிலையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தொகை நூல்களில்,

> ''சூர்மருங் கறுத்த சுடரிலை நெடுவேல்
> சினமிகு முருகன்'' (அகம். 59)

> ''சூர்நவை முருகன் சுற்றத் தன்ன'' (புறம். 23)

> ''முருகு புணர்ந்து இயன்ற வள்ளி போல'' (நற். 82)

> ''சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்
> கடுஞ்சின விறல்வேள்'' (பதிற். 1)

> ''பைம்பூண் சேஎய் பயந்த....
> துணங்கையம் செல்வி'' (பெரும். 458-59)

என்று முருகன் குறிக்கப் படுகின்றான்.

குறுந்தொகையில் முருகனது உருவமும் குன்றெறிந்த செய்தியும் கடவுள் வாழ்த்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இச்செய்திகளை நோக்க முருக வழிபாடு தமிழகமெங்கும் பெருவழக்கில் இருந்தது என்று உணரலாம். நாட்டுப்புறச் சிறுதெய்வ நிலையிலிருந்து பெருந்தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தப்படும் மாற்றத்தைச் சங்கப் பாடல்களில் நாம் உணர முடிகிறது.

வெறியாடப்பட்ட நிலை, வீரனாக விளங்கும் நிலை (அகம். 1, 118, 181), வருத்தும் அணங்காகச் சுட்டும் நிலை (அகம். 98), அழகிய வடிவமும் மணமுமாகக் கூறும் நிலை (அகம். 288, 28) ஆகியவை காணப்படுகின்றன. எனவேதான் முருகன் படிப்படியே பெருந்தெய்வ நிலையடைந்த மாற்றம் காணப்படுகிறதென்கிறோம்.

முருக வணக்கம் தமிழர் வாழ்விலிருந்து முகிழ்த்துத் தமிழர் பண்பாட்டை விளக்கும் வகையில் மலர்ந்து பின்னர்ப் புராண மரபுடையபெருந் தெய்வமாக மலர்ந்ததெனலாம்.

முருகன் வள்ளி திருமணம், தமிழர் களவு மணமுறையாகவும், விநாயகர் யானையாக வந்தமை களிறு தரு புணர்ச்சியாகவும், தெய்வயானை மணம் கற்புமண முறையாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிக்கத்தக்கது.

(22) முருகன் வென்றதாகக் கூறப்படும் மாமரம், குருகு, குன்று முதலியவை பகை இனத்தவரின் குலக்குறிகள் எனவும் பின்னர் அவற்றை ஒன்றுக்கிச் சூரபன்மாவின் பல மாயா வடிவங்கள் எனப் புராணக்கதை புனையப்பட்டதென்றும் கூறுவர்.

(23) வடநாட்டுப் புராணக் கதைகளும் தமிழ்நாட்டுக் குழு நம்பிக்கைகளின் எச்சங்களும் கலந்து முருகன் என்ற கலப்புருவக் கடவுள் காலப்போக்கில் உருவாயிற்றென்பர்.

(24) வடநாட்டு ஸ்கந்தனும் தமிழ் முருகனும் பக்தி இயக்க காலத்தில் ஒன்றுபடுகின்றனர். 3-ஆம் நூற்றுண்டிற்கும் 7-ஆம் நூற்றுண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இது நிகழ்ந்திருக்குமெனும் வானமாமலையின் கருத்து ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

முருகன் தாய்த் தெய்வத்தினின்று பிறந்த செய்தி தமிழ்நாட்டுக்கே உரியது என்றும் அவனுக்குத் தந்தைவழிப் பிறப்பும் வடநாட்டு முறை என்றும் அவர் கூறுவார்.

கொற்றவை :

திராவிடர்கள் உழவர் சமுதாயத்தவர்; எனவே நிலத்தோடு தொடர்புடைய கடவுளரைக் குறிப்பாகப் பெண்தெய்வத்தை வழிபட்டனர் என்பர்.

(26) பின்னர் அப்பெண்தெய்வம் விஷ்ணுவுக்கு இணையாகக் கருதப்பட்டது.

(27) அதுமட்டுமன்றி முருகனுக்குத் தாயாகவும் சிவனுக்கு மனைவியாகவும் விஷ்ணுவுக்குத் தங்கையாகவும் உறவுகள் காணப்பட்டன.

தமிழிலக்கியங்களில் முருகன் பெண் தெய்வத்தின் மகனெனப் போற்றப்படுவதைக் காணலாம்.

''கானமர் செல்வி'' (அகம், 345)

''விறல்கெழு சூலி'' (குறு. 218)

என்றும் காளி குறிக்கப்படுகிறாள். தொல்காப்பியரே, கொற்றவை நிலையைக் குறித்துள்ளமையும் பரிபாடலில் காளி பற்றிய பாடல் இருந்ததாகக் கூறப்படுவதும் குறிக்கத்தக்கவையாகும்.

இந்திரன் மருதநிலத் தெய்வமாகக் குறிக்கப்பட்ட போதிலும், இந்திரனைப் பாராட்டும் வகையிலமைந்த புராணமரபுக் கதைகளைக் காண இயலவில்லை. இந்திரவிழா (ஐங். 62; சிலப்பதிகாரம் பற்றிய குறிப்பு இருந்தபோதும் இந்திரன் அகலிகையுடன் உறவுகொண்ட செய்தி திருப்பரங்குன்றத்தே காணப்பட்டதெனப் பரிபாடல் கூறுகிறது. இந்திரனுக்குக் கோயிலும் வழிபாடும் விழாவும் இருந்தபோதிலும் பெருமையுறப் புராணக்கதை இல்லாமை குறிக்கத்தக்கது. காலப் போக்கில் இந்திரன் தலைமை இழக்க முருகன் தேவர் படைத் தலைமை பெற்ற நிலை முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

பலராமன் வெண்ணிற முடையவன், நாஞ்சில் கொடியுடையவன் (புறம். 56; நற். 32) எனப் பலவிடங்களில் குறிக்கப் பெறுகிறான். வேறு பிற புராணக் குறிப்புக்கள் காணப்படவில்லை.

திருமால், பலராமன், சிவன், முருகன்ஆகிய நால்வரையும் இணைத்துப்பேசும் போக்கு (புறம். 56; கலித். 103) ஈரிடங்களில் காணப்படுகிறது.

இறப்புக் காலனைக உருவகித்துப் பேசப்படும் நிலை சங்கப்பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

ஏனைய தொகை நூல்களைவிடப் பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய தெய்வப்பாடல்களில் புராணமரபியல் கூறுகள் மிகுந்திருப்பதற்குக் காரணம் இந்தியப் புராணமரபியல் கூறுகள் அனைத்தும் சமயச் சார்புடையனவாய் இருப்பதே ஆகும்.

ஆயினும் சில சமுதாயப் பண்பாட்டுடன் கூறிய புராணமரபியல் கூறுகளும் காணப்படுகின்றன.

அருந்ததி பற்றிய செய்தி அவற்றுள் ஒன்று. அத்திரி முனிவரின் மனைவியாய்க் கற்பறம் காத்ததால் விண்மீனாய் மாறினாள் என்று கூறுகின்றனர். எனவே தொகை நூல்களில் கற்பெனும் பண்பிற்கு அருந்ததியை உவமையாகக் கூறக் காணலாம் (அகம். 16, ஐங். 442; பதிற். 9,90).

ஆதிமந்தி வரலாறு சங்ககாலத்தில் நடந்து பின் சிலப்பதிகாரத்தில் புராண நிலையை அடையக்காணலாம்.

நிலவினைப் பாம்பு விழுங்கல் (நற். 2; கலித். 15, 62; அகம். 114) போன்ற அறிவியல் நடப்புக்குப் புராணக்காரணம் கூறும் நிலை காணப்படுகிறது.

(28) ஆரியர் வருகைக்கு முந்திய சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தில் சிவவழிபாடு, சக்தி வழிபாடு முதலியன காணப்படுகின்றன. எனவே ஆரியர் வருகைக்குப் பின்னரே கடவுட் கோட்பாடும் புராண மரபும் திராவிடரிடம் வளர்ந்தன எனக் கொள்ளல் இயலாது. கி.மு. 2000இல் திராவிட மக்கள் இந்திய புராணமரபுக் கதைகளை உருவாக்கியிருந்தனர் என விளக்குகின்றனர்.

(29) இரண்டும் தனித்தனியே தமக்குரிய இயல்புகளுடன் வளர்ந்தன. சான்றாக நிலைத்து வாழத்தொடங்கிய திராவிடர்களது தெய்வங்கள் நிலத்தோடு தொடர்புடையவர்களாகவும் நாடோடி வாழ்வுடைய ஆரியர்களது தெய்வங்கள் விண்ணோடு தொடர்புடையனவாகவும் உள்ளமை குறிக்கத்தக்கது.

(30) மேலும் வேதகாலப் புராணமரபுக் கூறுகள் சில இன்றும் தமிழகத்து நிகழும் சடங்குகள், விழாக்கள் ஆகியவற்றை மறைமுகமாக விளக்குகின்றன என்பர்.

(31) சங்கப் பாடல்களில் புராணமரபுக் கூறுகள் காணப்படுகின்றனவே தவிரக் கதைகள் முழுமை பெற அமையவில்லை. அதற்குக் கார

ணம் சங்ககாலத்தே காப்பிய இலக்கிய வகை தோன்றாமல் தனிநிலைப் பாடலே இருந்து வந்தமை எனலாம். அதுமட்டுமின்றிச் சமயச் செல்வாக்குச் சங்க காலத்தே குறைவாக இருந்ததும் தொல்காப்பியர் தெய்வம் ஒழிந்த கருப்பொருளில் உள்ளுறை கூறலாமென விதிவகுத்ததுமே எனலாம்.

பக்தி இயக்கக் காலத்திற்குப் பின்னர்தான் சமயச் செல்வாக்கு மேலோங்கி ஆரிய திராவிட தெய்வங்கள் கலப்புற்றுப் புராணங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றன. புராண இலக்கியங்களும் அதற்குப் பின்னரே தோன்றின.

குறிப்புகள்

(1) " Narrative as an essential part of meaning of mythology but distinguished from Chabe's position it insists that the original sources of such story telling lie somehow below or beyond the conscious inventions of individual poets and the stories themselves thus serve as partly unconscious vehicles for meaning that have something to do with the inner nature of the universe and of the human life."

—*Princeton Encyclopaedia, P. 538*

(2) " Myth can be defined as a story or a complex of story elements taken as expressing and therefore as implicitly symbolising. Certain deep lying aspects of human and transhuman existence."

—*Ibid.,*

(3) Mrs. Langer, Philosophy in *a* New Key, *P.* 201.

—*Quoted in 'Parakal'—1*

(4) " In some cases the changes advocated only foreshadowed the natural evolution of Indra's mythology as a consequence of historical circumstances; dynastic changes, invasions, economic conditions and the resultant social setting of the Indian peoples."

—*Indian Mythology, P.* 11.

(5) *Ibid., P.* 11.

(6) தமிழண்ணால், 'தொன்மைமிக்க புரணமரபுக் கதைகள்' ,வையை-3, பி. ப. 409.

(7) " As we have seen, the idea of a trail of gods is rooted in the earliest Indian beliefs and seems to have its origin in solar cults, for the 'three-bodied' sun created with his fertilising warmth, preserved with his light and destroyed with his burning rays."

—*Indian Mythology, P.* 40.

(8) (*a*) Indian Mythology, P. 41.

(*b*) " However, as he (Brahma) has completed his work of creation, it is argued that he has no further part to play for the time-being."

—*Hindu Epics, Myths and Legends in Popular Illustrations, P.* 13.

(9) " Indra's rivalry to Varuna which may be understood in terms of rivalry between the Bramin priest—Caste and Kshatriya warrior caste."

—*Indian Mythology, P.* 15.

(10) " Vishnu is the infinite ocean of the universe from which springs the entire world. Therefore his symbol is water 'Nara.'"

—*Hindu Epics Myths and Legends in Popular Illustration, P.* 3.

(11) " Vishnu is the cosmic ocean, Nara, which spread everywhere before the creation of the universe, but is also called Narayan, ' Moving in the waters ', in this character he is represented in a human form, sleeping on the coiled serpent shesha, or Ananta and floating on the waters."

—Indian Mythology, P. 46.

(11) " The correct explanation would be found on examining the annual passage of the Sun in the sky. Starting with the actual equinoctial position (AE), the Sun moves in three stages before returning to the same position, namely (1) from the Autumnal Equinox (AE) to the Winter Solstice (WS), (2) from the winter solstice (WS) to the summer solstice (SS) and (3) from the summer solstice (SS) to the Varnal Equinox (VE)."

—M. Sunder Raj 'Rig Vedic Mythology and Cultural History Mythology to History Through Astronomy P. 229

The Three steps are said to represent the place of the Sun's risin g ; its Zenith and the place of its setting."

— Indian Mythology, P. 23.

(12) " The avatara theory services two purposes. The first is to reconcile the fundamental concept of the oneness of the god-head with the pressing need at the popular level to give god different shapes. In the avatara theory, these two merge into one, the one and only God-head confides his duties and transfers them to some one else ; the avatara.

The Second purpose is to provide the structure of Hinduism sufficient flexibility to embrace and accept as divine whatever and whomsoever rises from within the soul of man to the status of the Divine."

—Hindu Epics, Myths and Legends in Popular Illustrations, PP, 15, 17.

(13) " The Mythology woven around Krishna the eighth avatara, is most colourful and perhaps the richest of all in lyricism, in adventure, and in love in all its forms from sensuous love to worship of the divine."

—Ibid. P. 38.

(14) " In the Puranas, Krishna appears as the symbolic cowherd, that is the leader of all those who worship him, and also as the heavenly musician whose flute enthrals and invites. But in the Mahabharata we find Krishna a grown man discharging his main task in this world ; fighting evil and teaching."

*—Ibid., P.*150

(15) *நா. செயராமன், நெய்தல் பாடல்கள், ப. 114.*

(16) *துரை. அரங்கனார்*, Proceedings of the I world Tamil Conference held at Malaysia.

(17) " Vyasa's Mahabharata relates that the Pandiyan King attended Draupadi Swayamvara; the Pandavas were helped by the Pandiyan, Chola and Chera armies in the great war.

—Mythology to History through Astronomy P. 36

(18) " The beliefs of these are roughby at the stage of the earliest Pre-Aryan largely Dravidian people whose contribution to the body of Indian mythology was made earlier than 2000 B. C.,but whose beliefs were later to be revived to some extent."

— Indian Mythology, P. 12.

(19) " Rudra's original character as God of cattle is extended by combining it with that of the Pre-Aryan Lord of the Beasts. The bull is ofcourse universally considered a symbol of fertility and this aspect of the lord of cattle had attached to Rudra."

—Indian Mythology, P. 42.


VINU

(20) " Shiva Bhairava, the Destroyer, is thus by extension Shiva the bringer of fertility, the coreater, the Auspicious. In this sense his activity as destroyer is essential to that of Brahma as creator and Brahma is thus sometimes said to be inferior to Shiva.

—*Ibid*, *P.* 42.

(21) Drum is the symbol of Rhythm and sound........The God's long mope never touched by the scissors and richly set high upon his head symbolises of course his power.

—*Hindus Epics, Myths and Legends, P.* 69.

(22) *தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், ப. 4.*

(23) *மேலது., ப 56,*

(24) *மேலது., ப. 32.*

(25) The Dravidians were an agriculture people who understandably defied the earth and worshipped, various deities connected with it, mainly the Mother Goddess.

—*Hindu Epics Myths and Legends Introduction, P.* 1.

(26) *Ibid. P.* 9.

(27) Parallel and on the same level of works of the Supreme triad (Brahma, Vishnu, Shiva) stands the female deity or the female. —*Ibid., P.* 69.

(28) An agricultural people, the Dravidians worshipped gods connected in one way or another with fertility. There were two main elements in this ; Phallic worship typified in the seals found at Harappa, which show a god seated with legs crossed and wearing bull's horns (the bull being a universal symbol of male fertility) ; and the cult of mother goddess most plainly depicted on seals which show plants growing from the womb of a Female deity, or which show a naked goddess before whom a human sacrifice is being performed. Such figures are accompanied by animal ministrants, the goddess by what appears to be half-bull, half-man and the god by deer, an eleplant a tiger, a rhinoceros and a buffalo in other cases by votive serpents.

— *Indian Mythology, P.* 13.

(29) *Ibis., P.* 12.

(30) *Ibid., P.* 14.

— — — —

அன்பர் அன்பர் என்று கூவு. தூங்க வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடிக்காதே. இரவும் பகலும் கூவினால் எப்பொழுதாவது அழைப்புக் கேட்டுத்தானே ஆகும்.

— *கபீர்*

ஈச னடிபோற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி

— *திருவாசகம்*

திருமுறைகளில் இலக்கிய வளம்

டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன், எம்.ஏ., எம்.லிட்., பிஎச்.டி.

(தமிழ்ப்பேராசிரியர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்)

தோற்றுவாய் :

ஓவியம், சிற்பம், இலக்கியம், இசை, நாட்டியம், நாடகம் என்பன மக்களுக்கு இனிமையைப் பயக்கும் கலைகளாகும். இவற்றுள் இலக்கியம் என்பது மக்களின் பல்வேறு குறிக்கோள்களாகிய இலக்கினைக் கருத்திற்கொண்டு அறிஞரால் இயற்றப்படுவது ஆதலால் இலக்கியம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளது. இலக்கினை உடையது இலக்கியமாகும்.

இலக்கிய வகை :

அறிஞர் இலக்கியத்தை உரைநடையாகவும் செய்யுள் நடையாகவும் இயற்றி வருகின்றனர். ஆனால், உரைநடை இலக்கியத்தைக்காட்டிலும் செய்யுள் நடையாக இயற்றப்படும் இலக்கியமே சிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகின்றது.

இலக்கியங்கள் நாடக வழக்கென்னும் புனைந்துரை, உலகியல் வழக்கென்னும் இயல்புரை என்னும் இவற்றை, இரண்டு கால்களாகக் கொண்டு இயங்குகின்றன. நாடக வழக்கென்னும் புனைந்துரைக்குக் கற்பனை என்றும் பெயர் உண்டு.

இலக்கியங்கட்கு இன்றியமையாததாய் வேண்டப்படுவது பொருட்பொலிவாகும். எடுத்துக் கொண்ட பொருளை ஆற்றல் வாய்ந்த நால் வகைச் சொல்லுள் அமைத்து, மோனை முதலான தொடையும் சினை முதலான தொடை விகற்பங்களும் சிறப்பாய் அமைய, தன்மை உருவகம் உவமை முதலான அணிகள் அமைந்து அழகு செய்ய, பல்வேறு ஓசைப் பொலிவு தோன்ற, உணர்பவர்கட்கு அமிழ்தம் போல் இனிய சுவையைத் தருவது இனிய செய்யுளாகும்.

> ''பொருளின் பொலிவும் சொல்லின் திறனும்
> தொடையும் தொடையின் விகற்பமும் துணை
> உருவகம் முதலாம் அலங்கா ரங்களை
> உட்கொண் டோசைப் பொலிவுடைத் தாகி
> உய்த்துணர் வோர்தம் உள்ளங் கட்கு
> மாக்கடல் அமிழ்தெனப் பாடுவது மதுரகவி"

என்று கூறுகிறது, **பிங்கல நிகண்டு.**

இலக்கியம் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அங்கு வாழும் மக்களின் தன்மைக்குத் தக்கவாற்போல் பலவகைத் தன்மையுடையனவாக அமைந்துவிடுகின்றன. அதுபோல் காலத்திற்குக் காலம் இலக்கியம் பல்வேறு மாற்றம் பெற்று வளர்ந்து வருகின்றது. வரலாற்றறிஞர் இடத்தாலும் காலத்தாலும் இலக்கியத்தைப் பாகுபடுத்தி வழங்குகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக, மேலைநாட்டு இலக்கியங்களின் தன்மை வேறு, நம் நாட்டு இலக்கியத்தின் தன்மை வேறு. அதுபோல, முற்கால இலக்கியத்தின் தன்மை வேறு, இக்கால இலக்கியத்தின் தன்மை வேறு.

தமிழ்நாட்டிலே மிகப் பழைய காலத்தில் தோன்றியவை வாய்மொழி இலக்கியமாகும். அவை அகப்பொருள் பற்றியும் புறப்பொருள் பற்றியும் தோன்றியிருக்கலாம். அவற்றுள் வேலன் முதலியோர் வெறியாடும்பொழுது

கடவுள் மேல் பாடிய இலக்கியம் முதலாயின பழைய காலத்துத் தெய்வ இலக்கியமாகும். சங்க இலக்கிய காலத்தில் கடவுள் வாழ்த்து என்ற தலைப்பில் சில தெய்வ இலக்கியங்கள் தோன்றின. சங்ககாலத்திற்குப் பின் மிகுதியான தெய்வ இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் தலை சிறந்தன, சைவ வைணவ தெய்வ இலக்கியமாகும்.

திருமுறைகள் :

சைவ தெய்வ இலக்கியங்களில் மிகப் பழமை யானவை காரைக்கால் அம்மையார் பாடிய பாடல் களும், திருமூலர் பாடிய திருமந்திரமாலையும், சமய குரவர்கள் பாடிய பாடல்களுமாகும். இவற்றையெல்லாம் 'திருமுறை' என்ற பெயரால் சைவப் பெருமக்கள் பகுத்து முறைப்படுத்தி வழங்கி வந்தனர்.

திருமுறை என்ற பெயர் :

'திருமுறை' என்ற பெயர் திருமுறைவகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பிக்கும் பல நூற்றாண்டுக் காலம் முன்பிருந்த திருமூலர் திருமந்திரத்தில் வந்துள்ளது.

''ஏடங்கை நங்கை இறையெங்கள் முக்கண்ணி
வேடம் படிகம் விரும்பும்வெண் டாமரை
பாடும் **திருமுறை** பார்ப்பதி பாதங்கள்
சூடுமின் சென்னிவாய்த் தோத்திரம்
சொல்லுமே''. (1067)

மேற்கூறிய பாடல் திருமந்திரத்தில் நான்காம் தந்திரத்தில் 'சத்திபேதம்-திரிபுரைச் சக்கரம்' என்ற தலைப்பில் வந்துள்ளது.

திரிபுரை என்ற சத்தி அந்தரி, சுந்தரி, நாரணி, பரிவர்ணி, சுசி, மனோன்மணி என்னும் பல பெய ருடையவள் என்றும் (1048), அவள் பொன் னிறம் செந்நிறம் வெண்ணிறம் என்னும், மூன்று நிறமுடையவளாயிருந்து கல்வியையும் போகத் தையும் முத்தியையும் தருகிறாள் என்றும் (1047), அவள் அங்கையில் ஏட்டினை உடையவளாய்மூன்று விழியையுடையவளாய் விளங்குகிறாள். படிகம், போன்ற வெண்ணிறம் உடையவள். அவள் விரும்பி அமர்வது வெண்டாமரை மலர். அவள் பார்ப்பதி என்னும் பெயருடையவளா யிருந்து **திருமுறை**யைப் பாடிக்கொண்டுள்ளாள். அத்தகைய திரிபுரையின் திருவடியைச் சென்னி யிலே சூடுமின், அவளைத் தோத்திரம் செய்யுங்கள் (1067) என்று திருமூலர் உலக மக்களைத் திரி புரையிடம் ஆற்றுப்படுத்துகிறார். இங்கே திரி புரையால் பாடப்படும் திருமுறை உயர்ந்த அறிவு நூலாக இருத்தல் வேண்டும்.

திருமுறை என்ற சொல்லின் பொருள் :

இனித் திருமுறை என்ற சொல்லின் பொருளை ஆராய்வோம். ''திருவென்ப மேலை செல்வம் சிறப்பொடு முப்பேர் செப்பும்'' என்ற சூடாமணி நிகண்டின்படித் 'திரு' என்னும் சொல் 'இலக்குமி' 'செல்வம்' என்னும் பெயர்ப்பொருளிலும், 'சிறப்பு' என்னும் பண்புப் பொருளிலும் வரும். திருமுறை என்ற சொல்லில் வந்துள்ள திரு என் னும் சொல் இலக்குமி என்னும் பொருளில் வர வில்லை. செல்வம் சிறப்பு என்ற இரண்டு பொரு ளில் வந்ததாகவே அதனைக் கொள்ள வேண்டும். எனவே: செல்வத்தைத் தரும் முறை, சிறந்த தன்மையுடைய முறை என்ற இரண்டு பொருளில், திருமுறை என்னும் சொல் வந்துள்ளதாகக்கருத வேண்டும்.

'முறை' என்ற சொற்கு ''முறையென்ப கோசமே ஊழ் முறைமை இம் முப்பேர் என்ப'' என்ற சூடாமணி நிகண்டின்படி கோசம் (புத்த கம்) என்றும், ஊழ் என்றும் முறைமை என்றும் மூன்று பொருள் உள்ளன. இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் வைத்துக் கொண்டு 'திருமுறை' என்ற சொற்குப் பொருள் உணர முற்படுவோம்.

முறை என்பது, இங்கே கோசம் அல்லது புத்தகம் நூல் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. திரு என்பதைச் சிறப்பு என்று பொருள் கொள் ளின் சிறந்த கோசம், சிறந்த புத்தகம், சிறந்த நூல் என்று பொருள்படும்.

திரு என்ற சொல்லிற்குச் செல்வம் என்று பொருள் கொள்ளின், செல்வத்தை உணர்த்தும் நூல் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

சைவ சமயத்தவர் பதி, பசு, பாசம் என்று முப்பொருளைக் கூறுவர். அம்முப்பொருளில் சிவமாகிய பொருள் சிறந்ததாகலின் சிவமாகிய திருவை உணர்த்தும் நூலினைத் திருமுறை என்று சைவப் பெருமக்கள் வழங்கலாயினர்.

மாணிக்கவாசகர் ''சிவமே பெருந்திரு எய்திற் றிலேன்'' என்று கூறுதலைக் காண்க. தொண்டர் பெற்றுள்ள சிவமாகிய செல்வத்தைக் 'கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திரு' என்று **சேக்கிழார்** கூறுவர். இறுதியும் தோற்றமும் இல்லாதவன் இறைவன். ஆதலின் அதனைக் 'கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திரு' என்று கூறுதல் பொருந்துமாறுணரலாம். எனவே சிவமாகிய செம்பொருளைப்பற்றிப் பேசும் இலக் கியம் திருமுறையாயிற்று.



திருநாவுக்கரசர்



திருஞான சம்பந்தர்



சுந்தரர்



மாணிக்க வாசகர்

திருமுறை என்ற இலக்கியத்தின் பாடுபொருள் திரு என்னும் சிவமே :

பழைய திருமுறையாசிரியரெல்லாம் சிவ பெருமான் ஒருவரைப் பாடுதலாகிய ஒரு நெறி யிலேயே இயங்கியுள்ளனர். தேவாரம், திரு வாசகம் என்னும் பழைய திருமுறைகளில் சிவ பெருமானைத் தவிர்த்து வேறு எந்தத் தெய்வத் தையும் பாடிய பாடல்களைப் பார்க்க முடியாது. எனவே, சிவம் என்னும் திருவைப் பாடு பொரு ளாக உடையது திருமுறையாயிற்று. 'செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே' என்ற திரு முறைப்பாடலின்படி இறைவன் திருவடியை வணங்கும் நெறியாகிய செல்வத்தைக் கூறுவதும் திருமுறையின் உட்கிடையாகும்.

எனவே, **திருமுறையிலக்கியத்தின் இலக்கு சிவம் என்னும் செம்பொருளைக் கூறுதலும்** வழி பாட்டு நெறியைக் கூறுதலுமாகும். எனவே நாம் திருமுறையின் பதியாகிய சிவத்தைப்பற்றி யும் அச்சிவத்தை அடையும் நெறிகளைப்பற்றி யும் அந்நெறி நின்ற அடியவர்தம் சிறப்புப்பற்றி யும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

பதி இயல்பு :

மேற்கூறிய நான்கு பகுப்பினைப் பொரு ளாகக் கொண்டு திருமுறைகளில் உள்ள கருத்து களைத் திரட்டினால் ஒவ்வொன்றும் மிகப் பெரி தாக விரியும் ஆதலால் அவற்றுள் சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிடுவோம். இறைவன் ஒருவனே, அவன் அருவடிவினன், உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு அவற்றிற்கு அருள்செய்ய அவன் பல்வடிவையுடையவனாகின்றான் என்பது சைவ சமய உண்மைக் கருத்து. இக்கருத்தினை உடைய திருமுறை பாடற் கருத்தினைக் கீழே காண்க.

(1) இறைவனை 'ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான்'' என்பர் **ஞானசம்பந்தர்**.

(2) **அப்பர்** ''மல்லை ஞாலத்து வாழும் உயிர்க்கெலாம் எல்லையான பிரானார்'' என்பர்.

(3) ஞானசம்பந்தர்,

''ஈறாய்முதல் ஒன்றாய்இரு பெண்ஆண் குணம்மூன்றாய்
மாறாமறை நான்காய்வரு பூதம்அவை ஐந்தாய்
ஆறார்சுவை ஏழோசையோ டெட்டுத்திசை தானாய்
வேறாய்உடன் ஆனான்இடம் வீழிம்மிழ லையே''

என்னும் பாட்டில், உலகத்திற்கு அழிவும் தோற்றமும் செய்யும் ஒருவனாய், ஆண் பெண் என்னும் இரு வடிவினனாய் சாத்துவிகம், முதலிய மூன்று குணத்தனாய் நான்மறையாய் ஐம்பூத மாய் ஆறுசுவையாய் ஏழோசையாய் (ஏழ் பண்) எட்டுத் திசைதான் ஆய் இவற்றின் வேறாய் இவற்றின் உடனாகி நிற்பான் இறைவன் என்று அவனுடைய மூவகை நிலையினைக் கூறியுள்ளார்.

மாணிக்கவாசகரும்,

''பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான்''
(திருவெம்பாவை-18)

என்பர்.

பதியை அடையும் நெறி :

பதியாகிய இறைவனை அடைவதற்கு நான்கு நெறிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாம்.

(1) திருநாவுக்கரசர்.

'தொண்ட ராகித் தொழுது பணிமினோ
பண்டை வல்வினைப் பற்றற வேண்டுவீர்'

''தொண்டு பாடியும் தூமலர் தூவியும்
இண்டை கட்டி இணையடி ஏத்தியும்
பண்ட ரங்கர் பராய்த்துறைப் பாங்கரைக்
கண்டு கொண்டடி யேனுய்ந்து போவனே''

''அல்ல ரமகனும் பூதங்கள் ஆட்டினும்
பல்ல வாறு சிவாய நமவென்று
நல்லம் மேவிய நாதன் அடிதொழ
வெல்ல வந்த வினைப்பகை வீடுமே''

'பொறிபு லன்களைப் போக்கறுத் துள்ளத்தை
நெறிப டுத்து நினைந்தவர் சிந்தையுள்
அறிப்பு றும்மமு தாயவன் ஏகம்பம்
குறிப்பி னாற்சென்று கூடித் தொழுதுமே''

''அற்றுப் பற்றின்றி யாரையும் இல்லவர்க்
குற்ற நற்றுணை யாவான்''

அந்நெறி நின்ற அடியவர்தம் சிறப்பு :
திருநாவுக்கரசர் :

''அங்கமெல்லாம் குறைந்தொழுகு தொழு நோயராய் ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலைய ரேனும், கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பரா கில் அவர்கண்டீர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே.''

சேக்கிழார் :

> " பெருமையால் தம்மை ஒப்பார்
> பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்.
> ஒருமையால் உலகை வெல்வார்
> ஊனமேல் ஒன்றும் இல்லார்,
> அருமையாம் நிலையில் நின்றார்
> அன்பினால் இன்பம் ஆள்வார்,
> இருமையும் கடந்து நின்றார்
> இவரைநீ அடைவாய் என்று."
> (பெரியபுராணம்-தடுத்தாட்-196)

பிற பொருள் :

திருமுறையுள் முதல் மூன்று திருமுறை திருஞானசம்பந்தர் பாடியவையாகும். அம்மூன்றில் முதல் திருமுறையுள் முதல் பதிகத்தில் முதற்பாட்டாய்ச் சிறந்து விளங்குவது "தோடுடைய செவியன்" என்ற பாடலாகும். இப்பாடல் சீர்காழிப் பதியில் பிரம தீர்த்தக் கரையில் இறைவன் திருவருளால் ஞானப்பால் உண்ட ஞானசம்பந்தர் இறைவனைச் சுட்டிப் பாடிய முதற்பாட்டாகும். தோடுடைய செவியனாய் விடையை ஊர்ந்து தூய வெண்மதியைச் சூடிக்கொண்டுகாடுடையசுடலைப் பொடியைப் பூசினவனாய் இறைவன் என்முன் வந்து அருள் செய்தான். அக்காட்சி என் உள்ளத்தினைக் கவர்ந்துவிட்டது என்று அவர் கூறுகிறார். முதன் முதல் ஞானசம்பந்தப்பெருமான் கண்ட இறைக்காட்சியில் முதலில் தோன்றியது தோடாகும். சிவம் என்னும் ஆண்கூறும், சக்தி என்னும் பெண்கூறும் கலந்து ஒன்றான இறைவன் திருவுருவில் அருட்சத்தியின் பகுதியாகிய இடப்பாகத்தில் விளங்குவது தோடாகும். முதற்கண் தோட்டினையும், அதனை அணிந்த சக்தியையும் இறைவனுக்கு உடைமைப் பொருளாக்கி, இரண்டாவது விடையாகிய ஊர்தியையும், மூன்றாவது தூய வெண்மதியையும், நான்காவது சுடலைப் பொடியையும் உடைமையாக்கி, உடையவனாய் இறைவனைச் சிறப்பித்து அவ்வுடையவனாகிய **இவன்** உள்ளங்கவர் கள்வனாயுள்ளான் என்று கூறியுள்ளார்.

வடமொழியில் உள்ள ஸ்ரீருத்திரம் என்னும் சாமவேதப் பகுதியானது சிவபெருமானைப் பல வடிவினனாகக் கூறி வணங்குகின்றது. அவ்வணக்கத்தில் ஒன்று "தஸ்கராய நம, தஸ்கராணம் பதயே நம' என்னும் பகுதியாகும். "கள்வனுக்கு வணக்கம் கள்வர் தலைவனுக்கு வணக்கம்" என்பது அப்பகுதியின் பொருள். இறைவன் கள்வனாகவும் கள்வர்தம் தலைவனாகவும் விளங்குகின்றான் என்பது அப்பகுதியின் கருத்தாகும். அவ்வேதப் பகுதிக்கு விளக்கவுரையாக ஞானசம்பந்தர் "என் உள்ளத்தைக் கவரும் கள்வனாக இறைவன் உள்ளான்" என்று கூறுகிறார்.

உள்ளத்தைக் கவர்ந்த பொருளில் :

ஞானசம்பந்தர் சிறு குழந்தை. அவருக்கு இறைவன் திருமேனியில் விளங்கி அவர்தம் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த பொருள் தோடும் பிறையும் திருநீற்றுப் பூச்சும் ஆகும். அவற்றுள் நடுநாயகமாயிருப்பது பிறை. இப்பிறையாகிய திங்களை முதல் திருமுறை தொடக்கத்தே 'தூ வெண்மதிசூடி' என்று குறிப்பிட்டார். இவர் பாடிய இரண்டாம் திருமுறை முதற்பாட்டிலும் இறைவனை நோக்கி, "நீ இளைய இனிய பிறையினைக் கொடிய பாம்புடன் சடையில் வைத்திருக்கின்றாயே! அதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று வினவுகிறார்.

> "................... .... பூந்தராய்
> துன்னி நல்லிமை யோர்முடி தோய்கழ
> லீர்சொலீர்
> மின்னு செஞ்சடை யிற்பிறை பாம்புடன்
> வைத்ததே"

என்பது அப்பாட்டு. இன்னும் அவர் பாடிய மூன்றாந் திருமுறை முதற்பாட்டிலும், 'திங்கள் சூடிய இறைவனே, எம் தொல்வினை சுருங்குமாறு அருள்செய்க" என்று கூறுகிறார். "பல்சடைப் பணி கால்கதிர் வெண்டிங்கள் சூடினாய் அருளாய் சுருங்கஎம் தொல்வினையே" என்பது அப்பாட்டு.

எனவே, அவர் முதல் திருமுறைத் தொடக்கத்தில் தூய வெண்மதியைச் சூடி உள்ளங்கவர் கள்வன் என்று கூறுதலையும், இரண்டாந் திருமுறைத் தொடக்கத்தே, "பூந்தராய் ஈசனே! இனிய பிறையை இன்னாமை செய்யும் பாம்புடன் வைத்த கருத்தென்னை?" என்று வினவுவதும், மூன்றாம் திருமுறைத் தொடக்கத்தே "வெண்டிங்கள் சூடினாய்! எம் தொல்வினை சுருங்க அருளாய்" என்று வேண்டுவதும் ஒப்பு நோக்கிப் படித்து இன்புறத் தக்கதாம்.

இறைவனை வடமொழிவாணர் சந்திரசேகரன், சோமசேகரன் என்று கூறுவர். தமிழறிஞர் பிறை சூடி முதலான பெயரால் கூறுவர். இறைவனை வழிபடுகின்ற தொண்டர்கட்கெல்லாம் அவன் திங்களைச் சூடியிருப்பது பற்றிப் பல்வேறு புனைந்துரை (கற்பனை) நினைவில் தோன்றுகின்றன. அவர்தம் நினைவுகளிற் சில கூறுவோம்.

அருங்கலம் :

அருங்கலம் என்பது பொன்னும் மணியும் கொண்டு இயற்றப்படுவதாகும். "அருங்கலம்

உலகின் மிக்க அரசர்க்கே உரிய'' (கல்யாண-184) என்று சூளாமணி கூறுகின்றது. இதனால் அருங் கலத்தின் சிறப்பினை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இறைவன் திங்களைத் தலையிற் சூடியுள்ளான். அதனால், உலகத்தவர் இறைவன் தலைக்குத் திங்கள் அணிகலனாக அமைந்துள்ளது என்று கருதுவர். ஆனால், அப்பர் சுவாமிகள், திங்கள் இறைவன் முடிக்கு அணிகலனாக இல்லை, திங்களுக்கு இறைவன் முடியே அருங்கலன் என்னும் அணியாக உள்ளது என்று கூறுகிறார். ''திங்களுக்கு அருங் கலம் திகழும் நீண்முடி'' என்பது அவர் பாட்டு.

திங்கள், மின்னல் :

இறைவன் மார்பில் அரவினை அணிந்துள்ளான், அந்த அரவு இறைவன் தலையில் அணிந்துள்ள திங்களை மின்னல் என்று கருதி அடங்கியிருக்கிறதாம்.

''பாகத்தின் நிமிர்தல் செய்யாத் திங்களைப் பிறையென் றஞ்சி
ஆகத்திற் கிடந்த நாகம் அடங்கும் ஐயாற னார்க்கே''

என்பது அவர் பாடல்

மதியிலா அரவின் ஐயம் :

இறைவன் வெண்மை நிறமுடைய திங்களைச் சூடியுள்ளான். மார்பிடத்தே திருமாலாகிய பன்றியின் வெண்மை நிறமுடைய பல்லினையும் அணிந்துள்ளான். இறைவன் அணிந்துள்ள மதியில்லாத அரவு திங்களையும் எயிற்றினையும் பார்த்து அது திங்கள் என்று துணியாமல் ஐய உணர்வுடன் உள்ளது. **காரைக்கால் அம்மையார்** தாம் பாடியுள்ள **அற்புதத் திருவந்தாதியில்,**

'திருமார்பில் ஏனச் செழுமருப்பைப் பார்க்கும்
பெருமான் பிறைக்கொழுந்தை நோக்கும்—ஒருநாள்
இதுமதியென் றொன்றாக இன்றளவும் தேரா
அதுமதியொன் றில்லா அரவு'' (48)

என்று பாடியுள்ளார்.

அரவும் மதியம் விளையாடுதல் :

ஞானசம்பந்தர் ஒரு பாடலில் இறைவன் திருமுடியில் அரவும் மதியும் விளையாடுவதாகப் பாடுகிறார்.

''துன்னார் புரமும் பிரமன் சிரமும் துணிசெய்ய
மின்னார் சடைமேல் அரவும் மதியும் விளையாட''

என்பது அப்பாடல்.

திருஞானசம்பந்தரும் இயற்கைப் புனைவும் :

திருமுறையில் வந்துள்ள பல புலவர்களின்பாடல்களெல்லாம் ஒரே தன்மை அமைந்தனவல்ல. ஒவ்வொருவருடைய பாட்டும் ஒவ்வொரு தன்மை உடையதாய் இருக்கின்றது. திருஞானசம்பந்தருடைய பாடல்களில் அரிய பெரிய சமயக் கருத்துகள் ஆங்காங்கே காணப்பட்டாலும் அவருடைய பாடல்களில் சிறப்பாகக் கருதத் தக்கது இயற்கைப் புனைந்துரை ஆகும். எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

முதல் திருமுறையில் சீழைத் திருக்காட்டுப் பள்ளியைப் பற்றி அவர் பாடும் பதிகத்தில் ''வயல் அருகே புனல் பாய்கிறது, அப்புனலிலிருந்து செங் கயல் பாய்கின்றது, அவ்வயலிடத்தே சில மலர்கள் கைபோல் தேனுடன் மலர்ந்துள்ளன, அம் மலர்த்தேன் கையருகே வாழைகள் கனி ஈன் றுள்ளன! அந்த மலர் மணமும் கனிமணமும் கமழ்கின்ற காட்டுப்பள்ளி'' என்று பாடுகிறார்.

''செய்யரு கேபுனல் பாயவோங்கிச் செங் கயல் பாயச் சிலமலர்த்தேன் கையரு கேகனி வாழையீன்று கானலெல் லாங்கமழ் காட்டுப் பள்ளி'' என்பது அப்பாடலாகும்.

முதல் திருமுறையில் திருநள்ளாற்றையும், திருவாலவாயையும் சேர்த்துப் பாடும் பதிகத்தில் ''நள்ளாற்றுப் பெருமானைப் பூசிப்பவர் பூசிக் கின்றார். அவர் பூசிக்கும் பூவில் நறுமணம் கமழ் கின்றது. அபிடேகம் செய்யும் புனலில் தூய்மை யாகிய பொலிவு விளங்குகின்றது. திருமேனியிற் சாத்தும் சந்தனம் புதுவிரைச் சாந்தாய் இனிய மணத்தை வீசுகின்றது. பூசிப்பவர்தம் நாவில் இனிய பாடல்கள் எழுகின்றன'' என நள்ளாற்றுப் பெருமான் பூசைக் காட்சியை ஞான சம்பந்தர் பாடுகிறார்.

''பூவினில் வாசம் புனலில் பொற்பு புதுவிரைச் சாந்தின்இன் நாற்றத்தோடு நாவினிற் பாடல்அரு நள்ளாறுடைய நம்பெருமான்'' என்பது அவர்தம் பாடலாகும்.

அவர் முதல் திருமுறையில் சீர்காழியைப் பற்றிப் பாடிய பதிகத்தில் ''கடல் அலைகள் சங்கினைக் கொண்டுவந்து கடலுக்கு வெளியே எறிகின்றன. எறியப்பட்ட அச்சங்கு, பக்கத்திலே மருதநில வயலில் செந்நெற் காட்டுக்குள் புகுந்து முத்தினை ஈனுகின்றது'' என்று பாடுகிறார்.

''மாடே ஓதம் எறிய வயற்செந்நெல்
காடே றிச்சங் கீனும் காழியார்''

என்பது அப்பாடலாகும்.

அவர் சண்பை நகரைப் பற்றிய மற்றொரு பாடலில் ''மீனை உண்பவரும் சப்பலில் ஏறிச் செல்பவருமாகிய பரதவர் வாழும் மனையின்கண் நுனிமூக்குச் சங்கம் சென்று முத்தினை ஈனுதற்கு இடமாகிய சண்பை நகரார்'' என்று பாடுகிறார்.

''. . . . . மீனாரும்
''வங்கம் மேவு கடல்வாழ் பரதர் மனைக்கே நுனிமூக்கின்
சங்கம் ஏறி முத்தம் ஈனும் சண்பை நகராரே''

என்பது அப்பாடலாகும்.

கோயில்களில் இசை :

மக்களிடத்தில் கடவுள் பக்தியை இசை—நாட்டியங்களால் முற்காலத்து மக்கள் உண்டாக்கி வந்தனர். திருக்கோவில்களில் இறைவனைப் பூசிக்கும்பொழுது மந்திர இசை, வீணை இசை, வேத அத்தியயனம், சாஸ்திரப்பாடல் முதலியன செய்வித்தல் வேண்டும் என்றும், இவற்றின் பின் கௌடமொழி முதலானவற்றில் இசையைத் தூபம் காட்டும் வரையிலும் அதற்கு மேல் தமிழ் மொழிக்கு உறுப்பாகிய இசையை நடனத்தோடு செய்வித்தல் வேண்டும் என்றும், அதன் பின் பிழையில்லாமல் சமஸ்கிருத மொழியிற் பாடப்படும் இசையையாவது அல்லது பதினெண் மொழிகளுடைய இசையையாவது பாட வேண்டும் என்றும் காமிகாகமம் அர்ச்சனவிதிப் படலம் கூறுகின்றது. இதனைப்போலத் திருக்கோவில்களில் தமிழ்ப்பாடல்களும் வெவ்வேறு திசைமொழிப் பாடல்களும் பாடப்படுவதை ஞானசம்பந்தர் கூறுகிறார்.

''ஊறுபொரு ளின்றமிழ் இயற்கிளவி தேருமட மாதருடனார்
வேறுதிசை யாடவர்கள் கூறஇசை தேருமெழில் வேதவனமே'
(3—78—4)

''தென்சொல் விஞ்சமர் வடசொல் திசைமொழி
நரம்பெடுத்து, துஞ்சு நெஞ்சினர் நீங்கத்
தொழுதெழு தொல்புக ழூரில்''
(3—71—1)

என்பவை அப்பாடலாகும்.

இறைவன் பாடும் இடத்தில் நீங்காது எழுந்தருளியிருப்பார் என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுகிறார்.

''தமிழின் நீர்மை பேசித் தாளம் வீணை பண்ணி நல்ல
முழவம்மொந்தை மல்குபாடல் செய்கையிட மோவார்''

என்பது அப்பாடலாகும்.

பாடும் தொண்டின் சிறப்பு :

திருக்கோவில்களில் செய்யப்படும் திருவலகிடுதல் (விளக்குதல்), மெழுகுதல், மலர் தொடுத்தல், திருவிளக்கிடுதல், என்னும் தொண்டுகள் ஒன்றுக்கொன்று உயர்ந்து என்றும், எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்தது இறைவனைக் குறித்துப் பாடுதலாகும் என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் கூறுகிறார்.

''விளக்கினார் பெற்ற இன்பம் மெழுக்கினாற் பதிற்றி யாகும்
துளக்கில்நன் மலர்தொ டுத்தால் தூயவிண் ணேற லாகும்
விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந் நெறி ஞான மாகும்
அளப்பில கீதம் சொன்னார்க் கடிகள்தாம் அருளு மாறே''

என்பது அப்பாடலாகும்.

பதினோராம் திருமுறையில் கபிலதேவ நாயனார் தாம் பாடிய சிவபெருமான் திருவந்தாதியுள் (100) ''நூறு ஆவின் பாலை இறைவன் திருமுடிக்கு ஆட்டி நூறு மலரைக் கொண்டு இறைவன் திருப்பெயர்களைக் கூறிக்கொண்டு அருச்சனை செய்தலைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகும் அச்சிவன் மேல் ஒரு பாடல் பாடி வணங்குவது'' என்பர்.

''நூறான் பயன்ஆட்டி நூறுமலர் சொரிந்து
நூறு நொடிவதனின் மிக்கதே நூறு
உடையான் பரித்தவெரி உத்தமனை வெள்ளேறு
உடையானைப் பாடலால் ஒன்று'' (100)

என்பது அப்பாடலாகும்.

சம்பந்தர் இசையால் தமிழ் வளர்த்தார் :

திருஞானசம்பந்தர் தாம் வாழ்ந்திருந்த ஒவ்வொரு நாளும் இனிய இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களை பாடி அச்செயலாலேயே தமிழ்மொழியினை வளர்த்து வந்தார் எனவும், அம்முயற்சிக்கு இறைவனும் உறுதுணையாகவிருந்து தாளம் என்னும் இசைக்கருவியைத் தந்து உதவி அவர் பாடிய பாடல்களுக்கு இரங்கி அருள் புரிந்தார் என்றும் சுந்தரர் பாடுகிறார்.

''நாளும் இன்னிசை யாற்றமிழ் பரப்பும் ஞான சம்பந்த னுக்குலகவர்முன், தாளம் ஈந்த வன் பாடலுக் கிரங்கும் தன்மை யாளனை'' (7-62-8) என்பது அப்பாடலாகும்.

சமணர், பௌத்தர் :

ஞானசம்பந்தர் திருப்பதிகத்தில் பத்தாவது பாட்டில் சமண சமயத்தவரையும் பௌத்த சமயத்தவரையும் பழித்துப் பேசும் செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. திருநாவுக்கரசரும் தாம் பாடிய பதிகத்தில் பலவிடத்தில் அவர்களைப் பழித்துப் பேசுகின்றனர். இவர்கள் இவ்வாறு பழித்துப் பேசுதற்குரிய காரணத்தைச் சேக்கிழார் கீழ்வருமாறு கூறுகிறார்:

'வேதகா ரணராய வெண்பிறைசேர் செய்யசடை
நாதனெறி அறிந்துய்யார் தம்மிலே நலங்கொள்ளும்
போதமிலாச் சமண்கையர் புத்தர்வழி பழியாக்கும்
ஏதமே யெனமொழிந்தார் எங்கள்பிரான் சம்பந்தர்''

''அறிவு நூலுக்குக் காரணமாய் விளங்கும் தலைவனுடைய நெறியை அறிந்து உய்யாராய் உயிர்களாகிய தமக்கு மேல் ஒரு தலைவன் உண்டென்பது இல்லை, உயிர்களாகிய தாமே உள்பொருள், தம்முடைய நலம் தீங்கிற்குத் தாமே காரணம் என்றுரைத்து, பௌத்தர் தம் சமய நெறி பழியாக்கும் ஏதமுடையதே எனக் கூறினர் எங்கள் பிரான் ஞானசம்பந்தர்'' என்பது அவர் தம் கருத்துரையாகும்.

சேக்கிழார் கூறுவதை நன்கு கருதினால் உயிர்களாய தாமும் தமக்கு மேல் தலைவனாகிய ஒருவனும் உண்டென்றுணர்வது சைவசமய உண்மை நெறி என்றும், தாம் என்னும் உயிர்களே உண்டு தமக்குமேல் தலைவனாகிய ஒருவன் உண்டு என்பது இல்லை. உயிர்களாகிய தாமே நலத்தைச் செய்து கொள்ளும் என்பது சமண பௌத்த சமய நெறி என்றும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ''பேராற்றலும் பேரறிவும் வாய்ந்த பதிப்பொருளாகிய ஒன்று இவ்வுலகிற்கு முதலாக உள்ளது, அதன் வழி உயிர்களாகிய நாம் இயங்கி உலக இன்பத்தையும் வீடுபேற்றையும் அடைகிறோம்'' என்னும் உண்மை நெறியைக் கருதி உணராமையால் ''போதமிலாச் சமண்கையர் புத்தர் வழி'' என்று சேக்கிழார் கூறுவாராயினர்.

அகப்பொருள் :

சங்ககாலச் செய்யுட்களில் அகத்துறைப் பாடல்களே மிகுதியாக உள்ளன. திருமுறைக் காலத்திலே அகத்துறைப் பாடல்கள் சுருங்கி வந்துள்ளன. அந்த அகத்துறைப் பாடல்களும் இறைவனைத் தலைவனாகவும் உயிர்களாகிய தம்மைத் தலைவியாகவும் கற்பனை செய்துகொண்டு பாடும் முறையாக மாறிவிட்டது. தலைவனின் பிரிவாற்றாத தலைவி தன் துயரத்தினைத் தலைவனிடம் கூறுமாறு வண்டு முதலானவற்றை விளித்துக் கூறுவது போல் அமைந்த அகத்துறைப் பாடல்களைத் திருமுறைகளிற் காணலாம்.

யாப்பு :

திருமுறையில் ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இயற்றமிழ்ப் பாக்களே இடம் பெற்றுள்ளன. கலிப்பா, வஞ்சிப்பா இடம் பெறவில்லை. தரவு கொச்சகம் வந்துள்ளதாக நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். ''நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்புபவர்'' என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் சிறப்பிக்கப்பட்ட ஞானசம்பந்தர் பாடல்களெல்லாம் இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களாகவே கருதப்படுகின்றன. இப்பாடல்கள் பண்முறையில் பாடப்படுவதால் இவற்றைப் பண்ணத்தி என்று வழங்கலாம்.

''பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்
பாட்டின் இயல பண்ணத் திய்யே''

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் உரையுள் ''இளம்பூரணர் பண்ணைத் தோற்றுவித்தலாற் பண்ணத்தி என்றார். அவையாவன சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாக இசைத்தமிழில் ஓதப்படுவன என்று கூறி,

''அடிநிமிர் கிளவி ஈரா றாகும்
அடியிகந்து வரினும் கடிவரை யின்றே'

என்னும் நூற்பாவுரையில் பன்னிரண்டாவன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினோடும் தாழிசை துறை விருத்தம் என்னும் மூன்றினையும் வைத்து உறழப் பன்னிரண்டாம். அவை ஆசிரியத் தாழிசை வஞ்சித்தாழிசை வெண்டாழிசை கலித்தாழிசை எனவும், ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை, கலித்துறை எனவும், ஆசிரிய விருத்தம், வஞ்சி விருத்தம், வெளிவிருத்தம் கலி விருத்தம் எனவும் வரும் என்பார். இவையெல்லாம் திருமுறைப் பாடல்களில் வந்துள்ளன. பிற்காலத்தார் இவற்றைப் பாவினம் என்பர். ஞான சம்பந்தர் பாடலில் வந்துள்ள இருக்குக் குறள்

என்னும் பாடல் வகையைப் பிற்காலத்தார் வஞ்சித்துறை என்பர்.

சித்திர கவி :

திருஞானசம்பந்தர் பாடலில் மிறைக்கவி என்னும் சித்திரகவி கொஞ்சம் மிகுதியாகவே உள்ளன. மொழிமாற்று, மாலைமாற்று, வழிமொழி, மடக்கு, இயமகம், ஏகபாதம், இருக்குக் குறள், எழுகூற்றிருக்கை ஈரடி, ஈரடிமேல் வைப்பு, நாலடி மேல்வைப்பு, முடுகியலாகிய திருவிராகம், (அராகம் என்றும் வழங்கும்) சக்கரமாற்று, கோமூத்திரி என்ற பாடல் வகைகளைப் பாடியுள் ளார். பதினோராந் திருமுறையில் எழுகூற்றி ருக்கை வந்துள்ளது. அவர் தாண்டகம் என்னும் பாடலைப் பாடவில்லை. ஆனால் அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த அப்பர் சுவாமிகள் தாண்டகத்தை மிகுதி யாகப் பாடித் தாண்டக வேந்து என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளார்.

திருவாசக யாப்பு

திருவாசகத்தின் தொடக்கத்தில் கலி வெண்பா இடம் பெற்றுள்ளது. ஆசிரியப்பா, ஆசிரிய விருத்த வகை, கலித்தாழிசை, கலித் துறை, கலிவிருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறை, கொச் சகக் கலி, நேரிசை வெண்பா முதலியன இடம் பெற்றுள்ளன. திருச்சாழல் திருவுந்தி முதலிய நாடகப் பாடல்களும் திருவூசல் முதலிய இசைப் பாடல்களும் திருவாசகத்தில் உள்ளன.

திருமூலர் யாப்பு :

திருமூலர் யாப்பு ஒரே வகையானது. ஈர சைச்சீர் மிக்கு வரச் சிறுபான்மை முச் சீரும் வர நாற்சீர் கொண்ட அடி நான்கினைப் பெற்று நடக் கும். ஒவ்வொரு அடியிலும் பன்னிரண்டெ ழுத்தும், பதினேரெழுத்தும் வரும். இயற்சீர் வெண்டளையும் வெண்சீர் வெண்டளையும் அவர் பாட்டில் வரும் தளைகளாம்.

சிறப்புத் தன்மைகள் :

திருமுறைப் பாடல்கள் மூன்றும் நூற் றாண்டிலிருந்து சேக்கிழார் காலம் வரையில் வாழ்ந்த பல அறிஞரால் பாடப்பெற்றுள்ளன. அவர்தம் தன்மை இடத்தாலும் காலத்தாலும் வேறுபடுமாதலால் 'ஒவ்வொருவருடைய பாட்டும் ஒவ்வொரு விதமாக அமைந்துள்ளன. ஞான சம்பந்தர் பாடல்களில் வேதம், ஆறங்கம், வேத வேள்வி முதலானவற்றின் சிறப்பைக் காண முடி கிறது.

திருநாவுக்கரசர் :

''கோலும் புல்லும் ஒருகையிற் கூர்ச்சமும்
தோலும் பூண்டு துயரமுற் றென்பயன்''

''சாத்தி ரம்பல பேசும் சழக்கர்காள்
கோத்தி ரமும்குல முங்கொண் டென்பயன்''

என்று வைதிகர் நெறியைப் பயனில்லை என்று கூறுகிறார்.

திருமந்திரத்தில் ஆகமக் கூறுகளாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் பகுதிகளும் பலவகை மந்திரங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

திருவாசகத்தில் பத்திச் சுவையொன்றே சிறப்பாய் விளங்குகின்றது.

முடிப்புரை :

திருமுறையைப் பல நிலைகளில் நின்று சிறிது சிந்தித்தோம். திருமுறை என்றது சைவப் பெரு மக்களின் அறிவுக் கருவூலமாய் விளங்குகிறது. அக் கருவூலத்தில் அடங்கியவை விலையற்ற 'அழிவற்ற உண்மைப் பொருளாகும். அவை நமக்கு அறி வினையும் பேரின்பத்தையும் தருகின்றன. திரு முறையின் பயன் கடவுள் இன்பமாம் என்பதைக் கூறி அமைகின்றேன்.

**கள்ளம் இல்லா அறிவும் அந்த அறிவுக்குள்ளே கலந்து
நிற்கும் பெரும் கருணையும்தான் இறைத் தத்துவம் ஆகும்.**

— இராமலிங்கர்

தாய்மையே இறைவனின் முதல் வடிவம்

'பண்டிதை சிவத்தமிழ்ச் செல்வி'
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

> "தாயினும் நல்ல தலைவரென் றடியார்
> தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்
> வாயினும் மனத்தும் மருவிநின் றகலா
> மாண்பினர் காண்பல வேடர்
> நோயினும் பிணியும் தொழிலர்பால் நீக்கி
> நுழைதரு நூலினர் ஞாலம்
> கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த
> கோண மாமலை யமர்ந்தாரே"

உயிர்களைப் பக்குவப்படுத்தி முத்தியை வழங்கும் நிலையில் இறைவன் முதலில் எடுக்கும் வடிவம் தாய் வடிவமாகும். அதாவது குழந்தையைப் பெற்று பாலூட்டி தாலாட்டி தொட்டிலில் வளர்த்தி பின்பு சிறிது வளர்ந்த ஞான்று விளையாடவிட்டு பின் நின்று பார்த்து மகிழ்பவள் தாய். குழந்தை குறும்பு செய்யுமாயின் அச்சுறுத்தியும் பின்பு அணைத்தும் அறிவுரைகள் கூறியும் பேணுபவள் தாய். எவை எவை எப்பொழுது தேவை என அறிந்து கொடுத்து வளர்ப்பதுமின்றி அமைதியாக உறங்க வைப்பவளும் தாய். இதே நிலையிலேயே இறைவனும் தாயாக நின்று ஆன்ம கோடிகளைப் பேணி எடுத்துப் பிறப்பறுக்கின்றான் என்பது சைவ சித்தாந்த முடிபு. இறை நிலையில் இது ஒரு உயர்ந்த தத்துவமாகும்.

உலக வாழ்க்கைக்கு ஜீவ ஒளியாகப் பெண் குலமே அமையவேண்டும். தர்மம், சத்தியம், தாய்மை, பொறுமை, கருணை, கற்பு, தன்னம்பிக்கை தன்னடக்கம், ஆகியவை அனைத்தும் பெண்குலத்துக்குப் பெருமை தருவன. பிறந்த இடத்துக்கும் புகுந்த இடத்துக்கும் பெருமையைத் தேடி கணவனைக் கண்கண்ட தெய்வமாகப் போற்றி விளங்க வேண்டிய கடமை பெண்களுக்கு உண்டு.

தாய்மைக்கே தனியுரிமை கொடுத்துப் பேணும் சமயம் இந்து மதம். இதையொட்டியே சாக்தம் என்ற ஒரு பிரிவு ஏற்பட்டது. சைவம் அம்மை அப்பனாகப் பேசி நிற்க, சாக்தம் எல்லாம் அம்மையின் உறவாகவே இணைந்துவிடுகிறது.

தாய்மையருள் மீன் கண் பார்வைபோல் இரட்சிப்பது. அருளே உமையாகவும் அறிவே சிவமாகவும் இவ்வுலகை இயக்கிநிற்கும் நிலையை சைவத் திருமுறைகளில் பரக்கக் காணலாம்.

ஐந்தொழில் இயக்கத்தை ஏற்படுத்துவது திருக்கூத்து. இதனை ஆடுபவன் நடராசன். தாளம் போடுபவள் பராசக்தி. அம்மையின் தாள லயம் குன்றினால் அப்பனின் தாண்டவம் பிழைத்துவிடும். தாண்டவம் பிழைத்தால் உலக இயக்கமே தாறுமாறாகிவிடும். இதனால் எம்பெருமான் அம்மையின் பக்கம் நோக்கி அமைதியாக ஆடுகிறான்.

"மாதொரு பாகம் நோக்கி மன்னு சிற்றம்பலத்தே
ஆதியும் முடிவும் இல்லா அற்புதத் தனிக்
கூத்தாடும் நாதனுர்"

என்று போற்றுகிருர் சேக்கிழார்.

சங்ககால மக்கள் இயற்கையைப் போற்றி வாழ்ந்த சிறப்புக்குரியவர்கள். தீயினில் தெறலாய், பூவினுள் நாற்றமாய், கல்லினுள் மணியாய், சொல்லினுள் வாய்மையாய் இறைப் பொருளை அனுபவித்தவர்கள்.

எனினும், பெண்மக்கள் திருவிளக்கேற்றியும், மலர் தூவியும், நெல் தூவியும், கோலமிட்டும் வழிபட்டமைக்குச் சான்றுகள் பலவுண்டு. வீட்டு முற்றத்து மல்லிகை, மலரும் மாலை நேரத்தில் விளக்கேற்றி வழிபாடு செய்வதில் அவர்கள் ஈடுபாடு கொண்டமையும், குரவைக் கூத்தாடி முருகனைப் பூசித்த முறைமையும் அக்காலப் பாடல்களில் காண முடிகிறது.

தை நீராடிப் பாவை நோன்பு அனுட்டித்த சிறப்புக்களையும் அகநானூறு என்ற நூலில் காணமுடிகிறது.

சைவத்தின் பெருமையிலும் வளர்ச்சியிலும் பெண்கள் பெரும் பங்கு பெற்றுள்ளமையை எடுத்துக்காட்டும் முகமாகப் பூம்பாவையை எழுப்பிய இடத்தில் ஞானசம்பந்தர் வேண்டுதலைக் காண்கிறோம்.

"மண்ணினிற் பிறந்தார் பெறும் பயன் மதிசூடும்
அண்ணலார் அடியார் தமை அமுது செய்வித்தல்
கண்ணினுல் அவர் நல்விழாப் பொலிவு
கண்டார்தல்
உண்மையா மெனில் உலகர் முன்வருகென
உரைப்பார்"

அடியாரைப் போற்றலும் அமுது செய்வித்தலும் ஆண்டவன் பணிகளில் ஈடுபடுதலும் பெண்குலத்தின் கடமைகள் என்பதை இவ்வரலாறு காட்டுகிறது.

இன்னும் பக்தி நெறியில் பெண்மக்கள் கொண்டுள்ள பங்கைக் கவனிப்போம். திருவாசகத்திலே மணிவாசகர் கூற்றென்றில் காணலாம்.

"முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம்
பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானுகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள் பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே
பாங்காவோம்
அன்னவரே எங்கணவ ராவா ரவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையுமிலோ மேலோ ரெம்பாவாய்"

கன்னியர்கள் தமக்குக் கிடைக்கப் பெறும் கணவன்மார் சிவதொண்டர்களாகவே அமைய வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்கின்றனர்.

ஏனென்ருல் பக்தியனுபவம் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒன்ருய் அமையாவிடத்துத் திருப்தியாக இல்லற தர்மம் அமையாது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் காரைக்கால் அம்மையார் வாழ்வு அமைகிறது. விடையவர்பால் அல்கிய அன்புடன் அழகின் கொழுந்தெழுவதென வளர்ந்தவர் அம்மையார். ஆனல் திருமண வாழ்வு சிறப்பாக அமையவில்லையெனினும் கணவனுலேயே "தெய்வம்" எனப் போற்றப்படும் பெருநிலையும் இவருக்கு ஏற்படுகிறது. அந் நிலையிலே சிவநெறி யொன்றே கைவரப்பெற்றவராய் உற்பவித்தெழுந்த ஞானத்தொருமையிலே அற்புதத் திருவந்தாதியைப் பாடுகிருர் அதில் ஒரேயொரு பாடல் மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்வோம்.

"வானத்தா னென்பாரு மென்கமற் றும்பர்கோன்
தானத்தா னென்பாரும் தாமென்க—ஞானத்தான்
முன்னஞ்சத் தாலிருண்ட மெய்யொளிசேர்
கண்டத்தான்
என்நெஞ்சத் தான்என்பன் யான்"

இங்கே ஒரு பெருமிதம் தோன்றுகிறது. அதாவது ஆண்டவன் தன்னகத்திலே குடியிருக்கிருன் என்பதே அதற்குக் காரணமாகும்.

"ஒன்றே நினைத்திருந்தேன்", "ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன்", "ஒன்றே என்னுள்ளத்தினுள் அடைந்தேன்" என்று பாடிப் பேய் வடிவுடன் காற்றினும் கடிதாகச் செல்கிருர்.

"அண்டர் நாயகனுர் என்னை அறிவாரேல் அறியா
வாய்மை
எண்டிசை மாக்களுக்கு யான் எவ்வுருவாயென்"

என்பது அவர் கருத்து.

தலையினுல் நடந்து திருக்கையிலையை அண்மித்த பொழுது "வருமிவன் நம்மைப் பேணும் அம்மை" என்று கூறி இறைவன் உமையம்மைக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிருர். அதுவுமின்றி அம்மையே உனக்கு என்ன வேண்டுமென்று கேட்டஞான்று அதற்குப் பதிலாக வெளிப்பட்ட அருள் வாக்குகளை நாம் என்றென்றும் போற்றி ஓதுவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இறைவனை நோக்கி அம்மையார் வேண்டி நின்ற இவ்வரம் எம்மையும் தெருட்டுகிறது.

''இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டு
கின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்பு உண்டேல்
உன்னை என்று
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும் நான்
மகிழ்ந்து பாடி
அறவா நீ ஆடும்போது உன்னடியின் கீழ் இருக்க
என்றார்''

இறைவனால் ''அம்மையே'' என்று அழைக்கப் பட்ட பெருமையைச் சேக்கிழார் வியந்து போற்றி ''மடுத்த புனல் வேணியினார் அம்மை யென மதுர மொழி கொடுத்தருளப் பெற்றாரை, அடுத்த பெருஞ் சீர் பரவல் யாரளவாயினதம்மா!'' எனப் பாடியருளி னார்.

வீட்டிலே கணவன்மாருக்குப் பின்னணியாக நின்று பெருந் தொண்டும் தியாகமும் புரிந்த பல பெண்மணிகளைப் பெரிய புராணம் எடுத்துக்காட்டு கிறது. திருநீலகண்டம் என்ற சொல்லையே தனது மந்திர வாக்காகக் கொண்டு ஒழுகி அடியார்களுக்குத் திருவோடு செய்தளித்துவாழ்ந்தவர் திருநீலகண்டர். இவருடைய புறவொழுக்கங் காரணமாகக் கருத்து வேற்றுமை மனைவியாருக்கிருந்தது. சிவனடியார் ஒருவருக்கு இத்தகைய மாசு ஏற்படக்கூடாது என்பது அவருடைய மனைவியாரின் எண்ணம். ஒரு நாள் கணவனார் தீண்டப்போன சமயத்தில் ''எம்மைத் தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டம்'' என்று சத்தியம் செய்தார். கணவனார் சிறந்த சிவ தொண்டராகை யால் அன்று முதல் தமது மனைவியையோ பிற பெண்களையோ சாரவில்லை. எவருக்கும் இச் செய்தி தெரியாவண்ணம் வாழ்க்கை நடாத்தினர் அவர் மனைவியார்.

'' கற்புறு மனைவியாரும் கணவனார்க்கான எல்லாம்
பொற்புறு மெய்யுறாமல் பொருந்துவம் போற்றிச்
செய்ய
இற்புறம் பொழியா தங்கள் இருவரும் வேறுவைகி
அற்புறு புணர்ச்சியின்மை அயலறியாமை
வாழ்ந்தார்''

கணவருடைய கடமைகளிலும் குடும்பக் கடமை களிலும் தவறு நேராமலும் வேண்டியாங்கு செய்து வேறு வாழ்ந்தமையைத் தெரிவிப்பது இப்பாடலாகும். இயற்பகையார் மனைவியும் சிறுத்தொண்டர் மனை வியும் புரிந்த தியாகம் அனைவரும் அறிந்ததே. ஏன்! பிற்காலத்திலே அன்னை சாரதாதேவியின் தியாகம் எம்மை மெய்சிலிர்க்கச் செய்கிறதே. தொண்டு நெறியில் தலைப்பட்டு தூண்டு தவ விளக்காக அமைந்து பிறந்த குடியையும் கூடிப்பிறந்த தம்பி யையும் பெருமைப்படுத்திய பணி திலகவதியா ருடையது. தம்பியார் உளராக வேண்டும் என வைத்த தயவு பெருகிச் சைவத்தையே வளர்த்த தொண்டரை ஆக்கித் தந்தது. திலகவதியாரின் தூய தொண்டு களுக்கு இது ஒரு பெரும் எடுத்துக்காட்டாகும்.

இவ்வழியில் நின்று நாட்டை மேலோங்கச் செய்த பெருமை மங்கையர்க்கரசியாருக்கு உண்டு. நாட் டையும் குடி மக்களையும் நன்நெறியிற் செலுத்த வேண்டியது அரசியல் தர்மமாகும். அரசியற் பணியில் இது சிவதர்மமாகவே மாறிவிட்டது.

''மங்கையர்க்குத் தனி அரசி எங்கள் தெய்வம்
வளவர் திருக்குலக் கொழுந்துவளை கைமானி
செங்கமலத் திருமடந்தை கன்னி நாடாள்
தென்னர் குலப்பழி தீர்த்த தெய்வப் பாவை
நங்கள் பிரான் சண்பையர் கோன் அருளினாலே
நம் தமிழ் நாடுற்ற இடர் நீக்கித் தங்கள்
பொங்கொளி வெண் திருநீறு பரப்பினாரைப்
போற்றுவார் கழல் எம்மாற் போற்றலாமே''

தம்மைப் பேணி தன் கணவனைப் பேணி சைவத்தைப் பேணி, பாண்டி நாட்டையே பேணிய பெருமை மங்கையர்க்கரசியாருக்கு உண்டு. ஆன்மீகத்தோடு கலவாத அரசியல் அர்த்தமற்றது என்பதை மன்ன னுக்கு எடுத்துக்காட்டியவர் இவர். இடர்ப்பாடு மலிந்த காலத்திலே நெருக்கடிக்குள்ளே சைவத்தைப் பேணி வளர்த்த அம்மையார் ''தெய்வப் பாவை'' என்று போற்றப்படுகிறார். பெண் பிறந்தார் யாவரும் இத்தகைய பணிகளிலும் முன்னின்று நாட்டை ஆன்மீக நெறியில் நலனடையச் செய்தல் வேண்டும்.

இறைவன் தம் பெயர்களைப் பலவாக வெளியிட்டுள்ளார்.
தம் சக்தி அனைத்தையும் அந்நாமங்களுக்கு அளித்துள்ளார்.
அவற்றை உச்சரிக்கக் காலம், நியமம் ஏதுமில்லை.

— சைதன்யர்

மைப்பொலியுங் கண்ணிகேள் மாலயனோ டிந்திரனும்
எப்பிறவி யுந்தேட என்னையுந்தன் இன்னருளால்
இப்பிறவி ஆட்கொண் டினிப்பிறவா மேகாத்து
மெய்ப்பொருட்கண் தோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேறாய்
எப்பொருட்குந் தானேயாய் யாவைக்கும் வீடாகும்
அப்பொருளாம் நம்சிவனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்

— *திருவாசகம்*

இந்து சமயத்தில் பெண்களின் கடமையும் இடமும்

மனோன்மணி சண்முகதாஸ், எம்.ஏ.

ஆசிரியை, முத்துத்தம்பி மகாவித்தியாலயம்

மனிதன் அறிவுத் திறம் பெற்று வாழத் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்தே சமயம் என்ற கோட்பாடும் உடன் வளர்ந்து வந்துள்ளது. பழங்கால மக்களிடையே சமய உணர்வு குறைவாகக் காணப்பட்டாலும், ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அவர்கள் வாழ்வு நடத்தி வந்தனர்.

சமய உணர்வு என்பது பல்வேறு நிலைகளில் உலகின் பல பாகங்களிலும் காணப்பட்டு வந்துள்ளது. மேலை நாடுகளிலும் கீழை நாடுகளிலும் இன்றும் சமய உணர்வு நிலைபெற்றிருப்பது இதற்குச் சான்று. மனித வாழ்வின் நெறி அல்லது வழி என்ற பொருளில் பல சமயங்கள் தோன்றி வளர்ந்து வந்துள்ளன.

தமிழ் நூல்கள் பலவற்றில் சமயம் என்ற சொல்லுக்குத் திருநெறி, செந்நெறி என்ற சொல்லாட்சிகள் காணப்படுகின்றன. இதனால் மனிதனது வாழ்வை நெறிப்படுத்துகின்ற ஒரு பண்பினைச் சமயம் பெற்றிருந்ததை உணர முடிகிறது.

சமயம் என்பது மனிதனுக்கும் மனித நிலைக்கும் அப்பாற்பட்டதாக உள்ள ஆற்றல் அல்லது அந்த ஆற்றலுக்குள்ள தொடர்பு என்று கொள்ளலாம். இவ்வாற்றல் பற்றி அறிகின்ற உணர்வு மக்களிடையே தோன்றியபோதே சமயங்கள் பற்றிய கருத்துக்களும் உருவாகியிருக்க வேண்டும்.

சமயம் புனித உணர்வினை மக்களிடையே ஏற்படுத்தும் ஓர் அம்சமாகவும் காணப்பட்டது. பொதுவாகச் சமயங்களிற் கடவுள் பற்றிய நம்பிக்கை காணப்பட்டாலும் வாழ்க்கையின் நன்னோக்கத்தை நிறைவேற்ற உதவும் கொள்கையாகவே சமயம் விளங்கி வருகிறது. இதனால் சமயம் மனித வாழ்க்கையில் "நெறிப்படுத்தல்" என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்குகிறது. இந்நெறிப்படுத்தல் மனிதனுக்கு அவசியமானது என்பதை உணர்ந்த யாவரும் ஏதோ ஒரு சமயத்தைத் தமது வாழ்வின் ஆதாரமான நம்பிக்கையாக்கி வாழ்கின்றனர்.

உலகிலுள்ள பல்வேறு சமயங்களில் இந்து சமயம் தொன்மை வாய்ந்த சமயமாக விளங்குகின்றது. இந்து சமயம் என்னும்போது பொதுவாக இந்தியாவில் தோன்றிய சமயங்களைக் கருதலாம். ஆனால் இன்று இப்பெயர் சிறப்பாக சைவ வைணவ சமயங்களுக்கே வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

சைவ வைணவக் கோட்பாடுகள் பற்றி அறிவதற்கு ஆதாரமாக உள்ள வேத இலக்கியங்களும், உபநிடதங்களும் தர்மசாஸ்திரங்களும் திவ்விய பிரபந்தங்களும் இந்து சமய நெறிகளை உணர்த்தும் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. மனித வாழ்வை நெறிப்படுத்தும் நோக்கத்திற்காகவே அவை எழுந்திருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை அவை கூறும் விடயங்களிலிருந்து இன்று வலுப்பெற்று வருகின்றது.

இவ்வாறாக வாழ்வை நெறிப்படுத்தும்போது இந்து சமயம் பெண்களுக்குரிய சமூக அந்தஸ்தினைப் பற்றிய தகவல்களையும் கூறியுள்ளது. பெண்களுக்கு இந்து சமயம் எத்தகைய கடமைகளையும் உரிமைகளையும் கொடுத்து வந்துள்ளது என்பதை நாம் இன்று உணர்வதற்கு மேற்கூறிய சான்றுகளே பெரிதும் உதவுகின்றன.

உபநிடதத்தில் பெண்கள் மேலான நிலையில் வைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுக்குப் புரோகிதர்களாகும் வாய்ப்புக் கொடுக்கப்படாவிட்டா

லும் தவ வாழ்வை மேற்கொள்ளும் உரிமை வழங்கப் பட்டிருந்தது. வேதங்களிலே சில சுலோகங்கள்கூடப் பெண்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளன. பிரகதாரண்ய உபநிடதத்தில் கார்கி, வாஸக்னவி என்ற இரு பெண்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. அக் காலத்தில் பெண்கள் மிகுந்த கல்வியறிவுடன் இருந்ததை இவ்வுபநிடதம் உணர்த்துகின்றது. ஆனால், பிற்காலத்தில் பெண்களது நிலை தாழ்த்தப் பட்டதை அறியமுடிகிறது.

பெண்ணைத் தெய்வமாக்குகின்ற ஒரு நிலையும் தொடர்ந்தது. இந்த நிலையும் பின்னர் மாற்ற மடைந்தது. பெண் பெருமையும், மதிப்பும் உடையவளாக உயர்த்தப்பட்டாள். செல்வத்துக்கும், கல்விக்கும் அதிதேவதைகளாகப் பெண்கள் சரஸ்வதி யாகவும், லட்சுமியாகவும் கொள்ளப்பட்டனர். பக்தி நெறியிலே சக்தி என்ற புதிய கோட்பாடு உருவாகத் தொடங்கியது. ஆண்டவனுக்கே அர்த்தநாரீசுர வடிவம் கற்பிக்கப்பட்டது. இந்த உலகிலுள்ள அனைத்தையுமே படைத்தவள் சக்தி என்ற நம்பிக்கை உருவாகியது.

பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த பக்திப் பாடல்கள் பெண்களுக்குச் சமய ரீதியாகச் சற்று மேலான தகைமைகளைக் கொடுத்தன. சைவ சமயத்தையே வளர்க்கின்ற அரும்பணியில் அவர்களை ஈடுபடுத்து கின்ற நிலையும் காணப்பட்டது.

காரைக்கால் அம்மையார், திலகவதியார், மங்கையர்க்கரசியார் என்ற மூவரும் சைவசமயத்தின் வளர்ச்சியிலே பெரும் பங்கு கொண்டவர்களாக அமைகின்றனர். திருத்தொண்டர் புராணத்தில் இவர்களுக்கு இடமளிக்கப்பட்டது.

''வரும் இவள் நம்மைப் பேணும் அம்மைகாண் உமையே'' எனச் சிவனே காரைக்காலம்மையாரைப் புகழ்வதாகக் காணப்படுகின்றது.

''தூண்டு தவ விளக்கனையார்'' என்று திலகவதி யாரும், ''தென்னர் குலப் பழி தீர்த்த தெய்வப் பாவை'' என மங்கையர்க்கரசியாரும் போற்றப் பட்டுள்ளனர்.

இம்மூவருள்ளும் காரைக்காலம்மையார் தனிச் சிறப்புப் பெற்றவராகப் பெண்ணின் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்துபவராகச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டுள்ளார். இறைவனைப் பற்றி அவர் பாடிய பாடல்கள் பெண்கள் புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக மட்டுமன்றி, சைவ சமயத்தை வளர்ப்பதற்கு வித் திட்டவர் என்ற பெருமையையும் உணர்த்தி நிற் கின்றன.

பக்தி இயக்கம் பல்லவர் காலத்திலே தமிழ் நாட்டில் தோன்றுவதற்குக் காரணமானவராகக் காரைக்காலம்மையார் திகழ்கிறார். சைவ சமயத்தைப் பிற மதங்களின் தாக்குதலிலிருந்து காப்பாற்றுவதற் காக எழுந்த பக்தி இயக்கம் இவரது பாடல்களினாலே வலுப்பெற்றது. பக்திப் பிரசாரஞ் செய்வதற்கான பக்திப் பாடல்களை இயற்றுவதற்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியவரும் இவரே. மக்கள் மனதில் இறைவனைப் பற்றிய சிந்தனையை அவனுடைய கோலவழகு, அருட் சிறப்பு ஆகியவற்றைப் பாடுவதன் மூலமாக ஏற்படுத் தினார்.

பக்தி இயக்கத்தின் வளர்ச்சியில் முக்கிய இடம் வகித்த சம்பந்தப் பெருமான் பணிக்குப் பெரிதும் உதவியவராக மங்கையர்க்கரசியார் விளங்குகின்றார். தம் கணவர் மதமாற்றத்தைத் தடுக்க மங்கையர்க் கரசியார் எடுத்த முயற்சிகள் இந்து சமயத்திற் பெண்கள் சமயப் பணியினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அதே போன்று திலகவதியாரும் திருநாவுக் கரசர் என்ற சைவ நாயனார் உருவாவதற்குத் தொண்டு புரிந்தவராக விளங்குகின்றார்.

குடும்ப நிலையிற் பெண்கள் சமயப் பணி செய்த வகையினைப் பெரியபுராணம் என்ற நூல் தெளி வாக விளக்குகின்றது. இந்து சமய வளர்ச்சிக்காகப் பெண்கள் தத்தமது குடும்ப நிலையில் இருந்தே பணி செய்யலாமென்பதைக் காலத்தின் தேவைக் கேற்ற வகையில் இந்து சமயம் உணர்த்தி வந் துள்ளது.

சமய நெறிகளுள் பெண்களுக்காக இந்து சமயம் வகுத்த சில நெறிமுறைகள் அவர்களை ஒழுக்கச் சீர்கேடுகளிலிருந்து பாதுகாக்கப் பெரிதும் உதவின. கணவனை இழந்துவிட்ட நிலையில் பெண்ணின் வாழ்வு சமயத்தோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டது. துறவி யைப் போலத் தூய வாழ்வையே அவர் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

> ''வெறுந்தரையிலேதான் படுக்கலாம். ஒரெயொரு வேளை எளிய உணவுதான் கொள்ளலாம். வர்ண ஆடைகளோ, அணிகளோ பூணக் கூடாது. மலர் சூடவோ
> வாசனைப் பொருள்களை உபயோகிக்கவோ கூடாது. மறு
> பிறவியில் மீண்டும் தம் கணவருடன் சேரும் நம்பிக்கையுடன்
> கடுமையான விரதங்களைக் கடைப்பிடித்துஎஞ்சிய வாழ்நாளை
> ஓட்ட வேண்டும். இதற்கு மாறாக நடந்தால் மறு பிறவியில்
> கஷ்டப்பட நேருவதுடன் கணவனுடைய ஆத்மா விற்கும் கேடு
> செய்தவள் ஆவாள்.''

என்று சாஸ்திரங்கள் விதித்திருக்கின்றன.

இத்தகைய ஒரு கட்டுப்பாடான வாழ்க்கை முறை பெண்களுக்கு அவை விதிக்கப்பட்ட காலத்தில் பொருத்தமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனல் தற்கா லத்தில் சமயம் பற்றிய நோக்கும் போக்கும் வேறு பட்டதனல் இக்கட்டுப்பாடுகள் பெண்களை அடிமை களாக்க முயல்வதாகச் சிலர் கருதுகின்றனர்.

பெண் தன் நிலையுணர்ந்து கடமையாற்றும் ஆற்றல் நிரம்பியவள். தன்னுற் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளை அவள் நன்கு உணர்ந் தவள் என்பதையே இந்து சமயம் பெரிதும் வலியுறுத்துகின்றது. திலகவதியார் வாழ்வு நெறி மூலம் இதனை உணரமுடிகிறது. பெற்ருேர் மறை வுக்குப் பின்பு தனக்குக் கணவனுக வரவிருந்தவரை யும் போரிலே பறிகொடுத்த திலகவதியார் தன் நம்பிக்கை வாழ்வு நடத்துகின்ருர். அவர் வாழ்வு சேவை நிலையில் அமைகின்றது. தனக்கென்று இன்பங்கள் கிடையாதவிடத்து மற்றவர்க்கு நலமளிக்கும் செம்மை வாழ்வாக மாறுகிறது. திருமணம் ஆகாமலே துறவு பூண்டு தவ வாழ்வு வாழும் அவர் வரலாறு பெண்கள் வாழ்வின் தத்து வத்தை விளக்குகின்றது. சமூகப் பணியிலே பெண் எத்தகைய நிலையில் ஈடுபடுகிருள் என்பதை அவர் வரலாறு உணர்த்துகின்றது.

இந்து சமயம் பெண்களின் கடமைகளைத் தெளிவாக வரையறை செய்துள்ளது. பழைய புராணக் கதைகளிலும் இதிகாசங்களிலும் பெண் களின் வாழ்வு நிலை சித்தரிக்கப் பட்டிருக்குமாற்றை நோக்குமிடத்து இது புலனுகின்றது.

மகாபாரதம் பெண்ணின் கடமைகளை வற்புறுத் தும்போது அவள் அடையக்கூடிய சில கஷ்டங் களையும் விளக்கிக் காட்டுகின்றது. குந்திதேவி தன் இளமைக் காலத்திற் செய்த காரியத்தால் தன் குடும்பத்தவர்க்கு எத்துணைக் கஷ்டங்களைத் தேடினுள் என்பதை மகாபாரதம் உணர்த்துகின்றது. பெண்ணுனவள் தன்கடமை எதுவென அறியாமல் இருப்பதால் ஏற்படக்கூடிய தீமையை இது விளக்கு கின்றது. இன்னும் அவளது செயல் அவளோடு சம்பந்தப்பட்ட பெண்களையும் எவ்வாறு பாதிக் கின்றது. என்பதையும் அது விளக்குகின்றது.

ஐவருக்கும் மனைவியாக வாழ்ந்த பாஞ்சாலி தன் கணவர்களைவிடக் கடவுளாலேயே காப்பாற்றப் பட்டாளென்ற தத்துவத்தையும் மகாபாரதம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இராமாயணத்தில் சீதா தேவியின் குழந்தைமையால் ஏற்பட்ட பாரதூரமான விளைவுகள் சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளன. இராம அவதாரத்தின் தேவையை உணர்த்தும் பாத்திரமாகச் சீதை உருவாக்கப்பட்டதோடு அல்லாமல் பெண்ணினத்தின் பண்புக்கு ஓர் எடுத்துக் கட்டாக வும் விளங்குகின்ருள்.

இந்து சமயம் பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் கற்பு என்ற சிறப்பிலக்கணத்தைக் கொடுத்துள்ளது. கற்பினுல் எதையும் சாதிக்கும் ஆற்றல் பெண் களுக்கு உண்டு என்பதை இந்து சமயம் வலியுறுத்துகிறது. கணவனைத் தெய்வமாகப் பெண் வணங்கினுல் அற்புத ஆற்றல் படைத்தவளா கிருள். அந்த ஆற்றல் எதையும் அழிக்கும் தன்மை வாய்ந்தது.

பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் இந்து மதம் ஒழுக்க நெறிகளைச் சமூகத்திற்கு ஆக்கிக் கொடுப்ப வர்கள் பெண்களே என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. பெண் தன் குடும்ப நிலையில் ஒழுக்கத்தைப் பேணினுல், நாட்டின் ஒழுக்கம் தானுகவே பேணப்படும். இதற்காகவே பெண்ணின் பெருமை பற்றிய பல கதைகள் புராணக் கதைகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனைய மதங்கள், பெண்கள் துயரத்துக்கே துணையானவர்கள் என்ற கோட் பாட்டைக் கொண்டிருக்க, இந்து சமயம் அவர்களது தனித்துவங்களை வெளிப்படுத்திக் காட்டியது.

வீட்டிலிருந்தே மனிதனை நெறிப்படுத்தும் வழி களை இந்து சமயம் கூறுகின்றது. அதனுல் குடும்பத் தில் செய்ய வேண்டிய பல்வேறு விதமான சடங்கு களையும் பெண்களுடனும் தொடர்புறுத்தி இந்து சமய நூல்கள் கூறலாயின.

குடும்பத்தில் நிகழும் எந்த விதமான முக்கிய நிகழ்ச்சியும் சமயச் சடங்கு இல்லாமல் நடைபெற மாட்டாது. குழந்தையின் பிறப்பு, குழந்தைக்குப் பெயரிடுதல், குழந்தைக்கு முதன் முதலாகத் திட உணவு கொடுத்தல், கல்விக்கு அனுப்புதல், திருமணம், இறப்பு ஆகிய பல்வேறு நிலைகளிலும் பலவிதமான சடங்குகளை இந்து சமயம் வகுத் துள்ளது. இச்சடங்குகளைச் செய்வதற்கு இல்வாழ் வான் தன் வாழ்க்கைத் துணையான மனைவியை நாடு கின்ருன். தான் செய்ய வேண்டிய ஐந்து நிவேதனங் களையும் ஒழுங்கு முறையிலே செய்வதற்கு ஆணுக்குப் பெண் உதவுகின்ற பணியினைச் செய்யும் படி இந்து சமயம் பெண்ணுக்குச் சில முக்கியமான கடமைகளை வகுத்துக் கூறியுள்ளது.

ஏனைய குடும்ப அங்கத்தவர்கள் ஆன்மீக நெறி யிலே செல்வதற்கு அப்பெண்ணின் கடமைகள் சரி வர நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். உணர்வும், அறிவும் குழந்தை நிலையிலிருந்து ஒருவனுக்கு ஊட்டப்படு

வ்த்தற்கும் அவன் தொடர்ந்து தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அந்நெறிச் செல்வதற்கும் பெண்ணே துணையாகின்றாள்.

இந்து சமயம் தன்னிலையைக் காலத்துக்குக் காலம் புதுப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சமூக நிலைகளில் மாறுதல்கள் ஏற்படும்போது வாழ்க்கை முறையும் சிந்தனைகளும் மாறுபடுகின்றன. இதனால் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நெறியாகவும் இந்து சமயம் இன்று விளங்குகின்றது. பெண்களுக்கு உரியதாக இந்து சமயம் வகுத்த கடமைகளில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டது. இதனால் இந்து சமயத்திலே சீர்திருத்தக் கொள்கைகள் பரவத் தொடங்கின.

ஆரிய சமாஜம் என்பதை நிறுவி, சுவாமி தயாநந்தா சில புரட்சிகரமான மாற்றங்களை இந்து சமயத்தின் நெறிகளிலே ஏற்படுத்தினர். அவற்றுள், பெண்களைப்பொறுத்த வரையில் விதவைகள் மறுமணம் செய்தல் பற்றிய சில கருத்துக்களை அவர் முன்வைத்தார். அவரைத் தொடர்ந்து பெண் மணியான திருமதி அன்னி பெஸண்டு அம்மையார் இந்து சமயத்தைப் பற்றிய சில சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை இந்தியரிடம் கூறிச் சென்றார். "இந்து சமயமின்றி இந்தியாவிற்கு எதிர்காலம் இல்லை. இந்தியாவின் வேர்கள் ஆழமாகப் பதிந்துள்ள மண்ணை இந்து சமயமாகும். அதிலிருந்து அதை வேறுபடுத்தினால் மண்ணிலிருந்து பிடுங்கப்பட்ட மரம் போலவே இந்தியாவும் மடிந்து விடும்" என்று அவர் கூறிய கருத்து இந்து சமயத்தின் வளர்ச்சிப் பாதையில் சிந்தனைச் சிதறல்களை ஏற்படுத்தியது.

இந்து சமயம் பெண்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் உரிமைகளைப் பற்றி இன்று பலரும் அறியாததன் காரணத்தாலேயே இந்து சமயத்தின் மீதுள்ள நம்பிக்கை ஏனைய புதுமைக் கருத்துக்களால் தாக்கப் பெறுவதற்கும் காரணமாயிற்று. இந்நிலையைப் பாரதி நன்குணர்ந்திருந்தான். அதனால் தனது பாடல்களிலே பெண் தெய்வங்களைப் பற்றிய கருத்துக்களைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினன். பழைய இந்து சமய இலக்கியங்களை நன்கு பயின்றிருந்தமையால் அவற்றை மற்றவர்க்கும் உணர்த்த வேண்டிப் பாடல்களைப் பாடினன். சக்தியைத் தன் நம்பிக்கையின் ஆதாரமாக்கினன். பாரதியின் சக்திப் பாடல்கள் பாரதியின் சமய நம்பிக்கையினை மட்டுமன்றி மற்றவர்களும் அந்த உணர்வினை அறிவதற்குப் பெரிதும் உதவின. காளி, சரஸ்வதி, இலக்குமி என்னும் முப்பெரும் பெண் தெய்வங்களைப் பற்றிய பாரதியின் பாடல்கள் பெண் தெய்வங்களது கோட்பாட்டை மட்டும் விளக்குவதோடு அமையாது இந்து சமயத்திற் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சிறப்பினையும் மறைமுகமாக உணர்த்துகின்றன.

அறிவு, ஆக்கம், அழிவு என்னும் முப்பெரும் சக்திகள் பெண்களிடம் உள்ளன. அச்சக்திகளை ஏற்ற சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்றவாறு பயன்படுத்துவதால் பெண் தன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகிறாள். தன் மென்மைக் குணங்களையும் அறிவுத் திறனால் வாழ்வு நெறிக்காக அர்ப்பணிக்கும் பெண்மையின் உயர்ந்த லட்சியம் இந்து சமயத்தின் கோட்பாடாகவே அமைந்து விட்டது. இந்த உலகையெல்லாம் காக்கின்ற அன்னை பராசக்தியாகப் பெண்களைப் போற்றும் மரபினை இந்து சமயமே ஆரம்பித்து வைத்தது. பாரதியின் பாடல் ஒன்று அதனை நன்கு விளக்குகின்றது.

மலையிலே தான்பிறந்தாள் சங்கரனை மாலையிட்டாள்
உலையூதி உலகக் கனல் வளர்ப்பாள்
நிலைபி லுயர்ந்திடுவாள் நேரே அவள்பாதம்
தலையிலே தாங்கித் தரணிமிசை வாழ்வோமே.

புல்லைக் காட்டிலும் தாழ்மை கொண்டிரு. மரத்தைப் போல் பொறுமையாக இரு. உன்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணிக் கொள்ளாதே. பிறரை மதித்திடு ; ஹரி எப்பொழுதும் புகழப் பட வேண்டியவன்.

— சைதன்யர்

"பெண்ணென்றும் பெரும் பேறு"

விந்துவான்
திருமதி வசந்தா வைத்தியநாதன்

"எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல்
வேறொன்றறியேன் பராபரமே".

முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியதாய் மூவா இளநலம் காட்டி, முதுமை அழகைக் கூட்டி, காலம் இறந்து நிற்கும் ஒப்பற்ற பழம்பெரும் மதம் இந்துமதம். இந்துமதம் என்ற நூலில் பல்வேறு வகைப்பட்ட பல்வேறு தனித் தன்மை கொண்ட சமயங்கள் மணிகள் போலக் கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்துக்கள் என்றழைக்கப்படும் நாம், பல்வேறு தத்துவங்களை அநுசரிக்கின்றோம். பல்வேறு தெய்வ வழிபாடுகள். பல்வேறு சடங்குகள். ஆனாலும் எல்லோரும் ஒட்டு மொத்தமாக இந்துக்களே, உலகில் வேறு எந்த மதத்திலும் காணப்பெறாத புதுமை இது, விரிந்து கொடுத்துத் தன்னை அடைந்தோரைக் காக்கும் கருணையின் நெகிழ்ச்சிதான் இம்மதத்தின் ஆணிவேர்.

"அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்த பின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே"

என்ற திருமூலரின் ஓங்கிய குரலே இந்து மதத்தின் தாரக மந்திரம்.

இசை நிகழ்வில், வெவ்வேறு இராகங்கள், வேறு வேறு பாடல்கள். மனோரீதியான கற்பனைகள்,.....ஆனால் அத்தனைக்கும் ஓர் அடிப்படை நிர்ணயம் உண்டு. அதுதான் ஆதாரசுருதி. சுருதியிலிருந்து விலகாதவரை இசைக்கு மதிப்பு உண்டு. அதுபோல வேதம் காட்டும் வழியிலிருந்து விலகாதவரை இந்துவிற்கும் பெருமையுண்டு.

நாம் வாழும் வாழ்க்கை வேறு. நமது முன்னோர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை வேறு. நாம் இன்று சமயம் வேறு, வாழ்க்கை நடைமுறை வேறு என்ற சிந்தனையில் வாழ்கிறோம். ஆனால் நமது முன்னோர்களோ வாழ்க்கையைச் சமயமாக்கி வீரம், காதல், விளையாட்டு எல்லாவற்றிலும் ஆன்மீகப் புனிதங்களைக் காணும் பக்குவம் பெற்றிருந்தனர். இகம், பரம் என்ற வேற்றுமைகளில் ஒற்றுமையைக் கண்டனர். ஒவ்வொரு விநாடியும் இறை நினைவுடன் கூடிய வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். வேதகாலப் பெருமக்கள் ஒன்றேயான சக்தியைக் கண்டு ஆனந்தம் கொண்டனர், அதிலே மெய்ப்பொருளை, சத்தியத்தை, ஒழுங்கை உருக்கட்டினர். பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை வேத இசையிலேயே வாழ்ந்து மடிந்தார்கள். ஹிந்து சமயத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளையும் வேதம் என்ற கொடியால் கட்டி ஒருங்கிணைத்தார்கள்.

வேதத்திற்குப் பேதம் தெரியாது. தன்னை உயர்த்திக்கொண்டு மற்றவர்களைத் தாழ்த்தத் தெரியாது. வாழ்வின் ஜீவனான அறத்தையும் ஒற்றுமையும் அது வலியுறுத்துகின்றது. இது எல்லாக் காலத்திலும், எல்லா மதங்களுக்கும், எல்லா நாடுகளுக்கும் பொதுவானது. மொழி, மத, இனங்களைக் கடந்து காலம் காலமாக நிற்கும் அதிசய மேல்வரிச் சட்டம்.

"லோகா சமஸ்தா சுகினோ பவந்து"
இதுதான் வேதக் கொள்கை. இந்து மதத்தின் கொள்கை.

இந்து மதத்தில் காணும் மற்றுமொரு விழுமிய கொள்கை பெண்மையின் ஏற்றம். இதுவும் ஏனைய மதங்களின் அதிகம் சிறப்புறுத்தப் பெறாத செய்தி, அன்னையைத் தெய்வமாக மதிக்கும் பண்பு......இல்லை தெய்வத்தையே அன்னையாக மாற்றும் மாண்பு, இந்துக்களின் தனிப் பெருஞ் சொத்தும் அதர்வ வேதத்தில் நீ பெண்: நீயே ஆண் (த்வம்ஸ்திரீ த்வம் புமான்அஸி) என்று பரம் பொருளைப் பெண்ணாகப் போற்றும் வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. அருள்மலரும் அதிகாலைப் பொழுதை "உஷை" என்ற பெண்ணாகக் கண்டவர்கள், அச்சம் தரும் இரவுப் பொழுதை "ராத்ரீ" என்ற பெண்ணாகக் கண்டு வழிபட்டனர். அதுமட்டுமல்ல இவ்வுலகைப் படைத்துக், காத்து, அழிக்கும் முப்பெருஞ் செயல்களைச் சக்தியின் உருவிலே வழிபட்டார்கள், அண்டாண்ட கோளங்களையும் ஆளும் ஆளுமையைப் பராசக்தியாக, இராஜராஜேஸ்வரியாக வணங்கி மகிழ்ந்தனர். கல்விக்கும், செல்வத்திற்கும், வீரத்திற்கும், கலைமகளையும், திருமகளையும், அலைமகளையும் அதிதெய்வமாக ஆக்கி உவந்தனர். வாழ்வின் எல்லாக் கோணங்களிலும் பெண்மைக்குப் பெருமை சேர்த்தனர் நம் முன்னோர். வாழ்வை வளமாக்கும் பாரிய பொறுப்பைப் பூவையரின் பூங்கரங்களிலே ஒப்படைத்தார்கள். ஒருபெண் இல்லறத்திலே மனைவியாக மட்டுமல்ல, மந்திரியாக, நண்பனாக, ஆசானாக இப்படிப் பல கோணங்களில் பணிபுரிகின்றாள் கணவன் தவறிழைக்கும் பொழுது இடித்துத் திருத்திய தையலார்களை நாம் அறிவோம்.

"தீண்டுவீராகில் எம்மைத் திருநீலகண்டம்"

எனச் சிவன்மேல் ஆணையிட்டு அற்புறு புணர்ச்சியின்மை அயலறியாவகை வாழ்ந்து பண்பையும், பதியையும் காத்த திருநீலகண்டரின் மனைவி...

மைவைத்த கண்டன் நெறியன்றி மற்றோர் நெறியறியாத் தவத்திருவாட்டி, தென்னவன் தேவி மங்கையர்க்கரசி, அன்பு ஒன்றையே ஆயுதமாக்கி, தவறிழைத்த கணவனைத் திருத்தி, சைவசமய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட வீரப்பெருந்திரு...

பிறர் பொருளை வெளவி வளர்த்த, கள்ளத் தொழில் கைதேர்ந்த நீலனை, யாருக்கும் பணியாத அந்த அஞ்சா நெஞ்சனை, தன் ஆடற் கலையால் வென்று, தன்னைப் போலவே மாலவன் அடியார்களிடம் மனம் கொளவைத்து, "பீதகஆடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி" வந்து அஷ்டாக்ஷரத்தை உபதேசிக்கும் பேறு பெறச்செய்து, நீலனைத் திரு மங்கையாழ்வாராக மாற்றியவள் குமுதவல்லி என்ற ஆடற்கலையரசி.

சிறுவயதில் பெற்றோர்களை இழந்து அன்பிற்காக ஏங்கித் தவித்தவள் இராம்போலா ...... அந்த அன்பினைத் தன் மனைவியின் வடிவத்தில் கண்டு ஆராக் காதல் அவள்மீது கொண்டான். ஓர்நாள்... அவனைப் பிரிந்து அவள் பிறந்தகம் செல்ல அவளின் பிரிவுத் துயர் பொறுக்காத இராம்போலா கொட்டும் மழை யென்றும் பாராது, வெட்டும் மின்னலென்றும் கருதாது ஓடோடி வந்து நள்ளிரவு நேரத்தில், பாம்பை மரவிழுதாக எண்ணி, அதன்வழி இறங்கி, வீட்டுற்குள் வந்து தனது மனைவியிடம் தன் காதலைப் புலப்படுத்துகின்றான். 'அழியும் தன் உடல்மேல் வைத்த இந்த ஆழ்ந்த அன்பை, அழியா அழகனை இராகவனிடம் வைத்தால் இப்பிறவிப் பயன் கிடைக்குமே' என்று பரிவாக எடுத்துரைத்தாள் இரத்தினாவளி. மறு வினாடியே இராம்போலா அழிந்தான் . ...துளசிதாஸர் உதயமானார். 'இராம சரிதமானசம்' என்ற அமரகாவியம் நமக்குக் கிடைப்பதற்கு அடி கோலியவள் ஒர் பெண்மணி.

அதுமட்டுமல்ல. உயர்ந்த நோக்கங்கள் உலகினில் நிறைவேறத் தியாகத் தீயில் தங்களை ஆகுதி ஆக்கிக்கொண்ட பெண்களும் உண்டு.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தவர் வாசஸ்பதிமிச்ரர். அனைத்து சாஸ்திரங்களிலும் கரை கண்டவர், ஆதிசங்கரர் எழுதிய பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யத்திற்கு மிக அரியமுறையில் விளக்கம் அருளியிருக்கின்றார். அதற்கு "வாசஸ்பதீயம்" என்று பெயர். அப்படி அவர் விளக்க உரை எழுதும் காலத்தில்தான் அவரது திருமணம் நிகழ்ந்தது. திருமணம் அவரது எழுத்துப் பணியைத் தடைசெய்யவில்லை. அப்பணி தங்குதடையற்ற பிரவாகம் போல் பொங்கிப் பெருகிக் கொண்டே போயிற்று. வாசஸ்பதி மிச்ரரின் இளம் மனைவியின் இளமை அனலின் மெழுகாகக் கரைந்தது. ஆனால் மிச்ரர் இதைக் கவனிக்கவில்லை. ஆண்டுகள் பல உருண்டன, புத்தகம் உருவாயிற்று. தலைநிமிர்ந்தார் வாசஸ்பதி மிச்ரர். அவர் கண்டது தலை நரைத்துத் தோல் சுருக்கமுற்ற மனைவியின் முதுமையையே. மிச்ரரின் மனம் உருகியது. தான் எழுதிய அப்புத்தகத்திற்குத் தனது பத்தினியின் பெயரான "பாமதி" என்றநாமத்தையே சூட்டித் தியாகத்தின் சின்னமாக அதனை நிலைநாட்டினார்.

தம்பியார் உளராக வேண்டும் என வைத்த திலகவதியாரின் தயர அவர் கழுத்தில் எற இருந்த மங்கல நாணைத் தடைசெய்தது. அம்பொன் மணி நூல் தாங்காது அனைத்துயிர்க்கும் அருள் தாங்கித் திரு நாவுக்கரசர் என்னும் ஞானச் செல்வத்தை அளிக்கத் திலகவதியார் செய்த தியாகம் ஒப்பற்றது.

தனக்குக் கிடைக்க இருந்த பொருட் செல்வத்தை விலக்கி, தன் கணவரான யாக்ஞவல்கியரிடமிருந்து ஞானச் செல்வத்தைப் பெற நிழல்போல் அவரைத் தொடர்ந்த வேதகால வனிதையான மைத்ரேயியின் மாண்பும் எண்ண இனிப்பவை,

இப்படிக் கல்வியாலும், ஒழுக்கத்தாலும், தியாகத் தாலும் இந்து மதப் பண்பாட்டைக் காத்த மங்கையர் களின் வரலாறுகள் எண்ண. எண்ண இனிக்கும் இன் சுவை ஊற்றுகள். இதைக் கருத்திற் கொண்டுதான் கவிமணி அவர்கள்,

"மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே நல்ல
மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா"

என்று முழங்கினர் போலும்.

உண்மைதான். பெண்மையே ஓர் அரிய தவம்தான்.

தத்துவ ஞானிகள் கூறும் சச்சிதானந்தக் கடவுளும், பக்தர் கள் கூறும் ஆத்மார்த்தக் கடவுளும், தனித்தனிக் கடவுள் அல்லர். இருவரும் ஒருவரே. ஒருவர் அருவமானவர். மற்றவர் உருவமானவர். பக்தன் வணங்கும் கடவுளுக்கும், வேதாந்தம் கூறும் பிரமத்துக்கும் வேறுபாடு இல்லை.

— *விவேகானந்தர்*

தக்கனையும் எச்சனையுந் தலையறுத்துத் தேவர்கணம்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதான் என்னேடி
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி அருள்கொடுத்தங்
கெச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்காண் சாழலோ.

— *திருவாசகம்*

குரு அருளும் ஆழ்நிலைத் தியானமும்

திருமதி சந்திரா நல்லலிங்கம்

ஆன்மா பிரமத்தோடு கலத்தற்காகஇயற்றும் வழிபாடுகளைக் குரு, லிங்கம், சங்கமம் எனத் தத்து வார்த்த ரீதியில்மூன்ருக வகுப்பர் மெய்ஞானிகள். இவற்றுள் குருவே முதலில் வைத்துப் பேசப்படுவ தால் அதன் மேன்மை உற்று நோக்கற்பாலது.

குருவழிபாடு பற்றிப் பேசுங்கால் சிவனே திருநந்தி தேவருக்கும், சனற்குமாரருக்கும் குரு வாகியதும் வளவர்கோன் பாவையாம் மங்கை யர்க்கரசியாருக்குத் திருஞானசம்பந்தர் என்ற ஞானக்குழந்தை குருவாக விளங்கியதும், அப் பூதியடிகளாம் திருத்தொண்டருக்கு வாகீசர் குருவானதும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இங்ஙன மாக நம் சமயத்தை நுணுகி ஆராயுங்கால் தெய் வத்தைக் குருவாகக் கொண்டொழுகி நற்கதி யடைந்தவர்களும் தெய்வானுபூதி பெற்ற மெய் யடியார்களைக் குருவாகப் போற்றி வழிபட்டுத் திருப்பேறடைந்தவர்களும் இடம் பெறக் காண லாம்.

பதினன்கு மெய்கண்ட சாத்திர நூல்களுள் ஒன் ருன திருவருட்பயனிலே குருவருள் பற்றி உமாபதி சிவாசாரியார் சுவைபடக் கூறிச் செல்லும் உவ மைகள் உய்த்துணரற்பாலன. ஞானசாரியன் இன்றி ஞானம் தோன்ருது என்பது இவர் கருத்து. எமது கண்ணுக்குத் தோன்ருமல் இதுவரை படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்,மறைத்தல் ஆகிய கிருத்தியங்களைப் புரிந்த இறைவன் ஆன்மாவின் பக்குவ நிலை உணர்ந்து அருளையும் செய்ய வரு வான் என ஆணித்தரமாக இவர் எடுத்துரைக் கின்ருர். குருவுக்கு என்ன தெரியும், குருவினல் என்ன நன்மையுண்டு என்ற ஐயப்பாடுகளைக் குருவை நெருங்கு முன்பே ஆன்மா தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

காட்டு யானையைப் பொறிக் கிடங்கினுள் அகப்படுத்திய பின் அதனைப் பழக்கவும் பழக்கப் பட்ட யானையையே பயன்படுத்துவர். இதேபோல் ஆன்மாவின் ஆணவத்தை அகற்றவும் திருவருளை நல்க இட்டுச் செல்லவும் சகலருக்கும் இறைவன் குருவடிவிலே மானிட வடிவந்தாங்கி அருள் புரிவான்.

பாம்பினுற் கடியுண்டு விடம் ஏறப்பெற்ற மனிதனுக்குக் கடிவாயிலே கீரியைப் பொருந்த வைப்பதால் பயனில்லை. இங்ஙனம் செய்வதால் விடம் தீருமோயெனில தீராது. மாந்திரீகன் தன்னைக் கீரியாகப் பாவித்து, ஆதி தைவீகமாவிய நகுல மந்திரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் உச்சரித்து வந்த பழக்கத்தினுலேயே, அந்த மந்திர ரூபமே தானுகப் பாவனை செய்து பார்க்க (நயனதீட்சை) விடம் அகலும். இங்ஙனமே ஆணவவிடம் ஏறிய ஆன்மாவுக்கு விடந்தீர்க்கும் மாந்திரீகனுக இறை வனே குரு வடிவந்தாங்குவான்.

சூரிய காந்தக் கல் என்ருெரு வகைக் கல் உண்டு. இதனையும் பஞ்சையும் சேர்த்துச் சூரிய ஒளியிலே வைப்பின் பஞ்சு தீப்பற்றி எரியும். சூரிய ஒளி இல்லாவிடத்துப் பஞ்சு தீப்பற்றிக்கொள் ளாது. எங்ஙனம் சூரியனுடைய ஒளி இன்றேல் பஞ்சு தீப்பற்றிக்கொள்ளாதோ அங்ஙனமே குரு அருளின்றேல் ஆன்மா திருவருளைப் பெற முடியாது.

மேற்கூறியவற்ருல், ஆன்ம ஈடேற்றம்பெறக் குருவருள் இன்றியமையாதது என்பது புலனு கின்றது. இவை பன்னிரண்டாம் நூற்ருண்டில் உமாபதி சிவாசாரியார் கண்ட தத்துவச் சிதறல் களாகும்.

இன்றைய விஞ்ஞான உலகிலே மறுமையை அன்றி இம்மையையும் பயனுள்ளதாக்க, வாழ்வை வளம் பெறச்செய்ய, புத்திக்கூர்மை பெற, ஞாபக சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்ய, புத்துணர்ச்சி பெற, புதிய சிந்தனைகள் முகிழ்க்க, நோயின்றி நீண்ட காலம் வாழ ஆழ்நிலைத் தியானம் என்ற அரிய சாதனம் சிறந்த ஊடகமாகப் பயன்படுகிறது. இதுவும் குருவருளினேடு சம்பந்தமுடைய தொன்று.

இத்தியானத்தின் மூல கர்த்தா மகரிஷி மகேஷ் யோகி அவர்கள் வடநாட்டவர்; ஜபல்பூர் என்ற இடத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அலஹாபாத் பல்கலைக் கழகத்தில் பௌதிக இயலில் சிறப்புப் பட்டம் வாங்கியவர். இவர் தமது குருவின் கீழ் பதின்மூன்றாண்டுகள் சீடராக இருந்து, ஓராண்டு இமாசலத்தில் குகையொன்றில் தனித்து வாழ்ந்து, தாம் கண்டறிந்த இத் தியான முறையை இக்காலத்திற்கேற்ற வகையில் விஞ்ஞானக் கலவையூடே இவ்வுலகுக்கு அறிமுகஞ் செய்யத் தொடங்கினர்.

மகரிஷியின் கொள்கைக்கு, அதாவது தியானத்திற்கு ஐரோப்பியநாடுகளும் சிறப்பாக அமெரிக்காவும் விளைநிலங்களாயின. மேற்கு நாட்டவர் கிழக்கில் காணும் ஆன்மிக வளர்ச்சிக்குரிய எதனையும் எளிதில் தள்ளிவிடுவதில்லை. போதைப் பொருள்கள், புலநுகர்ச்சி, போதிய செல்வம்—இவற்றால் உடலையும் உள்ளத்தையும் விரயஞ்செய்து நிம்மதியற்றுத் தத்தளித்த மேலை நாட்டவர்க்கு, அலைகடலிற் கலமுடையச் சிதறிய மக்கள் கூட்டம், சிக்கெனப் பிடித்து நீந்திக் கரை சேரக் கிடைத்த மிதவையாக இத்தியானம் பயன்பட்டது. ஆயிரமாயிரம் அமெரிக்கரும் ஐரோப்பியரும் இத்தியானத்தின் பயனை உணர்ந்து ஆன்மிக நெறியிலே வீறுநடை போடத் தலைப் பட்டனர். ஆகவே மகரிஷியின் தலைமைப் பீடம் சுவிற்சலாந்தில் அமைந்திருப்பதில் ஆச்சரிய மில்லை. மேரு (Meru—மகரிஷி யூரோப்பியன் றிசேச் யூனிவசட்டி) என்ற பல்கலைக் கழகம் ஐரோப்பாவிலும், (Meru—என்ற பல்கலைக்கழகம் (மகரிஷி இன்ரநேஷனல் யூனிவசிட்டி) வட அமெரிக்காவில் **Fair Field** லும் அமைந்திருக் கின்றன.

இது நம் பண்டைய ரிஷிகளின் சாதனை. முற்றிலும் உபநிடதத் தத்துவங்கள் நிறைந்தது சங்கராச்சாரியாரின் 16-ம் நூற்றாண்டு அவ் வைதக் கோட்பாடு. அதாவது, பரமாத்மாவாகிய பரம்பொருளும், ஜீவான்மாவாகிய ஆன்மாவும் அழிவற்றவை. ஜீவன் பரம்பிரம்மத்தை அடைய அவாவுகின்றது. ஈற்றில் ஜீவான்மா பரமாத்மாவுடன் இரண்டறக் கலப்பதால் இரண்டிற்கும் பேத மற்ற நிலை காணப்படுகிறது. இதனை மகரிஷி இந்து மதத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்து, மதபேத மின்றி இன்றைய விஞ்ஞான உலகுக்கு உகந்த வகையில் நம்மிடையே பயில விட்டுள்ளார். ஆழ் நிலைத் தியானத்தை மிகக் குறுகிய காலத்தில் மகரிஷியின் ஸ்தாபனத்தில் பயின்ற ஆசிரியர் களிடம் பயின்றுகொள்ளலாம்.

ஆழ்நிலைத் தியானம் என்னும்போது, எல் லோருக்கும் ஐம்புலனடக்கம் அவசியம் என எண்ணுகின்றனர். ஆகையால் தியானம், மிகக் கஷ்டமானது எனத் தீர்மானிக்கின்றனர். உண்மை அப்படி அல்ல. ஆழ்நிலைத்தியானம், பயில மிக இலகுவானது, நுட்பமானது, நவீன மானது, இயற்கையானது. தியானத்தின்போது எமது உள உடல் தொழிற்பாடுகள் இயற்கை யாகவே தணிவடைகின்றன. நாம் ஆழ்ந்த அமைதியை அநுபவிக்கின்றோம். அதாவது கனவு, நனவு, உறக்கம் அற்ற ஒரு நிலைக்கு நம்மை இத் தியானம் இட்டுச் செல்கிறது. இந்நேரத்தில் நரம்புத் தொகுதிகளிற் காணப்படும் அமுக்கம் (Stress) நிலைகுலைந்து அகன்று போகின்றது. இதனால் சிந்தனைப் பாதை சீர்ப்படுகிறது. நரம்பு சம்பந்தமான வியாதிகள் குணமடை கின்றன. சூரிய புத்தியும் ஞாபக சக்தியும் அதிகரிக்கின்றன.

சாதாரணமாக நாம் சுவாசிப்பதைவிடத் தியான நேரத்தில் மிகக் குறைந்த அளவு, அதாவது ஒரு நிமிடத்திற்கு 6-8 தடவைகளே சுவாசிக் கின்றோம். சுவாசப் பைகளின் குறைந்தளவு தொழிற்பாட்டால் இருதயத் துடிப்பு மட்டுப் படுத்தப்படுகின்றது. இதனால் சுவாசப்பை சம் பந்தமான வியாதிகளும், கூடிய குறைந்த இரத்த அமுக்கங்களும் குணப்படுத்தப்படுகின்றன. இத் தியான நேரத்தில் தலையினுட் காணப்படும் அல்பா, தீற்ரு, பீற்ரு என்ற கதிர்கள் வேறு கதியில் இயங்குவதால் கூடிய விழிப்புணர்வும் அறித லுணர்வும் அதிகரிக்கின்றன. அத்தோடு பதி னைந்து நிமிடங்கள் நாம் எடுக்கும் ஓய்வு, பின்னல் ஏற்படப்போகும் நடவடிக்கைக்கு நம்மைத் துரித கதியில் இயங்க வைக்க ஆயத்தம் செய் கின்றது.

இன்றைய உலகிலே கிளர்ச்சிகள் அதிகரித் துள்ளன. பஞ்சமாபாதகங்கள் தலைவிரித்தாடு

கின்றன. துவேஷம் வளர்கின்றது. இவை எல்லாம் நம்மிடையே அமுக்கம் (Stress) அதிகரிப்பதாலேயாம். மாணவன் ஒருவன் படித்தும் மேற்படிப்புக் கிடைக்கவில்லையே என்ற எண்ணத்தால் அமுக்கப்படுகின்றான். அடுத்தவன் படிக்கின்றானென்று படிக்க முடியாதவன் மனம் புழுங்கிப் பெருமூச்சு விடுகிறான். அந்த எண்ணமே அவனை அமுக்கி வதைக்கிறது. இதனால் நாட்டிலே போட்டி பொறாமை பூசல் என்பன வளர்கின்றன. இது தனி மனிதப் பாதிப்பு, நாட்டுப் பாதிப்பு, உலகப் பாதிப்பு என வளர்ந்து யுத்தமாக உயர்கிறது. அணுகுண்டுகளும், நவீன ஏவுகணைகளும் உலகை அழிக்க உருவாகின்றன. மனிதன் தன்னிடத்தே கடவுள் தன்மையைக் காண்பானானால் அதனைவிட மேலான செயல் வேறொன்றில்லை. என்னுள் இருப்பது கடவுள் தன்மை; இதுவே ஏனைய உயிர்களிடத்தும் காணப்படுவது, என்ற தத்துவத்தை மனிதன் உணர்ந்தால் அதுவே அவனை உயர்ந்த மனிதனாக்குகின்றது.

எனவே, மக்கள் போதைப் பொருள்களை மறக்க, பஞ்சமாபாதகங்களாம் வன்செயல்களை அகற்ற, சமாதானம் வளர, ஏற்றத் தாழ்வு அற்ற ஒருணர்வு மேலோங்க, நாட்டிலே சுமுக நிலையும் மகிழ்ச்சியும் நிலவ வழிவகுக்க வல்லது, குரு அருளால் வந்த ஆழ்நிலைத் தியானம் என்றால், மிகையாகாது.

மனசு பகவானின் இடம். அதைக் குப்பைத் தொட்டியாக்கியிருக்கிறோம். அதைச் சுத்தப்படுத்தி மெழுகி, பகவானை அமரவைத்து நாமும் அமைதியாக அமர்ந்துவிட வேண்டும். தினமும் ஐந்து நிமிஷங்களாவது இப்படித் தியானம் செய்ய வேண்டும். லோகமே முழுகிப் போனாலும் நிற்காமல் நடக்க வேண்டிய காரியம் இது. ஏனெனில், லோகம் முழுகும் போதும் நமக்குக் கை கொடுப்பது இதுதான்.

— காஞ்சி காமகோடி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள்

பாட வேண்டும்நான் போற்றி நின்னையே
பாடி நைந்துநைந் துருகி நெக்குநெக்
காட வேண்டும்நான் போற்றி அம்பலத்
தாடும் நின்கழற் போது நாயினேன்
கூட வேண்டும்நான் போற்றி இப்புழுக்
கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பொய்யெலாம்
வீட வேண்டும்நான் போற்றி வீடுதந்
தருளு போற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே.

— *திருவாசகம்*

கோகழி

ஆ. சிவலிங்கனார்

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

கோகழி என்ற சொல் மணிவாசகப் பெருமானால் ஐந்து இடங்களில் குறிக்கப்படுகின்றது.

1. கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க[1]

2. கோகழி மேவிய கோவே போற்றி[2]

3. கொம்பின் மிழற்றும் குயிலே
கோகழி நாதனைக் கூவாய்[3]

4. ....கடைய னேனைத்
தொண்டாகக் கொண்டருளும்
கோகழியெம் கோமாற்கு[4]

5. நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல
எண்ணியெழு கோகழிக் கரசைப்— பண்ணின்
மொழியாளோ டுத்தர கோசமங்கை மன்னிக்
கழியா திருந்தவனைக் காண்[5].

என்பன அவ்விடங்கள்.

இக் கோகழி என்பது, கன்னட நாட்டுப் பெல்லாரி மாவட்டத்திலுள்ள கோகழி என்ற ஊர் என்றும், சீகாழி என்றும், திருவாவடுதுறை என்றும், திருப்பெருந்துறை என்றும் பலர் பலவாறு கூறுவர்.

சைவப் பெரியார் மு. அருணாசலம்பிள்ளையவர்கள் திருப்பெருந்துறைக் கோயிலைக் குறிக்கும் என்பர்[6]. மேற்கண்ட ஊர்கள் பற்றிய கருத்துக்களைத் தெளிவுற மறுத்துள்ளார்கள். ஆதலின் அவைபற்றி ஆராயாமல் பிள்ளையவர்கள் கூறும் கருத்துப் பற்றி மட்டும் இக்கட்டுரையில் கருதலாம்.

திருப்பெருந்துறைக் கோயிலுக்கே கோகழி என்னும் பெயராகும் என்பதற்கு அவர்கள் கூறும் காரணங்கள் இரண்டு. அவை :

1. கோ என்பது பசுத்துவம்; கழி என்பது கழித்த இடம். எனவே மணிவாசகர் தமது பசுத்துவம் கழித்த இடம் திருப்பெருந்துறைக் கோயிலாதலின் அதனைக் கோகழி எனக் குறிப்பிட்டார்.

2. பல சிவ தலங்களில் தலத்துக்கு ஒரு பெயரும் கோயிலுக்கு ஒரு பெயரும் அமைந்திருப்பதை நாம் அறியலாம். வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறை ; சாத்தமங்கலம்-அயவந்தி; கருவூர்-ஆநிலை எனக் காணலாம். இங்ஙனமே பெருந்துறைக்கும் நாம் கொள்வோமானால் பெருந்துறை ஊர்ப்பெயராகவும் இறைவன் குருமணியாய் எழுந்தருளியாட்கொண்ட குருந்த மர நிழல் (ஆகிய கோயில்) கோகழியாகவும் கொள்ளலாம்.

இனி இவைபற்றிக் காண்போம். தமது பசுத்துவத்தைக் கழித்த இடம் என்று எவ்விடத்தையும் எவரும் கோகழி என்ற பெயரால் குறிக்கவில்லை. கோகழி என்ற ஆட்சி மணிவாசகப் பெரு

---

1. திருவாசகம்—சிவபுராணம். அடி 3.
2. போற்றித்திருவகவல். அடி 157.
3. குயிற்பத்து 6.
4. பண்டாயநான்மறை 1.
5. பண்டாயநான்மறை 5.
6. திருவாசக ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு. பக்கம்-(30-52).

மாஞல் வெளிப்பட்டும் அவர்க்குப் பின்வந்தோர் யாரும் அதைக் கொள்ளவில்லை. அதனுல் முதற் காரணம் பொருந்துமா என்பது ஆய்வுக்குரியதே.

வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறை, கரு ஊர்த்திருவாநிலை என ஊரும் பேரும் சேர்த்துக் கூறப்படுதல்போலத் திருப்பெருந்துறைக் கோகழி எனச் சேர்த்துக் கூறப்படாமையின் இரண்டாம் கருத்தும் ஆய்வுக்குரியதே.

''நண்ணிப் பெருந்துறையை'' என்னும் பாடலில், பெருந்துறையைத் தனியாகவும் கோகழியைத் தனியாகவும் மணிவாசகர் கூறிஞரேயல்லாமல் பெருந்துறைக்கோகழி எனச் சேர்த்துக் கூறவில்லை. சேர்த்துக் கூறுவது வழக்கு என்பதை,

''கடந்தையுள் தூங்கானை மாடச் சுடர்க் கொழுந்தே''[7] என அப்பரடிகள், பெண்ணுடகக் கோயிலைக் 'கடந்தையுள் தூங்கானை மாடம்' எனக் கூறியதாலும்,

''தக்கிருந்தார் ஆக்கூரில் தான் தோன்றி மாடமே''[8]

என ஞானசம்பந்தப் பெருமான் ஆக்கூரையும் தான்தோன்றி மாடக் கோயிலையும் இணைத்துப் பாடியதாலும்,

''வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறை''[9]

என ஆளுடை நம்பிகள் வெண்ணெய் நல்லூரையும் அருட்டுறைக் கோயிலையும் இணைத்துப் பாடியதாலும் அறியலாம்.

''கச்சித் திருவேகம்பன்''[10]

எனக் காஞ்சிபுரத்தையும் ஏகம்பக்கோயிலையும் இணைத்து மணிவாசகப் பெருமானே பாடியுள்ளாரே.

இனிக் கோகழி என்பது ஒரு தனிப்பட்ட ஊரே என்பதற்குத் திருவாசகத்திலிருந்தே சான்றுகள் காணலாம்.

1. சிவபுராண மூன்றும் அடியில் கோகழியைக் கூறியவர் அச்சிவபுராணத்தின் பதினைந்தாம் அடியில் பெருந்துறையைக் கூறியுள்ளார். ''சீரார் பெருந்துறைத் தேவனடி போற்றி'' என்பது அவர் வாசகம்.

2. ''போற்றித் திருவகவலில்,

பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி
குற்று லத்தெங் கூத்தா போற்றி
கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலையெம் எந்தாய் போற்றி
பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி
கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி''[11]

என்ற அடிகளில் பராய்த்துறை, சிராப்பள்ளி, குற்றுலம் என முன்னரும், ஈங்கோய் மலை, பழனம், கடம்பூர் எனப் பின்னரும் ஊர்களைக் கூறி இடையில் கோகழியைக் கூறியிருப்பதால் கோகழியும் ஒரு தலமேயாகும்.

3. இறைவன் ஊராக உத்தரகோச மங்கையையே கூறிஞர் மணிவாசகர்.

''தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமையாளும்
மாதாளும் பாகத்தன் வாழ்பதியென்—
கோதாட்டிப்
பத்தரெலாம் பார்மேற் சிவபுரம்போற்
கொண்டாடும்
உத்தர கோசமங்கை யூர்''[12]

எனவும்,

கீர்த்தித் திருவகவலில் 'உத்தரகோசமங்கை யூராகவும்'' (120) எனவும் கூறியமை காண்க. கோகழி கோயிலாயின் அங்கு குருமணியாய் வந்து இறைவன் ஆட்கொண்ட சிறப்பு நோக்கி அதனையுடைய திருப்பெருந்துறையையே இறைவன் ஊர் எனக் கூற வேண்டும்; அவ்வாறு கூருமையானும் கோகழி கோயிலாகாது.

4. ''கோகழி யாண்ட குருமணி'' என்றமை போலவே ''கூடல் இலங்கும் குருமணி''[13] என்றதும் நோக்கின் கூடல் போலவே கோகழியும் ஓர் ஊராகும் எனக் கொள்ளலாம்.

5. பெருந்துறையைச் சார்ந்த ஓர் ஊராகக் கோகழியைக் கொள்வதாலும் தவறில்லை. ஒரு நகரம் பல சிற்றூர்களைக் கொண்டு அமைதல் உண்டு. பெருந்துறை பெருவழக்காகவே கோகழி வழக்கிழந்திருக்கலாம்.

''ஆடக மதுரை அரசே போற்றி''[14] என மதுரையைக் கூறிய மணிவாசகர் மீண்டும் அடுத்த அடியில் ''கூடல் இலங்கும் குருமணி

7. திருமுறை 4. 110 : 1
8. திருமுறை 2. 178 : 1
9. திருமுறை 7. 1:1
10. திருப்பொற்சுண்ணம் 4.
11. போற்றி திருவகவல்-அடி 153-160.
12. திருத்தசாங்கம் 3.
13. போற்றித் திருவகவல், 91.
14. போற்றித்திருவகவல், 90.

போற்றி''[15] என மதுரையையே கூறினர். முன்னர் மதுரை என்றவர் அடுத்து அதன் வேறு பெயராகிய கூடல் என்பதைக் கூறுவானேன்? ஒரே ஊரை அடுத்தடுத்து அதன் பெயர்களால் குறிப்பிடுவதால் அவ்விரண்டும் தனித்தனியூர்களே எனக் கொள்ளலாம். மதுரை என்பது பெரிய நகரமாகவும் கூடல் என்பது அதன் உள் ஊராகவும் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். அவ்விரண்டிடங்களிலும் தனித்தனிக் கோயில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பொதுவில் மதுரைக்கு ஒரு கோயிலும் கூடல் என்னும் பகுதிக்கு ஒரு கோயிலும் இருந்திருக்கலாம். இப்படியே பெருந்துறையும் கோகழியும் அமைந்தனவாகலாம்.

(6) மணிவாசகர் தமது குயிற்பத்தில் 2-ஆம் பாடலில் ''பெருந்துறை மேய பிரானை'' எனவும், 3-ஆம் பாடலில் ''சீலம் பெரிதும் இனிய திருவுத்தரகோசமங்கை'' எனவும், 6-ஆம் பாடலில் ''கோகழி நாதனை'' எனவும் குறிப்பிடுவதால் பெருந்துறை உத்தரகோசமங்கை என்னும் ஊர்கள் போலவே கோகழியும் ஓர் ஊராகும் எனக் கொள்க.

7. பெருந்துறைக் கோயிலே கோகழி என்பதற்கேற்ப ''நண்ணிப் பெருந்துறையை'' என்ற பாடலுக்குப் பிள்ளையவர்கள் கூறும் உரையாவது,

''(நெஞ்சே முன்பு நம்பொருட்டு) பண்ணின்
மொழியாளொடு
உத்தரகோச மங்கை மன்னிக் கழியா
திருந்தவன் (இன்று)
பெருந்துறையை வந்து நம்மை யாட்
கொள்ளும் பொருட்டுக்
கோகழியில் உள்ளவனை நீ சென்று
தரிசிப்பாயாக''

என்பது. இவ்வுரையில் அரசை, இருந்தவனை என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை விரிகளுக்கு இயைபு இல்லையாகிறது. அதனால்,

''நெஞ்சே! நம் இடர்கள் போயகல
எழுந்தருளும்
கோகழிக் கரசை, உத்தரகோச மங்கையுள்
மன்னிக் கழியா திருந்தவனைப் பெருந்
துறையை
நண்ணிக் காண்''

எனப் பொருள் கொள்வது சிறக்கும் என்னலாம்.

மேலும் மதுரை, சிதம்பரம், குற்றாலம், பாவநாசம் முதலிய ஊர்ப் பெயர்கள் இறைவன் பெயர்களாகவும் வழங்கப்படுதல் போலப் பெருந்துறை என்பதும் ஊர்ப்பெயராகவும் இறைவன் பெயராகவும் வழங்கப்பட்டதாகலாம். 'பெருந்துறை' என்று சொல்வதன் மூலம் பிறப்பறுத்தேன் என்பார், ''பெருந்துறையே யென்று பிறப்பறுத்தேன்''[16] என்றார்.

அதனால், ''பெருந்துறையை, கோகழிக்கரசை, உத்தரகோசமங்கை மன்னியிருந்தவனை நண்ணிக் காண்'' எனவும் பொருள்கொள்ள அமைந்துள்ளது இப்பாடல்.

8. பெருந்துறைக் கோயிலே கோகழி என்றால், மணிவாசகர்,

''தில்லை நகர்ப்புக்குச் சிற்றம் பலம்மன்னும்
ஒல்லை விடையானை''[16]

எனத் தில்லையில் சிற்றம்பலம் இருப்பதை விளக்கமாகக் கூறியதைப் போலப் பெருந்துறையில் கோகழியிருப்பதாகக் கூறியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு கூறவில்லை.

9. ''வாதவூர் இறைவன் ஓதிய மொழிகளுள்
மூவரும் ஓதிய முதுபதி யொழியத்
தீதிலாப் பதிமற் றியாதென வினவின்
திருப்பெருந் துறையும் திருக்கோ கழியும்
கூர்புகழ் உத்தர கோச மங்கையும்''

என்று பெருந்துறை, கோகழி, உத்தரகோச மங்கை என்னும் மூன்றிடங்களும் அடுத்தடுத்துக் கூறுகிறது, 'மணிவாசகர் திருப்பதிகக்கொத்து' என்னும் பாடல். இப்பாடலைப் புறச்சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

இதுகாறும் கூறிய சான்றுகளிலிருந்து கோகழி என்பது ஓர் ஊராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது புலப்படும்.[17] இனி அவ்வூர் எது எனக்காணல் வேண்டும்.

திருப்பெருந்துறைக் கோயிலின் குருந்தமர நீழலில் இருந்த குரு முனிவர் மூலம் உபதேசம் பெற்றவுடன் பாடியது சிவபுராணம் என்னும் பாடல். குருவின் உபதேசமொழி காதில் ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்ததால் அம்மொழியின் மாற்று வடிவாகிய 'நமச்சிவாய' என்பதை முதலில் கொண்டு ''நமச்சிவாய வாழ்க'' எனத் தொடங்

15. போற்றித்திருவகவல், 91.

16. இக்கருத்து, சுப்பிரமணியபுரம், திருவடியாப் பிள்ளை மணிவிழா மலருக்கு யான் எழுதிய 'கோகழி' என்னும் கட்டுரையின் திரட்டாகும். வெளியீடு: இராமலிங்கர் உயர்நிலைப் பள்ளி, சுப்பிரமணியபுரம் - 607301. (1981)

கினர். அம்மொழிக்குரியவனை 'நாதன்' எனக் கொண்டு 'நாதன் தாள் வாழ்க' என வாழ்த்தினர். அந்நாதன் யார் எனின் அவனே குரு வடிவில் வந்து உபதேசித்தவன் என்பார் குருமணி எனக் கூறி, 'குருமணிதன் தாள் வாழ்க' என வாழ்த்தினர். அக்குருமணிக்குரிய இடம் கோகழி என்றார். திருப்பெருந்துறைக் குருந்தமர நீழலில் இருந்த குருவையே கோகழிக் குருமணி என்றார். அதனால், பெருந்துறைக்குரு கோகழிக் குருவாகக் காட்சிதந்தார் என்றும் அக்கோகழிக் குருவே மணிவாசகர்க்குக் குலகுருவாக அமைந்தவர் என்றும், பெருந்துறை உபதேசத்துக்கு முன்னர்—அதாவது ஞானம் எய்துவதற்கு முன்னர் கோகழிக் குருவிடம் குலகுருமுறையில் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர் ஆவர் என்றும், பெருந்துறைக் குருவும் கோகழிக்குருவாகவே காட்சியளித்தார் என்றும் அதனால் அக்குருவைச் சிவனாகவே தேறினர் என்றும் அறியலாம்.

மணிவாசகர் காலம் சம்பந்தர் அப்பர் காலங்களுக்கு முற்பட்டதென்றும், சுந்தரர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டது என்றும் பலவாறு கூறுவர். மேற்கூறிய மூவரும் ஓதாதபதிகளான சந்தீரதிபம், தேவூர்த்தென்பால் தீவு, மந்திரமலை, மயேந்திர மலை முதலிய ஊர்கள் 'மாணிக்கவாசகர் பாடல் திருப்பதிகக் கொத்து' என்ற தலைப்புப் பாடல் ஒன்றில் காணப்படுகின்றன. சந்திரதீபம் முதலிய ஊர்கள் திருவாசகத்தில் வைப்புத் தலங்களாக உள்ளன. இவை தமிழகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஊர்கள். இவ்வூர்களை மணிவாசகப்பெருமான் ஆளுதற்குக் காரணம் இருக்க வேண்டும்.

கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டிற்கு முன்னர்—அதாவது அப்பர் சம்பந்தர் காலத்துக்கு முன்னரே வடக்கே மத்த மயூர சந்தானம் என்றொரு சைவாசிரிய மரபு விளங்கியதாகவும், அச்சந்தானத்தின் ஒரு கிளையினர் நருமதையாற்றங்கரையிலுள்ள 'கோகழி' என்ற சிறு குன்று ஒன்றின் மேல் ஒரு மடம் நிறுவினதாகவும், கோகழி பிற்காலத்தில் கோளகி என மருவியதாகவும், அதனால் கோகழி மடம் கோளகிமடம், என்றாயினதாகவும், கோளகி மடத்தார் தெலுங்கு, கன்னட நாடுகளில் ஆங்காங்கு மடங்கள் அமைத்துச் சைவநெறி விளக்கியதாகவும், தமிழகத்தில் திருக்காளத்தி, திருப்பாலைவனம், திருவொற்றியூர், திருநெல்வேலி, திருவாவீசுரம், காஞ்சீபுரம், தேவிகாபுரம், திருவண்ணுமலை, சிதம்பரம், திருவாரூர், திருவானைக்கா, திருக்கொடுங்குன்றம் (பிரான் மலை), திருப்புத்தூர், திருப்பரங்குன்றம் முதலிய இடங்களில் கோளகி மடங்கள் அமைக்கப்பட்டுச் சைவநெறி வளர்க்கப்பட்டதாகவும், அம்மடங்களுக்கு அவ்வக்கால அரசர்களால் ஆதரவு இருந்ததாகவும் கல்வெட்டுகளால் அறிகிறோம்.[18]

மாணிக்கவாசகர் தாம் தோன்றிய திருவாதவூரிலோ, அல்லது சிதம்பரத்திலோ வேறெங்கோ ஒரு கோகழி மடத்தின் குருவைக் குல குருவாகக் கொண்டவராகலாம். கோகழியாண்ட குருமணி, கோகழிக்கரசு, கோகழிநாதன் என அவரையே குறித்தனர் என்றும் கொள்ளலாம்.

மத்த மயூர சந்தானத்தைச் சார்ந்த ஆமர்த்தக தீர்த்தநாதர் இருந்த ஆமர்த்தக மடத்திலிருந்து ஒரு கிளை தோன்றிச் சிவபுரி சந்தானம் என்ற பெயருடன் வட நாட்டில் சமயத் தொண்டு புரிந்தது (Epigraphica India Volum iv, p 266"[19] என்பது அறியப்படுகின்றது. தேவார முதலிகளால் அடிக்கடி பயிலப்படாத சிவபுரம் என்னும் ஊர் மணிவாசகத்தில் மிகுதியும் ஆளப்படுகின்றது. முதற் பாடலின் இறுதியில் ''சிவபுரத்தின் உள்ளார்'' என்ற தொடர் காணலாம். பல இடங்களில் சிவபுரத்தைக் கூறியுள்ளார். சிவபுரம் என்னும் ஊர் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்துள்ளது. சிதம்பரத்தில் கோளகி மடம் இருந்ததாக அறிகிறோம். தமிழகத்தில் பல இடங்களில் சிவபுரி என்னும் ஊர்கள் இருந்தாலும் மணிவாசகரால் குறிக்கப்படும் சிவபுரி தில்லையைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம் என நினைப்பதில் தவறிராது.

அடிகள் கூறிய கல்லாடம்[20] பற்றி, ''இதைப் பாண்டிய நாட்டுப் பழம்பதிகளுள் ஒன்று எனவும், மேற்குக் கடற்கரையில் கொல்லத்துக்கருகில் இருந்தவூர் எனவும் வேறு வேறு கூறுவர். வீரசைவஞானசாரியர்களுடைய மரபு ஒன்று 'ஹல்லட' என வழங்கப் பெற்று வருவதாகவும், ஒருகால் 'கல்லாடர்' என்ற பெயரோடு ஒற்றுமையுடையதாக இருக்கக்கூடும் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்''[21] எனக் கல்லாடமூலப்

18. ஞானமிர்த மூலமும் பழையவுரையும் —முன்னுரை. பக். 21-27 ஔவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு. (1954)
19. ஞானமிர்த மூலமும் உரையும்-முன்னுரை பக். 21.
20. கீர்த்தித் திருவகவல் 11.
21. கல்லாடமூலம் - பதிப்புரை பக்கம் 4. வெளியீடு: எஸ். ராஜம், 5, தம்புசெட்டி தெரு, சென்னை 1. (1957)

பதிப்பு ஒன்றின் பதிப்புரையில் காணப்படுகின்றது. இக்குறிப்பைக் கொண்டு கல்லாடம் என்னும் ஊரில் ஒரு (வீர) சைவ மரபு விளங்கியிருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருதலாம். அதுவும் கோகழி (கோளகித்) தொடர்புடையதாகலாம்.

அடிகள் குறிப்பிடும் சந்திரதீபம்(22) என்பது வங்காளத்தில் உள்ளதென்றும், அங்கு சந்திர கோமி என்னும் வடமொழியாசிரியர் இருந்தனர் என்றும், அவர் புத்த மதத்தினர் என்றும் அவர் பால் புத்த சமய அறிவு மணிவாசகர் பெற்றிருக்கலாம் என்றும் திரு. சு. நடேசபிள்ளையவர்கள் குறிப்பிடுவதாகத் திரு. மு. அருணசலம் பிள்ளையவர்கள் குறிப்பிடுவர்(23). முதல்வர் கருத்தைப் பின்னவரே மறுத்துள்ளார். எனினும் சந்திரதீபத்தில் புத்த சமய குரவர் ஒருவர் இருந்தார், அவர் காலம் கி. பி. 465-544 ஆகும்(24) என்பதால், ஓர் கருத்தை நாம் கொள்ளலாம். ''சந்திரதீபத்தில் புத்தமதப் பிரசாரம் இருந்தது போலவே சைவசமய பிரச்சாரமும் இருந்திருக்கலாம். அதன் தலைவர் சந்திரதீபத்துச் சாத்திரன் எனப்பட்டிருக்கலாம். அவர் கோளகி அல்லது சிவபுரி சந்தானத்தவராகலாம்'' என்பதுவே அக்கருத்தாம்.

அடிகளால் குறிப்பிடப்படும் 'தேலூர்த் தென் பால் திகழ் பெருந் தீவு'(25) என்பதை இலங்கை எனக் கருதுகின்றனர்(26). அங்கே இறைவன் கோலங்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றார் என்றார் அடிகள். அதைச் சொல்வதன் நோக்கம் யாது?

> ''நிகய சங்கிரகம் என்னும் சிங்கள மொழி வரலாற்றுக் குறிப்பேடு, முதலாம் சேனனை, ஒரு சைவ சமயத் துறவி சித்துக்கள் பல செய்து காட்டி, சைவனாக மாற்றினார் என்று கூறுகிறது மேலும் ஊமையாக இருந்த அவ்வரசனுடைய மகளைப் பேச வைத்துப் பெரும்புகழ் பெற்றார் என்றும் அது குறிப்பிடுகிறது.''

இவ்வாறு எழுதி ஊமைப் பெண்ணை—ஈழத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவளை மணிவாசகர் பேச வைத்த வரலாற்றோடு தொடர்புபடுத்திக் காட்டுவர் க. த. திருநாவுக்கரசு(27). இவர் கூற்று கால ஆய்வில் எப்படியாயினும் இலங்கையில் சைவ இயக்கம் பௌத்தர்களுக்கு எதிராக இருந்திருக்கிறது என்பது உறுதியாகும்.

தேலூர்த் தென்பால் திகழ் தீவு என்ற அடிகள் தேலூர் பற்றிச் சிறப்பிக்கவில்லை. ஆயினும் தீவுச்கு எல்லை காட்ட ஆளப்பட்டது. யாவருக்கும் அக்காலத்தில் தெரிந்த நகரமாகத் தேலூர் இருந்திருக்க வேண்டும். திருஞானசம்பந்தர் அவ்வூரைப் பற்றித் ''தென்தமிழ்க் கலை தெரிந்தவர் பொருந்திய தேலூர்''(28) என்றார். எனவே தமிழறிஞர் பெரு மக்கள் பெருக இருந்த ஊராக இருந்ததால் யாவர்க்கும் தெரிந்த ஊராகியிருக்கும்.

அடிகளால் கூறப்பட்ட மயேந்திரம்(29), மந்தரம் என்றும் வழங்கப்படும். கோளகி வழி வந்த விசுவேசுரசம்பு என்பார்க்கு கி. பி. 1261-ல் உருத்திராதேவி என்பவர் மந்தரம் என்னும் ஊரையும் அதன் அருகிலுள்ள தீவுகளையும் (இலங்கைகள்) வழங்கினார். வெலகபூடி(30) என்ற ஊரையும் கொடுத்தார் என்பது தெரிய வருகிறது(31) வெலகபூடி என்பது வேலம்புத்தூர் எனப்பட்டதோ? மயேந்திரம் மந்தரம்(32) என்னும் ஊர்களை அடிகள் குறிப்பிடுவதால் அடிகளுக்குள்ள கோளகித் தொடர்பு கருதலாம்.

மேலே காட்டப்பட்ட ஊர்களின் செய்திகளால் கோளகி சந்தானம், தெற்கே இலங்கை முதல் வடக்கே வங்காளம் வரை பரவி ஆங்காங்கே மடம் அமைத்துச் சைவ சமயத்தைப் பரப்பி வந்தது என்பதும், அக்கோளகி கோகழியின் திரிபே என்பதும், கோகழிக் குருவே மணிவாசகர்க்குக் குலகுரு என்பதும் ஓரளவு தெளியலாம்.

---

22. கீர்த்தித்திருவகவல் 97.
23. திருவாசகம்—ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள், பக். 35.
24. திருவாசகம்-ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள், பக். 35.
25. கீர்த்தித்திருவகவல்.
26. திருவாசகம்—ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு, பக். 140.
27. இலங்கையில் தமிழ்ப்பண்பாடு, (பக். 70) வெளியீடு: சேகர் பதிப்பகம், 66, பெரியார் தெரு, சென்னை-600083. (1978)
28. திருஞானசம்பந்தர் திருமுறை 2. தேலூர்ப் பதிகம் 7.
29. கீர்த்தித்திருவகவல் 9.
30. கீர்த்தித்திருவகவல் 29.
31. ஞானமிர்த மூலமும் பழைய உரையும், முன்னுரை-பக். 23.
32. கீர்த்தித்திருவகவல் 100.

இதற்கு இக்கட்டுரை எழுதி முடிக்கும்போது கிடைக்கப் பெற்ற ஒரு குறிப்பும் துணை செய்கிறது.

தியாகராய நகரில் உள்ள டாக்டர் ரங்காச் சாரியார் ஓர் ஏட்டுச் சுவடியினை உலகத் தமிழா ராய்ச்சி நிறுவனத்தில் சுவடியியல் பிரிவில் பணி புரியும் திரு. மு. கோ. இராமனிடம் கொடுத்து விளக்கம் கேட்டிருந்தார்கள். அச்சுவடியின் தலைப் பில் ''நந்தி தேவர் அருளிச் செய்த பிரணவம் 300'' என்று நூற் பெயர் அமைந்துளது. அதில் மாணிக்கவாசகர் சாபம் அறிதல் என்ற படலப் பிரிவு உண்டு. அதில் ஓர் பாடல்,

> கேளேமுன் சதுரத்தில் தவத்தைத் தாண்டில்
> சமையகுண பாஞ்சன்னிச் சித்த னுவான்
> வேளேசெய் மாணிக்க வாத வூரான்
> விடமுண்ட கண்டனடி விளங்கும் வெள்ளி
> கோளகிரி வாசமிட்டு வாழும் நாளில்
> கொடுமைசெயும் ஈரைந்து சிரசோ னுக்காய்
> மீளவுமை யரியயன்மால் விளம்பும் மூல
> வினவியவன் விண்டகனுல் விடுபட் டானே
> (67)

என்பதாகும். இதில் ''மாணிக்கவாதவூரான் கோள கிரி வாசமிட்டு வாழு நாளில்'' என்ற தொடரைக் காணும்போது மாணிக்கவாசகருக்கும் கோள கிரிக்கும் தொடர்பு உண்டு என்பது புலப்படுகின் றது. மணிவாசகர் சாபம் பற்றிய கதை ஆய்வுக் குரியது; கட்டுக்கதையாகவும் இருக்கலாம். ஆய்வே முடிவு செய்யும்.

இக்கட்டுரை, முடிபு கூற வந்ததன்று; கோகழி பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு வழிகாட்டியே யாகும். கோகழி தமிழ் நாட்டகத்ததோர் ஊராக வும் ஆகலாம்.

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் நன்றே நினைமின்

— திருமூலர்

மேற்கு நாட்டவர் நோக்கில் இந்து மதம்

க.சி.குலரத்தினம்

சுவாமி விபுலானந்தர் அமெரிக்காவில் இந்து மதம் பற்றிப் பேசுவதன் முன்னரே அமெரிக்கர் இந்து சமயத்தையும் இந்தியாவையும் இலங்கையையும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். பழைய பாதிரிமார் தங்கள் ஆண்டறிக்கைகளில் இந்து சமயங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் இங்குள்ள சமயப் பிரசாரங்களைப் பற்றியும் இவர்தம் பெரு முயற்சிகளைப் பற்றியும் காலத்துக்குக் காலம் எழுதியுள்ளார்கள்.

19-ஆம் நூற்றூண்டில் இலங்கையைப் பொறுத்த அளவில் இங்கே வித்துவான்கள், புலவர்கள், பண்டிதர்கள் விவேக முறுக்கேறி மகா வித்துவான்கள் என்றும், தருக்க கோடரிகள் என்றும், இலக்கணக் கொட்டர்கள் என்றும், மாயாவாத தும்சகோளரிகள் என்றும் ஈழத்திரு நாட்டிலேயன்றித் தமிழ்த் திருநாட்டிலேயும் புகழ் பெற்று விளங்கினார்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றூண்டின் தமிழ் வரலாறு முறையாக எழுதப் பெறுமாயின், யாழ்ப்பாணத்தவரின் பாரிய முயற்சிகள் பெருமளவில் இடம்பெறத் தக்கனவாகச் சிறப்பிடம் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை, ஆட்சேபமும் இல்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றூண்டின் ஆரம்ப ஆண்டுகளிலேயே அலைகடலில் மிதந்து வந்த அமுதம் எனத்தக்க ஆங்கில மொழியை இலங்கையைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயர் இங்கே பரப்பினார்கள். ஆங்கிலத்தைப் பரப்பிய போக்கில் அவர்கள் தங்கள் சமயத்தையும் பரப்புவதற்கு வசதியாகக் குருமாரையும் இங்கே வரவழைத்தார்கள். எங்கள் நாட்டுக்கு வருகைதந்த குருமார்களுள் அமெரிக்க நாட்டவர் காலத்திற்கு ஏற்ற முறையில் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பையடுத்த கோட்டேயிலும் கல்விச் சங்கங்களை நிறுவினார்கள். யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தவர்கள் வட்டுக்கோட்டையைத் தங்களுக்கு வசதியான இடமாகக் கொண்டனர். அமெரிக்க மிசனரிமார் வட்டுக்கோட்டைக்கு வருகை தந்தமையை ஒரு வரப்பிரசாதமாகவும் கருத இடமுண்டு.

இக்காலத்தில் ஆங்கிலேய புரட்சியில் இரண்டாவது பெரிய நகரம் எனப் புகழ் பெற்ற கல்கத்தாவில் ஆங்கிலம் வளர்க்கப் போனவர்களை அந்நகரத்தார் உபசரிக்காமை காரணமாக, அவர்கள் மோறிஸ்ரஸ் தீவில் சில காலம் தங்கிவிட்டுப் பம்பாய் நகரை நோக்கிப் பிரயாணமான போது, கடலலைகள் அவர்களை இலங்கையில்காலித் துறைமுகத்தில் கரை சேர்த்தன. காலியில் ஒதுங்கிய கல்விமான்கள் கொழும்பில் சில நாட்கள் தங்கியபோது யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமையைக் கேட்டறிந்து இங்கு வட்டுக்கோட்டையை அலங்கரிப்பராயினர்.

வட்டுக் கோட்டையில் வந்தேறிய கல்விமான்களுள் வாரன், றிச்சாட்ஸ், பூர், மெயிக் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்க பெரியவர்களாவர். இவர்கள் முதலில் தெல்லிப்பழை, மல்லாகம் முதலிய இடங்களில் பாடசாலைகளமைத்துக் கல்விப் பணிபுரிந்தபின், 1823-ஆம் ஆண்டளவில் வட்டுக்கோட்டையில் செமினரி என்னும் சர்வ சாத்திரக் கலாசாலையை ஆரம்பித்தார்கள். அதன் பின்னரே 1827-ஆம் ஆண்டில் கொழும்பு நகரையடுத்த கோட்டே என்னும் பழைய இராசதானியிலும் செமினரி ஒன்றை நிறுவினார்கள் என்ப.

இப்பால் வட்டுக்கோட்டைக் கல்விக் கழகம் நாளொரு வண்ணம் வளர்ச்சியடைந்த காலத்தில் இங்கு பயின்றவர்கள் பன்முக ஞானம்பெறக் கூடியதாகப் பாடத்திட்டமும் அமைக்கப் பெறலாயிற்று. ஏட்டிலிருந்த வடமொழி நூல்களையும் தமிழ் நூல்களையும் மாணுக்கர் கற்றுத் தேறுமளவில் பேராசிரியர்கள் கண்ணும் கருத்துமாகக் கற்பித்தார்கள், வழிகாட்டினுர்கள். அமெரிக்க நாட்டுச் செல்வப் பிரபுக்களின் பெயரால் எம்மவர் பலருக்குக் கிடைத்த புலமைப் பரிசில்கள் காரணமாக இவர்களுக்கு அவர்களின் பெயர்களும் வழங்கப் பெற்றன. இவர்கள் பெற்ற பெயர்களுள் வைமன், பிரவுண், கரோல், வில்லியம், போர்ட், ஏபிரகாம், குக், வின்ஸ்லோ முதலானவை இன்றும் பாரம்பரியமாக வழக்கில் நிலவுகின்றன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் வளரத் தொடங்கிய விஞ்ஞானத் துறையில் நம்மவரும் ஈடுபாடு கொள்ளும் வகையில் பாடங்களைக் கற்பித்த பேராசிரியர்கள் தாமும் தம் ஓய்வு நேரங்களில் எம் நாட்டவரின் இலக்கிய இலக்கண சமய நூல்களையும் வடமொழி தென் மொழியாகிய இரு மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்து விற்பத்திமான்களாயினர்.

வடமொழி தென்மொழிகளில் கிடைத்த அறிவு நூல்களையும் ஞான நூல்களையும் எழுத்து எண்ணிப் படித்த அமெரிக்கர் சிலர் சைவசித்தாந்தத் துறையில் பெரிதும் ஈடுபடுவாராயினர். இன்னும் இராமாயணம், பாரதம் ஆகிய இதிகாசங்களிலும், கந்தபுராணம் முதலாய புராணங்களிலும் தத்துவக் கட்டளை, திருக்குறள் முதலாய நூல்களிலும் பாண்டித்தியம் பெறுவாராயினர். தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னும் குறிக்கோளுக்கமையப் பண்பட்ட பேராசிரியர்கள் தங்கள் மாணுக்கர்களையும் பெரும் பண்டிதர்களாக உருவாக்கினுர்கள்.

இவ்வாறு சென்ற நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தவர் விவேக முறுக்கேறிய செம்மையை இலங்கைத் தேசாதிபதி, பிரதம நீதியரசர், பிரதம பிசப்பாண்டவர் முதலாஞேர் மெச்சியதோடு அன்று இலங்கை அரசியல் முறைகளில் திருத்தம் செய்யவந்த கோல்புறுக் குழுவினரும் பெருமளவில் பாராட்டியுள்ளார்கள்.

வட்டுக்கோட்டையில் சகலாகம சாத்திரங்கள் வளர்ச்சியுற்று வந்த காலத்தில் 1835-ஆம் ஆண்டில் வணக்கத்திற்குரிய ஏச். ஆர். ஹொஸிங்ரன் என்பார் வட்டுக்கோட்டைச் சாத்திர சாலையின் அதிபராயினுர். கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் கணிதம், வானநூல், சைவ சித்தாந்தம் முதலிய துறைகளில் வெகுவாக ஈடுபட்டு இந்து சமய முறைப்படி வான சாத்திரத்தைத் துறைபோகப் பயின்று அது சம்பந்தமாகப் பெரு நூலொன்றை எழுதினுர். அந்நூல் அக்காலத்தில் கல்கத்தா சர்வசாலையில் எம். ஏ. என்னும் முதுமானிப் பட்டப் படிப்புக்குப் பாடநூலாய் விதிக்கப் பெற்றிருந்தது.

கலாநிதி ஹொஷிங்கரனின் பெருமையை அக்காலத்தில் தேசாதிபதியின் பிரதம காரியதரிசியாயிருந்த எமெர்சன் தென்னென்ற் என்னும் பிரபு வெகுவாகப் பாராட்டி அறிக்கை எழுதியுள்ளார். கீழைத் தேயக் கலைத்துறைகளிலும் ஞானத் துறையிலும் மேலும் ஈடுபட்டிருந்த கலாநிதி அவர்கள் மெய்கண்டதேவர் அருளிய சிவஞான போதம் என்னும் சித்தாந்த நூலையும், உமாபதி சிவாசாரியார் அருளிய சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலையும், கட்டளை நூல்களுள் தத்துவங்களைப் பற்றி விரிவாக விளம்பும் தத்துவக் கட்டளை என்னும் நூலையும் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பெரியார்கள் உதவியுடன் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பாராயினுர்.

இம்மூன்று நூல்களையும் அவர் மொழி பெயர்த்ததோடு, அவற்றை ஆங்கிலம் வல்லார் முட்டின்றி முறையாக அறிந்துகொள்ளும் வகையில் முன்னுரையும் குறிப்புரையும் அருமையாக எழுதி, மூன்று நூல்களையும் ஒரே தொகுதியாக 1854-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்து சமய மெய்யுணர்வுக் கோட்பாட்டில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்னும் பொருளமைந்த தலைப்பில் அவர் தயாரித்த தொகுதிகள் அமெரிக்காவின் கிழக்குத்தேச நாகரிகத்திற்குரிய சங்கத்துச் சஞ்சிகை மலர்களில் சிறப்பிடம் பெற்றன. அன்றி அவை ஒரு தொகுதியாக நியூஹாவன் என்னும் பெயரிடப் பெற்று, ஹாம்லன் என்பவரால் அச்சிடப்பெறுள்ளன.

இந்நூலின் முன்னுரையில் கலாநிதி ஹொஸிங்ரன், ''இது உலகத்துக்கே உரியது என்று கூறுவதில் பெருமைப்படுகிறேன். இதனைப் பெரிய உபகரிப்பு என்றே உவகையுறுகிறேன். இதில் வருகின்ற பரிபாஷைகள் இந்து சமய தத்துவங்களுக்கேயுரியனவாகும். இவற்றுக்கு எளிதில் ஐரோப்பிய மொழிகளில் பதங்களைக் காண முடியாது; இவை குருமுகமாக அறிய வேண்டிய நுட்பங்களாகும் என்பேன். சாதாரணமாகப் பொது

மக்களால் தீண்டற்கரியனவாய்ப் புனிதமாசப் பேணப்பெற்று வந்த தெய்வீகம் பழுத்த நூல்கள் இவை. இவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு முன்னறிவாக இந்துசமய அடிப்படைத் தத்துவங்களை ஒருவர் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். இந்நூல்களை உணர்தல் ஆலய வழிபாடு செய்வதையொக்கும். இவற்றை நானறியக் கிடைத்தமை எனக்குக் கிடைத்த கடவுட் கொடை எனவே நான் கருதுகிறேன். இவற்றை விளங்கிக் கொள்வதற்கு மனப் பூட்டைத் திறப்பதற்குத் திறவுகோலாய் அமைந்துள்ளது பஞ்சாட்சர மந்திரம் என வழங்கும் திருவைந்தெழுத்தேயாம். இவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பதில் எனக்கு உறுதுணையாயிருந்தவர்கள் வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரசாலையில் உருவான யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர்களாவர். இவர்களோடு நீண்டகாலம் நான் கொண்டிருந்த தொடர்பு காரணமாகவே இத்தகைய ஞான நூல்களை நானறியும் தகமை எனக்குக் கிடைத்தது என்பேன்'' என்று அவர் ஆராமையோடு எழுதியுள்ளார்.

இனி தத்துவம் என்றால் என்ன என்பதை விளக்குகையில் கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் அது உண்மைப் பொருள்களின் உண்மை இயல்பு என்பர். தத்துவக் கட்டளையை அவர் நானூற்றுப் பதினறு புல்ஸ்காப் தாள்களில் மொழி பெயர்த்ததாகக் கூறுவர். இது இந்து மதத்தில் சைவ சமயத் திறத்தைக் கூறும் என்பர். இதனோடு அடைவுடைய தத்துவப் பிரகாசத்தின் சிறப்பையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவர். இவை உலக உற்பத்தியோடு மனித இயல்புகளையும் முறையாக விளக்குவன என்பர். இவற்றுக்கெல்லாம் விளக்கங்கள் அகலவுரைகள் தமிழ்மொழியிலேதான் உள்ளன என்று தமிழைப் போற்றுவர்.

தத்துவக் கட்டளையின் தனிப் பெருமையைக் கூறும்போது, தத்துவங்களைச் சாங்கோபாங்கமாகப் படிக் கிரமத்தில் கூறும் நூல்களில் விரிவாக அத்தனை தத்துவங்களையும் விளக்கும் தகுதி வாய்ந்த ஒரேயொரு நூல் இதுதான் என்று பெருமைப்படுவர். இதன் பெருமையை நன்குணர்ந்தவர்கள் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழுகின்ற சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்திகளான செந்தமிழ்ப் பெரியார்கள் தாம் என்பர்.

தத்துவங்கள் எல்லாமாகத் தொண்ணூற்றாறு என்பதையும் அவை முதலிலமைந்த முப்பத்தாறும் அடுத்துவந்த அறுபதும் என்றும் விளக்கிய கலாநிதி, முதல் தத்துவம் மூன்றாயிருந்து விருத்தியடைந்த விதத்தையும் விரித்து விளக்கியுள்ளார். இன்னும் தத்துவத்தைக் குறிப்பதற்கு நேரொப்பான ஆங்கிலப் பதங்கள் பலவற்றைக் கூறியவர் அவையாவும் தமிழன் கண்ட தத்துவத்தின் உண்மையியல்பை உணர்த்த மாட்டா என்பர். கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் சிவஞானபோதம் என்னும் சிவம் பழுத்த சாத்திர நூல் முகஞ் செய்தபோது, இதிலுள்ள அளவையின் அமைவையும் அருமையையும் அதிகமாகப் பாராட்டுவார். ஞானம் கைவரப் பெற்ற பழுத்த அருளாளரின் அறிவை வெகுவாக வியந்துபோற்றுவார். இந்து மதத்தவரின் பரந்துபட்ட பன்முக ஞானத்தைப் புகழ்ந்து நயப்பர். உண்மையை உணர்த்துவதற்கு ஞானிகள் அளவை ஞானத்தை அமைவாகக் கையாண்ட சிறப்பினைப் புகழ்வர். அளவை நூலறிவில்லாமல் சிவஞானபோதச் செழும்பொருளை உணரமுடியாது என்று விளக்கி அதனை ஆங்கிலம் வல்லார்க்குப் பெரிய தொரு முன்னுரையில் விரித்தெழுதுவர். பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளுண்மையை விளக்குவதற்கு அளவை உபயோகமாயமைந்த முறையையும், அளவை என்பது செந்தமிழ்ப்பதம் என்பதையும் அது நீதியை அறிவதற்கு அனுகூலமாயுள்ளதையும் விளக்குவர்.

அளவைப் பிரமாணங்களை ஆறாகவும், பத்தாகவும், பத்துக்கு மேற்பட்டவைகளாகவும், மூன்றாகவும், கூறுவார்களும் உளரென்பதை விளக்கியவர், மெய்கண்டார் காட்டிய வழியிற் பத்துப் பிரமாணங்களை விளக்குவர்.

காட்சி என்பது காண்டல் எனப்படும். Perception in a large sense அனுமானம் என்பது கருதல் எனப்படும். Inference உரை என்பது ஆகமம். Revealing including different classes of professedly divine books

அபாவம்	— Negation Denial of a thing based on the known absence of some quality or on the non-excistence of some other thing
பொருள்	— Impleeation
ஒழிவு	— Exception
ஐதீகம்	— Tradition
ஒப்பு	— Similitude

உண்மை — Truth or Essential Property

இயல்பு — Naturalness

இனி காட்சி நால்வகைப்படும் என்றும் அவை இந்திரியக் காட்சி perception by organs of sense that is sensation,

மானதக் காட்சி — perception,

வேதனைக் காட்சி — experimental perception what one learns from experience,

யோகக் காட்சி — transcendental perception or vision had by religious meditation.

இன்னும் சாதாரணமான இலகுவானகாட்சி எனப்படும், மூவகைக் காட்சிகளை விளக்கும்போது

ஐயக்காட்சி — doubtful perception,

திரிபுக் காட்சி — mistaken perception,

சவிகற்பக் காட்சி — analytical perception.

சைவசித்தாந்திகளின் யோகக்காட்சியை விளக்கும்போது அது ஐயத்தின் நீங்கியதாய் மறு வற்றதாயிருக்கும் என்பர். அன்றி அது முன் சொன்ன சாதாரண காட்சிகளில் தங்கியிராது பூரணமானதாயிருக்கும் என்பர். இத்தகைய காட்சி வல்லார் சித்தர்கள் என்றும், சித்தி எண் வகையினதென்பதையும் விளக்குவர்.

சித்தி — miraculous gifts obtained by several ascetic observances.

அணிமா — The power of rendering one's bulk to the size of an atom

மகிமா — The power to increase one's bulk illimitably

இலகுமா — The power to make oneself so light as not to feel the influence of gravity.

கரிமா — The power to make oneself so heavy as not to be effected by any attracting forces.

பிராத்தி — The power to obtain whatever one desires.

பிராகாமியம் — The power of penetrating everywhere without regard to natural obstacles.

ஈசத்துவம் — The power to act as God or to constrain everything in obedience to one's will.

வசித்துவம் — The power to assume any form, and the proper functions of that form

இவை முதிர்ந்த யோகியின் ஆற்றல்கள் என்றும் இவை ஈசனோடு இணைவதற்கு உபயோகமானவை என்றும் விளக்குவர்.

இதன்பின் தன்பொருட்டனுமானம், பிறர் பொருட்டனுமானம், என்பனவற்றை inference for one's self, or inductive inference என்றும், inference for the sake of others or declarative inference என்றும் விளக்குவர். பின்னர் மூவகைப்பட்சம், மூவகை ஏது என்பனவற்றையும் முறையாக விளக்குவர்.

பட்சம் — The simple statement of a fact or truth. It is a proposition.

சபட்சம் — A specific statement of a known fact or truth

விபட்சம் — A negative proposition, the reverse of sapaksham

ஏது என்றால் என்ன என்பதை விளக்கும்போது அது reasons என்பர்.

அதுதானும் மூவகை முறைமையில் இயல்பேது, காரியஏது, அனுபலத்தி ஏது, என்றும் இவற்றை விளக்கும்போது natural reason, an effect showing a cause, arguing from the want of any cause, to the non existence of any effect என்பர்.

மேலும் அன்னுவயம் என்பது direct or positive statement of the argument with the conclusion என்பர்.

திருட்டாந்தம் — proof by example

உபநயம் — application of the reason to the simple proposition

நிகமனம் — the conclusion or proposition proved

ஏது அனுமானம் — Reasoning from a natural cause

பொது அனுமானம் — Reasoning from the common or customary connection of things

சாதனம் — Logical premise

சாத்தியம் — Logical conclusion

எச்ச அனுமானம் — reasoning from any phenomenon to its natural antecedent, or cause.

காரியம் — the common logical term for effect or result.

முதல் அனுமானம் — reasoning from a cause to its Common effect, or from an antecedent to its usual consequent

காரணம் — cause

பூர்வக் காட்சி அனுமானம் — inference of some previous sensation or perception

கருதல் அனுமானம் — inference involving reflection

ஆகம அனுமானம் — inference from revealed doctrines

இறைவன் இயம்பியவை என்னும் அருள் வாக்கியங்களை Revelations என்பர்.

தந்திரக் கலை — Is the course of instruction embraced in thanthiram which is to be perused with desire. Thanthiram are portion of Akamam. They treat of the mystic philosophy of the divine operations especially as concluded, as they always are, through the agency of Satthi the Female Energy of Deity

தந்திரம் என்பது சரியை, கிரியை என்பனவற்றைக் கூறுவது என்று விளக்குவர்.

மந்திரகலை — Is a course of knowledge obtained by means of manthiram—mystic formulas. By the proper utterance or manthiram, manam and rest of the Intellectual Organic Faculties are subdued. Manthirams are a sort of organized divinities or divine emanations, which are capable of communicating the highest knowledge and power to those who have attained to a correct understanding and proper use of them. Hence they illuminate the Soul—give it a sort of trancendental understanding. They therefore, become an important means of establishing the assumed doctrines.

Manthirakalai is confined chiefly to the third stage in divine life of men called Yogam—Meditation

உபதேசகலை — This is a course of sacred learning which reveals the true nature of the eternal God. Upathesakalai or divine instruction belongs exclusively to gnanam the last and highest stage in human progress. This cause of instruction includes all those works that treat of Gnanam or divine wisdom, such as Siva Gnana Potham and others, one of the Agama doctrines. None but the highest Gurus can teach in this department.

இனி நியாயித்தல், நிர்ணயித்தல், சம்பந்தமாக மெய்கண்டார் செய்தருளிய சிந்தனுவழியில் பிரமாதா, பிரமாணம், பிரமேயம், என்பனவற்றைக் கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் விளக்குவர்.

பிரமாதா — The one who understands or thinks, the agent in reasoning. This is the soul, less or more enlightened, according to its progress in divine knowledge.

பிரமாணம் — the principle or method by which the soul reasons.

பிரமேயம் — the object sought or that which is known by course of reasoning that which is contained in any logical conclusion

பிரமேயத்தில் தன்னியல்புப் பிரமேயம், பொதுவியல்புப் பிரமேயம் என இரண்டு வகையினையும் முறையாக விளக்குவர். சீவன் முத்தனைப் பற்றிக் கூறும்போது "The soul still in the body, and yet prepared for final emancipation, at death, is attributed to any one, the term at once distinguishes that soul as freed from the influence of Malam, and as distinct from all other souls."

சிந்தாந்தத்தில் வருகின்ற போலிகளை விளக்கும்போது அவை நான்கையும் General Classes of fallacies in Inference.

பக்ஷப் போலி, ஏதுப்போலி உவமைப்போலி, தோல்வித்தானம், என்பனவற்றுக்குப் பொருத்தமான விளக்கம் கொடுப்பர்.

இங்ஙனமாகச் சிவஞானபோதத்தை ஏற்ற முறையில் மொழி பெயர்த்து விளக்கிய கலாநிதி ஹொலிங்ரன் சிவப்பிரகாசம் என்னும் சித்தாந்த சாத்திரத்திற்கும் முன்னுரையும், விளக்கமும், மொழி பெயர்ப்பும், உதவித் தமிழர் கண்ட தெய்வநெறிக் கோட்பாட்டை உலகமறியச் செய்தமை செயற்கரிய சீரிய செய்கையாகும்.

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையு மிலோமேலோர் எம்பாவாய்!

— திருவாசகம்

Gopuram at Mariamman Temple, Singapore



பூர் ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் இருந்த இந்தியக் கலைச் சின்னங்கள் அழிந்துவிட்டன.

இன்று சிங்கப்பூரின் கடற்பகுதிகள் கற்களால் தூர்க்கப்பட்டு பெருநகராக விரிவடைந்து வருகிறது.

இப்போது மாரியம்மன் கோயில் இருக்கும் பகுதி 1823 வரை தெருவே போடப்படவில்லை. தெலுக்காயர் வீதிவரை கடற்கரை இருந்தது. தெலுக்காயர் என்னும் மலாய் மொழியின் பொருள் நீர்க்கரை என்பதே. இந்தக் தெலுக்காயர் வீதியில்தான் நாகையிலிருந்து வந்த முஸ்லீம் தமிழர்கள் நாகப்பட்டினம் தர்கா அமைப்பில் 1850-ல் எழுப்பிய ''குச்சுப் பள்ளி'' எனப்படும் அல் அப்ரார் பள்ளி வாசல் இன்னும் உள்ளது.

சிங்கப்பூர் ஆற்றைக் கடந்து ஒற்றையடிப் பாதை வழியாகவேதான் மாரியம்மன் கோயிலுக்கு வரவேண்டியிருந்தது. அப்போது கூரை வேயப்பட்ட மரக் கட்டிடமாகவே மாரியம்மன் கோயில் இருந்தது. 1840-ல் மாரியம்மன் கோயிலுக்கு வருவதற்கான சௌத் பிரிட்ஜ் ரோடு போடப்பட்டது.

நாராயண பிள்ளை

1819-ல் ராபிள்சுடன் ''இந்தியானா''என்ற கப்பலில் வந்தவர் நாராயணபிள்ளை என்ற வணிகர்.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த வணிகர்கள் நாராயணபிள்ளையும் வையாபுரியும் தமிழர்கள் வழிபடுவதற்கு ஓர் இடத்தைத் தரவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனர். ஸ்டாம்போர்டு ரோடும் ஹில் வீதியும் சந்திக்கும் இடத்தில் ஓர் இடத்தை வழங்குமாறு நாராயணபிள்ளை கேட்டார். அது கிடைக்கவில்லை. அரசாங்கம் வழங்க முன்வந்த வேறொரு இடத்தை அவர் ஏற்க விரும்பவில்லை. இறுதியில் இப்போதுள்ள இடத்திலேயே மாரியம்மன் கோயிலை வைத்திருக்க அனுமதி தரப்பட்டது.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷாருக்கு எதிராக சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தேசியவாதிகள் நாடுகடத்தப்பட்டனர். அவர்களில் பலர் சிங்கப்பூருக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

இந்தக் கைதிகள்தான் சிங்கப்பூரின் சதுப்பு நிலங்களையும் காடுகளையும் அழித்து சாலைகளை அமைத்தனர். துறைமுகங்களை ஏற்படுத்தினர். மாரியம்மன் கோயிலையும் இவர்களே கட்டினார்கள்.

இந்த மாரியம்மன் கோயிலை மட்டுமல்லாது, சிங்கப்பூர் நகரின் நடுவில் இன்று ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் செயின்ட் ஆண்ட்ரு மாதா கோயிலையும் தமிழர்களே கட்டினார்கள். மேல்நாட்டார் இன்றும் கண்டு வியந்து பாராட்டி எழுதி வரும் நாடாளுமன்ற மாளிகை, அதிபர் மாளிகை, எம்பிரஸ் பிளேசிலுள்ள அரசாங்க அலுவலகங்கள், சிறைச்சாலை, ராணுவக் கட்டடங்கள் ஆகியவற்றையும் இந்துத் தமிழர்களே வரைபடம் தயாரித்து, சூளைபோட்டு செங்கற்கள், ஓடுகள் யாவும் சொந்தமாகவே செய்து மிகக் குறைந்த செலவில் இவற்றைக் கட்டினார்கள். பிரிட்டனிலிருந்து ஆஸ்திரேலியாவுக்கு நாடுகடத்தப்பட்ட 'பிரிட்டிஷார் எப்படி சிட்னி நகரை உருவாக்கினார்களோ அதேபோன்று சிங்கப்பூரும் தமிழர்களின் உழைப்பில் உயர்ந்தது. 1860-ல் 2275 தமிழ்க் கைதிகள் சிங்கப்பூரில் இருந்தனர். இவர்களில் பலர் தண்டனைக் காலம் முடிந்த பிறகு சிங்கப்பூரையே தாயகமாக்கிக் கொண்டனர்.

1844 முதல் படிப்படியாக வளர்ச்சி கண்ட மாரியம்மன் கோயில் மிகப் பெரிய சுற்றுமதிலுடன், அன்று முதல் இன்று வரை அதே பரப்பளவில் இருந்து வருகிறது.

சீன நகரில்....

ஆனால் இந்தக் கோயில் அமைந்துள்ள பகுதியில், சுற்று வட்டத்தில் தமிழர்களே இல்லை.

சைனா டவுன் எனப்படும் சீனர்களின் பிரபல வணிக மையமாக விளங்கும் பகுதியில் இந்த மாரியம்மன் கோயிலும் அதையடுத்து நாகப்பட்டினம் முஸ்லீம்கள் கட்டிய மசூதியும் உள்ளன.

மூன்று பெரிய விமானங்கள், உயர்ந்து கம்பீரமாக விளங்கும் ராஜகோபுரத்துடன் திகழும் மாரியம்மன் கோயில் சிங்கப்பூர் அரசாங்கம் அமைத்துள்ள இந்து அறக்கட்டளை ஆட்சிக் குழுவின் நிர்வாகத்தில் உள்ளது.

தீமிதி திருவிழா

இந்த மாரியம்மன் ஆலயத்தில் 1840 முதல் தீமிதி உற்சவம் மிகவும் கோலாகலமாக நடைபெற்று வருகிறது. ஐப்பசி மாதத்தில் நடைபெறும் இந்தத் தீமிதி விழாவில் நூற்றுக்கணக்கானோர் தகிக்கும் அனலில் நடந்து போவதைக் காணப் பல்லாயிரக் கணக்கில் மக்கள் கூடுவார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் ஐரோப்பியச் சுற்றுப் பயணிகள்.

இந்தத் தீமிதி விழா, தைப்பூச அலகுக் காவடி ஆகியவை பற்றி வெளி நாடுகளில் சிங்கப்பூர்ச் சுற்றுப்பயண வாரியம் விளம்பரப்படுத்தி வரு

வதால் அதைக் காண மேல்நாட்டார் விரும்பி வருகின்றனர்.

திருப்பணி:

1934-ல் திருப்பணி நடைபெற்றபோது ராஜகோபுரம் திருத்திப் பெரிதாகக் கட்டப்பட்டது.

காலஞ்சென்ற பி. கோவிந்தசாமி செட்டியார், ஜே. பி. வி. பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை, ஏ. தர்மலிங்கம்பிள்ளை, எம். வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை, டி. வி. குமாரசாமி தேவர் போன்றோர் முன்னைய நிர்வாக சபையில் அரும்பங்காற்றியவர்கள்.

சிங்கப்பூர்க் கோவில்களின் நிர்வாகத்திலும் இந்து ஆலோசனை மன்றத்திலும் நெடுகிலும் பணியாற்றி வந்த திரு. வி. பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை அவர்களை இந்தச் சிறப்பு மலருக்காகப் பேட்டி காண அவர்கள் இல்லம் சென்றிருந்தேன்.

11-12-1894-ல் பிறந்த திரு. பக்கிரிசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் *87* வயதில், மிகவும் தளர்ச்சி கண்டு, சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி பேட்டியளித்தார். *1976*-ல் அறுவைச் சிகிச்சையில் அவரது கால் துண்டிக்கப்பட்டதால் நடக்கமுடியாமல் போய்விட்டது.

மாரியம்மன் கோயில், பெருமாள் கோயில், மன்மதன் கோயில், கிருஷ்ணன் கோயில் ஆகியவற்றில் தவறாமல் பூஜைகள் நடக்கவும் மற்றும் ஆலய நிர்வாகப் பணிகளைக் கவனிக்கவும் தமது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த விவரங்களைத் திரு. பக்கிரிசாமி நினைவுகூர்ந்தார்.

ஒழுங்கான வழிபாடுகள்

''கோவில் கட்டுவது பெரிதல்ல. கட்டிய கோவில்களில் அர்ச்சகர், பண்டாரம் ஆகியோருக்கும் மற்றும் மேளம், நாதசுரம் இதர பணியாளர்களுக்கும் ஒழுங்காக ஊதியம் கிடைக்கவும் நைவேத்தியம், பூசைகள், திருவிழாக்கள் நியமப்படி நடக்கவும் வழிவகைகள் செய்ய வேண்டும். கோவில் வெறும் வழிபடும் தலம் மட்டுமல்ல, நம் மொழி, பண்பாடு, சமய நெறி ஆகியவற்றை வளர்க்கும் நிலையமுமாகும். அதை நம் இளைஞர்களுக்கு உணர்த்தி அதில் அவர்கள் அதிகமான பங்கு வகிக்க வழி செய்ய வேண்டும்'' என்கிறார் திரு. பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை.

மாரியம்மன் கோயிலில் தீமிதி விழாவுக்கு முன்னதாக மகாபாரதம் படித்து, அர்ச்சுனன் தபசு போன்ற நாடகங்களை நடத்தியதையும் பின்னர் இளைஞர்கள் பலர் விரும்பியதற்கிணங்க விடியும்வரை புராணத்திரைப் படங்களைத் திரையிட்டதையும் நினைவுபடுத்தினார் திரு. பக்கிரிசாமி அவர்கள்.

தேசிய நினைவாக

சிங்கப்பூர் மாரியம்மன் கோயில் நமது பண்பாட்டின் தேசிய நினைவுச் சின்னமாகப் பாது காக்கப்படும் எனச் சிங்கப்பூர் அரசாங்கம் *18-6-1973*-இல்வெளியிட்ட அரசாங்க கெசட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளது. இது தமிழர்கள் பெருமிதப் படக்கூடியதொன்றாகும். காலத்தால் அழியாத தமிழர்களின் கலாச்சார, சமய நினைவுச் சின்னமாக மாரியம்மன் ஆலயம் திகழும்!

சிங்கப்பூரின் மிகப் பழமையான மற்றொரு ஆலயம் பரபரப்பான ஆர்ச்சார்ட் தெருவில் அமைந்துள்ள சிவன் கோயில்.

நவநாகரிகமான கடைத்தொகுதிகள் அமைந்ததும் அமெரிக்க, ஐரோப்பிய வணிக மையமாக விளங்குவதுமான ஆர்ச்சார்ட் தெருவில் அழகும் அமைதியும் கொண்ட இந்தச் சிவன் ஆலயம் அமைந்துள்ளது.

எந்த நேரமும் இந்தக் கோயிலில் கூட்டம் நிறைந்து இருக்கும்.

நீத்தார் வழிபாடுகள் பெரும்பாலும் இந்தக் கோயிலில்தான் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

தீபச் சுடரில் ஒளிவிடும் இந்த ஆலயத்தின் சிவலிங்கம், வழிபடும் உள்ளங்களுக்கு உவகை அளிக்கும் மூர்த்தமாகத் திகழ்கிறது.

160 ஆண்டுகள்

160 ஆண்டுகளாக இருந்து வரும் இந்தச் சிவன் கோயில் வளர்ந்துவரும் சிங்கப்பூர் நகரின் விரிவுப் பணிகளுக்கு வழிவிட வேண்டிய நிலைக்கு உள்ளாகிவிட்டது.

1822-ல் கட்டப்பட்ட இந்த சிவன் கோயிலை வேறு இடத்தில் அமைக்க அரசாங்கம் இடம் கொடுத்துள்ளது.

முன்பு இந்தக் கோயிலின் முன்னால் நன்னீர் ஓடை (இன்று ஸ்டாம் போர்ட் கால்வாயாக இருப்பது) இருந்தது. கோயிலின் பின்னால் ரயில்வே நிலையம் இருந்தது. ரயில் நிலையம் வேறு இடத்திற்குப் போய்விட்டது. கோயில் முன்னாலிருந்த நதி, காங்கிரீட் கால்வாயாக உள்ளது.

சந்தடி நிறைந்த, பரபரப்புமிக்க ராஜ பாட்டையிலிருந்து ஒதுக்கி, வேறு இடத்தில் கோயில் கொள்ள சிவனார் திருவுளம் கொண்டாலும் பக்தர்கள் உள்ளம் அதை விரும்பவில்லை.

சிங்கப்பூர் நகராக உருவாகும்முன் அமைந்த ஆலயம் என்பதை உணர்ந்து, நகர வளர்ச்சிக்குத் திட்டமிடுவோர் அதற்கு இடம் ஒதுக்கிச் செய்ய வேண்டும்! நவீனம், வளர்ச்சி என்று 'புல்டோசர்களை' ஏவிவிடுமுன் சற்றுச் சிந்திக்க வேண்டும்.

பெருமாள் கோயில்

சிங்கப்பூர் நகரின் உயிர் வாழ்விற்கு வாணிபச் சந்தைகள் தேவை என்பதால், அதைப் பிரதிபலிப்பது போல் 60, 70 என மாடிக் கட்டிடங்கள் உயர்ந்து கொண்டே போகின்றன.

சுற்றுப் பயணிகள் மூலமே கணிசமான வருவாயைப் பெற்று வருகிறது சிங்கப்பூர் அரசு. மேல் நாட்டினர் சிங்கப்பூரில் காண விரும்புவது உயர்ந்த கட்டிடங்களை அல்ல. ஆசிய மக்களின் கலாச்சாரங்களையும் அவர்களின் பாரம்பரியங்களையுமே. அதை சிங்கப்பூர் அரசினரும் உணர்ந்து அவற்றிற்கு ஆக்கமூட்டி வருகின்றனர்.

''ஆசியக் கலாச்சாரங்களின் மையம் சிங்கப்பூர்'' என்பதைக் காட்டத் தமிழர்களின் கோவில்கள், கலைகள் ஆகியவற்றையும் விளம்பரப்படுத்திச் சுற்றுப் பயணிகளைக் கவர்கிறார்கள்.

மாரியம்மன் ஆலயத்தை அடுத்து, அழகிய, உயர்ந்த ராஜகோபுரமுடன் சிங்கப்பூரில் விளங்குவது ஸ்ரீனிவாசப் பெருமாள் ஆலயம்.

நூறாண்டுக்கு மேலாக

நூறாண்டுகளுக்கு மேல் பழமை வாய்ந்த ஆலயம் இது.

தமிழர்கள் மிகுதியாக வாழும் சிராங்கூன் தெருவில் அமைந்துள்ள இந்தக் கோயில், 20-7-1855-ல் திரு. நரசிங்கம் என்பவருக்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வழங்கிய மூன்று ஏக்கர் நிலத்தில் அமைந்துள்ளது.

ஸ்ரீநரசிங்கப் பெருமாள் கோயில் முன்புறம் பெரிய திருக்குளம் அமைந்திருந்தது. அந்தக் குளம் இப்போது இல்லை.

இந்தக் கோயிலை விரிவுபடுத்த மேலும் நிலங்கள் 1894, 1912-ம் ஆண்டுகளில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் வாங்கப்பட்டது.

1907-ம் ஆண்டு முதல் அரசினர் அமைத்த இந்து அறக்கட்டளை வாரியத்தின் கீழ் இந்த ஆலயம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது.

நரசிங்க அவதாரமுடன் ஆரம்பத்தில்இருந்த மூல விக்ரகம் 1966-ல் அகற்றப்பட்டு, திருப்பதி வேங்கடாசலபதி உருவத்தை ஒட்டிய கருங்கற் சிலைகள் இங்கே வைக்கப்பட்டன.

ஐந்து மாடங்களுடன் 21.4 மீட்டர் உயரத்தில் இந்தக் கோயிலின் ராஜகோபுரம் 4 லட்சம் வெள்ளி செலவில் 1966-ல் அமைத்தவர் காலஞ்சென்ற திரு. பொ. கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை அவர்கள். இரு மாடிகளுடன் நவீன கல்யாண மண்டபம் ஒன்றையும் இவர் இங்கே கட்டியுள்ளார். இதை அப்போதைய சிங்கப்பூர் அதிபர் இஞ்சேயகுப் 1965-ல் திறந்து வைத்தார்.

கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை

1887-ல் தஞ்சையில் பிறந்த திரு. பொ. கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் 1905-ல் சிங்கப்பூருக்கு வந்தார். மாதம் 4 வெள்ளி சம்பளத்திற்கு ஒரு பலசரக்குக்கடையில் ஊழியராகப் பணியாற்றினர். உழைப்பினுல் உயர்ந்து பல வர்த்தக நிலையங்களின் உரிமையாளரானர்.

தனி மனிதர் ஒருவர் சமயத்திற்குச் செய்யக்கூடிய சேவைக்கு வள்ளல் கோவிந்தசாமிப்பிள்ளையின் வாழ்க்கை ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

சிங்கப்பூரில் பெருமாள் கோயிலின் ராஜகோபுரமும் கல்யாணமண்டபமும் மட்டுமல்லாது ராமகிருஷ்ணர் மண்டபம் ஒன்றையும் அவர்கள் எழுப்பியுள்ளார்கள். பல திருப்பணிகளுக்கும் கணிசமான பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தமிழகத்திலும் மலேசியாவிலும்கூடப் பல கோவில்களின் திருப்பணிகளுக்கு உதவிய இப்பெரியார் 1980-ல் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

தேசிய சின்னம்

ஸ்ரீனிவாசப் பெருமாள் கோயிலைச் சிங்கப்பூரின் தேசிய நினைவுச் சின்னமாக 1978-ல் சிங்கப்பூர் அரசாங்கம் அங்கீகரித்துப் பாதுகாக்க முன் வந்துள்ளது.

சிங்கப்பூர் தமிழர்களிடையே சைவ-வைணவ வேறுபாடு கிடையாது என்பதற்கு இந்த ஆலயம் ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

ஆண்டு தோறும் தைப்பூசத்திற்கு இந்தக் கோவிலிலிருந்துதான் காவடிகள் எடுக்கப்பட்டு தண்டாயுதபாணி கோயிலில் நிறைவேற்றப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ செண்பக விநாயகர் கோயில்

''...சீர் சிங்கைநகர் காத்தோனே தமக்கிடமாய்
நின்று குன்று
திலகியருள் சுரப்போனை சண்பகப் பேர்
தரித்தோனை யேத்துவோமே''

என்று போற்றப்படும் காத்தோங் ஸ்ரீ செண்பக விநாயகர் கோயில் ஈழத் தமிழர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருவது.

சிலோன்தெருவில் இந்தக் கோயில் அமைத்த காலத்தில் ஒரு திருக்குளமும் செண்பக மரமும் இருந்தது. செண்பக மலர் சொரிந்து பூசிக்கப் பட்ட விநாயகர் செண்பக விநாயகரானர். இன்று திருக்குளத்தையும் செண்பக மரத்தையும் காண வில்லை என்றாலும் அழகிய ராஜகோபுரமும் விமா னங்களும் பளிங்குத்தரையுடன் அமைந்த மண்ட பங்களும் கொண்ட பெரிய ஆலயமாக இந்த விநாயகர் ஆலயம் திகழ்கிறது.

1875-ல் இலங்கையிலிருந்து அரசாங்க அலுவ லகங்களில் பணியாற்ற யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களை பிரிட்டிஷார் வரவழைத்தனர்.

ஈழத் தமிழர்கள் தங்கள் பாரம்பரியப்படி வழிபாடுகளை நடத்த ஆலயம் எழுப்ப விரும்பிய போது, அப்போது கூரை வேய்ந்த குடிலில்இருந்த விநாயகப் பெருமானுக்குக் கோயில் கட்ட முடிவு செய்தனர்.

கோயில் கட்ட பிராங்கல் பிரதர்ஸ் நிறு வனத்திடமிருந்து நிலத்தைப் பெற்றனர். ஆல யத்தை உருவாக்க அன்று முன்னின்று முனைந்த வர்கள் சோ. முத்துக்குமாரு, ஜே. பி., இ. இ. முதலியார் நாகலிங்கம், டாக்டர் க. இராமாதி பதி, ஜே. பி. டாக்டர் ச. நாகலிங்கம் ஜே. பி. தி. எதிர்நாயகம்பிள்ளை, ச. அம்பலவாணர், த. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, அ. இளையதம்பி, மு. செல்லையா, சு. சண்முகம் மா. தில்லையம்பலம், டி. ஏ. மாணிக்கம்பிள்ளை, சு. வல்லிபுரம், இ. ரங்கசாமிப் பிள்ளை, கு. மயில்வாகனம், வ. சுப் பிரமணியம், மு. வேலுப்பிள்ளை, நி. கணபதிப் பிள்ளை, நா. மார்க்கண்டு, சு. விசுவநாதர், சு. சுந்தரம்பிள்ளை, வ. கயிலாச பிள்ளை, ஆ. கந் தையா ஆகியோரும் மற்றும் சில அன்பர்களும் ஆவர்.

பல மண்டபங்கள்

1913-ல் சிங்கப்பூரில் 300 இலங்கைத் தமிழர் களே இருந்தனர் என அரசாங்க கெசட்டில் அறி கிறோம். ஆயினும் சிங்கப்பூரில் தமிழும் சைவமும் தழைக்க இலங்கைத் தமிழர்கள் அப்போதே அரும் பணியாற்றி வந்துள்ளனர்

1909-ல் இலங்கைத் தமிழர் சங்கம் சிங்கப் பூரில் அமைந்தது.

ஸ்ரீசெண்பக விநாயகர் ஆலயம் 1923-முதல் இன்று வரை இலங்கைத் தமிழர் சங்கத்தின் நிர் வாகத்திலேயே இருந்து வருகிறது.

தெய்வீகப் பொலிவும் எழிலும் கொண்டு விளங்கும் செண்பக விநாயகர் ஆலயத்தில் கர்ப் பக்கிரகம், அர்த்தமண்டபம், நிருத்த மண்டபம், ஸ்தம்ப மண்டபம், வசந்த மண்டபம், சோபன மண்டபம், சுப்பிரமணியர் வெளி மண்டபம், இராசகோபுரம், மணிக்கோபுரம், ஆகியவை கவினுடன் அமைந்துள்ளன.

திருப்பணி வேலைகள் முடிந்ததும் 1930-ல் யாழ்ப்பாணம், மாவிட்டபுரம் ஆதீன குருசிரோ மணி பிரம்ம ஸ்ரீ ச. செல்வக்குமாரசுவாமி குருக் கள் அவர்கள் குடமுழுக்கை நடத்தினர்கள்.

திரு. ச. அம்பலவாணர் அவர்கள் தலைமை யில் பரிபாலன சபையார் 1939-ல் அர்ச்சகர் இல்லத்தையும் வாசகசாலையும் அமைத்தனர். 1940 முதல் தமிழ்ப் பள்ளிக் கூடத்தையும் நடத்தி னர்கள்.

1941-ல் இரண்டாவது உலகப் போரின் போது குண்டு வீச்சில் ஆலயத்தின் ஒரு பகுதியும் செண்பக மரமும் சேதமுற்றன.

டாக்டர் தில்லைநாதன்

உலகப் போரினல் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பு களிடையேயும் இந்த ஆலயம் செவ்வனே நடந் தது.

காலஞ் சென்ற டாக்டர் ப. தில்லைநாதன் அவர்கள் ஆற்றிய அரும் தொண்டும் பொருள் உதவியும் சிங்கப்பூர்த் தமிழர்களால் மறக்கமுடி யாதவை.

ஸ்ரீசெண்பக விநாயகர் ஆலயத்தில் மேலும் பல திருப்பணிகள் செய்யப்பட்டு 7-7-1955-ல் குடமுழுக்கும் நடைபெற்றது.

திரு. எஸ். எம். வாசகர் அவர்களின் தலை மையில் அமைந்த குழுவினர் இந்தக் குடமுழுக்கு விழாவைச் சிறப்பாகச் செய்தனர்.

இரண்டாவது உலகப் போருக்கு முன்னர் இந்த ஆலயத்தின் அருகிலுள்ள கடற்கரையில் அமைக்கப்பட்ட மண்டபத்தில் ஆடி அமாவாசை யின்போது, விநாயகப் பெருமான் அருளாணையத் தில் எழுந்தருளி, தீர்த்தோற்சவத் திருவிழா கோலாகலமாக நடைபெற்றுள்ளது.

நவீன நகராக உருவாகி வரும் சிங்கப்பூரில் திருவிழாக்கள் கோவில்களுக்குள்ளேயே நடை பெறுகின்றன.

சதுர்த்தி விழா

ஸ்ரீசெண்பக விநாயகர் ஆலயத்திற்கான அர்ச்சகர்கள், மேள நாதசுரக் குழுவினர் ஈழத்தி லிருந்து ஒப்பந்தத்தில் வந்து பணியாற்றுகின்றனர்

மாதந்தோறும் விநாயகருக்கு உகந்த சதுர்த்தி திதியில் திருவிழா சிறப்பாக நடைபெற்று வருகிறது.

1937-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் செய்யப்பட்டுத் தருவிக்கப்பட்ட சப்பிரமஞ்சத்தில் விநாயகப்பெருமான் சதுர்த்தித் திருவிழாவின் ஆலயத் திருவீதியில் பவனி வருவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

ஸ்ரீசெண்பக விநாயகர் ஆலயம் இலங்கைத் தமிழர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தாலும்ஆண்டுதோறும் இரு இந்தியத் தமிழர்களும் சபைக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்டு வருகின்றனர். இது 1927 முதல் நடைமுறையிலிருந்து வருகிறது.

1963 முதல் தமிழும் சமய பாடபோதனைகளும் இந்த ஆலயத்தில் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. எனினும் ஆலய நிர்வாகத்தில் இன்றைய இளைஞர்களின் பங்கைத்தான் காணமுடியவில்லை. இந்த இடைவெளியைச் சரிசெய்தால் நம் சமயம் எல்லோருக்கும் பயனளிக்கும் பங்கை ஆற்றியதாக அமையும். இளைய தலைமுறையினரிடம் அதிக பொறுப்புக்களைத் தந்து அவர்களையும் ஆலயப் பணிகளில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

ஸ்ரீதண்டாயுதபாணி ஆலயம்

நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் திருக்கோயில் எழுப்பிச் சமய வழிபாடுகளை ஒழுங்கான முறையில் நடத்தி வருவார்கள் என்பது நாம் அறிந்த ஒன்று.

அதுபோல் சிங்கப்பூர்க் குடியரசிலும் தண்டாயுதபாணி கோயிலையும், லையன் சிட்டி விநாயகர் கோயிலையும் நகரத்தார்கள் சிறப்பாக நடத்தி வருகிறார்கள்.

சிங்கப்பூர் நகராக உருவாகும் முன்பே தண்டாயுதபாணி கோயிலும் அமைந்துவிட்டது.

123 ஆண்டுகள்

ஸ்ரீதண்டாயுதபாணி கோயில் 123 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் டேங்க் ரோடில் அமைந்தது.

4-4-1859-ல்-அதாவது 123 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - இந்தக் கோயில் ஸ்தாபனம் ஆனதாகக் கோயில் தர்மகர்த்தாவைப் பேட்டி கண்டபோது கூறினார்.

பல லட்சம் வெள்ளி செலவில் ராஜகோபுரம் மண்டபங்கள் கருவறை விமானங்கள் யாவும் இப்போது கட்டப்பட்டு வருகின்றன.

தென்கிழக்காசியாவிலேயே அழகிய சிற்ப வேலைப்பாடுகள் அமைந்த கோயிலாகத் தண்டாயுதபாணி கோயில் திகழும் என எதிர் பார்க்கலாம். மாமல்லபுரத்திலிருந்து வந்துள்ள 20 சிற்பிகள் இரவு பகலாகச் சிற்பங்களை உருவாக்கி வருகின்றனர்.

கண்ணாடியில் செதுக்கப்பட்ட கடவுளரின் உருவங்களைப் பம்பாயிலுள்ள கை தேர்ந்த சிற்பிகள் உருவாக்கி அனுப்பி வருகின்றனர். இவை ஒவ்வொன்றும் ஐந்தடி உயரம் உள்ளன. இவை கோயிலின் விமானத்தில் சுற்றி அமைக்கப்படும். கதிரவனின் ஒளி அதனை ஊடுருவி வரும்போது தனிச் சோபையுடன் காட்சியளிக்கும்.

தைப்பூசம் :

மூலவர் தண்டாயுதபாணி, சிவன், அம்மன் கோயில்கள் தனித்தனி விமானங்களுடன் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. 20 லட்சம் வெள்ளி செலவில் நடத்தப்படும் திருப்பணி வேலைகள் பூர்த்தியாகி 1983-ல் குடமுழுக்கு நடைபெறும்.

ஸ்ரீதண்டாயுதபாணி கோயிலில் தைப்பூசத் திருவிழா ஆண்டுதோறும் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

முதல் நாளிரவு வெள்ளிரதத்தில் திருமுருகன் லையன்சிட்டி விநாயகர் கோயிலிலிருந்து தண்டாயுதபாணி கோயிலுக்குப் பவனி வருவது கண் கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

மறு நாள் தைப்பூசத்தன்று விடியற்காலை முதல் நள்ளிரவு வரை ஆயிரக்கணக்கான அலகுக் காவடிகள் பெருமாள் கோயிலிலிருந்து (3 மைல் தூரம்) ஊர்வலமாக வருவதைக் காணவும், படம் எடுக்கவும் ஏராளமான சுற்றுப் பயணிகள் கூடி விடுவார்கள்.

தைப்பூசம் முன்பு பொது விடுமுறை நாளாக இருந்தது. இப்போது விடுமுறை இல்லை என்றாலும் கூட, தைப்பூசத் திருவிழாவுக்கான மகத்துவம் குறையவில்லை.

''தைப்பூசத்திற்கு மீண்டும் விடுமுறை விட வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுள்ளோம். அவர்கள் அதைப் பரிசீலனை செய்து வருகிறார்கள்.'' என்றார் கோயில் கார்வார்.

அநேகமாக அடுத்த ஆண்டில் கோயில் திருப்பணிகள் முடிந்ததும் தைப்பூசம் பொது விடுமுறையுடன் இன்னும் சிறப்பாக நடத்தப்படும் என எதிர்பார்க்கலாம். சுற்றுப் பயணிகளைக் கவர்ந்து ஈர்க்கும் விழாவாக இது இருப்பதால் அரசாங்கம் அதனால் பலன் அடைகிறது.

தண்டாயுதபாணி கோயிலில், தேசிய அரங்கம், தேசியப் பூங்கா எதிரே பசுமையான சூழலில்

அமைந்துள்ளது. இந்த ஆலயத்தில் பணியாற்றும் அர்ச்சகர்கள் பண்டாரங்கள், மேள, நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் இந்தியாவிலிருந்து தருவிக்கப்படுகின்றனர்.

இந்தக் கோயிலில் இரண்டு அழகிய வெள்ளி ரதங்கள் உள்ளன. தங்க மயில்வாகனம், வெள்ளி மயில் வாகனம், வெள்ளிக் குதிரை வாகனம் ஆகியவையும் உள்ளன.

மாடுகள்

வெள்ளி ரதத்தை இழுத்துச் செல்வதற்கென்றே இரு மாடுகளை இந்தக் கோயிலில் வைத்திருந்தார்கள்.

சல், சல் என மாடுகளின் கழுத்திலுள்ள மணிகள் ஒலிக்க ஒளிவிளக்குகளுடன் ரதம் செல்லும் அந்த இனிய காட்சியை இப்போது சிங்கப்பூரில் காண முடியவில்லை. மாடுகளை நகருக்குள் வைத்திருக்கக்கூடாது என்ற அரசாங்க உத்தரவினால் தைப்பூசத்தின் போது ஜீப்பில் கட்டியே ரதத்தை இழுத்துச் செல்கின்றனர்.

பால் அபிஷேகத்திற்கென்று இரு கறவைப் பசுக்களையும் முன்பு இந்தக் கோயிலில் வைத்திருந்தனர். 1979-க்குப் பிறகு இதற்கும் அரசினர் அநுமதிக்கவில்லை.

நகருக்கு வெளியே சாங்கிரோடு ஒன்பதாவது மைலில் 20 ஏக்கர் பசுமை நிலத்தில் 30 பசுமாடுகளை இந்தக் கோயிலுக்காக வைத்திருந்தனர். யூச்சுங்காங் என்ற இடத்தில் கோவிலுக்கான நந்தவனமும் இருந்தது. இவை யாவும் அண்மையில் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டு விட்டது.

குதிரைப் பந்தயம் நடத்தக் குதிரைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். போலோ விளையாட்டு நடத்தக் குதிரைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தூய்மைக்கேடு ஏற்படும் என்று கூறிப் பசுக்களையும் ஆண்டுக்கொரு தடவை இரதத்தை இழுக்கும் காளைகளையும் அனுமதிக்க மறுப்பது சரியல்ல. இதை இந்து ஆலோசனை மன்றம் போன்ற அமைப்புகள் அரசினருக்கு எடுத்துக்கூற வேண்டும்.

நவராத்திரி விழா

ஸ்ரீதண்டாயுதபாணி கோயிலில் நவராத்திரியின்போது வசந்த மண்டபத்தில் அன்றாடம் ஒவ்வொரு விதமான அலங்காரமுடன் அம்மன் கொலுவிருக்க உள்ளூரின் பாடகர்களின் இன்னிசையும் நடனமணிகளின் ஆடல்களும் பத்து நாட்களும் நடைபெறும்.

கார்த்திகைதோறும் அன்னதானமும் சுவாமி எழுந்தருளலும் நடைபெறுகின்றன.

நால்வர் குருபூசையும் இந்தக் கோவிலில் நடைபெறுகிறது.

இரண்டு அடுக்கு மாடிகளுடன் நவீன வசதிகள் கொண்ட கல்யாண மண்டபமும் இங்கே கட்டப்பட்டு வருகிறது.

வருகிற ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தயாராகிவிடும் என எதிர்பார்க்கப்படும் இந்தக் கல்யாண மண்டபத்தில் வைப்பதற்கென அழகிய பெரிய மணவறை இந்தியாவில் செய்யப்பட்டுக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. கல்யாண மண்டபத்தின் முன்னால் சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் எழில்மிக்க தோரண வாயிலும் உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது.

சிங்கப்பூரில் இப்போது ஏறத்தாழ 500 நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் உள்ளனர். இவர்களின் இட்டாங்கிகள்-அல்லது பெட்டிக் கடைகள் வரிசையாக அமைந்திருந்தன. மார்க்கட் வீதியில் இந்தக் கடைகள் யாவும் கடந்த ஆண்டில் இடிக்கப்பட்டு நகரப் புனரமைப்புக்கு வழிவிடப்பட்டுள்ளன.

வட்டித் தொழில் செய்யும் நகரத்தார்இன்று அருகி விட்டாலும் பல்வேறு தொழில் துறைகளில் அவர்கள் முன்னேறி வருகின்றனர்.

நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக ஒரே வித வாழ்க்கை முறையிலிருந்து மாறி இன்று நவீன போக்கில் சிங்கப்பூர் முன்னேறினாலும் நகரத்தார் தங்களின் பாரம்பரிய தெய்வப்பணிகளைக் குறைவின்றித் தொடர்ந்து செய்தே வருவார்கள்.

லையன் சிட்டி விநாயகர்

சிங்கப்பூரில் நகரத்தாரின் நிர்வாகத்திலுள்ள மற்றொரு கோயில் லையன் சிட்டி விநாயகர் ஆலயம்.

இந்த ஆலயம் முன்பு சிங்கப்பூரின் பொது மருத்துவமனை அருகே இருந்தது.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின் இராணுவ வீரர்கள் தாங்கள் வழிபடுவதற்கென சிப்பாய்லைன் எனப்படும் இடத்தில் இந்த விநாயகர் கோயிலை அமைத்திருந்தனர். பொது மருத்துவமனையை விரிவுபடுத்துவதற்காக இந்தக் கோயிலை 60 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இப்போதுள்ள இடத்தில் கட்டினார்கள். 14-11-1975-ல் இதன் திருப்பணிக் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

சைனாடவுன் பகுதியில் தமிழர்களின் கலாச்சாரச்சின்னமாக, இந்தக் கோயில் திகழ்கிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஆலயம்

சிங்கப்பூரில் வாட்டர்லூ தெருவில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கோயிலும் நூறுண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட பழமை வாய்ந்தது.

இந்தக் கோயிலே குஜராத்திகள் முன்பு நிர்வகித்து வந்தனர்.

பின்னர் 1928-ல் பெரியார் திரு. வி. பக்கிரிசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் இந்தக் கோயிலின் நிர்வாகத்தை மேற்கொண்டார். 1818-இல் கல் கட்டிடமாக இந்தக் கோயில் உருவானது.

குழலூதும் கண்ணனும் ராதையும் சேர்ந்திருக்கும் பளிங்கிலான இந்த ஜெய்ப்பூர் விக்ரகங்கள் உள்ளத்தை ஈர்க்கும் தன்மை வாய்ந்தவை. மூலவருக்கு அபிஷேகம் கிடையாது அலங்காரப் பிரியர்.

இந்த ஆலயத்தின் பின்னுல் இரண்டு அடுக்கு மாடிகளுடன் கல்யாண மண்டபம் ஒன்றும் அமைந்துள்ளது.

சுண்ணும்புக் கம்பம் காளியம்மன் கோயில்

தமிழர்களின் வணிக மையமான சிராங்கூடன் தெருவில் நான்கு கோயில்கள் உள்ளன.

ஒன்று வட இந்திய பாணியில் அமைந்த ஆரிய சமாஜம் நடத்தும் கோயில். மற்றும் இரு காளியம்மன் கோயில்களும் ஒரு பெருமாள் கோயிலும் உள்ளன.

சுண்ணும்புக் கம்பம் காளியம்மன் கோயிலும் நெடுங்காலமாக இருந்து வருவது. இந்தக் கோயிலேப் புதிதாகத் திருத்தி அழகிய கோபுரங்களுடன் கட்டும் திட்டமிருந்து வருகிறது.

நவராத்திரி விழா இங்கே சிறப்பாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

ஸ்ரீ வடபத்திர காளியம்மன் ஆலயம்

முன்பு ஒரு சிறு கிராமமாக இருந்த இடத்தில் உருவானது ஸ்ரீ வடபத்திர காளியம்மன் ஆலயம்.

கடந்த நூற்றுண்டில் பொத்தோங்பாசீர், மண்மலே வாழ் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்டு வந்த இந்த ஆலயம் 1930-க்குப் பிறகு காலஞ்சென்ற கொட்டகை பாலகுரு கோவிந்தசாமி செட்டியார், ஜே. பி. அவர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. 1948 ஏப்ரலில் அவர்கள் காலமானபிறகு அவர்களின் மருமகன் திரு. எஸ். எல். பெருமாள் அவர்கள்நிர்வகித்து வருகிறுர்கள்.

தண்ணீர்க் கம்பம் காளியம்மன் ஆலயம் என்று போற்றப்படும் இந்தக் கோயிலில் முன்பு வற்றுத குளம் இருந்தது. அந்த வட்டாரத்து மக்களின் குடிநீர்க் குறையை இந்தக் குளம் தீர்த்தது.

இந்த ஆலயத்தின் திருப்பணிகள் சிறப்பாக நிறைவேறிக் கடந்த 1978-இல் கும்பாபிஷேகம் நடத்தப்பட்டது. இதன் கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலரைத் தயாரிப்பதில் நானும் முக்கிய பங்காற்றினேன்.

சிறந்த சிற்ப வேலேகளுடன் அமைந்த இந்த ஆலயத்தின் அழகிலும் பொலிவிலும் நம் மனம் லயித்துவிடும்.

ஆண்டுதோறும் ஆடி மாதம் 30 நாட்களும் இந்த அம்மனுக்குத் திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. இறுதி நாளில் அம்பாள் ரதத்தில் பவனி வந்து அருளுகிறுள்.

இப்போது இந்த ஆலயத்தின் ராஜகோபுரப் பணி நடந்து வருகிறது. மதுரை மீனுட்சியம்மன் ஆலயத்தைச் சேர்ந்த அர்ச்சகர்கள் இங்கே பணியாற்றுகின்றனர்.

சிங்கப்பூரின் மிகப் பழமையான ராஜபஜனை மடம் (நூறுண்டுகளுக்கு முன்னர் கிராஸ் வீதியில் உள்ள கட்டிடத்தில் இருந்தது) இப்போது இங்கே இயங்குகிறது.

மன்மதன் கோயில்

சிங்கப்பூர் காலாங் தெருவில் உள்ளது மன்மதகாருணீஸ்வரர் ஆலயம்.

இதுவும் பெரியார் திரு. வி. பக்கிரிசாமிப் பிள்ளை அவர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகிறது.

காலாங்கில் அமைந்துள்ள மிகப் பெரிய தொழில் கூடமான எரிவாயு (கியாஸ் வொர்க்ஸ்) நிலேயத் தமிழ் ஊழியர்கள்வழிபடஅமைந்த இந்த அழகிய வேலேப்பாடமைந்த கோயிலின் மூலவர் சிவலிங்கம்.

மன்மதனே எரித்த திருவிழா-"காமதகனம்"- இந்தக் கோயிலில் சிறப்பாக நடந்து வருவதால் மன்மதன் கோயில் என்ற பெயரே அமைந்துவிட்டது. மன்மதனே எரித்தவர் உக்கிரமூர்த்தி ஆகையால், இந்தக் கோயிலில் திருமணம் செய்கிறவர்களுக்கு காமனின் அருள் கிடைக்காது என்று யாரோ கட்டிவிட்ட கதையால் இந்தக் கோயிலில் திருமணங்களே நடப்பதில்லே.

திரு. எஸ். எஸ். பெருமாள் அவர்களின் நிர்வாகத்தில் மற்றொரு மன்மதன் கோயில் அமைந்துள்ளது கெண்டோமென்ட் தெருவில்.

சிராங்கூன் சிவன் கோயில்

சிராங்கூன் சாலையில் அமைந்துள்ள சிவன் கோயில் சிறிய ஆலயமென்றாலும் நிறையப் பேர் வழிபட வருகின்றனர்.

தமிழகத்திலிருந்து வந்துள்ள அர்ச்சகர்கள் ஆகம விதிப்படி பூசைகளை நடத்துகின்றனர்.

ஆறுமுகங்கள் பன்னிரு திருக்கரங்களுடன் முருகனின் ஐம்பொன் விக்கிரகம் சிறந்த வேலைப் பாடுடன் இங்கே உள்ளது. இது ஈழத்தில் உரு வாக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீருத்ர காளியம்மன் ஆலயம்

சிங்கப்பூரில் பல வீடமைப்புப் பேட்டைகள் உருவாகி வருகின்றன.

அந்தந்தப் பேட்டைகளில் வழிபாட்டுத் தலங்களுக்கென இடங்களையும் வீடமைப்புக் கழகம் ஒதுக்கி வருகிறது. ஆனால் தமிழர்கள் சிறு பான்மையராக இருப்பதாலும் பொருளாதார நிலையில் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பதாலும் அப்படி ஒதுக்கப்படும் இடங்களை ''டெண்டர்களில்'' போட்டி போட்டு வாங்கும் நிலையில் இல்லை. இதனால் கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களை இழந்து வரு கின்றனர்.

சிங்கப்பூரில் மிகப் பெரிய குடியிருப்புப் பேட்டைகளான தோப்பாயோ, ஜூரோங், தெலுக் பிளாங்கா, ஆங்மோகியோ போன்ற புதுநகர்களில் கோயில்கள் கட்டப்பட்டு வரு கின்றன.

தெலுக் பிளாங்கா புதுநகரில் டெப்போ சாலையில் ஸ்ரீருத்ர காளியம்மன் கோயில் ஐந்து லட்சம் வெள்ளி செலவில் கட்டப்பட்டு வருகிறது.

கோவில் மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், சிற்ப வேலைப்பாடுகள் யாவும் பொது மக்கள் வழங்கிய நன்கொடைகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது. ஓர் இந்து அன்பரின் 2,70,000 வெள்ளி நன்கொடையைக் கொண்டு எல்லா வசதிகளும் கொண்ட கல்யாண மண்டபமும் இந்த ஆலயத்தை ஒட்டிக் கட்டப்பட்டு வரு கிறது. நூல் நிலையம், அலுவலகம், சிப்பந்திகளுக் கான குடியிருப்புகள் ஆகியவையும் கட்டப்பட்டு வருகின்றன.

1983-இல் ருத்ர காளியம்மன் கோயில் கம் பீரமாகக் காட்சியளிக்கும்.

வைராவிமட காளியம்மன் கோயில் :

சிங்கப்பூரின் வர்த்தக கேந்திரமான ஆர்ச் சார்டு ரோடு அருகில் சோமர்செட் தெருவில் அமைந்துள்ள வைராவி மடகாளியம்மன் ஆலயம் சிறியதாயினும் கீர்த்தி பெற்றது.

தமிழர்களின் குடியிருப்பாக ஒரு காலத்தில் விளங்கிய சோமர்செட் பகுதியில் தங்கள் வழி பாட்டுக்கென இந்தக் கோவிலை அமைத்தனர். இன்று இந்தப் பகுதியிலிருந்த தமிழர்களின் குடி யிருப்புகள், வான் உயர்ந்து நிற்கும் அலுவலக, வணிக மையங்களுக்கு இடம் தரவேண்டிய தாகியது.

வைராவி மடகாளியம்மன் ஆலயம் இந்து அறக்கட்டளை வாரியத்தின்கீழ் இயங்குகிறது.

இந்தக் கோயிலை தோப்பாயோ எனப்படும் குடியிருப்புப் புதுநகருக்கு மாற்றுகிறார்கள். இதற் கான அடிக்கல் போடும் விழா சில மாதங்களுக்கு முன்னர் நடைபெற்றது.

இப்போது தகரக் கொட்டகையில் அமைந் துள்ள இந்தக் கோயில் அழகிய கோபுரங்கள் மண்டபங்களுடன் தோப்பாயோ நகரில் அமையவிருக்கிறது. சமூகத் தேவைகளைக் கவனிக்கக்கல்யாண மண்டபமும்இந்தக் கோயிலை ஒட்டி எழவிருக்கிறது.

புனிதமரம் சுப்பிரமணியர் கோயில்

நீசூன் எனப்படும் பகுதியில் அமைந்துள்ளது சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த் திருப்பணிகள் செய் யப்பட்டு புதுப் பொலிவுடன் திகழும் புனிதமரம் சுப்பிரமணியர் கோயில்.

நீசூன் வட்டார இராணுவக் கடற் படைத் தளங்களில் பணியாற்றும் தமிழர்கள் வழிபட அமைத்த கோயில் இது.

இந்தக் கோயிலில் புத்தருக்கும் தனிக் கோயில் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பங்குனி உத்தரத் திருவிழாவின்போது முருகன் ரதத்தில் பவனி போவார்.

நீசூனில் உள்ள மற்றொரு கோயில் மாரியம்ம னுக்காக அமைந்தது.

சிங்கப்பூர் சுவாசூகாங்சாலைக்கு அப்பால் சுங்கைதெங்கா மலைமீது ''திருக்குன்றம் முருகன்'' கோயில் உள்ளது.

''இயற்கை எழில்மிக்க சூழலில் குன்றின்மீது இந்தக் குமரன் கோயில் இருப்பது மிகவும் பரவச மூட்டுகிறது'' என்று குன்றக்குடி அடிகள் இந்தக் கோயிலுக்குக் கடந்த நவம்பர், 1981-ல் வருகை யளித்தபோது பாராட்டினார்.

அரசகேசரி சிவன் கோயில்

சிங்கப்பூரின் எல்லையில், ஜோகர் பாலத்தை எட்டு முன் அமைந்துள்ளது. அரசகேசரி சிவன் கோயில்.

இலங்கைத் தமிழர்களின் நிர்வாகத்திலுள்ள இந்தக் கோயிலுக்கு அண்டை நாடான மலேசியா ஜோகூர் பாருவிலிருந்தும் மக்கள் வந்து வழிபடு கிறார்கள்

அரசும் வேம்பும் பிணைந்துள்ள மரத்தை ஒட்டி இந்தக் கோயில் இருப்பதால் அரசகேசரி சிவன் கோயில் என்ற பெயர் பெற்றது.

சிங்கப்பூரில் மற்றும் குயீன்ஸ்வே தெருவில் உள்ள முனீஸ்வரன் கோயில், கம்பம் பாரு தெருவில் ரயில்வே ஊழியர்கள் அமைத்த முனீஸ்வரன் கோயில், சாங்கியிலுள்ள இராமர் கோயில், மற்றும் பல கோயில்களும் சிங்கப்பூர்த் தமிழர்களின் வழிபாட்டுத் தேவைகளை நிறைவு செய்து வருகின்றன.

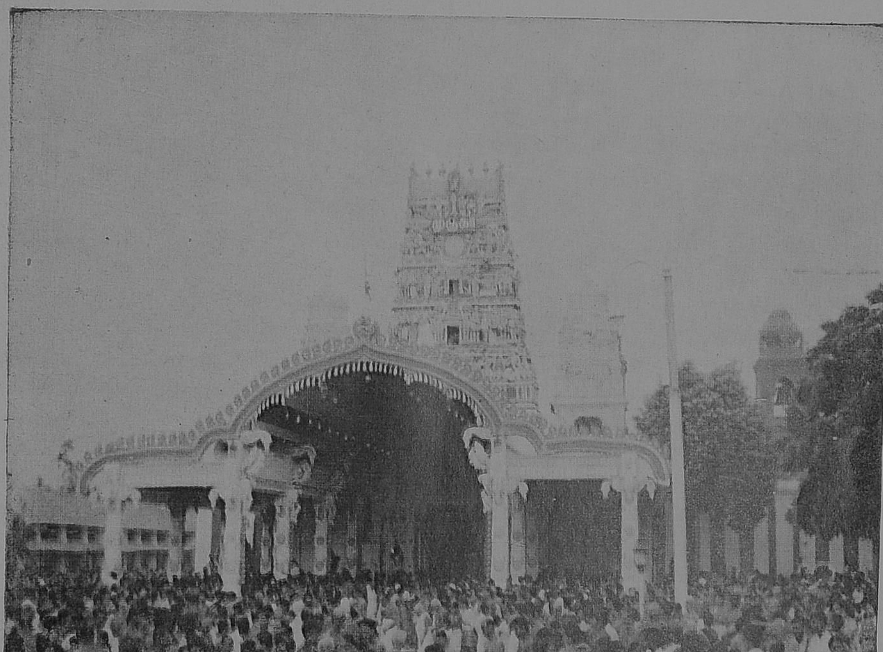
தமிழ்நாட்டிற்கு வெளியே ஈழத்தை அடுத்து, சிங்கப்பூரும் மலேசியாவும் இந்து சமயத்தைப் பேணுவதில் சிறப்பான பங்காற்றி வருகின்றன என்றே கூற வேண்டும்.

பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ !

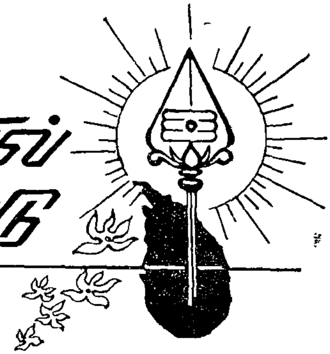
— திருவாசகம்

Front view of Nallur Kandaswamy Temple, Jaffna.

Photo : V. Sundharalingam



இலங்கையில் முருக வழிபாடு



க. சொக்கலிங்கம், எம்.ஏ.

(சொக்கன்)

முருக வழிபாட்டின் தொன்மை :

சிலகாலத்தின் முன்பு தமிழகத்தில் திருநெல்வேலி, ஆதிச்சநல்லூர் ஆகிய இடங்களிலே புதைபொருளாராய்ச்சி மேற்கொள்ளப்பட்டபொழுது ஈமத்தாழிகள் சில கண்டெடுக்கப்பட்டன, இவற்றிலிருந்து கி. மு. 2,000 ஆண்டுக்குரிய பெருங்கற் பண்பாடு இங்கெல்லாம் நிலவியிருக்கலாம் என்ற உண்மை பெறப்பட்டது. இவற்றோடு சேவற் சிலை, காவடிச் செதில்கள், வேல் என்பனவும் கிடைத்தன. இவை கொண்டு முருகவழிபாடு இவ்விடங்களிலே அந்தத் தொன்மைக் காலத்திலேயே நிலவியிருத்தல் வேண்டும் என்று புதைபொருளாய்வாளர் முடிவு செய்தனர். இஃது உண்மையாயின் முருக வழிபாடு கி. மு. 2000 ஆண்டுக்கு முந்திய தொன்மையை உடைத்து என்று கொள்வதிலே தவறில்லை. பெருங்கற் பண்பாடு தமிழர்க்குரியதென்பர். எனவே மிகப் பழமையான முருக வணக்கத்திற்கு உரியவர் தமிழர் என்ற உண்மையும் பெறப்படும். அவ்வாறாயின் ''முருகன் தமிழர்தம் தெய்வம்'' என்று நாம் பெருமை கொள்வதும் நியாயமானதே.

முருகன் பற்றிய செய்திகள் கி. மு. 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டன எனக் கொள்ளப்படும் சங்க நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

> மணிமயில் உயரிய மாறா வென்றிப்
> பிணிமுக வூர்தி ஒண்செய் யோனும்
> (புறநானூறு-56)

> முருகன் அன்ன சீற்றத்து
> (அகநானூறு-158)

> முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குரிசில்
> (பொருநராற்றுப் படை)

> பெரும்பெயர் முருக
> (பரிபாடல் - 5)

> முருகென மொழியும் வேலன்
> (ஐங்குறுநூறு - 249)

என்பன மேற்கூறிய கூற்றிற்குச் சில சான்றுகளாகும். சங்ககாலத்தின் பிற் பகுதியிலே தோன்றியதாகக் கொள்ளப்படும் பரிபாடலிலே முப்பத்தொரு பாடல்கள் முருகனைப் போற்றிப் பாடியன. பத்துப்பாட்டின் முதல் நூலாய்த் தொகுக்கப்பட்டுள்ள திருமுருகாற்றுப்படை, முருகப் பெருமானிடத்து அவன் எழுந்தருளியுள்ள திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை ஆகிய ஆறுபடை வீடுகளுக்கும் அடியவனை வழிகாட்டிப் புலவனொருவன் செலுத்துவதாய் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் சொல்லாட்சி, முருகனின் திருவவதாரம் பற்றிய செய்திகள் முதலியன கொண்டு இப்பிரபந்தத்தைக் காலத்தாற் பிற்பட்டது என்று ஆய்வாளர் கொள்வர். எனினும் இது கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதே என்பதற்கு அகச்சான்றுகள் உள. 'இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி' என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் ஓர் அடி வருகிறது. இதுகொண்டும் பிற சங்கநூற் சான்றுகள் கொண்டும் முருகன் வெற்றித் தெய்வமாகிய கொற்றவைக்கு மகன் எனக் கொள்ளப்பட்டான் என்பதும் புலனாகின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் முருகனைக் குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகக் கொண்டு போற்றும். 'சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்' என்பது தொல்காப்பியக் கூற்று.

வீரம், வெற்றி, சீற்றம் ஆகிய திறன்களோடு இளமை, அழகு, மணமுடைமை, தெய்வத்

தன்மை, அருளும் இயல்பு என்னும் பண்புகளுக்கும் உறையுளாகக் கொண்டு முருகனைப் பழந் தமிழர் போற்றி வந்தனர்.

இலங்கையில் முருக வழிபாட்டின் தோற்றம் :

1955-ஆம் ஆண்டிலே புத்தளம் மாவட்டத்திலே நிகழ்ந்த புதைபொருள் ஆராய்ச்சியின் பயனைத் திருநெல்வேலி, ஆதிச்சநல்லூர் ஆகிய இடங்களிலே கிடைத்த ஈமத்தாழிகளும் சேவற் சிலை முதலியனவும் அங்குக் கண்டெடுக்கப்பட்டன. எனவே பெருங்கற்பண்பாட்டுப் பிரதேசமாய் இலங்கையும் விளங்கியது என்பதும், இங்கு அக்காலத்திலேயே முருக வழிபாடு நிலவியது என்பதும் மறுக்க முடியா உண்மைகளாயின. அன்றியும் இத்தகைய சின்னங்கள் பொன்பரிப்பு (மேல் கரையோரம்), வளவகங்கைப் பள்ளத்தாக்கு (தென்கரையோரம்) கதிரைவெளி (கீழ்க்கரையோரம்), வல்லிபுரம், வரணி (வடகரையோரம்) மாதோட்டம் ஆகிய இடங்களிலும் காணப்பட்டமை கொண்டு, முருக வழிபாடு இலங்கை முழுவதும் மிகத் தொன்மைக் காலத்திலேயே நிலவியது என்பது தெளிவாகத் தெரிய வருகின்றது.

கதிர்காமமும் இலங்கையின் பண்டைய மன்னரும் :

இலங்கையின் முதற் சிங்கள மன்னன் விஜயன். இவன் மனைவியான குவேனி என்ற இயக்கி, இவனைக் கொலைசெய்ய முற்பட்ட பொழுது கதிர் காமத்துறை தெய்வமான கந்த குமாரன் விஜயனைக் காப்பாற்றியருளினான் என்ற செய்தி **'இராஜவலிய'** என்ற இலங்கை வரலாற்றிலக்கிய நூலிலே காணப்படுகின்றது. துட்டகாமினி, தன்பகைவனும் தமிழ் மன்னனுமான எல்லாளனை வென்றால் நிறைவேற்றுவதாகக் குறித்த நேர்த்திக்கடனை எல்லாளனைக் கொன்று வெற்றி பெற்றபொழுது நிறைவேற்றிக் கதிர் காமத்துக் கந்தனைத் திருப்தி செய்ததாய்க் **'கந்த உபத'** (கந்தனின் தோற்றம்) என்ற சிங்கள நூல் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதே.

முருகனும் வேடரும் :

முருகனுக்கும் வேட்டுவர்க்கும் எப்பொழுதும் தொடர்பு உண்டு. குறிஞ்சி நிலத்து மக்கள் வேடர்களே. வேடரிடமிருந்து அவன் பெற்ற மனையாட்டியே வள்ளியம்மை. வள்ளி என்பது தூய தமிழ்ப் பெயர். கதிர்காமத்தில் முருகனோடு எழுந்தருளியுள்ள சக்திகளில் ஒருத்தி 'வள்ளியம்மா' என்றே அழைக்கப்படுகின்றாள். ஆக, கதிர்காமத்திற்கும் தமிழர்க்கும் உள்ள பழைமையான தொடர்பும் புலனாகின்றது. இன்றும் வேட்டுவ பரம்பரையினரான கப்புறாளைகளே கதிர்காமக் கோயிலின் பூசகராயும் அறங்காவலராயும் விளங்குவது, வேடர்க்கும் கதிர்காமத்துக் கந்தனுக்கும் உரிய தொடர்பினை வெளிப்படுத்து கின்றது.

முருகனை வழிபடும் முறைமைகள் :

வைதிக மரபு தமிழரிடையே வந்து கலந்த பொழுது முருகன் சுப்பிரமணியனாகி அவன் சிவபெருமானின் திருப்புதல்வனாகவும் கொள்ளப் படலானான். வடமொழிப் புராணக் கதைகள் அவனைப் படிப்படியாக ஆரியத் தெய்வமாக்கி விட்டன. இன்று முருகனைக் கந்தசுவாமி, சுப்பிரமணியன், சரவணபவன், குமாரன் என்ற வடமொழிப் பெயர்களால் அழைக்கும் மரபும் அவனுக்குரிய கோயில் அமைப்பு, பூசைகள் என்பன குமாரதந்திர ஆகம முறையிலே நிகழ்வதும் வழக்கமாய் விட்டன. ஆகம மரபு வழிப்பட்ட முருக வழிபாடு தமிழகத்திலேயே பெரும்பாலும் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இங்கும் குமாரதந்திர முறை வழிபாடு பரவலாய்க் காணப் படுவதொன்றாயினும் இங்கு பிரசித்திபெற்றுள்ள முருகவழிபாடு, பழைமையான தமிழ் மரபு முறையாகவே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. கதிர்காமம், செல்வச் சந்நிதி, மண்டூர் திருக்கோயில் ஆகிய பிரசித்தி பெற்ற முருகத் தலங்களிலெல்லாம் வாயைத் துணியாற் கட்டி மௌன பூசை செய்யும் முறையே காணப்படுகின்றது. இதனை நோக்கும்பொழுது,

> 'சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து
> வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ
> ஊர் ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்
> என்னும் அடிகளும்,
> 'ஆர்வலர் ஏத்த மேவரு நிலையினும்
> வேலன் தைஇய வெறியயர் களனும்
> காடுங் காவுங் கவின்பெறு துருத்தியும்
> யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
> சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
> மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை
> நிலையினும்
> . . . .
> . . . .
> வேண்டினர் வேண்டியாங் கெய்தினர்
> வழிபட'

என்னும் அடிகளும் திருமுருகாற்றுப் படையினின்றும் எமது நினைவிற்கு வராது போகா. ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலின் பூசை, கிரியை முறைமைகளை ஆகம

வழிப்படுத்த அரிதின் முயன்றனர். எனினும் ஆகமமுறைமைக்கும் மடாலய முறைமைக்கும் இடைப்பட்ட பூசை, கிரியைகளே நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலில் இன்றும் நிலவி வருகின்றன.

இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்பொழுது முருக வழிபாடு மக்களிடையே பிரசித்திபெற்றுள்ளமைக்கு அதன் நெகிழ்ச்சித் தன்மையும் ஒரு காரணம் எனக் கொள்ளலாம். செந்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைப்பவன் முருகன் அன்றோ? அன்றியும் இலங்கையில் முருக வழிபாடு எவ்வளவு பழைமையானது என்பதனை அறிந்து கொள்ளவும், பழைமை வாய்ந்த ஆலயங்களில் நிலவும் வழிபாட்டு முறைகள் எமக்குத் தக்க ஆதாரங்களாகின்றன.

காங்கேசன்துறை, கந்தரோடை, கந்தவனக் கடவை, குமாரபுரம் ஆகியன வடக்கிலங்கையில் முருகன் பெயரோடு சார்ந்த பழம்பெரும் ஊர்களாயுள்ளன. கிழக்கிலங்கையிலே மண்டூர் திருக்கோயில், வெருகல் என்பன இத்தகைய பழைமை வாய்ந்த முருகத்தலங்களாம். திருக்கோயிலுக்குக் கந்த பாணந்துறை (கந்தனது அம்புத் துறை) என்றதோர் பெயரும் உண்டு என்பர். இவ்விடங்களின் மகிமையை எடுத்தியம்பும் வகையிலும் முருகனது வழிபாட்டினைப் புலப்படுத்தும் வகையிலும் பல கல்வெட்டுக்கள், மான்மியங்கள், பிரபந்தங்கள் என்பன பெறப்பட்டுள்ளன.

முருகன் ஆலயங்களின் மீது பாடப்பெற்ற பத்திப்பனுவல்கள்:

முருகனின் அருள்பெற்றுக் கடல் மடை திறந்தாற் போலச் சந்த இசைப் பாடல்களாய்த் திருப்புகழை யாத்தருளியவர் அருணகிரியார். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டு. தமிழகம் எங்ஙனுமுள்ள முருகத்தலங்கள் மீது திருப்புகழ் மாலை பாடிச் சாத்திய இப்பெருந்தகை இலங்கையிலே கதிர்காமக் கந்தன் மீது பதின்மூன்று திருப்பாடல்களும் திருக்கோணமலை முருகன் மீது ஒரு திருப்பாடலும் பாடியுள்ளார். இவை முருக அடியார்களின் பாராயணத்திலே இடம் பெறுவனவாகும். கி. பி. 1478 தொடக்கம் 1515 வரை நல்லூரிலிருந்து யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தினை ஆண்ட பரராசசேகரன் காலத்திலே கதிரைமலைப்பள்ளு என்ற பிரபந்தம் ஒன்று பாடப்பெற்றது. பள்ளுப் பிரபந்த வரிசையிலே இதுவே முதலிலே தோன்றியது என ஆய்வாளர் சிலர் உரைப்பர். இதனைப் பாடிய ஆசிரியர் யார் என்பது தெரியவில்லை.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையின் புகழ் வாய்ந்த முருகத் தலங்களான கதிர்காமம், மாவிட்டபுரம், செல்வச் சந்நிதி, நல்லூர், மண்டூர், வெருகல் திருக்கோயில் ஆகியவற்றில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமான்மீது எண்ணக் கணக்கற்ற பிரபந்தங்களும் தனிப்பாடல்களும் புலவர்களாலே பாடப்பட்டுள்ளன. இன்றும் இப் பத்திப் பாடல் மரபு தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. மேற்குறித்த ஆலயங்களில் நிகழும் மகோற்சவங்களையொட்டிச் செய்திப் பத்திரிகைகைகள் சிறப்பிதழ் வெளியிடுவதும் அவ்விதழ்களிலே இவ்வாலய மகிமைகள் பற்றிய கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் வெளிவருவதும் வழக்கமாயிருந்து வருகின்றன. இவை தவிர்ந்த சிறிய முருகனாலயங்களுக்கும் பிரபந்தங்களும் பத்திப் பாடல்களும் உள.

கந்தபுராண கலாசாரம் :

இலங்கையிலே சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலே கந்தபுராணம் சைவ மக்களிடையே பெரும் பிரசித்தி அடைந்துள்ளது. முருகனாலயங்களிலே மட்டுமன்றிச் சிவாலயங்களிலும் கந்தபுராணம் கந்தசஷ்டி விரதகாலங்களிலும், பிற விரத காலங்களிலும் படிக்கப்பட்டுப் பொருள் கூறும் வழக்கமும் நிலவி வருகின்றது. இவ்வாறு படித்துப் பொருள்கூறுவதைப் புராணபடனம் என்பர். இந்நாட்டிற்கே உரியதான இம்முறைமை பற்றி இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமது கட்டுரை ஒன்றிலே பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள்.

''சந்நிதி விரோதமின்றி ஒருவர் வாசிக்க மற்றொருவர் பயன் சொல்லுகின்ற இந்த முறை, யாழ்ப்பாணத்துக்கே உரியதொரு சிறப்புமுறை. இந்த முறை யார் எப்பொழுது வகுத்தமைத்தது என்பது ஆராயத்தக்கது.''

''கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கந்தபுராணம் பாடிய காலத்திலேதானே, கந்தபுராண படனம் யாழ்ப்பாணத்தில் தொடங்கிவிட்டது. அப்பொழுதுதானே தனிச்சிறப்பு முறையான புராணபடன முறையும் இங்கே அமைந்துவிட்டது போலும்'' என்று எண்ண இடமுண்டு.

இன்று திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணம் முதலியனவும் புராண படனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றபோதிலும்,புராணபடனம் என்றவுடனே கந்தபுராணமே சைவர்கள் நினைவில் வரும். ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர், அவர்தம் மருகர் வித்துவசிரோமணி. ச. பொன்னம்பலம்பிள்ளை முதலியோர் கந்தபுராண படனத்தை அத்துணை மகிமைப்படுத்திவிட்டனர். இப்புராண படனங்காரணமாகப் படித்தறியா மிக ஏழைப் பாமரருக்கும் முருகனின் மகிமையை அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் கந்தபுராணத்தைப் பதிப்பித்தார். அவர் வசன உருவிலே கந்த புராணத்தை எழுதத் தொடங்கி, அஃது அவரின் மாணாக்கரும் சிதம்பரம் சைவப் பிரசாச வித்தியா சாலையின் முகாமையாளருமாயிருந்த ச. பொன்னம்பலம்பிள்ளை அவர்களாலே முற்றுவிக்கப்பட்டு நூலாய் வெளிவந்தது. அண்மையில் இதன் இரண்டாம் பதிப்பு ஆறுமுக நாவலர் சபையினாலே வெளியிடப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. நாவலரவர்களின் நன்மாணாக்கரான காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் கந்தபுராணசாரத்தைத் திரட்டிக் 'கந்தபுராண நவநீதம்' என்றதோர் நூல் எழுதினார்கள். பின்வந்த சைவப் பெரியார் ச. சிவபாதசுந்தரனார் அவர்களும், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களும் கந்தபுராண உட்பொருளை விளக்கி நூல்கள் யாத்துள்ளார்கள். இந்நூல்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தபுராணம் பெற்றுள்ள முதன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கந்தபுராணம் சைவசித்தாந்த சாத்திர உண்மைகளை உருவக வாயிலாக எடுத்தியம்பும் அதிமதுரத் திவ்விய நூல் என்பதால் அதனைக்கற்று அது காட்டும் நெறிமுறையை அணுவும் பிசகாது ஒழுகும் சான்றோர்கள் பலரை யாழ்ப்பாணம் உடைத்தாதலின் இங்கு நிலவுவது **'கந்தபுராண கலாசாரமே'** என்று பண்டிதமணியவர்கள் விதந்துரைத்துள்ளார்கள்.

முருக வழிபாட்டில் இடம்பெறும் சில முக்கிய அம்சங்கள் :

எத்தலங்களிலும் இல்லாத அளவு சிறப்பாக இலங்கையிலே, முருகத் தலங்களிலே மகோற்சவங்கள் நிகழ்வது வழக்கம். பல்லாயிரக்கணக்கான முருகனடியார்கள் அக்காலங்களிலே குறித்த ஆலயத்திற்கு வந்து பத்திபரவசராய் முருகப் பெருமானை வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் வழிபட்டு உய்வர். தமிழ்ச் சைவர் மட்டுமன்றி பௌத்தர்களான சிங்கள மக்களும் இவ்விழாக்களிற் கலந்து வழிபாடு ஆற்றுவது உண்டு. (கதிர்காமம் இலங்கையர்க்கு மட்டுமன்றித் தமிழகத்துச் சைவருக்கும் யாத்திரைத் தலம்). மகோற்சவத்திற்குரிய தலத்தின் சூழல் எங்கும் செப, தவ, விரதாதிகளின் புனிதம் புலப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். சுவாமி திருவுலா வருகையில், பஜனைக் குழுக்கள் தொடர்ந்து கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, திருமுறைகளை ஓதிச் செல்லும். அங்கப் பிரதட்சணம், அடியழித்து வணங்கல், காவடி எடுத்து ஆடல், கர்ப்பூரச் சட்டி சுமந்து செல்லல், கலைகொண்டு ஆடல் ஆகிய வழிபாடுகளை அடியார்கள் நிகழ்த்துவர். தீக்குளிப்பும் கதிர்காமம் முதலிய தலங்களில் நிகழ்வதுண்டு. செதில்குத்திக் காவடி, ஆட்டக்காவடி, பாட்டுக்காவடி என்பவற்றோடு தூக்குக் காவடி, துலாக்காவடி முதலான பயங்கர நேர்த்திக்கடன்களை நிறைவேற்றும் வன்தொண்டர்களுக்கும் குறைவிராது. ஆலயங்களின் சூழல்களில் மட்டுமன்றித் தொலை தூரங்களிலும் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து வருகின்ற அடியார்களை உபசரிக்கும் சிவபுண்ணியம், அன்னதானம் ஆகியனவும் இடம் பெறும். மதுமாமிச பட்சணம் இக்காலத்தில் பலரால் கைவிடப்பட்டு விரதம் அனுட்டிக்கப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதே. ''முருகா முருகா'' என்ற கோஷம் இடைவிடாது ஆலய வீதிகளிலே ஒலிப்பது பத்திக் கனிவினையூட்டும் நிகழ்ச்சியாகும்.

முருகனுக்குரிய கார்த்திகை நட்சத்திரங்களின்போதும், சிறப்பாகக் கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தின்போதும், மாவிளக்கிட்டு வழிபாடு நிகழ்த்துவர். கந்தசஷ்டி ஆறு தினங்களிலும் சங்கற்பம் செய்துகொண்டு முருகனாலயங்களிலேயே தங்கியிருந்து உபவாசம் மேற்கொண்டு தமது ஆன்மாவைப் புனிதம் செய்வோரும், இட்டபூர்த்தியை எதிர்நோக்குபவரும் இலங்கையிலே எண்ணிலர். கலியுகவரதனாகிய முருகனையே சரணாகதியடைந்து நலந்தீங்கில் அவனை மறவாதிருக்கும் சைவமக்களே இந்நாட்டில் பெரும்பான்மையர் என்று கூறின் அது மிகையன்று.

முருகன் திருநாமங்கள் பெறும் இடம் :

இன்று பெரும்பாலான மக்கள் கருத்துணர்வோ குறிக்கோளோ இன்றி ஓசைச் சிறப்பினை மட்டுமே நோக்கித் தம் பிள்ளைகளுக்குப் பெயர்கள் வைப்பதை நாம் பரவலாகக் காண்கிறோம். இவர்களை ''நீங்கள் வைத்துள்ள பெயரின் பொருள் உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' என்று கேட்டால் அநேகமாகப் பொருள் தெரியாது விழிப்பதும் அனுபவ உண்மையாகும்.

ஆனால் எம்முன்னோர் தம் பிள்ளைகளுக்கு இறைவன், இறைவியோடு தொடர்புள்ள திருநாமங்களையே சூட்டி வந்தனர். இவ்வாறு சூட்டுவதற்கு உளவியல் ரீதியான காரணமும் இருந்தது. பெற்றோரும் மற்றோரும் பிள்ளையின் பெயரைச் சுட்டி அழைப்பதால் அடிக்கடி இறை நாமத்தைக் கூறும் புண்ணியம் அவர்களுக்குக் கிட்டுகிறது; பெயர் சூட்டப்பட்டவரும் தமது பெயரை எழுதும்போது அந்தப் புண்ணியத்தைப் பெறுகிறார். பெயருக்கேற்ற உத்தமராய் வாழ முயல்வதும் நிகழல்கூடும். அன்றியும், தம் பெயர்மூலம் தமது சமயத்திலே ஈடுபாடும் குறித்த தெய்வத்திலே பத்தியும் வளரவும் வாய்ப்பு உண்டாகும்.



VEL

Moola / Utsava moorthy at Nallur Kandaswamy Temple, Jaffna.

Photo : S. Cunjithapatham

இலங்கையிலே சைவ மக்கள் சூட்டிக்கொண்டுள்ள பெயர்களை எடுத்து ஆராய்கையில் இப்பெயர்களிற் பெரும்பாலான, முருகனைச் சார்ந்தவையாகவோ அவனோடு தொடர்புடையனவற்றைச் சார்ந்தவையாகவோ விளங்கல் காணலாம். இங்கு இத்தகைய பெயர்கள் சிலவற்றை வகை செய்து காட்டுகின்றேன். (இது முழுமையான பட்டியல் அன்று என்பதையும் சுட்டிக் காட்ட விழைகின்றேன்.)

முருகனின் திருநாமங்கள் பெயர்களாய் அமைந்துள்ள வகை

ஆண்கள்

முற்காலம் :

1. சுப்பிரமணியம், கந்தப்பிள்ளை, கந்தப்பு, கந்தையா, முருகையா, முத்தையா, முத்துவேற்பிள்ளை, சுப்பையா, ஆறுமுகம், சண்முகம், வேலாயுதம், வேலாயுதபிள்ளை, முத்துச்சாமி, குமாரசாமி, முத்துக்குமாரசாமி, கந்தசாமி, பழனிச்சாமி, வேலுச்சாமி, சரவணமுத்து, சிவகுரு, குமரகுரு, கார்த்திகேசு, கதிர்காமு, கதிர்காமத்தம்பி, மயில்வாகனம், சூரசங்காரம் இன்ன பிற.

இக்காலகட்டத்தில் முருகன், வேலன், கந்தன் முதலான திருநாமங்களைத் தீண்டத்தகாதவர் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த மக்களே தமக்குரிய பெயர்களாகக் கொண்டிருந்தமையும் உயர்சாதியார் எனத் தம்மைக் கருதியோரின் பெயர்கள் பெரும்பாலும் அஃறிணை முடி கொண்டுள்ளமையையும் அவதானிக்கலாம்.

இடைக்காலம் :

2. இக்காலத்தில் அஃறிணை முடிவுகளுக்குப் பதில் 'அன்' ஈறு பெறப் பெயர்கள் மாற்றப்படுகின்றன. சண்முகம், ஆறுமுகம் என்பவற்றோடு ராசா, சாமி, நாதன் முதலான விகுதிகள் சேர்க்கப்படுகின்றன. உ-ம்: குருநாதன், சிவகுருநாதன், சண்முகராசா (ராசன்) ஆறுமுகராசா, சண்முகநாதன், ஆறுமுகநாதன், மயில்வாகனன், ஆறுமுகன், வேலாயுதன், கதிர்காமநாதன், கதிரைமலைநாதன், செந்திநாதன், அருணகிரிநாதன், சிவகுருநாதன், குகநாதன், மயூரநாதன், குருபரன், வடிவேல், முத்துவேல், சித்திரவேல் (வேல் என்பது வேலு எனவும் அமையும்), சூரசங்காரன், நல்லைநாதன், திருச்செந்தூரன், கார்த்திகேயன், கதிரேசன் இன்ன பிற.

இக்காலம் :

3. (அ) சிறிய சுருக்கமான பெயர்களே இக்கால நாகரிகம். இந்நாகரிகத்தினிடையேயும் முருகனின் பெயர்களே பிரசித்தி பெற்றிருத்தல் காணலாம். உ-ம்: குகன், குமரன், கந்தன், சரவணன், முருகன், ஸ்ரீமுருகன், செந்தூரன், விசாகன், இன்ன பிற.

இக்கால நீண்ட பெயர்கள் :

(ஆ) சரவணபவன், செந்தில்நாதன் செந்திற்குமரன், சேவற்கொடியோன், திருமால் மருகன், சிவகுமாரன் (இப்பெயர் விநாயகரையும் குறிக்கும்) செந்தூர்ச்செல்வன், செந்தில் குமரன், நல்லைக் குமரன் இன்ன பிற.

பெண்கள்

முற்காலம் :

வள்ளிப்பிள்ளை, தெய்வானைப்பிள்ளை, வள்ளி, தெய்வி,

இடைக்காலம் :

வள்ளிநாயகி, தேவநாயகி, தெய்வநாயகி.

இக்காலம் :

ஸ்ரீவள்ளி, ஸ்ரீதெய்வி, வள்ளி, தெய்வி.

இவற்றிலிருந்து இந்நாட்டில் முருகப்பத்தியின் சிறப்பினை ஓரளவு அறிந்து கொள்ளலாம். அன்றியும்,

"காலம் என்பது கறங்குபோற் சுழன்று
கீழது மேலாய் மேலது கீழாய்
மாறிடும் தோற்றம் என்பது மறந்தனை"

என்று மனோன்மணீய அடிகளின் உண்மையையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து இலங்கைச்சைவ மக்களிடையே பெரும்பாலும் முருக வழிபாடே நிகழ்ந்து வருகின்றது என்பதற்கு ஐயமில்லை.

இக்கட்டுரை எழுதப் பயன்பட்ட நூல்களும் சஞ்சிகையும்

1. ஆறுமுகநாவலர் (1979) — இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.
2. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் (1966)—தொகுப்பாசிரியர் ஆ. சதாசிவம்.
3. உடுவில் கிழக்கு ஸ்ரீகற்பகப் பிள்ளையார் கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலர் **'இலங்கையில் முருக வழிபாடு'**—கட்டுரை (1979)— க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)
4. பரிபாடல் சொற்பொழிவுகள்— (1961) — கழக வெளியீடு.
5. A Short History of Hinduism in Ceylon 1964 — C. S. Navaratnam

சீரார் பவளங்கால் முத்தம் கயிருக
ஏராரும் பொற்பலகை ஏறி இனிதமர்ந்து
நாரா யணன் அறியா நாண்மலர்த்தாள் நாயடியேற்
கூராகத் தந்தருளும் உத்தர கோசமங்கை
ஆரா அமுதின் அருள்தா ளிணைபாடிப்
போரார்வேற் கண்மடவீர் பொன்னூச லாடாமோ !

— திருவாசகம்



இலங்கையில் இந்து சமயம்

முன்னாள் வித்தியாதிபதி கி. லக்ஷ்மண ஐயர்

இலங்கையில் இந்து சமயம் மிக நீண்ட வரலாற்றையுடையது. உலகில் இந்து மதம் நிலவும் வேறு எந்த நாட்டிலும் இல்லாத தனியம்சங்கள் இங்கு காணப்படுகின்றன.

திருநீற்றின் மகிமையைக் கூற வந்த திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் இலங்கை வேந்தனைக் கருதப்பட்ட ''இராவணன் மேலது நீறு'' எனப் பாடியதன் மூலம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட இதிகாச காலத்திலேயே இலங்கையிலே நிலவிய சிவ வழிபாட்டு மகிமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

வரலாறு, அகழ்வாராய்ச்சி, ஆலயங்கள், விழாக்கள், இலக்கியம், கல்வி இன்னும் என்ன என்ன துறைகளை எடுத்து ஆராய்ந்தாலும், மிகப் பழைய காலத்திலே சிங்கள மக்களே விஷ்ணுவை இலங்கையின் காத்தற் கடவுளாகக் கொண்டு விஷ்ணுவுக்குத் தென்னிலங்கையின் கோடியாகிய தேவந்துறையிலே அற்புதமான ஆலயத்தை அமைத்தது தொட்டு, கல்வித்துறையிலே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்துப் பண்பாட்டுக்கென அமைக்கப்பட்ட பீடம்வரை இலங்கையிலே இந்துசமயம் உலகில் வேறெங்கும் காணாத பல தனியம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது என்பது புலனாகும்.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பல்கலைக் கழகங்களைக் கொண்ட இந்திய நாட்டிலேகூட ஒரு பல்கலைக்கழகத்திலாவது இந்துப் பண்பாடு என்ற பெயரில் பீடமெதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காசிப் பல்கலைக்கழகத்திலே மட்டும் இதுவரை இருந்த சைவ சித்தாந்த பீடத்தைக் கூட தத்துவத்துறையின் ஓர் அங்கமாக மாற்றி விட்டார்கள்.

இந்து சமயம் என்னும் தலைப்பில் இக்கட்டுரையைத் தொடங்கும்போது சென்னையில் நடைபெற்ற இந்துமத மாநாட்டிலே வரவேற்புரை நிகழ்த்திய பேராசிரியர் டி. எம். பி. மகாதேவன் வெளியிட்ட கருத்தொன்றினை இங்கு குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமாகும். ''ஏனைய நாடுகளில் வாழும் எங்கள் சகோதரர்கள் எங்கள் பழம் பாரம்பரியத்திலே வைத்திருக்குமளவு நம்பிக்கையை இந்திய நாட்டிலே வாழும் நாம் வைத்திருக்கிறோமா என்பதையிட்டு ஐயப்பட வேண்டியிருக்கிறது.'' இதுவே பேராசிரியர் வெளியிட்டகருத்து. இவ்வாறு பேராசிரியர் கூறியதன் மூலம் இந்து மதத்தின் தாயகமாகக் கருதப்படும் இந்தியாவிலும் பார்க்க ஏனைய நாடுகளிலே இந்து மதத்தின் பிடிப்பு மிகவும் இறுக்கமாகவுள்ளது என்ற ஒரு தொனியை வெளியிட்டு ஏனைய நாடுகளைப் பாராட்டி வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளை வரவேற்றார். பேராசிரியர் வெளியிட்ட கருத்து இலங்கையர்களாகிய எமக்கும் மகிழ்ச்சி தருவது மட்டுமன்றிப் பெருமையையும் தருகிறது.

கல்வித்துறையில் தனிச்சிறப்பு :

கல்வித்துறையில் இலங்கைக்கேயுரிய தனிச்சிறப்பையும் குறிப்பிடலாம். உலகம் முழுவதிலும் இலங்கையில் மட்டுமே சமய பாடம் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதனால் இந்து மாணவர் அனைவரும் இந்து சமயத்தைக் கட்டாயமாகக் கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. சமயத்துக்குப் பெயர் பெற்ற இந்திய தேசத்தில் கூட அது மதச்சார்பற்ற நாடு என்ற காரணத்தால் இத்தகைய வாய்ப்புக் கிடையாது.

இலங்கைக்குச் சிவபூமி என்ற பெயர் :

ஈஸ்வரங்கள் என்ற பெயரில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலம் தொட்டே நிலவி வந்தவை என்ற பெருமைக்குரிய சிவஸ்தலங்களாக ஐந்தைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இராமேஸ்வரம், திருக்கேதீஸ்வரம், கோணேஸ்வரம், முன்னேஸ்வரம், நகுலேஸ்வரம் என்பனவே அந்த ஐந்து சிவஸ்தலங்களுமாகும். இராமேஸ்வரம் தவிர்ந்த

ஏனைய நான்கும் இலங்கையில் இடம் பெற்றுள்ள சிறப்பொன்றே இலங்கையில் இந்து சமயத்தின் பழமைக்கும் பெருமைக்கும் போதிய எடுத்துக் காட்டாகும். இவற்றுள் முன்னேஸ்வரமே ஏனைய எல்லாவற்றையும்விட மிகப் பழையது என்பது அதனுடைய பெயரிலிருந்தே புலப்படுகின்றது என்பது அறிஞர் சிலருடைய கருத்து.

இந்த நான்கு புராதன சிவஸ்தலங்களுள் நகுலேஸ்வரம் வட இலங்கையிலும், திருக்கேதீஸ் வரமும், முன்னேஸ்வரமும், மேற்கிலங்கையிலும், கோணேஸ்வரம் கிழக்கிலங்கையிலும் அமைந் திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவை தவிர, வட மத்தியில் தான்தோன் றீஸ்வரமும், தென்கோடியில் தேவந்துறையில் சந்திரசேகரம் என்ற பெயரில் ஒரு சிவஸ்தலமும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தேவந்துறையிலே சந்திரசேகரம் என்ற சிவா லயத்தைக் கட்டுவித்தவன் விஜயன் எனவும் போர்த்துக்கேயரால் அவ்வாலயம் அழிக்கப்பட்ட தெனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இவ்வாறு மிகப் பழங்காலத்திலேயே எல் லாத்திசைகளிலும் முக்கியமான சிவஸ்தலங்கள் இருந்த காரணத்தாற் போலும் திருமந்திரத்தை இயற்றிய திருமூலர் தமது திருமந்திரத்திலே நமது இலங்கையைச் ''சிவபூமி'' எனக் குறிப்பிட் டுள்ளார்.

நாடு முழுவதும் இந்துசமயம் :

இதுவரை உதாரணத்துக்காக இரண்டொரு தனிச்சிறப்புக்களைக் குறிப்பிட்டோம். இனி, மேலே நாம் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு துறையை யொட்டியும் சிற்சில கருத்துகளைத் தெரிவிப் போம்.

வரலாற்றையொட்டி இலங்கையில் இந்துசமய வரலாற்றை இதிகாச காலம், ஆதிக்குடிகள் காலம், விஜயன் முதல் தேவநம்பியதீசன் வரை யுள்ள சிங்கள இந்து அரசர்கள் காலம், பௌத் தம் வந்ததன்பின் ஏற்பட்ட சிங்கள பௌத்த அரசர்கள் காலம், சோழ பாண்டிய அரசர்கள் காலம், போத்துக்கேய ஒல்லாந்தர் காலம், யாழ்ப் பாண அரசர் காலம், பிரித்தானியர் காலம், தற் காலம் எனப் பலவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும் மக்கள் இந்த நாட்டில் வாழத்தொடங்கிய காலந்தொட்டுப் பௌத்தம் இந்த நாட்டுக்கு வந்த நாள்வரை இந்த நாடு முழுவதும் வழங்கி வந்தது இந்துமதமே எனக் கொள்வது தவறாகாது.

இந்நாட்டு ஆதிக்குடிகளாகக் கருதப்படும் வேடர்கள்கூட மலைத் தெய்வத்தையும் கடல் தெய்வத்தையும் வழிபட்டு வந்தனர் என ஆராய்ச்சியாளர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். முருக னும், திருமாலுமே இங்கு குறிப்பிடப்படும் மலைத் தெய்வமும் கடற்றெய்வமும் எனக் கொள்ள இட முண்டு. பௌத்தம் இலங்கைக்கு வரும்வரை இலங்கையை ஆண்ட அரசர்கள் இந்து சமயத் தைப் பின்பற்றியவர்களே என்பது தெளிவு. அவர்களுட் பலர் பெரும் சிவாலயங்கள் பலவற் றைக் கட்டுவித்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

பௌத்தம் இலங்கைக்கு வந்தபின் பௌத்த மதத்தைத் தழுவிய சிங்கள அரசர்களுள் மகா சேனன் தவிர ஏனையோர் யாவரும் இந்துமதத் துக்கும் பலவித ஆதரவு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், சிவாலயங்கள் பலவற்றைக் கட்டு வித்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும். இவர்களுள் 2ஆம் விக்கிரமபாகு, 2-ஆம் கஜபாகு, 1ஆம் பராக்கிரமபாகு, 1ஆம் ராஜ சிங்கன், புவனேகபாகு போன்றவர்கள் குறிப் பிடத்தக்கவர்கள்.

1ஆம் பராக்கிரமபாகு 13 இந்து ஆலயங் களைக் கட்டுவித்தான் எனவும், பழுதடைந்த 79 ஆலயங்களைத் திருத்திப் புதுப்பித்தான் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. 1ஆம் ராஜசிங்கனே கதிர்காம முருகன் ஆலயத்தைக் கட்டுவித்தான் எனவும், அவன் தன் ஆட்சிக்காலத்திலே 48 பத்தினிக் கோயில்களை அதாவது கண்ணகி அம்மன்கோவில் களைக் கட்டுவித்தான் எனவும் கூறப்படுகின்றது. 1450இலே நல்லூரிலே முருகனுக்கு ஒரு கோயில் கட்டுவித்தவன் புவனேகபாகு.

இவையாவும் இந்துமதத்தின் சிறப்புக்கும் அக்காலச் சிங்கள பௌத்த அரசர்களின் பரந்த மனப்பாங்குக்கும் நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளா கும். இவை பாராட்டுக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் உரி யவை. சிங்கள அரசர் பலர் தமிழக இளவரசி யரை மணஞ் செய்துகொண்டமை, பிராமணர் பலர் சிங்கள அரசர்களுக்கு ஆசிரியர்களாகவும் ஆலோசகர்களாகவும் அமர்த்தப்பட்டமை, சமஸ் கிருதக் கல்விக்கு இடமளிக்கப்பட்டமை போன்ற பல காரணங்களே அக்கால அரசர்கள் இந்துசம யத்திலே ஈடுபடவும், அதனைப் பேணிப் பாது காக்க முன்வரவும், இந்து கலாசாரங்களையே தாமும் பெரும்பாலும் அனுட்டிக்கவும் செய் தவை எனலாம்.

சிங்கள அரசர்கள் இந்துமதத்துக்கு ஆதரவு நல்கியது போலவே தமிழரசர்கள் ஆட்சி செய்த

காலங்களில் பௌத்த மதத்துக்கு நீதி வழங்கி, வேண்டிய ஆதரவுகளையும் நல்கியுள்ளார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

போத்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் இழைத்த இன்னல்கள் :

இவ்வாறு சிங்கள அரசர்கள் ஆண்ட காலமாயினும் சரி, தமிழரசர்கள் ஆண்டகாலமாயினும் சரி, பல நூற்றுண்டுகளாக இலங்கையிலே சிறப்புற்று விளங்கி வந்த இந்துசமயத்துக்கு, என்று போர்த்துக்கேயர் இந்த நாட்டிலே கால் வைத்தனரோ அன்று தொடங்கியது அதன் துன்ப காலம்.

போத்துக்கேயரும் அவருக்குப்பின் வந்த ஒல்லாந்தரும் இந்துமதத்தை இந்நாட்டில் இருந்து அழித்தொழிப்பதிலே காட்டிய வேகத்தையும் அதன்பொருட்டு அவர்கள் இழைத்த கொடுமைகளையும் நோக்கும்போது இந்துசமயம் இந்நாட்டிலே மீண்டும் ஒரு போதுமே தலையெடுக்க முடியாமல் முற்றுக அழிந்துபோயிருக்குமென்றே சொல்ல வேண்டும்.

அவ்வாறு அழிந்தொழியாது தப்பிப் பிழைத்தமைக்கு இரு வித காரணங்களைக் கூறலாம். ஒன்று இந்து மதத்தின் மகிமையும் உள்ளார்ந்து அமைந்துள்ள அதன் ஜீவ சக்தியும்; மற்றது அதனை அனுட்டித்து வந்தவர்களுக்கு அதன்பாலிருந்த தீவிரமான பற்றும் நம்பிக்கையும் என அனைத்துலக இந்துமத நாட்டிலே பேராசிரியர் மகாதேவன் குறிப்பிட்டவை எனக் கொள்ளலாம்.

அகழ்வாராய்ச்சிகள் :

இலங்கையில் இந்துமத வரலாற்றைப் பற்றிய கருத்துகளை இம்மட்டில் நிறுத்திக்கொண்டு, இந்துமத அகழ்வாராய்ச்சிகள் பற்றி இரண்டொரு குறிப்புகள் தெரிவிப்போம்.

காலத்துக்குக் காலம் இலங்கையிலே பற்பல இடங்களிலே இந்துமத சின்னங்களும் விக்கிரகங்களும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுள் சில மிகப் பழங்காலத்தவை. பல போத்துக்கேயர் இந்துக் கோயில்களை அழித்தபோது மண்ணுள்ளே புதைந்தவையும் புதைக்கப்பட்டவையுமாகும். திருக்கேதீஸ்வரம், கோணேஸ்வரம், பொலநறுவை ஆகிய இடங்களிலே கண்டெடுக்கப்பட்டவை குறிப்பிடத்தக்கவை. 1908-ஆம் ஆண்டு பொலநறுவையிலே கண்டெடுத்த சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி, சிவகாமி, நடராஜர் ஆகியன மிக அற்புதமானவை. இவ்வகழ்வாராய்ச்சிகள் பற்றியும் கண்டெடுக்கப்பட்ட விக்கிரகங்களின் அமைப்புகள், அவற்றின் காலம், அவற்றை அமைத்தோர் பற்றியும் அறிஞர் பலர் கட்டுரைகள் பல எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர்.

ஆலயங்கள் :

இனி, இலங்கையிலுள்ள இந்து ஆலயங்களையும், விழாக்களையும் எடுத்துக்கொள்வோம்.

வடகோடியில் உள்ள மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் தொடக்கம் தென்கோடியிலுள்ள கதிர்காமம் வரையும், வடமேற்கில் திருக்கேதீஸ்வரம் முதல் தென் கிழக்கே கோணேஸ்வரம் திருக்கோவில் ஈறுக இலங்கை எங்கணும் பெரியதும் சிறியதுமாக எத்தனையோ கோவில்கள் உள்ளன. இவை சிவன் கோவில், அம்மன் கோவில், பிள்ளையார் கோவில், முருகன்கோவில், பெருமாள் கோவில் எனப் பல வகையின. இவற்றுள் எத்தெய்வத்துக்குரிய கோவில்கள் எண்ணிக்கையில் மிகக்கூடியவை என்பதைக் கணக்கிட்டுச் சொல்வது சிரமமான காரியம்.

இக்கோவில்கள் தமிழகத்திலுள்ளவை போலப் பிரமாண்டமான கோபுரங்களையோ, விமானங்களையோ கொண்டிராதபோதும், இவற்றுள் பல நல்ல வேலைப்பாடுகளும் அழகிய தோற்றமும் உடையன. பல கோவில்களிலுள்ள மூலமூர்த்தி, நந்தி முதலியன நல்ல கலையும், கலைநுட்பமும், பொருந்தியனவாயுள்ளன. இவற்றுள் பல இந்த நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்திலும் சென்ற நூற்றுண்டு இறுதியிலும் தமிழகத்திலுள்ள தேவகோட்டை போன்ற இடங்களிலுள்ள சிற்பிகளால் செய்யப்பட்டு இங்குக் கொண்டு வரப்பட்டவை.

விழாக்கள் :

கோவிலிலே விழாத் தொடங்கிவிட்டால் ஊர் முழுவதிலுமே பரபரப்பு ஏற்பட்டுவிடும். ஊர் முழுவதுமே புனிதமாகி விடும். விழாக்காலம் முடியும்வரை மக்கள் விரதம் அனுட்டிப்பதும், மாமிச உணவை முற்றுகத் தவிர்த்து, சைவ போசனத்தைக் கைக்கொள்வதும் வழக்கமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கோவில்களில் வருடவிழாக்கள் சித்திரை மாதத்திலே தொடங்கி ஆவணி மாதத்தோடு முடிந்துவிடும். இந்தமாதங்களைத் தெரிந்ததற்குரிய காரணங்கள் ஆராயத்தக்கன. பெரும்பாலான கோவில்களில் 10 நாள் விழாவே நடைபெறும். சுதுமலை அம்மன் கோவில் போன்ற கோவில்களில் 18 நாள் திருவிழாவும், மாவிட்டபுரம், நல்லூர் ஆகிய முருகன் கோவில்களில் 25 நாள் விழாவும் நடைபெற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. கடைசி நாள் தீர்த்தத் திருவிழாவும் அதற்கு முதல் நாள் தேர்த்திருவிழாவும் நடைபெறுவது யாவரும் அறிந்தது.

பெரும்பாலான கோவில்களில் ஒரு தேரும், சுதுமலை அம்மன் கோவில் போன்ற கோவில்களில் மூன்று தேர்களும், மாவிட்டபுரத்தில் 5 தேர்களும் தேர்த்திருவிழாவில் வீதிவலம் வருகின்றன. இந்த வித்தியாசங்கள் ஆரம்பத்திலே எப்படித் தொடங்கின என்பன தெரியவில்லை. அவ்வக் காலத்தில் அவ்வவ்வூர்களிலிருந்த வசதிகள் தான் காரணமோ அல்லது வேறு காரணங்களும் உண்டோ என்பது தெரியவில்லை. சில கோவில்களில் தீர்த்தம் பௌர்ணமி தினத்திலும், சில கோவில்களில் தீர்த்தம் அமாவாசை தினத்திலும் நடைபெறுவதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

கொடித்தம்பம் உள்ள கோவில்களிலேகொடியேற்றித் தினமும் கொடித்தம்பத்துக்கும் முறையாகப் பூசைகள் நடைபெறும். கொடித்தம்பம் இல்லாத கோவில்களில் ''அலங்காரத் திருவிழா'' என்ற பெயரில் கொடியேற்றுமலே 10 நாட்கள் விழாக்கள் நடைபெறும். இவ்விழாக்களின் உட்கிடைகளையும் தத்துவக் கருத்துக்களையும் சைவ சித்தாந்த அடிப்படைகளோடு இணைத்துக் காலஞ்சென்ற அச்சுவேலி குமாரசாமிக் குருக்கள் தாம் எழுதிய மகோத்ஸவ விளக்கம் என்னும் நூலிலே விளக்கியுள்ளார்.

ஆலயங்களில் நுண்கலைகள் :

கோவில்களே பலவித கலைநுட்ப வளர்ச்சிக்கும் வழிகோலுவனவாக அமைந்துள்ளன என மேலே குறிப்பிட்டோம். எழுந்தருளிய விக்கிரகங்கள் வீதி வலம் வருமுன் அவற்றுக்குச் செய்யப்படும் அலங்காரத்தைச் ''சாத்துப்படி'' எனக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இந்த அலங்காரமும் ஒரு கவின் கலையேயாகும்.

அலங்காரத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது நல்லூர்க் கந்தசாமி கோவில் தண்டிகைத் திருவிழாவிலே தண்டிகையிலேசுப்பிரமணிய சுவாமி வீதி வலம் வரும் அழகையும் தேர்த்திருவிழாவிலே தேரில் ஏற வரும்போதும் தேரைவிட்டு இறங்கி வரும்போதும் ஆறுமுக சுவாமியின் அழகையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். அவற்றைக் கண்டவர் எவரையும் அவை கவராமல் விடா. நம் நாட்டிலே 'சாத்துப்படி' கட்டுவதிலே பிரபல்யம் அடைந்த பலர் இருந்திருக்கிறார்கள்.

கோவில் விழாக்களிலே மேள வாத்தியம் முக்கிய இடம் பெறுவதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. இதன் விளைவாக நம் நாட்டிலே தவில் வாசிப்பதிலும், நாதஸ்வரம் வாசிப்பதிலும் அதிவிற்பன்னரான ஒரு பரம்பரையே இணுவில், அளவெட்டி போன்ற கிராமங்களில் ஏற்பட்டு வருவதையும், அவ்விற்பன்னருட் சிலர் உலகப் புகழ் பெற்று நம் நாட்டுக்கே பெருமை தேடித் தருவதையும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும்.

விசேஷ விழாக்கள் :

வருடாந்த விழாக்களை விட, சிற்சில கோவில்களில் மட்டுமே சிறப்பாக இடம்பெறும் சில விழாக்களையும் குறிப்பிட வேண்டும். நல்லூர்ச் சிவன்கோவிலில் யமசங்காரம், வண்ணை பெருமாள் கோவிலில் உறியடி உற்சவம், ராவண சங்காரம், முன்னேஸ்வரத்தில் நவராத்திரி விழா ஆகியன நினைவுக்கு வருகின்றன. காலஞ்சென்ற சோமாஸ்கந்தகுருக்கள் என்பவர் முன்னேஸ்வரத்திலே நவராத்திரி நாள்களிலே அம்மனுக்குப் பூசை செய்வது பார்ப்பதற்கு ஒரு தனி அழகாக இருக்குமெனப் பலர் சொல்வதுண்டு.

அர்ச்சகர்கள் :

இந்த இடத்திலே சைவாலயங்களிலே பணிபுரியும் அர்ச்சகர்களைப் பற்றியும் இரண்டொரு கருத்துக்கள் தெரிவிப்பது பொருத்தமாகும். அர்ச்சகர்களின் சிறப்பைப் பொறுத்ததே இந்து சமயத்தின் மதிப்பும் வளர்ச்சியும் என்று கொண்டாற் கூட மிகையாகாது. அறிவு, ஆசாரம், பக்தி ஆகியன நிரம்பிய அர்ச்சகர்கள் பலர் நம் நாட்டிலே இருந்திருக்கின்றனர். இப்போதும் இருக்கின்றனர். இவர்களுடைய சமய அறிவையும் கிரியைகளில் இவர்களுக்குள்ள திறமையையும் விருத்தி செய்வதன் பொருட்டுக் காலத்துக்குக் காலம் பெரியோர் பலர் பல நன்முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் காலஞ்சென்ற சதாசிவ ஐயரும், வித்துவான் கணேச ஐயரும் சுன்னாகத்தில் நடத்திய பிராசீன பாடசாலையும் அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்திவரும் குருகுலமும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இக் குருகுலம் முன்பு திருக்கேதீஸ்வரத்தில் நடத்தப்பட்டு இப்போது யாழ்ப்பாணத்துக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளது. நம் நாட்டிலே இந்துமத வளர்ச்சிக்கு இக் குருகுல விருத்தி எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதைப் பலர் இன்று போதிய அளவு உணராமலிருக்கக் கூடும். ஆயினும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள இந்து கலாசார அமைச்சு இதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து செயற்படத் தொடங்கியிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

சில தனி அம்சங்கள் :

நம் நாட்டு ஏனைய முருகன் கோவில்களிலே காணாத ஓர் அம்சத்தைத் தெற்கே கதிர்காமத்திலும், வடக்கே செல்லச் சந்நிதியிலும், கிழக்கே

மண்டூர் கந்தசுவாமி கோயிலிலும் காண்கின்றோம். இம்மூன்று இடங்களிலும் பூசை செய்யும் பூசாரிகள் மந்திரம் சொல்லாது தங்கள் வாய்களைத் துணியாற் கட்டிக் கொண்டு பூசை செய்கின்றனர். இதன் தொடக்கம் ஆராய்ச்சிக்கு உரியது.

அம்மன் கோயில்களுள் நம் நாட்டிலே பல இடங்களிலே கண்ணகி அம்மன் கோவில்கள் மிகுதியாக உள்ளன. கண்ணகி தோன்றிய தமிழ் நாட்டை விட நம் நாட்டிலேயே கண்ணகிக்கு அதிகமான கோவில்கள் இருக்கின்றன என்று கூடச் சொல்லலாம். சில கண்ணகி அம்மன் கோவில்களிலே நடைபெற்று வருகின்ற மாற்றம் ஒன்றையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். ஆகம விதிப்படி கண்ணகியை உத்ஸவ மூர்த்தியாகக் கொள்ள இடமில்லை, என்ற காரணத்தால் சில கண்ணகி அம்மன் கோவில்களிலே கண்ணகி அம்மனையும் வைத்துக்கொண்டு ராஜராஜேஸ்வரி அம்மனையே மூலமூர்த்தியாகப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்கள். இக்கோயில்களின் பெயர் தொடர்ந்து கண்ணகி அம்மன் கோவிலென்றே இருந்த போதும் மூலமூர்த்தி ராஜராஜேஸ்வரியேயாகும்.

விஷ்ணு ஆலயங்கள் :

நம் நாட்டு விஷ்ணு கோவில்களைப் பற்றியும் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். இந்தியாவிலே வைஷ்ணவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெருந்தொகையினராக இருக்கின்றனர். அவர்கள் தொகைக்கேற்ப அங்கு விஷ்ணு ஆலயங்களும் பெருந்தொகையாக இருக்கின்றன. ஆனால் இலங்கை இந்துக்களுள்ளே வைஷ்ணவரே இலர் என்று கூடச் சொல்லுமளவுக்கு மிகச் சிலரே உளர். இருந்தும் விஷ்ணு ஆலயங்கள் பல இருக்கின்றன. இதிலே விசித்திரம் என்னவெனில் இவ் விஷ்ணு ஆலயங்களிலே பூசை செய்யுயும் அர்ச்சகர்களும் சைவர்கள். அங்கு சென்று வழிபடுவோரும் சைவர்கள். இலங்கையிலே இந்து சமயத்தில் அன்றாட வாழ்விலும் சமய நிலையிலும் சைவத்துக்கும், வைஷ்ணவத்துக்கும் அதிகவேற்றுமை பாராட்டப்படுவதில்லை என்பதையே இந்தநிலைமை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

தலைநகர் ஆலயங்கள் :

இலங்கையின் தலைநகரம் கொழும்பு. இங்கு பல்வேறு இன மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். பௌத்தர் தர்கள், இந்துக்கள் முஸ்லீம்கள் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க இனத்தவர்கள்.

கொழும்பில் இந்துக் கோயில்கள் கணிசமான அளவு உள்ளன. இந்து சமய விழாக்களும் பெருமளவு நடைபெற்று வருகின்றன.

குறிப்பாக ஆடி மாதத்தில் வேல்விழா என்று ஒரு பெரிய விழா நடைபெறுகின்றது. இந்தவிழாவினை நகரத்தார் எனப்படும் தென்னிந்திய வணிகப் பெருமக்கள் நடத்தி வருகின்றார்கள். அவர்களுடைய நிருவாகத்தில் மூன்று நான்கு பெரிய கோயில்கள் கொழும்பில் இருக்கின்றன.

வேல்விழாக் காலத்தில் தங்கரதம், வெள்ளி ரதம் என்ற இரு பெரிய அலங்கார ரதங்கள் சுமார் ஏழு மைல் தூரம் சென்று வருகின்றன. இந்த விழாவிலே இந்துக்கள் மட்டுமன்றி ஏனைய மதத்தவர்களும், இனத்தவர்களும் வெகு உற்சாகத்தோடு கலந்து கொள்கின்றார்கள்.

கொழும்பிலே சேர், பொன். இராமநாதன் என்ற ஒரு பெருமகனாரால் நிருமாணிக்கப்பட்ட பிரம்மாண்டமான சிறந்த கோயில் ஒன்று உண்டு. கருங்கற் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கோயில் ஸ்ரீபொன்னம்பலவாணேசர் கோயில் என வழங்குகின்றது. இங்கே திருவிழாக்களும், தேர்த் திருவிழாக்களும் இடம்பெற்று வருகின்றன. மார்கழி மாதத்தில் இந்த ஆலயத்திலிருந்து ஒலி பரப்பப்படும் திருவெம்பாவைப் பாடல்கள் அன்னிய நாடுகளிலுமுள்ள இந்துப் பெருமக்களும் கேட்கும் வண்ணம் அதிகாலையில் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்படுவது உண்டு. கொழும்பிலே மேற்குறிப்பிட்ட ஆலயத்தை விட விநாயகர் ஆலயங்களும் முருகன் ஆலயங்களும், அம்மன் ஆலயங்களும் பல உள.

கதிர்காமம் :

இலங்கையிலே தலைசிறந்த தலங்களிலே ஒன்றாக விளங்குவது கதிர்காமத் திருத்தலம் ஆகும். கதிர்காமத்தில் இருக்கின்ற முருகன் ஆலயத்திற்கு அருகில் மாணிக்கப் பிள்ளையார் ஆலயமும் இருக்கின்றது. இந்த ஆலயத்தை அரவணைப்பதுபோல மாணிக்க கங்கை இங்கு ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்ற மூன்று பெருமைகளையுடைய இந்தத் தலத்தில் இந்துக்கள், பௌத்தர்கள், முஸ்லீம்கள் ஆகிய மூன்று இன மக்களும் ஒன்று சேர்ந்து வணங்குவது ஒரு சமய ஐக்கிய அறிகுறியாக விளங்குகின்றது.

பௌத்த இந்து இணைப்பு :

இந்து ஆலயங்களைப் பற்றி ஆராயும் இச்சந்தர்ப்பத்திலே இந்து சமயத்துக்கும் பௌத்தத்துக்குமுள்ள ஓர் இணைப்பையும் இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். இந்துக் கோவில் எதிலும் பௌத்த சிலை எதையும் வைக்கும் வழக்கம் கிடையாது. ஆயினும் பௌத்தக் கோவில்கள் பலவற்றிலே விநாயகர், முருகன், விஷ்ணு கண்ணகி ஆகிய தெய்வங்களை வைத்து வழிபடுகின்றனர். அதைப் போலவே பௌத்த கோவில்களுக்கு வழிபடுவதற்

காக இந்துக்கள் எவரும் செல்லும் வழக்கம் இல்லை. ஆயினும் பௌத்தர்கள் பலர் இந்துக் கோவில்களுக்குச் சென்று வழிபடும் வழக்கம் உண்டு. முக்கியமாகக் கதிர்காமம், முன்னேஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகிய கோவில்களுக்குப் பெருந்தொகையான பௌத்தர்கள் சென்று வழிபடுகின்றனர். இவை தவிர, கண்டியிலே நடைபெறும் பெரகராவில் கதிர்காமத் தெய்வமும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. இவை யாவும் நம்நாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் இந்து மதத்துக்கும் பௌத்தத்துக்குமுள்ள நெருங்கிய இணைப்புக்கும், இந்துக் கலாசாரமும் வழிபாட்டு முறைகளும் பௌத்தத்தில் எவ்வளவு தூரம் செறிந்துள்ளன என்பதற்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

புராணப் படிப்பு :

கோவில்களோடு ஒட்டிய அம்சங்களிலே இலங்கைக்கே தனிச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடக்கூடிய இன்னொரு அம்சம் புராணப் படிப்பு. இங்கு நடைபெற்று வரும் இப்புராணப்படிப்பு இந்திய மக்களாலும் பாராட்டப் பெற்றது. முக்கியமாகக் கந்தபுராணமே படித்துப் பயன் சொல்லப்படுவது. இதன் மூலம் சமய அறிவு மட்டுமன்றி எழுத வாசிக்கத் தெரியாத கிராம மக்கள் ஓரளவு இலக்கண, இலக்கிய அறிவைக்கூடப் பெற்று வந்திருக்கின்றனர். இதனை இப்போது ஆங்கிலத்தில் (Adlut Education) எனக் குறிப்பிடப்படும் முதியோர் கல்வியின் ஓர் அம்சம் என்றுகூடக் கருதலாம்.

மார்கழி மாதத்திலே வரும் திருவெம்பாவை நாள்களிலே சில கோவில்களிலே திருவாதவூரடிகள் புராணம் படித்துப் பயன்சொல்லுவதுஉண்டு. பிட்டுக்கு மண்சுமந்த சருக்கம் படித்துப் பயன் சொல்லப்படும் நாளன்று சர்க்கரைப் பிட்டையே சுவாமிக்கு நைவேத்தியமாக வைத்துப் பின்னர் புராணப் படிப்பைக் கேட்க வந்தவர்களுக்கு வழங்குவது வழக்கம். இவ்வாறு சிந்தனைக்கும் நாவுக்கும் ஒருங்கு விருந்தளித்து வந்த அரிய மரபுகள் படிப்படியாக அருகி வருகின்றன.

இதுவரை, கோவில்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடத்தக்க விபரங்கள், சிறப்பான அம்சங்கள் ஆகியன குறிப்பிடப்பட்டன.

நூல்கள் :

இந்துசமய வாழ்விலே கோவில்கள் முக்கிய இடம் வகிக்கும் காரணத்தால் கோவில்கள் பற்றிய விவரங்கள் பலவற்றை இதுவரை குறிப்பிட்டோம். இவற்றுள் பெரும்பாலானவை நம் நாட்டுக்கேயுரிய தனியம்சங்களாகும். இனி, இந்து சமய இலக்கியப் பணியிலே நம் நாட்டவர் ஆற்றிய பணிகளுட் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவோம். இவற்றை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று இந்து தத்துவம் (Hindu Philosophy) மற்றது இந்து சமயம். (Hindu Religion) இவற்றை மேலும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். தமிழில் இயற்றப்பட்டவை ஒரு பிரிவு. ஆங்கிலத்தில் இயற்றப்பட்டவை மற்றப் பிரிவு. எல்லாப் பிரிவுகளிலும் நம் நாட்டவர் காலத்துக்குக்காலம் இயற்றிய நூல்கள் தொகையால் ஒருவேளை குறைவாயிருப்பினும் வகையாலும் தரத்தாலும் உயர்ந்தவை எனக் கருதலாம். எல்லாவற்றையும் இங்கு குறிப்பிடுவது இயலாது. சிலவற்றை மட்டுமே இங்கு குறிப்பிடுவோம்.

தத்துவ நூல்கள் :

தத்துவத் துறையிலே முதலிலே மனத்துக்கு வருவது நீலகண்டபாஷ்யத்துக்குப் புன்னாலைக் கட்டுவனிலே பிறந்து காசியிலே வாழ்ந்த காசிவாசி செந்திநாதையர் செய்த மொழி பெயர்ப்பே யாகும். பிரம்மசூத்திரம் எனப்படும் நூலே இந்திய தத்துவ ஞானத்துக்கு முக்கியமான ஒரு மூலநூல். அதற்குப் பலர் சமஸ்கிருதத்திலே பெரிய விளக்கங்கள் எழுதியுள்ளனர். அந்த விளக்கங்களே பாஷ்யங்கள் எனப்படும். பாஷ்யங்களை எழுதினோர் வேதாந்தச் சார்பாகவே எழுதியுள்ளனர். நீலகண்டர் என்பவர் மட்டுமே சைவ சித்தாந்தச் சார்பாக விளக்கம் எழுதியுள்ளார். அவருடைய பாஷ்யத்தைத் தமிழாக்கி அதன்மூலம் சைவ சித்தாந்தத்துக்கு வலுவூட்டிய பெருமைக் குரியவர் செந்திநாதையர்.

இவர் இம்மொழிபெயர்ப்பின் முகப்பிலே எழுதிய இரண்டு உபக்கிரமணிகைகளைப் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை தாம் எழுதிய கந்தபுராண கலாசாரம் என்னும் நூலிலே குறிப்பிட்டு ''ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி கோடி பொன் பெறும்'' எனக் கூறுகின்றார். சித்தாந்த சாத்திரங்களுள் முக்கியமான சித்தியார் சுபக்கத்துக்கும் சிவப்பிரகாசத்துக்கும் திருவிளங்கம் எழுதிய உரைகள் ஆகியன தமிழில் நம் நாட்டவர்கள் செய்த தத்துவப் பணிகளுக்குச் சில உதாரணங்கள்.

ஆங்கிலத்தில் எத்தனையோ நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். சேர். பி. இராமநாதனின் மாமனார் முத்துக்குமாரசாமி 1857-இல்வெளியிட்ட (Synopsis of Saiva siddhanta) தொடக்கம் அண்மையிலே காலஞ்சென்ற கே. ராமச்சந்திரா இயற்றிய 'Hinduism in a nutshell' வரை அவை வளரும்.

கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி இயற்றிய பல நூல்கள், முக்கியமாக 'Dance of shiva'

சேர் பி. அருணாசலம் அவர்கள் இயற்றிய ‘ **Studies and Translations Philosophical and Religious**’ கலைப்புலவர் நவரத்தினமவர்கள் இயற்றிய ‘**Studies in Hinduism**’ சிவபாதசுந்தரமவர்கள் இயற்றிய ‘**Saiva School of Hinduism**’ போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

இத்தொடர்பிலே சிவபாதசுந்தரமவர்கள் ஆற்றிய பணியொன்றையும் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். சென்னையிலேயிருந்து வயலற் பரஞ்சோதி என்பவர் சைவ சித்தாந்தம் என ஆங்கிலத்தில் தம் ஆராய்ச்சியாக வெளியிட்ட நூலில் சிற்சில இடங்களிலே வேதாந்தத்தோடு ஒப்பிட்டுச் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளைச் சாடியிருப்பதைக் கண்டபோது சிவபாதசுந்தர மவர்கள் வயலற் பரஞ்சோதியின் கருத்துக்களின் பொருந்தாமையைக் காட்டி அவற்றுக்கு மறுப் பெழுதியமையையே இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்.

சமய நூல்கள் :

சமய நூல்களைப் பொறுத்த மட்டில் இலங்கை அறிஞர் இயற்றியவற்றைப் பல பிரிவு களாகப் பிரிக்கலாம். தலபுராணங்கள், உரைகள், வசன நூல்கள், கட்டுரைகள், கிரியா விளக்கங்கள், மறுப்புகள், கண்டனங்கள், என இந்நாட்டு அறிஞர் காலத்துக்குக் காலம் இயற்றிய நூல்கள் எண்ணிலடங்கா. இலங்கையிலுள்ள பல ஆலயங் யங்கள் பெயரில் இயற்றப்பட்ட உலா, ஊஞ்சல், பிள்ளைத்தமிழ், தலபுராணங்கள் அனைத்தையும் கணக்கெடுக்கின் அவை பெருந்தொகையின வாகும்.

தலபுராணத்துக்கு உதாரணமாகக் காலஞ் சென்ற இளமுருகனார் இயற்றிய ஈழத்துச் சிதம் பர தலபுராணத்தைக் குறிப்பிடலாம். உரை களுக்கு உதாரணமாகப் பருத்தித்துறை சுப்பிர மணிய சாஸ்திரிகள் கந்தபுராணத்துக்கு எழுதிய உரை, பண்டிதர் அருளம்பலவனார் செய்த திரு வாசக ஆராய்ச்சியுரை, பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளையின் தட்சகாண்ட உரை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

புராண வசன நூல்களுக்கு நாவலர் பெரு மானுடைய பெரியபுராண வசனம், கந்தபுராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம் ஆகி ய்வை சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். கட்டுரை நூல்களுக்குப் பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளை யவர்களின் ‘‘சமய கட்டுரைகள்’’ மட்டக்களிப்பு அருணாசல தேசிகரவர்களின் ‘‘சைவ சமய சிந்தா மணி’’ போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

சைவாலயங்களிலே நடைபெறும் கிரியா விளக்கங்களுக்கு அச்சுவேலி குமாரசாமிக் குருக்கள் இயற்றிய மகோற்சவ விளக்கமும், கலாநிதி கைலாசநாதக் குருக்கள் இயற்றிய ‘சைவத் திருக்கோவிற் கிரியை நெறி’யும் பய னுள்ள ஆக்கங்களாகும்.

மறுப்புகள் கண்டனங்களின் விளைவாக எழுந்தவற்றுக்கு எத்தனையோ உதாரணங்களைக் கூறலாம். சென்ற நூற்றாண்டிறுதியிலும் இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்தும் தமிழகத் தில் இந்து சமயம் பற்றிக்காலத்துக்குக்காலம் எழு பப்பட்ட ஒவ்வொரு பிரச்சனையிலும் ஈழநாட்டறி ஞர்களும் ஈடுபட்டு, ஒட்டியும் வெட்டியும் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளனர். இதனால் சமயக் கருத்துக்கள் தெளிவு பெற்றது மட்டு மன்றிச் சமய இலக்கியங்களும் வளர்ச்சி பெற் றுள்ளன.

உதாரணத்துக்கு இரண்டைக் கூறுவோம். வடமொழி வேதங்கள் வேறு, தமிழ்மறைகள் எனப்படுவன வேறு; இரண்டுக்கும் தொடர்பு கிடையாது என்ற கருத்தைத் தமிழ்நாட்டிலே சிலர் எழுப்பியபோது, அவை இரண்டும் கூறுவன ஒன்றே என்று நிலைநாட்டி வேதங்களிலிருந்தும் தேவாரங்களிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் காட்டிச் செந்திநாதையர் எழுதிய நூலே ‘தேவாரம் வேத சாரம்’ என்ற நூலாகும். ‘‘சிவஞான போதம்’’ முதல்நூலா அல்லது வடமொழியிலுள்ளதன் தமி ழாக்கமா என எழுந்த பிரச்சனையிலே அச்சுவேலி குமாரசுவாமிக் குருக்கள் போன்றோரும் ஈடுபட்டுத் தம் கருத்துக்களை வெளியிட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்துசமய வளர்ச்சிக்கு நம் நாட்டவர் ஆற் றிய பணியை விளக்கும்பொருட்டுச் சில பெயர் களையும் நூல்களையும் மட்டுமே இங்கு குறிப்பிட் டோம். இங்கு குறிப்பிடப்படாத முக்கியமான பெயர்களும் நூல்களும் இன்னும் எத்தனையோ உள. இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆராயும்போது இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சமயத்துக்குக் கொடுத்து வரும் ஆதரவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்திலே தோன்றி, கதாப்பிரசங்கத் துறை யிலே முன்னோடியாகத் திகழ்ந்து ஈழத்தில் மட்டு மன்றித் தமிழகத்திலும் புகழ்பெற்ற திருவாலங் காடு சங்கரசுப்பையர் நினைவுகூரத்தக்கவர். மாணிக்கத் தியாகராச பண்டிதரும் இத்துறை யிலே குறிப்பிடத்தக்க மற்றொருவராவர்.

ஆதீனம் :

சங்கரசுப்பையரைப் போலவே கதாப்பிர சங்கம், புராணப் பிரசங்கம் ஆகிய துறைகளிலே திறமை பெற்று, ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் மட்டுமன்றி, மலாயாவிலும் புகழீட்டிவந்து சென்றாண்டு பரிபூரணநிலையெய்திய **நல்லை ஆதீனத் தலைவர்** இந்துசமய விருத்தியின்

பொருட்டு ஆற்றிவரும் அரும்பணிகள் யாவும் பாராட்டுக்குரியன.

இராமகிருஷ்ண மிஷன் :

நம் நாட்டிலே இந்துமத வளர்ச்சிக்கு அரும் பணி ஆற்றிவரும் நிறுவனங்களுள் இராம கிருஷ்ண மிஷனுக்குச் சிறப்பான தனியிடமொன்றுண்டு. சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்களின் முயற்சியினால் வடக்கில் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் உட்பட எத்தனையோ இந்துக்கல்லூரிகளைத் தொடங்கி நடத்திய பெருமை இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்குரியது. கிழக்கிலங்கையில் ஆரம்பித்த இந்துக் கல்லூரிகள், அங்கு மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்ற அநாதை இல்லம், தென்னிலங்கையில் கதிர்காமத்தில் மடம், கொழும்பிலிருந்து பற்பல பணிகள் என இராமகிருஷ்ண மிஷன் ஆற்றிவரும் அரும்பணிகள் யாவும் பாராட்டத் தக்கன.

இலங்கை வானொலி :

ஈழத்துப்பாரம்பரியத்தில் இந்துமதம்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இலங்கை வானொலியும் கட்டாயம் இடம் பெற்றேயாக வேண்டும். சைவ நற்சிந்தனையோடு தொடங்கி எத்தனையோ சமய நிகழ்ச்சிகள், பல ஆலயங்களில் நடைபெறும் எத்தனையோ விசேஷங்களின் நேர்முக வர்ணனைகள் யாவும் வானொலியில் இடம் பெறுகின்றன. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை இலங்கை வானொலியில் கேட்ட இந்திய அன்பர் பலர் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்ததாகக் குறிப்பிட்டனர். சைவ நற்சிந்தனை என மதத்தையும் சேர்த்துக் கூறுவதே குறிப்பிடத்தக்க செயல். மதச்சார்பற்றதெனக் கருதப்படும் தமிழகத்திலே இவ்வாறு பெயரிடுதல் இயலாது.

இன்றைய நிலை :

கடைசியாக இன்றைய நிலை பற்றிச் சில வார்த்தைகள். இந்து சமயம், "ஆன்மா நிலையானது; இறைவன் ஒருவனுளன்; கர்ம பலன், மறுபிறப்பு என்பன நிச்சயம்" என்ற அடிப்படைக் கொள்கைகளையுடையது. இவற்றுக்கு அனுசரணையாகவும் இவற்றுக்கு வடிவம் கொடுக்குமுகமாகவும் அமைந்தவையே விழாக்கள், வழிபாடுகள் சமயச்சடங்குகள் ஆகிய அனைத்தும். இன்றைய நிலையில் பலவித போக்குகளைக் காண்கிறோம். ஒரு சிலருக்குச் சமய வாழ்வில் சிறிதாவது ஈடுபடுவதற்கு வேண்டிய பொறுமையுமில்லை; விருப்பமுமில்லை; அக்கறையுமில்லை. இன்னும் சிலர் சமய சம்பந்தமான எதுவும் தேவையில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தவர்கள். இவருள் சிலர் வெளிப்படையாகவே தம் முடிவைத் தெரிவிப்பவர்கள். வேறு சிலர் உபசாரத்துக்காக வெளிப்படையாக எதையும் பேசாத போதும், மௌனமாகத் தம் முடிவைச் செயல்களிலே சாதிப்பவர்கள். வேறு சிலர் சாரத்தைத் தவறவிட்டுச் சக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டவர்கள் போலச் சமயத்தின் உள் நோக்கங்களை உணராது புறவேடங்களிலும் வெற்றாரவாரங்களிலும் மட்டுமே ஈடுபடுகின்றனர்.

அண்மைக் காலத்தில் ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. சமய மன்றங்கள் தொடக்கப்பட்டுள்ளன. இளைஞர்கள் மத்தியில், குறிப்பாக உயர் வகுப்பு மாணவர்கள் மத்தியில் ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு பிரதான வளாகம் பேராதனை என்ற இடத்திலே அமைந்திருக்கின்றது. அங்கு கல்வி பயிலச் சென்ற பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் தங்கள் சொந்த முயற்சியால் பக்கத்தில் இருந்த குன்றின் மீது குமரனுக்கு அழகிய ஆலயம் அமைத்துள்ளார்கள்.

இவ்வாறு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டு வருகின்ற இந்த வேளையிலே எந்த நாட்டிலும் இல்லாத, இந்து சமயத்திற்கான ஒரு தனி அமைச்சு ஈழ நாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்க ஒன்றாகும். நேபாளத்தைத் தவிர உலகில் இந்துசமயம் அரசாங்கத்தால் ஆதரிக்கப்படும் நாடு இலங்கை மட்டுமே எனலாம். இலங்கை பௌத்தர்களைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட நாடு. இந்த நாட்டிலே இந்து சமயத்திற்கு மதிப்பளித்து அதற்கென ஓர் அமைச்சை உண்டாக்கி, அதன் மூலம்சமய சமரசத்தைக்காண்பதற்கு வழி செய்யப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்தப் பின்னணியில்தான் இலங்கையில் முதன் முதலாக ஓர் அகில உலக இந்து மாநாடு நடைபெற ஏற்பாடாகி இருக்கின்றது. பல இடங்களில் இந்து மாநாடு இடம்பெற்றபோதிலும் அரசாங்க ஆதரவில் நடைபெறுகின்ற முதலாவது இந்து மாநாடு இலங்கையில் நடைபெறுகின்றது என்பது இலங்கைவாழ் இந்துப் பெருமக்களுக்குப் பெருமைதரும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும்.

அயல் நாடுகளில் நமது பண்பாட்டு நிலையங்கள்

வை. கணபதி ஸ்தபதி

சைவமும் வைணவமும் பாரதநாட்டில் உயிருள்ள இருபெரும் சமயங்களாகும். அவை மிகத்தொன்மையும் சிறப்பும் வாய்க்கப்பெற்றவை. இவற்றை அழியாமல் காத்து வருபவை நமது திருக்கோயில்கள் தான் எனில் மிகையன்று. வானுயர்ந்த கோபுரங்களும், விண்ணளவும்—விமானங்களும், எழில்மிகு சிற்பங்களும் இச்சமயத்தின் பேராற்றலை, பெருஞ் சிறப்பைப் பறைசாற்றிடும் சின்னங்களாய் விளங்குகின்றன.

சைவ வைணவக் கொள்கைகள் தத்துவங்கள் மிக ஆழ்ந்தவை. அவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு தொகுக்கப்பெற்ற வாழ்க்கை முறைகள் மிக உயர்ந்தவை. மனிதனைத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தும் ஆற்றல் கொண்டவை. நமது அன்றாட வாழ்க்கையோடு இரண்டறக்கலந்து நின்ற அச்சீரிய வாழ்க்கை, மேலை நாகரிகத்தின் தாக்குதலால் நிலை குலைந்து, மக்களிடையே நல்ல பிடிப்புக் கொண்டிருந்த, நெறிமுறைகள் தளர்ச்சியுற்றன. மதத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்த பெரியோர்கள் தத்துவஞானம், மதக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நழுவவிட்டு, காலப்போக்கில் எஞ்சியவையும் மறந்து போய், வெறும் நடைமுறைகளையும் சடங்குகளையுமே ஓரளவு காத்து, சமய வாழ்க்கையில் ஒழுகி வந்தனர்.

மதத்துறையில் முறையான போதனை, சமய ஒழுக்கம், தியாக உணர்வு ஆகியவை சிதைந்து போய், நிராதரவான சூழ்நிலையில் சிக்கி, மயக்கமுற்றிருந்த நிலையில், தமிழகத்துப் பேரறிஞர்களும் மதவாதிகளும் பிரசங்கிகளும், பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கிக் கொண்டு ஓரளவு மயக்கமுற்றிருந்த சமுதாயத்திற்குத் தக்க விழிப்புணர்ச்சியூட்ட முற்பட்டனர். விஞ்ஞானம் கற்ற இந்தத் தலைமுறையினருக்கு ஏற்றவாறு ஆலய பிம்பங்களைப் பற்றியும், கட்டடங்களைப் பற்றியும், புராண இதிகாசக் கதைகளின் உட்கருத்துக்கள் பற்றியும் வெகுவாகப் பிரச்சாரம் செய்ததின் விளைவாக, இன்றைய இளம் தலைமுறையினர் மேலும் புத்துணர்ச்சி பெறுவாராயினர்.

பண்டைய தத்துவஞானக் கருத்துக்கள் விஞ்ஞானத்தை ஒட்டிச் செல்வதையும், சுட்டிக் காட்டினர். இத்துடன் நின்றுவிடாமல், சைவ, வைணவ, ஆகமக் கொள்கைகளை—வழிபாட்டு விதிமுறைகளை கோவில் திருவிழாக்கள் நடைபெறும் காலத்திலும், கோவில் குடநீராட்டு விழாக் காலங்களிலும் விசேடச் சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும், பொதுமக்களிடையே பரப்பிட மேலான முயற்சிகளையும் செய்து வருகிறார்கள். இவை இங்ஙனமிருக்க, மேலை நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் நமது கலைச் சின்னங்கள் அறிவுறுத்தும் மேலான தத்துவச் செய்தியினை வியப்புடன் நோக்குவதோடு அல்லாமல் அத்தத்துவக் கொள்கைகள் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கும் நமது வாழ்க்கை முறையினையும் ஆராய்ந்து, அவை காட்டும் ஆன்மீக வாழ்க்கை நெறியினையும், அவ்வாழ்க்கையினின்று தோன்றும் அமைதி, இன்பம் ஆகியவற்றைத் தாமும் உணர்ந்து துய்க்கவும், தொடங்கியிருக்கிறார்கள்.

நமது நாட்டின் ஆன்மீகக் கொள்கைகளான துவைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்துவைதம், சைவ சித்தாந்தம் ஆகியவற்றை விளக்கிடும் ஞான நூல்களையும் கற்றுத் தேறி, இவ்வுலக வாழ்க்கையின் பிரச்சினைகளுக்கும் தகுந்த விடையளிக்கும் ஞான மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கவும் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். வெறும் கலைக் கட்டிடங்களாகத் தென்பட்ட நமது கோயில்கள், தத்துவச் சோலையாகப் பிறவிப் பிணிகளைத் தீர்த்திடும் மருத்துவ நிலையமாக இன்று அன்னாருக்குக் காட்சியளிக்கின்றன. நவ நாகரிக

வாழ்க்கையில் வெறும் சூன்யத்தைக் கண்ட அவர் தம் கண்களுக்கு அமைதி தரும் நிலையங்களாக அவை காட்சி தருகின்றன.

ஜீவான்மா, பரமான்மா, ஆன்மாக்களின் அழியாத்தன்மை, உருவ வழிபாடு அதற்குரிய சடங்குகள், நெறிகள் ஆகியவற்றின்மீது அளவற்ற ஈடுபாடு கொண்டு நாம் ஒதுக்கிவிட்ட அனைத்தையும், அவர்கள் ஏற்று, நமக்கு வழிகாட்டிகளாக மாறி வருகிறார்கள் என்றால், அது மிகையன்று. இவர்களிடம் காணப்படும் தனிச்சிறப்பு யாதெனில் மூலஞான நூல்களைக் கற்று, ஆகமக் கொள்கைகளைத் தெரிந்து நெறிமுறைகளையும் புரிந்து, அவர்தம் தாயகத்தை— ஞானபூமியாக மாற்றிட உறுதி பூண்டிருப்பதாகவே நமக்குத் தெரிய வருகின்றது. சமய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட அம்மேலை நாட்டு உத்தமர்களின் ஒற்றுமையும், மற்றும் உறுதியும் நம்மை வியக்கச் செய்கின்றன. அவர்கள் காட்டும் பண்பாடு நமது பாரத நாட்டின், பண்டைப் பண்பாட்டினை நினைவுறுத்துகின்றன.

நம்மிடையே காலத்தால் — பழுதடைந்த கொள்கைகள் வேண்டா நெறிகள் அவர்களிடம் காணப்படவில்லை.

அதுமட்டுமல்ல, நமது ஆலயக் கட்டிடங்களை மற்றும் கடவுட்படிமங்களை, தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்தனவாகவே கொள்ளுகின்றனர். நமது ஞானியர்களிடம் பண்டு தோன்றிய அதிசயங்கள் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இறை அனுபவங்கள், இன்றும் அவர்களிடையே ஏற்பட்டு வருகின்றன என்று அங்கிருந்து வரும் செய்திகள் நம் மனதிற்கு இதமளிக்கின்றன. இதனால் நமது சமயச் செந்நெறிகள் மேலை நாட்டிலே வெகுவாகப் பரவி வருகின்றன. அதன் விளைவாக, நம்நாட்டுக் கோயில் கட்டிட அமைப்புகளுக்கும் தெய்வீகப் படிமங்களுக்கும், ஏராளமான பெருமையும் அதற்கிடான வரவேற்பும் ஏற்பட்டிருப்பதையும் அறிகிறோம்.

சமயத்தைப் பேணி வளர்த்துக் காத்த சோழ மன்னரகளையும், அவர்தம் வழித் தோன்றல்களையும், அவர்தம் காலங்களில் தோன்றிய கோயில்களையும், கடவுட் படிமங்களையும், அம்மேலை நாட்டினர் மிக மதித்துப் போற்றி அவர் தம் மண்ணில் அத்தகைய நிலையங்கள் பல தோன்றிட அரிய பெரிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நல்லஞானம், நல்ல எண்ணம், நன்னடத்தை, நல்லொழுக்கம், சமய ஆசார அனுட்டானங்கள் எல்லாம் ஒருங்கே அவர்களிடம் நல்ல முறையில் காணப்படுகின்றன. அவர் தம் முகங்களில் தெய்வீக ஒளி தவழுகின்றது. அத்தகைய குணநலன்கள் கொண்ட ஒரு பெரியவர் ஹாவாய்த் தீவில் சுப்பிரமணிய சுவாமி என்ற திருநாமம் பூண்டு, சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையினைக் கடைப்பிடித்து, சிவப் பழமாக, சிவநெறியில் திளைத்து, சிவஞானத்தைப் பரப்பி வருகின்றார். தன்னைச் சேர்ந்த மக்களையே குருக்கள்களாகவும், சீடர்களாகவும், ஆக்கிச் சிவயோகியாகத் திகழ்ந்து வருகின்றார். அத்தகைய பெரியவர்க்கு நமது மணிவாசகப் பெருமானுக்கு ஏற்பட்ட சிவானுபவக் காட்சியொன்று அண்மையில் கிடைக்கப்பெற்று, சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்த அத்திருவிடத்தில் மாபெரும் சிவாலயம் ஒன்றைச் சோழர் கலைப்பாணியில் நிர்மாணித்திட வேண்டும் என்று பேரார்வம் கொண்டு, சென்ற மாதம் மாமல்லபுரத்தில் எனது சிற்பக்கலைக் கல்லூரிக்கு அவரது சீடர்கள் வருகைதந்து, அவர்தம் விருப்பங்களை என்னிடம் கூறக் கேட்டிடும் பேறு பெற்றேன். அம்மகானையும் சந்தித்தேன்.

அவர்தம் எழில் முகமும் இனிய பார்வையும், கூரியமதியும், இன்சொல்லும், என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அவர்தம் இன்முகத்தைக் கண்ட என் உள்ளத்தில் மேலான பரவசமும், வளமான கற்பனைகளும், பெருக்கெடுத்தன. பெரிய மனிதர்களைச் சந்திக்கும் காலத்தில் உயர்ந்த எண்ணங்களும் அவ்வெண்ணங்களால் திறமைப் பெருக்கமும் ஏற்படுவதை அனுபவபூர்வமாக இரண்டு முறை என் வாழ்நாளில் அனுபவித்த எனக்கு, இது மூன்றாவது இனிய வாய்ப்பாகத் தோன்றியது.

எத்தகைய திட்டங்களை அம்மகானிடம் நான் சமர்ப்பித்தேன் ; எங்ஙனம் அவற்றை முகமலர்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதைப் பிறிதொரு சமயம் வெளியிடலாம் என்று அவற்றை இப்பொழுது ஒத்தி வைக்கிறேன். மிக விரைவில் அத்திட்டங்கள் அம்மகானின் திருவாய்வழி வருவதே மேல் என நான் கருதுவதே காரணம்.

அத்திட்டப்படி மாபெரும் சிவாலயம் ஒன்று ஹாவாய் மண்ணில் விரைவில் தோன்றிட இருக்கின்ற நற்செய்தியினை இங்கு கூறிக் கொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். பாரத மண்ணிலே பிறந்து, பல்வேறு பணிகளை முன்வைத்து, பல்வேறு நாடுகளைச் சென்றடைந்து, அந்நாட்டு வாழ்க்கை முறைகளை ஏற்று, பல தலைமுறைகளாக அங்கு வாழ்ந்து, அவ்வாழ்க்கையின் பொருளற்ற நோக்கற்ற போக்கினைக் கண்டு, வெதும்பிய உள்ளத்துடன் தாயகப் பண்புகளையும் மாற்றார் வியக்கக் கேட்ட நமது மண்ணின் மைந்தர்கள் நமது சமய நெறி பெற்றுத் தந்த சீரிய வாழ்க்கையினை மீண்டும் தாங்கள் தங்கியுள்ள இடங்களில் அமைத்துக் கொள்ளத்துடிதுடித்து வருவதை இந்நாளில் பெரிதும் காண்கின்றோம். பிஜித் தீவில் இந்தியக் குடியினர் பல தலைமுறைகளுக்கு முன்பு சென்று அந்நாட்டு மொழி கலாச்சாரம் ஆகியவற்றில் மூழ்கி, பல

தலைமுறை ஆனபின் நமது கலாச்சாரத்தின் மேன்மையினை உணர்ந்து, அது சமயத்தின் வழியாகத்தான் கிடைக்கும் — தழைக்கும் — என்று அறுதியிட்டு உறுதி பூண்டு, அங்குள்ளோர் தமிழகக் கோயிற்பாணியில் ஒரு சுப்பிரமணியர் ஆலயம் நிர்மாணித்திட நான் ஓர் அரிய அழைப்பினைப் பெற்றுச் சென்று வந்தேன்.

அம்மண்ணிலே நம் கலாச்சாரப்பயிரை ஊன்றி வளர்த்திடத் துடியாய்த் துடிக்கின்றனர். அத்தகைய மக்களின் தேவைகளை உணர்ந்து, தமிழ்நாடு அரசு பொருளுதவியும் அளித்துள்ளது. கருவறை, விமானம், முகமண்டபம், மகாமண்டபம், திருச்சுற்று, கோபுரம், சுற்றுக் கோயில்கள் இவற்றுடன் கூடிய ஒரு மாபெரும் மாடக்கோயில் பிஜித் தீவில் நாண்டி என்ற இடத்தில் அமைப்பதற்கான திட்டமொன்றைச் சமர்ப்பித்து வந்திருக்கின்றேன். அத்திட்டத்தில் சமயச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துவதற்குரிய நெடிய மண்டபம், சமயக்கல்வி போதிப்பதற்குரிய கல்வி நிலையம், இசைப்பள்ளி, கலைப் பொருட் காட்சிக் கூடம், தத்துவ சமய நூல்கள் அடங்கிய நூல் நிலையம் ஆகியவை அம்மாடக் கோவிலின் அடித் தளத்தில் அமையுமாறு இத்திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது.

மற்றும் பிஜித் தீவில் வாழும் மக்கள் தொகையில் 40% பாரத நாட்டுப் பெருமக்களாகவும், கல்வி நலம் பொருள் நலம் வாய்க்கப்பட்டவர்களாகவும், அம்மக்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருப்பதால் அத்தீவில் சுமார் 50 சிறுசிறு கோயில்களைத் தாமாகவே அமைத்துக் கொண்டு இயன்ற அளவு வழிபாடுகளும் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அக்கோயில்களை எல்லாம் தமிழகக் கோயிற் கட்டிடப் பாணியில் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நிரம்பவும் விரும்புகின்றனர்.

மாடக்கோயிலை நடுவண் நிலையமாகக் கொண்டு அச்சிறு சிறு கோயில்களை அக்கோயிலோடு இணைத்து நிர்வகிக்கும் முறைகளையும் எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சொல்லியும் வந்திருக்கின்றேன். வருங்காலத்தில் நமது சமயப்பயிர் விளைநிலமாக அது ஆகக்கூடும் என்று கருதுகிறேன்.

சிங்கப்பூரில் தமிழ் மக்கள் பெருமளவில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். தமிழ்மொழிக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும், தமிழ்ச் சமய நெறிகளுக்கும் நல்ல வரவேற்பு அங்கு இருக்கின்றது. வாணிப நோக்கோடும், வேலை வாய்ப்புப் பெறும் நோக்கோடும், பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு சிங்கப்பூர் சென்றடைந்த தமிழ்க்குடி மக்கள், சிறு சிறு கோயில்களை அமைத்து, அவர்தம் வழிபடுதெய்வங்களை ஸ்தாபித்து வழிபாடும் நிகழ்த்தி வந்தார்கள். அக்கோயில்கள் இக்காலத்தில் பெரும் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி, தமிழகச் சிற்பக்கலைப் பாணியில் வானுயர்ந்த கோபுரங்களும், விமானங்களும் ஒருங்கேயமைந்த நல்ல ஆலயங்களாகத் திகழ்கின்றன. அங்ஙனம், ஏற்பட்ட கோயில்களில், நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார் மரபினர் சிங்கப்பூரில் சுப்பிரமணிய சுவாமிக்கு ஒரு பெரிய கோயிலை சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிறுவி ஆகம முறைப்படி வழிபாடுகளும் விழாக்களும் நடத்தி வந்தார்கள். பெரிய கோயிலாக இருப்பினும் எளிமையான தோற்றமுடையதாக இருந்த அக்கோயில் ஒரு கோடி ரூபாய் மதிப்பில் சிங்கப்பூரிலேயே மிகப்பெரிய ஆலயமாகப் புனர் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

தமிழக சிற்ப ஆகம விதிகளுக்கு ஏற்பக்கோயில் திட்டமிடப்பட்டு சுமார் 75 லட்ச ரூபா அளவின தான பணிகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. அப்பணி மேலும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது. அப்பணிஇன்னும் ஓராண்டுக்குள் முடிவு பெற்று சிங்கப்பூர் நகரத்திற்கே ஓர் அணியாகத் திகழும் என்று சிங்கப்பூர் அரசும், அந்நாட்டு மக்களும் அந்நாளை எதிர்நோக்கியிருக்கிறார்கள்.

இக்கோயில் அமைப்பினை சிங்கப்பூரில் பிறிதொரு இடத்தில் செய்யக்கூடாது என அவ்வரசும், அம்மக்களும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அக்கோவில் பணியை திட்டமிட்டு செய்வதற்குரிய நல்வாய்ப்பினை அம்மக்கள் எனக்கு அளித்ததைப் பெருமையோடு இங்குக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே சிங்கப்பூரில் அருள் மிகு ருத்ரகாளியம்மன் கோயில் என்ற ஒரு சக்தி கோயில் ஓர் ஒதுக்கிடத்தில் இருந்ததை அரசு வேறிடத்தில், அழகிய தோற்றததில், பெரிய அளவில் செய்து கொள்ளுமாறு பணித்து, அக்கோயிலுக்கும் ஏற்ற ஒரு திட்டத்தை வழங்கிட தமிழ்நாடு அரசின் அனுமதி பெற்றுச் சென்று வந்தேன். அப்பணி 25 லட்ச ரூபாய் மதிப்புடையதாகும். அக்கோயிலும் தமிழகச் சிற்ப ஆகம முறையில் சிறப்பாகத் திட்டமிடப்பட்டு சுமார் 60% பணி முடிவடைந்து எஞ்சிய பணி தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றது. சிங்கப்பூரில் காளியம்மன், மாரியம்மன், மகாகாளியம்மன் ஆகிய சக்திகோயில்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன.

மேற் குறிப்பிட்ட ருத்ரகாளியம்மன் கோயிலை விடுத்து, வீரமாகாளியம்மன் கோயில் ஒன்று மிகப் பெரிய அளவில் கட்டுவதற்கான அடிப்படைத் திட்டங்கள் வகுக்கப்பெற்று, அப்பணியும் விரைவில் துவங்க விருக்கின்றது. இக்கோயிலில் அமைப்பு மேற்குறிப்பிட்ட கோயிலின் அமைப்பிலிருந்து மாறுபட்டதாகவும் ஆகம விதிகளுக்கு ஏற்புடையதாகவும் அமைய விருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 75 லட்ச ரூபாய் மதிப்பில் இப்பணி முற்றுப்பெறும்.

சிங்கப்பூர் அரசு தன் செலவிலேயே காளியம்மன் கோயில் ஒன்றை நிர்மாணித்து அப்பகுதியில் வாழும்

தமிழ் மக்களுக்கு உடமையாக்க இருக்கிறது. இதற்குரிய புதியதொரு திட்டத்தையும் அவ்வரசுக்கு சமர்ப்பித்திருக்கிறேன். மிக அழகிய இயற்கைச் சூழ்நிலையுடைய ஓர் இடத்தை அம்மாநில அரசு வழங்கியிருக்கிறது. இக்கோயில் நிர்மாணமும் விரைவில் தொடங்கும்.

இவற்றைத் தவிர, ஏனைய கோயில்களில், இலங்கைத் தமிழர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்டு நிர்வாகிக்கப்பட்டு வரும் சண்பக விநாயகர் ஆலயம் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கண்ட கோயில்களுக்குச் சிங்கப்பூர் தமிழ் மக்களை விடுத்து, சீனமக்களும் வேறின மக்களும் வந்து போகும் ஒரு பொது நிலையமாகவும் அவை திகழ்கின்றன. நமது ஆகம ரீதியில் செய்யப்படும் வழிபாட்டு முறைகளை அந்நாட்டு மக்கள் வியந்து ரசிப்பதுடன் அவ்வழி பாட்டில் வசீகரிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஆகிறுர்கள் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத் தகுந்ததாகும்.

மலேசியாவில் தமிழகச் சிற்பக் கலைப்பாணியில் ஒரு கோயில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குரிய திட்டங்களை சுமார் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கொடுத்திருந்தேன். சுப்பிரமணிய ஸ்வாமி கோவில் என அழைக்கப்படும் அக்கோயில் சிகாமெட் என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மலேசிய மக்களும் அங்கு வாழ் தமிழ் மக்களும் ஒருங்கிணைந்து வழிபடும் பொது நிலையமாக அஃது இருந்து வருகின்றது.

தமிழ்நாடு அரசு மற்றும் ஆந்திர அரசு பொருளாதார உதவிபெற்று இலங்கையில் திருக்கேதீஸ்வரம் என்ற தொன்மைச் சிறப்புவாய்ந்த கோவிலின் மகா மண்டபம் ஒன்று கட்டப்பட்டு வருகின்றது. தமிழகச் சிற்பக்கலைப்பாணியில் குதிரைத் தூண்கள், சிம்மத் தூண்கள், சிற்பத்தூண்கள் என எண்பது தூண்கள் நிரம்பிய பெரு மண்டபமாக அஃது அமையவிருக்கின்றது. அதற்கான கருங்கற் பணிகள் அனைத்தும் மாமல்லபுரத்தில் அரசினர் சிற்பக்கலைக் கல்லூரியின் உற்பத்திப் பிரிவில் நடைபெற்று வருகின்றன.

மேலும் தென் ஆப்பிரிக்காவில் முருகன் ஆலயம் ஒன்றும், மொரீஸியஸ் நாட்டில் புராதன ஆலயமாக ஸ்ரீ மீனுட்சி சொக்கலிங்கேஸ்வரர் கோயிலில் ஐந்து நிலை இராஜகோபுரம் ஒன்றும் எழுப்பப்பட இருக்கின்றது. இவ்விருநாடுகளில் தோன்றவிருக்கும், திருக்கோயில்களுக்கான அடிப்படைத் திட்டங்கள் தயாரிப்பதில் தற்பொழுது ஈடுபட்டிருக்கிறேன்.

அமெரிக்காவில், ஆந்திர மாநில அரசின் பெரும் பொருளுதவியினுல் விநாயகர் ஆலயம் ஒன்றும், ஸ்ரீ வெங்கடேசப் பெருமாள் கோயில் ஒன்றும் நிறுவப்பெற்று மிகச் சிறப்பாக வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன.

பாஸ்டன் நகரிலும், ஆஸ்திரேலியாவில் சிட்னியிலும் ஆந்திர மாநில அரசின் பொருளுதவி கொண்டு, ஸ்ரீ வெங்கடேசப் பெருமாள் கோயில்கள் ஏற்படவிருக்கின்றன.

லண்டனில் முருகன் கோயில் ஒன்று தோன்றவிருக்கும் செய்தியினையும் இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

எதிர்வரும், காலத்தில், தமிழகப் பாணிக்கோவில்கள் உலகநாடுகளில் பெருமளவில் தோன்றிடும் சாத்தியக்கூறுகள் பெருகிவருகின்றன. நமதுகலாச்சாரத்தை அந்நாடுகளில் புகுத்தி நாம் பெருமையடைய வேண்டும் என்ற நோக்கோடு அல்ல ; நமது சமயம் நல்கும் அமைதிகலந்த இன்ப வாழ்க்கையை உலக மக்கள் அனைவரும் பெற்றுய்ய வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கே காரணம். இவ்வழியில் செல்ல, இந்துசமய மாநாடு வழிவகைகளைத் திட்டமிடவேண்டுமென்று கூறி முடிக்கின்றேன்.

இறைவா ! மகிழ்வோம் ! உனக்குப் பணிவிடை செய்யும் பக்தர் வீட்டில் நான் புழுவாகவாவது பிறப்பெடுப்பேனுக ! ஏனையவர் வீட்டில் நான்முகப் படைப்புத் தெய்வமாகவும் நான் பிறப்பெடுக்கலாகாது.

— யமுனுச் சார்யார்

சமய ஒருமைப்பாடு தேவை

எஸ். சீனிவாசராகவன்

சமஸ்கிருத பண்டிதர் அரசினர் சிற்பக்கலைக்கல்லூரி
மாமல்லபுரம்

இந்துமதம் மிகப் பழமையானது. சாசுவதமானது. ஜாதிமத இனவேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. சமூகத்திலுள்ள அனைவரின் முன்னேற்றத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதைச் சைவ வைணவ, நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் அவர்களது ஆழமுள்ள கருத்துச் செறிவுள்ள தத்துவங்களை விளக்குகின்ற தேனினுமினிய தமிழ்ப் பாக்களால் நாடெங்கிலும் பரப்பி வந்திருக்கிறார்கள்.

மிகப் புராதன சமயமாகவும், வழிபாடாகவும், இந்து மதம் தோன்றிவளர்ந்திருக்கிறது. உலகத்தில் தோன்றிய ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ஸ்தாபகர் என்று ஒருவர் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். ஆனால் இந்து மதத்திற்கு ஸ்தாபகர் கிடையாது.

புத்தமதம் புத்தரால் தோன்றுவிக்கப்பட்டது. சமணமதம் மகாவீரரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இஸ்லாம் நபிகளால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. கிறிஸ்துவமதம் ஏசுநாதரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்து மதத்தை யாரும் தோற்றுவிக்கவில்லை. அநாதியானது. ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், சமயாசாரியர்கள் தத்துவ விளக்கம் கொடுத்தார்களே தவிர இந்து சமயத்தைத் தோற்றுவிக்கவில்லை.

இந்த தேசம் மிகப் பழமையானது. இதன் சரித்திரம் எவ்வளவு பழமையானது என்பதைக் கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாது. இதில் மற்றொரு விசேஷம் என்னவென்றால் நம் பண்பாட்டின் கட்டுப்பாட்டு முறையாகும். நம் ஆசார அனுஷ்டானங்களை, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தது போலவே இன்னமும் நம் மக்கள் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள். கலாசாரத்தில் இதுபோன்ற ஒரு தொடர்ச்சியான நிலைமை உலகத்தில் வேறு எங்கும் காண முடியாது. மற்ற நாடுகளில் பழைய கலாசாரங்களை மியூஸியங்களில் தான் காண முடியும். மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் அது ஜீவனுடன் இல்லை. ஆனால் இந்தியக் கலாசாரம் முன் இருந்தபடியே இருப்பது பெருமைப் படவேண்டிய விஷயம். இதுவே இந்து மதத்தின் பழமைக்கும் சிறப்பிற்கும் முதல் எடுத்துக்காட்டாகும்.

வேதங்கள் இயற்கையை வழிபடக்கூடிய ஒரு முறையைக் கொண்டதாகும். பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து வேத மந்திரங்களனைத்தும் உலகில் வாழ்கின்ற அனைத்து மக்களின் நலனைக் கருதியே இயற்கை தெய்வங்களைத் துதிக்கின்றன. இயற்கை தெய்வமான மழை தெய்வம் இந்திரன், அக்னி, இவர்கட்குத் தான் முக்யத்வம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தில் தான்சிவன்விஷ்ணு முதலியோர்கட்கு முக்யத்வம் ஏற்பட்டது.

தத்துவங்களைப்பற்றி வேதத்தின் பகுதியாகக் கருதப்படும் உபநிடதங்கள் பேசுகின்றன. இவைகள் இயற்கை சக்திகளை விட்டு ஜீவாத்மா பரமாத்மா பற்றிய உண்மைகளை விளக்குகின்றன. உபநிடதங்கள் கதைகள் மூலமாக பரமாத்ம தத்துவத்தை விளக்குகின்றன. கடோபநிடதத்திலுள்ள நசி கேதா-யமன் இருவருடைய உரையாடல்களின் மூலம் ஜீவாத்ம-பரமாத்ம தத்துவங்கள் வெகு அழகாகத் தெளிவு படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சைவ வைணவ சமயங்கள் ஆராய்ந்து முடிவுக்கு வரக்கூடிய பொருள் ஒன்று தான். அதை சைவம் சிவன் என்று பேசுகிறது. வைணவம் விஷ்ணு என்று பேசுகிறது. துவைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் இம் மூன்றுக்கும் அடிப்படை

விஷயம் ஒன்றுதான். அணுகும் முறைகளில் தான் வேறுபாடு. சைவத்தில் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சிவ மந்திரமாக மேற்கொண்டால், வைணவத்தில் அஷ்டாக்ஷரத்தை வைத்துக் கொண்டார்கள். சைவத்தில் சிவத்தையின்றி தனியே சக்தி என்பது இல்லை. அங்ஙனமே வைணவத்தில் லக்ஷ்மியின்றி விஷ்ணு வில்லை. பிரகிருதி, புருஷன், பஞ்சபூதங்கள், தன்மாத்திரைகள் போன்ற தத்துவங்களும் அநேகமாக ஒன்றே.

சமயாசாரியர்களும், நால்வரும், நாயன்மார்களும் வேதங்களிலும் உபநிடதங்களிலும் கூறப்பட்ட தத்துவங்களை எளிய தமிழில் பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய தேவாரம் திருமுறைகள், திருவாய் மொழி மூலம் பரப்பினர்கள். இவர்கள் தாம் பெற்ற ஆத்மானுபவத்தை இறையனுபவத்தை நல்லாசானக இருந்து பரப்பினர்கள்.

நாயன்மார்களாலும் ஆழ்வார்களாலும் நமது இந்து சமயம் எவ்வளவு வளர்ந்தது? நமது பண்பாடு எவ்வளவு பெருகியது ? மக்கள் எங்ஙனம் உயர்ந்தார்கள் ? என்பதை அறிய வேண்டும்.

களப்பிரர்களாட்சியில் பாண்டிய நாட்டில் ஏற்பட்ட சமயச்சீர்கேடு காரைக்காலம்மையார், ஞான சம்பந்தர் போன்றவர்களால் சீர்திருத்தப்பட்டது.

பல்லவர்காலத்தில் களப்பிரர்கள் போன்றவர்களால் ஏற்பட்ட ஆபத்துக்கள் அப்பர் போன்றவர்களால் களையப்பட்டன.

குறிப்பாகத் திருஞான சம்பந்தர் பல கோயில்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள தெய்வங்களைப் புகழ்ந்து பாடினர். மக்களைக் கோவில்களுக்குத் திருப்பினர். ஆகவே புதியதாகப் பல கோவில்கள் எழுந்தன. அக்கோவில்களைக் கட்டியதால் சிற்பக் கலை வளர்ந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் கோவில்களனைத்துமே ஜாதி இனவேறுபாடற்ற சமூக முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைக்கப் பட்டன. முதலாவதாகச் சிற்பிகள் வளர்ந்தார்கள். பலவகைத் தொழிலாளர்கள் வேலை வாய்ப்பினைப் பெற்றார்கள், இசை வல்லுனர்கள், நாட்டியமாடுபவர்கள், நடிகர்கள், பாண்டம் செய்யும் குயவர்கள், நிரந்தரப் பணிகளைப் பெற்றூர்கள். பூசகர்கள், பரிசாரகர்கள், பூக்கட்டுபவர், தையற்காரர்கள் இப்படிப் பல்வேறு மக்களும் அக்கோவில்களால் நன்மையடைந்தார்கள்.

நாயன்மார்களில் சிலரும் ஆழ்வார்களில் திருப்பாணுழ்வார் போன்றவர்களும் தாழ்ந்த வகுப்பில் தோன்றியவர்களே. ஆயினும் அவர்களையெல்லாம் கோவில்களில் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்கி வருகிறேம்.

ஆகவே அக்காலத்தில் ஞானத்திற்கு முக்கிய இடமளிக்கப்பட்டது. ஜாதிகள் அங்கே குறுக்கே தடையாக இல்லை.

வைணவ சமயத்தில் முக்யஸ்தரான இராமானுஜரைப் போல சமதர்மவாதியை எங்கும் காண முடியாது. அவருடைய வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைப் படித்துப் பார்த்தால் பல உண்மைகள் விளங்கும்.

ஆகவே மிகப் பழமையான இந்துமதம் இன்று வரை எவ்விதக் குறைகளுமின்றி சைவ வைணவ சமயப்பிரசாரகர்களாலும், மிகப்பழமையான கோவில்களாலும், ஆசார அனுஷ்டானங்களாலும், விசாலமான சமதர்ம நோக்கத்தாலும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வருகின்றது

முக்கியமாக கவனத்திற்கொள்ள வேண்டியது ஒன்று உண்டு. அதாவது காலம் என்பது தேங்கி நிற்பதல்ல. மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதனுல் நாட்டிலும் மாறுதல்கள் ஏற்படுகின்றன. மாறுதல் கூடவே கூடாது என்போர் சிலர் இருக்கின்றனர். ஆனுல் அவ்விதம் இருப்பது சாத்யமில்லை. மாறுதலே வாழ்க்கையின் நியதி. ஆகையால் பழமைக்குப் புது உருவம் கொடுப்பதும் அவசியம்.

பலநூற்றுண்டுகளாக அனுஷ்டானத்தில் இருந்து வரும் நம் இந்து மதத்தில் வேற்றுமைக் கருத்துக்கள் வந்து புகுந்து விட்டன. இனி ஒற்றுமை ஏற்படுத்தப் பாடுபட வேண்டும். பிறர் கருத்துக்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பது சிறப்பான அம்சமாகும்.

உதாரணமாக சிவன் கோவில்களில் விஷ்ணுவையும், விஷ்ணு கோவில்களில் சிவனையும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

இந்துமதத்தின் பல உயரிய இலட்சியங்களும் கோட்பாடுகளும் அனைத்து மக்களும் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளும் பாங்கில் அமையாததுதான் ஒரு குறைபாடாகத் தெரிகிறது. இக்குறையைப் போக்க, காலத்திற்கேற்ப இந்து மதத்தின் அரிய, உயரிய கோட்பாடுகளை இனிய எளிய தமிழில் அச்சிட்டு, மலிவு விலையில் அனைத்து மக்களுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்யலாம் என்கின்ற என்கருத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அருமறைகள் பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத்தள்

வைத்திய கலாநிதி இந்திரா சிவயோகம்

பர்வத ராஜனின் புத்திரியாகி, பூரணியாகி, புரந்தரியாகி, ஆயிரம் திருநாமங்களுக்கு உரியவளாகி, கன்னியாகி, அந்நிலேயிலும் அகிலாண்ட கோடியை ஈன்ற அன்னேயாகி, எக்கணத்திலும் 'அருள்பாலித்துக் கொண்டே இருக்கின்ருள் சக்தி.

''சிவப்'' பொருளின் ''அருளே'' சக்தி வடிவமாகியது. அரனே என்ன தோற்றத்தில் கற்பனே செய்தாலும் அதற்கு அமைந்த முறையில் சக்தியும் மாறுகின்ருள். அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற பெண் அம்சத்தின் மென்குணங்களுடன் வீரம் துலங்கவும் காட்சியளிக்கின்ருள். ஒவ்வொரு தோற்றத்திற்கேற்ப சக்தியின் திருவுருவங்கள் கரங்களின் எண்ணிக்கையிலும் தாங்கிய ஆயுதங்களிலும் வேறுபடுகின்றன.

லாவண்யமிக்கதும், ஒளிப்பிழம்பாகியதுமான தோற்றம் திரிபுரசுந்தரியாகிய எழில் தோற்றம்.

''அதிசயமான வடிவுடையாள் அரவிந்தமெல்லாம்
துதிசய வானன சுந்தரவல்லி'' என்றும்

''வெளிநின்ற நின் திருமேனியைப் பார்த்து என் விழியும் நெஞ்சும்
களிநின்ற வெள்ளம் கரை கண்டதில்லே'' என்றும்

சக்தி உபாசகரான அபிராமிப்பட்டர், ஆதிசங்கரத் தத்துவங்களேத் தழுவி எழுதியுள்ளார்.

அம்பிகையே எழுதாமறையாகி, ஆதி அந்தயற்ற வேதங்களின் உருவத்தோற்றமாகி நிற்கின்ருள் என்பது ஆதிசங்கரரின் கொள்கை. ''அகில அண்டமும் நின் ஒளியாக நின்ற ஒளிர்த் திருமேனியை, உள்ளுந்தோறுங், களியாகி அந்தக்கரணங்கள் விம்மிக் கரைபுரண்டு''

அப்பேர்ப்பட்ட ஒளித்திருமேனியைத் தியானிக்குந்தோறும், அதைப்பார்த்த கண்கள் ஆனந்த வெள்ளக்களிகூர்வனவாகி பெருகும் என்ற அனுபவத்தை எடுத்து அபிராமிப்பட்டர் சொல்கின்ருர்.

தேவியின் திருவுருவம் சாத்திரப்பிரகாரம் இயந்திரங்கள் மீதோ சக்கரங்கள் மீதோ அமைக்கப்படுகின்றன. இயந்திரங்கள் ஆகியவை பல தத்துவங்களே உள்ளடக்கி வரையப்பட்ட கேத்திர கணக்கியல் ரகத்தில் அமைந்த ஒரு சக்தி. (Cosmic Force.)

அதற்கேற்ப அம்பிகையின் பாதாரவிந்தங்களிலேயே அருள் அதிகம் உண்டு, என பதாம்புயங்களுக்கே வணக்கம் செலுத்தப்படுகின்றது.

அதற்கேற்ப அண்ணலின் பாதாரவிந்தங்களேத் தெள்ளு தமிழில் கல்மனமும் நெக்கி நெக்கி உருகுமாறு மணிவாசகப் பெருந்தகை மீண்டும் மீண்டும் ''தாள்களேயே'' குறிப்பிடுகின்ருர்.

''நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழியாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க
வேகங்கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன் தன் பெய் கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன் தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள் மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்
ஈசன் அடி போற்றி எந்தை அடி போற்றி
தேசன் அடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி
சீரார் பெருந்துறைநத் தேவன் அடி போற்றி''

என்று அடுத்தடுத்து வார்த்தைகளில் மாதேவனுடைய திருவடிக் கமலங்களேயே சிந்தையிலடக்கி வாதவூரர வருணிக்கிருர் சிவபுராணத்தில். திருவெம்பாவையில்,

''அண்ணுமலேயான் அடிக்கமலம்'' என்றும்,
''போற்றி அருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்.
போற்றி அருளுக நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்'' என்றும்

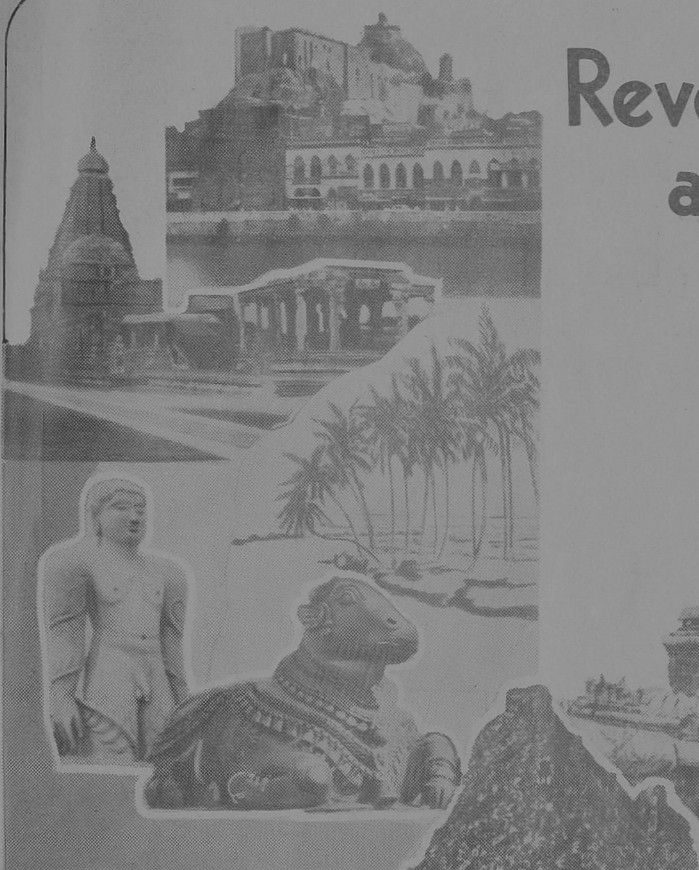
சிவப்பரம்பொருளின் அருமை பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகிருர். திருவண்ணுமலேயின் ஒளிப் பிழம்பாகிய காலே பிரம விஷ்ணுக்களே அடிமுடி தேடிக் காணுது தவித்தார்கள்.

அந்தகைய எம்பிரானின் கருணைகடாட்சத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு அந்த ஆனந்தத்தில் திளேத்திருப்பவர்களுக்கும் அந்த அனுபவம் தனிப்பட்டது. வேத சாஸ்திரப் புராணங்களே வருடுவதால் சிவந்த, அழகிய பாதாரவிந்தங்களேத் தொழுது நம் காணிக்கையைத செலுத்துவோமாக.

ஈச னேஎன் எம்மானே
    எந்தை பெருமான் என்பிறவி
நாச னேநான் யாதுமொன்
    றல்லாப் பொல்லா நாயான
நீச னேனை ஆண்டாய்க்கு
    நினைக்க மாட்டேன் கண்டாயே
தேச னேஅம் பலவனே
    செய்வ தொன்றும் அறியேனே.

— திருவாசகம்

Revel in luxury and unravel the South





TTC takes you all round Tamil Nadu (Meenakshi Temple—Madurai), Andhra Pradesh (Tirupathi), Pondicherry (Auroville), Karnataka (Garden City—Brindavan Gardens), and Kerala (Guruvayur Temple).

The beauty of the South which abounds with greenery and its rich cultural heritage can be enjoyed; courtesy—

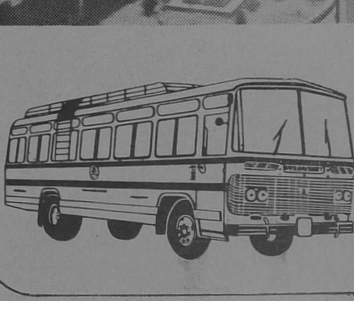
Thiruvalluvar Transport Corporation

SPECIAL FEATURES:

Luxury Super Deluxe coaches providing taped music and well cushioned reclining seats with foot-rests.

We also have Air-conditioned buses equipped with closed circuit T. V. reclining seats and taped music.

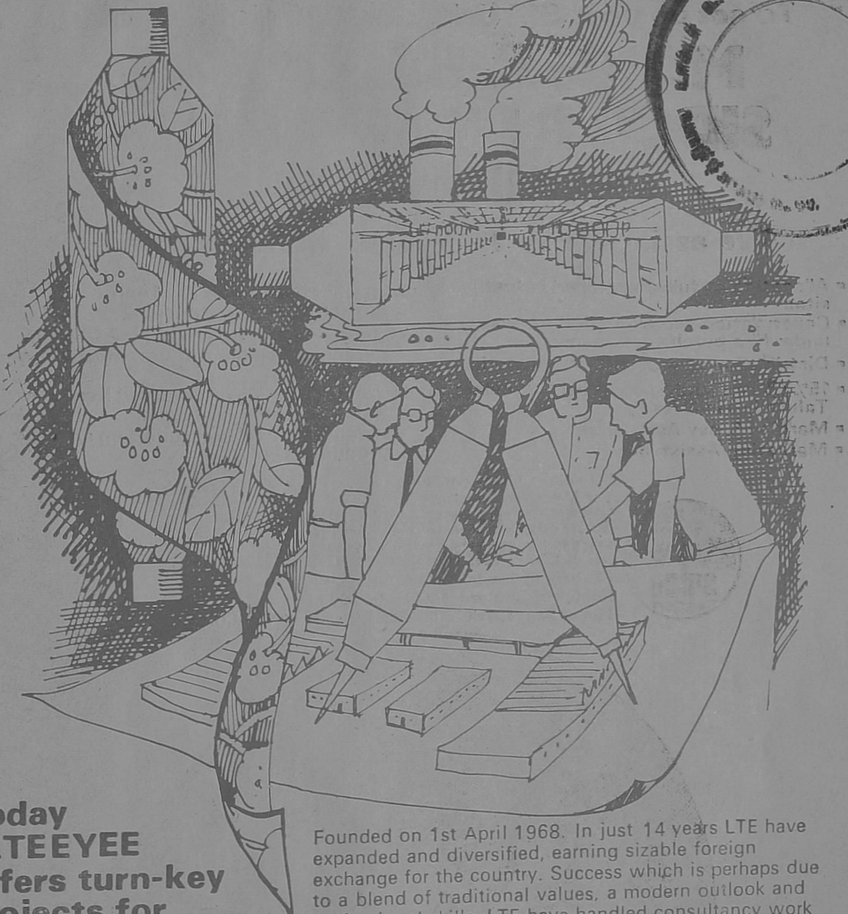
Advance booking facilities
Cloak and resting rooms,
Day & Night service.



The Public Relations Officer
Thiruvalluvar Transport Corporation Limited
(An Undertaking of the Govt of Tamilnadu)
Thiruvalluvar House, MADRAS-600 002
PHONE: 846351 Extn 28

DIPR/Sobhagya

From textile trade and export of textile machinery and engineering equipment...



Today ELTEEYEE offers turn-key projects for composite textile mills, with optimum mill economics.

Founded on 1st April 1968. In just 14 years LTE have expanded and diversified, earning sizable foreign exchange for the country. Success which is perhaps due to a blend of traditional values, a modern outlook and professional skills. LTE have handled consultancy work on turn-key and joint venture basis both in India and abroad. To name a few—

Asian Cotton Mills Ltd., Sri Lanka

Chempaka Negri Lakshmi Textiles Sdn Bhd., Malaysia

National Textile Corpn., Tanzania (under execution)

Sitaram Textiles Ltd., India

Adilabad Cotton Growers' Co-op Spg Mills Ltd., India

Pasupati Spinning & Weaving Mills Ltd., India

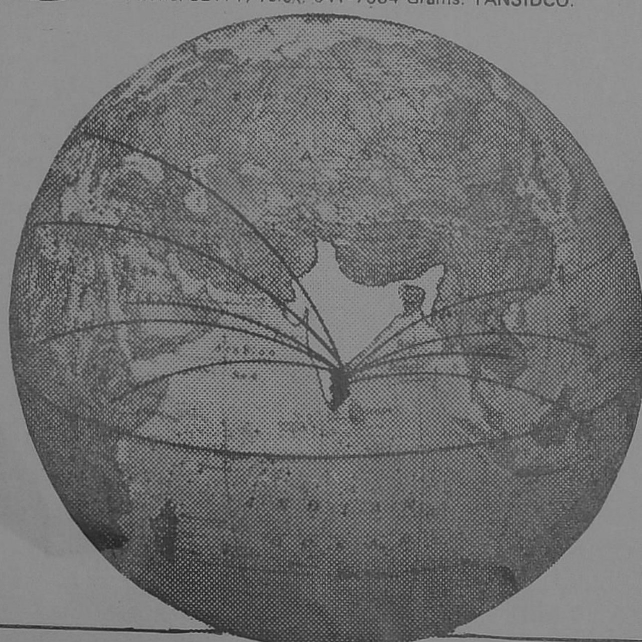
Terry Towel Project, Tanzania

A 7 year contract for management of Pugoda Mills, Sri Lanka

Best wishes from LTE to the delegates to the World Hindu Conference, Sri Lanka.

Lakshmi Textile Exporters Private Limited
341, Avanashi Road, Coimbatore 641 037.
Phone: 24051—52, Telex 0855—380.

FDS LTE 3193 R



DONORS

★

THIRUVAVADUTHURAI ADEENAM MUTT	Rs	10,000	00
SAKTHI SUGARS LTD.		10,000	00
M/s. NALLI CHINNASAMY CHETTY, Madras-17.		6,000	00
DHARMAPURAM ADHEENAM, Mayuram.		5,001	00
Shri SIVAJI GANESAN, Madras		5,000	00
Shri K. BALAJI,Madras.		5,000	00
AIYARI DOLIA ADVOCATES, Madras-104.		3,500	00
M/s. GAJALAKSHMI ENTERPRISES, Coimbatore		2,000	00
Shri G. RAMASAMY, Advocate, Madras.		1,500	00
SOUTHERN AUTOMATIC INDS. PVT LTD, Madras-32		1,000	00
FOUNDATION GARMENTS PRIVATE LTD., Madras-32.		1,000	00
STANDARD PENSILS PRIVATE LTD., Madras-32.		500	00
OVERSEAS FILM TRADERS, Madras-28.		500	00

அகில உலக இந்து மாநாடு — 1982

குழு

தலைவர்

P. மருதைப் பிள்ளை

துணைத்தலைவர் & அமைப்பாளர்

M. ரெங்கசுவாமி

உறுப்பினர்கள்

N. மகாலிங்கம்

K. ஈஸ்வரன்

P. கோவிந்தசாமி

M. சரவணன்

THANKS TO....

Contributors

Advertisers

The media

The Asian Printers

and

Shri S. Cunjithapatham
Shri N. R. Murugavel
Smt. Parasakthy Sundharalingam
Shri M. V. Ranganathan
Dr. S. V. Subramanian

} **for the production of this Souvenir**

6. To bring about greater harmony among the various sects of Hinduism and also to bring about better understanding between Hinduism and other great Religions of the World.
7. To bring about a scientific understanding of the practice of Meditation and Yoga in Hindu Spiritual Development.
8. To emphasise the development, achievements and distinctive features of Hinduism prevailing in Sri Lanka.
9. To explore means of establishing an international Hindu Centre in Sri Lanka for the promotion of Hinduism through advanced study research publication computerisation and dissemination of information on the state of Hinduism in the World.

IMPLEMENTATION

The objectives of the Conference are to be achieved by :

1. Inviting Religious and State Dignitories, Scholars and delegates from various parts of the world to participate and deliberate.
2. Inviting Research Papers on special topics or on the state of Hinduism and distinctive features prevailing in respective countries.
3. Inviting articles to suit the occasion for the publication of a Souvenir.
4. Discussions and Seminars.
5. Interpreting Hindu rituals in the accepted and prescribed forms in the performance of Pujas, Yagas,Yagnas etc
6. Demonstration of Veda Chanting and "Pannisai" (Devotional Hymns)
7. Demonstration lectures on Meditation and Yoga.
8. Cultural programmes on Music, Dance, Drama, etc. based on Hinduism.
9. Exhibition pertaining to various aspects of Hinduism. viz, Sculpture, painting etc.
10. Collecting details of Hindu temples and Institutions in Sri Lanka and presenting them at the Conference
11. Collecting the Hindu Religious works produced by Sri Lanka authors and holding an exhibition.
12. Telecasting important festivals in popular temples in Sri Lanka and sponsoring short documentary films to depict important rituals and ceremonies in Hindu Society and interpreting their symbolism.